NUMĂRUL 1 ÎN NEW YORK TIMES
PASIUNEA CARE LE-A ATINS SUFLETUL ÎI VA DUCE PE AMÎNDOI LA EXTAZ...
EDITURA MIRON
JULIA QUINN
SPLENDID
MariusMaria

Moștenitoarea americană Emma Dunster a fost mereu independentă și răsfățată, fără să-și dorească să se mărite. Vrea să-și petreacă timpul la Londra cumva mai neconvențional, în loc să-și piardă timpul cu găsirea unui soț. De data aceasta însă, glumele ei periculoase o pun în pericol...

Alexander Ridgely, ducele de Ashbourne, este un crai care evită cu grijă iubirea... pînă cînd îi sărută buzele senzuale... condamnîndu-se singur la chinuri delicioase. Nu știe însă că pasiunea, care i-a atins și ei sufletul, îi va duce pe amîndoi la extaz...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

Prolog

Boston, Massachusetts
Februarie 1816

– Mă trimiți de-acasă?

Ochii violeți ai Emmei Dunster erau mari de uluire și deznădejde.

– Nu ai de ce să fii atît de dramatică, răspunse tatăl ei. Sigur că nu te trimit de-acasă, doar că o să petreci un an cu verii tăi, în Londra.

Emma rămase cu gura căscată.

– Dar... de ce?

John Dunster se foi stînjenit în fotoliu.

– Cred doar că ar trebui să vezi lumea mai mult, atîta tot.

– Dar am fost deja la Londra. De două ori.

– Da, ei bine, acum ai mai crescut.

Își drese glasul de cîteva ori și se sprijini de spătarul fotoliului.

– Dar...

– Nu văd de ce te supără atît lucrul ăsta. Henry și Caroline te iubesc ca pe copilul lor, și tu însăți mi-ai spus că îți plac Belle și Ned mai mult decît oricare dintre prietenii tăi din Boston.

– Dar ei sînt la noi de două luni. Nu e ca și cum nu i-aș fi văzut de curînd.

John își încrucișă brațele la piept.

– O să pleci cu ei mîine, și cu asta, basta. Mergi la Londra, Emma. Distrează-te puțin.

Tînăra îl privi bănuitor.

– Încerci să mă măriţi?

– Sigur că nu! Mi se pare doar că ţi-ar face bine o schimbare de decor.

– Nu sînt de acord. Există o mie de motive pentru care pur şi simplu nu pot părăsi Bostonul în acest moment.

– Chiar aşa?

– Da. Casa asta, de exemplu. Cine o să se ocupe de ea cît sînt eu plecată?

John îi zîmbi cu indulgenţă fiicei sale.

– Emma, locuim într-o casă cu douăsprezece camere. Nu avem nevoie de prea multe, şi sînt sigură că puţinul care e necesar poate fi îngrijit competent de doamna Mullins.

– Cum rămîne cu toţi prietenii mei? O să-mi lipsească teribil, iar Stephen Ramsay o să fie foarte dezamăgit dacă plec aşa, deodată. Cred că are de gînd să mă ceară de soţie.

– Pentru Dumnezeu, Emma! Nu dai doi bani pe tînărul Ramsay. N-ar trebui să-i dai speranţe bietului băiat doar pentru că nu vrei să pleci la Londra.

– Credeam că îţi doreşti să ne căsătorim. Tatăl lui e prietenul tău cel mai bun.

John oftă.

– Cînd aveai zece ani, se poate să mă fi gîndit că ar fi frumos ca voi doi să fiţi o pereche, dar era evident încă de pe atunci că nu vă potriviţi. L-ai aduce în pragul nebuniei într-o săptămînă.

– Grija pe care i-o porţi unicei tale fiice e înduioşătoare, rosti Emma încet.

– Plus că te-ar plictisi de moarte, încheie John cu blîndeţe. Mi-aş dori doar ca Stephen să-şi dea seama că nu are rost să te curteze. Ăsta e un motiv în plus ca să pleci din oraş. Dacă eşti la un ocean depărtare poate că o să caute şi el în sfîrşit altă mireasă.

– Dar eu prefer Bostonul.

– Adori Anglia, insistă John pe un ton aproape exasperat. Data trecută cînd ai fost acolo mi-ai povestit la nesfîrşit cît de mult ţi-a plăcut.

Emma înghiţi în sec şi îşi prinse buza de jos între dinţi, agitată.

– Şi compania? întrebă încet.

John oftă şi se sprijini de spătarul fotoliului. În sfîrşit, adevăratul motiv pentru care fiica lui nu voia să plece din Boston.

– Emma, *Dunster Shipping* o să fie aici şi cînd te întorci.

– Dar mai am atîtea de învăţat! Cum o să preiau mai tîrziu afacerea dacă nu învăţ acum tot ce se poate şti despre ea?

– Emma, ştim amîndoi că ţie vreau să-ţi las compania mai mult decît oricui altcuiva. Am construit *Dunster Shipping* de la zero şi Dumnezeu ştie că vreau să o dau mai departe copiilor mei, dar trebuie să acceptăm realitatea. Majoritatea clienţilor o să fie reticenţi să facă afaceri cu o femeie, iar muncitorii n-o să asculte de ordinele tale, chiar dacă te cheamă Dunster.

Emma închise ochii, ştiind că era adevărat, dar gata să plîngă din cauza nedreptăţii.

– Ştiu că nu există nimeni mai potrivit decît tine ca să conducă *Dunster Shipping*, rosti cu blîndeţe tatăl ei, dar asta nu înseamnă că şi alţii o să fie de acord cu mine. Oricît m-ar înfuria, trebuie să accept – compania ar da faliment cu tine la cîrmă. Am pierde toate contractele.

– Pentru simplul motiv că sînt femeie.

– Mă tem că da.

– O să conduc compania asta într-o bună zi, rosti Emma cu o privire serioasă în ochii violeţi.

– Dumnezeule mare, fată dragă. Tu nu renunţi niciodată, aşa e?

Emma îşi prinse buza de jos între dinţi şi rămase pe poziţii. John oftă.

– Ţi-am povestit vreodată cum a fost cînd te-ai îmbolnăvit de gripă?

Emma clătină din cap, nedumerită de schimbarea bruscă de subiect.

– Era chiar după ce boala ne-a răpit-o pe mama ta. Aveai patru ani, cred, şi erai o fetiţă atît de micuţă! continuă el privind-o cu drag pe singura sa fiică.

– Ai fost un copil foarte mic. Nici acum nu eşti mare, dar pe atunci erai atît de mică încît nu credeam c-o să poţi să te lupţi cu boala.

Emma se aşeză într-un fotoliu, mişcată de emoţia din cuvintele tatălui ei.

– Dar ai reuşit să scapi, spuse el deodată. Atunci mi-am dat seama ce te-a salvat. Erai pur şi simplu prea încăpăţînată ca să mori.

Emma nu reuşi să-şi ascundă un zîmbet.

– Iar eu am fost prea încăpăţînat ca să te las să mori, continuă tatăl ei, îndreptînd umerii ca să alunge emoţia momentului.

– De fapt, s-ar putea să fiu singurul de pe lumea asta mai încăpăţînat decît tine, fiica mea, aşa că ai face mai bine să-ţi accepţi soarta.

Emma scoase un icnet mic. Era momentul să recunoască – nu avea cum să evite plecarea în Anglia. Nu că o călătorie peste hotare ar fi fost o pedeapsă. Îi adora pe verişorii ei. Belle şi Ned erau fraţii pe care nu-i avusese niciodată. Cu toate astea, trebuia să se gîndească la lucruri serioase şi nu voia să neglijeze angajamentul pe care şi-l luase de bunăvoie faţă de *Dunster Shipping*. Se uită din nou la tatăl ei. La biroul său, cu braţele încrucişate, părea de neclintit. Emma oftă, resemnîndu-se în faţa amînării temporare.

– Of, foarte bine, fie! spuse, apoi se ridică să plece, să-şi facă bagajul cel mai probabil, dacă tot avea să plece în ziua

următoare cu una dintre navele tatălui ei. Dar o să mă întorc, adăugă.

– Sînt sigur de asta. A, şi Emma? mai spuse, iar tînăra se răsuci spre el. Nu uita să te şi distrezi puţin cît eşti acolo. Bine?

Ea îi zîmbi poznaş.

– Serios, Papa, doar nu crezi că o să-mi refuz să mă simt bine în Londra numai pentru că nu vreau să plec!

– Sigur că nu. Ce prostie din partea mea să cred una ca asta.

Emma puse mîna pe clanţă şi întredeschise uşa.

– Nu ai parte de un sezon de baluri la Londra decît o dată în viaţă, presupun. Aş putea foarte bine să mă bucur de el, chiar dacă nu mă omor după socializare.

– Minunat! Ai convins-o să accepte? exclamă sora lui John, lady Caroline, dînd buzna în cameră.

– Nu ţi-a spus nimeni că e nepoliticos să tragi cu urechea? o întrebă acesta pe un ton potolit.

– Prostii. Treceam pe coridor şi am auzit-o pe Emma vorbind. Deschisese uşa, să ştii, continuă întorcîndu-se spre nepoata ei. Acum, că asta s-a aranjat, ce-am auzit? Că ai lovit un tîlhar în nas astăzi?

– A, da, asta, spuse Emma roşind.

– Care asta? întrebă John pe un ton apăsat.

– Am văzut pe cineva care încerca să-i fure portofelul lui Ned. El şi Belle se certau din nu ştiu ce motiv, cum fac mereu, şi nu l-au văzut pe tîlhar.

– Aşa că l-ai lovit tu? Nu puteai să ţipi?

– Pentru Dumnezeu, Papa. Ce-aş fi rezolvat cu asta?

– Ei, atunci măcar l-ai lovit cum trebuie?

Emma îşi muşcă, stînjenită, buza de jos.

– De fapt cred că i-am spart nasul.

Caroline icni audibil.

– Emma, spuse ea cu blîndeţe, ştii că abia aştept să te am în Londra în timpul sezonului?

– Ştiu.

Caroline îi era aproape ca o mamă şi încerca mereu s-o convingă să petreacă mai mult timp în Anglia.

– Şi ştii că te iubesc din toată inima şi n-aş vrea să schimb nimic la tine?

– Da, ezită Emma.

– Atunci sper să nu mi-o iei în nume de rău cînd îţi spun că domnişoarele londoneze binecrescute nu lovesc cu pumnul în nas personaje lipsite de morală.

– Mătuşă Caroline, să ştii că domnişoarele binecrescute nu fac asta nici în Boston.

John chicoti.

– Măcar i-ai luat înapoi portofelul lui Ned?

Emma se strădui să pară plină de sine, dar nu reuşi să-şi stăpînească zîmbetul.

– Bineînţeles.

John se simţi deodată tare mîndru de ea.

– Bravo, fata mea!

Capitolul unu

Londra, Anglia
Aprilie 1816

– Îţi dai seama, desigur, că o păţim ca naiba dacă ne prinde mama.

Arabella Blydon aruncă o privire sceptică spre rochia pe care o purta. Ea şi Emma împrumutaseră haine de la cameristele lor, spre disperarea acestora, şi se strecurau în jos pe scara din spate a conacului din Londra al lui Belle.

– O păţeşti şi mai rău dacă te aude vorbind urît, comentă cu umor sec Emma.

– Nu-mi pasă. Dacă trebuie să mai supervizez producerea încă unui buchet de flori pentru petrecerea *ta*, o să ţip.

– Nu cred că un ţipăt e potrivit cînd ne *strecurăm* în jos pe scări.

– Taci din gură, mormăi Belle lipsit de delicateţe, coborînd pe vîrfuri încă o treaptă.

Emma se uită în jur în timp ce cobora în urma verişoarei sale. Scara de serviciu era cu siguranţă altfel decît aceea pe care ea şi Belle o foloseau de obicei ca să ajungă în salon. Aceea avea o curbură frumoasă şi era acoperită cu un covor de lux adus din Persia. Scara de sub picioarele ei avea trepte din lemn lustruit, înguste, şi era mărginită de pereţi văruiţi în alb şi lipsiţi de podoabe. Simplitatea tăcută îi amintea Emmei de casa ei din Boston, care nu era decorată în stilul opulent al Londrei. Conacul Blydon, aşezat în piaţa Grosvenor cea atît de la modă, era în familie de mai bine de un secol şi adunase nu doar

moşteniri nepreţuite, ci şi portrete mult prea nereuşite ale membrilor decedaţi ai familiei Blydon. Emma se uită în sus, spre pereţii albi, simpli, şi oftă încet, alungînd fiorul dorului de casă şi de tatăl ei.

– Nu-mi vine să cred că merg tiptil prin propria-mi casă, ca un hoţ, ca s-o evit pe mama, spuse Belle nemulţumită, atunci cînd ajunseră la baza primului rînd de trepte şi cînd se pregăteau să dea colţul ca să-l coboare pe următorul. Sincer, aş prefera să mă ascund la mine în cameră cu o carte bună, dar sigur mă găseşte acolo şi mă obligă să mai citesc încă o dată meniul.

– O soartă mai aspră decît moartea, murmură Emma.

Belle o privi cu reproş.

– Vreau să ştii că am citit nefericitul ăla de meniu, împreună cu ea, de nenumărate ori. Dacă mă mai încolţeşte o singură dată cu întrebări despre spuma de somon sau despre raţa cu portocale, chiar nu cred că mai pot fi considerată responsabilă de acţiunile mele.

– Te gîndeşti la matricid?

Belle îi aruncă o privire amuzată, dar nu răspunse şi coborî mai departe.

– Ai grijă la treapta asta, Emma, şopti sprijinindu-se de perete. Scîrţîie la mijloc.

Emma ascultă fără dificultate sfatul verişoarei ei.

– Înţeleg că te strecori des pe scările astea?

– Făceam asta înainte, da. E de folos să poţi să te strecori pe aici fără să ştie nimeni ce pui la cale. Numai că de obicei nu sînt costumată în cameristă.

– Nu se poate să fim îmbrăcate în mătăsuri dacă vrem să ajutăm la pregătirea cinei din seara asta.

Belle îi aruncă o privire sceptică.

– Sincer, nu cred că bucătăreasa o să ne aprecieze ajutorul. E destul de tradiţionalistă şi nu i se pare potrivit ca familia să meargă jos, în camerele servitorilor.

Apoi deschise larg uşa bucătăriei şi spuse tare:

– Bună ziua tuturor. Am venit să vă ajutăm!

Servitoarele se speriară la unison. Emma încercă repede să remedieze situaţia:

– V-ar folosi încă două perechi de mîini, nu-i aşa? întrebă zîmbindu-i larg bucătăresei.

Aceasta ridică braţele în aer şi ţipă, împrăştiind nori de făină în aer:

– Pentru Dumnezeu, ce faceţi aici?

Una dintre servitoare se opri o clipă din frămîntat şi îndrăzni să întrebe:

– Mă scuzaţi, domnişoarelor, dar de ce sînteţi îmbrăcate aşa?

– Nu cred că voi două aveţi ce căuta în bucătăria mea, continuă bucătăreasa punîndu-şi mîinile în şoldurile sale formidabil de late. Mai rău o să ne încurcaţi.

Cînd nici una dintre tinerele domnişoare nu dădu vreun semn că intenţiona să plece, bucătăreasa strînse din dinţi şi începu să fluture o lingură de lemn spre ele.

– Dacă n-aţi observat, avem mai multă treabă astăzi decît de obicei. Plecaţi pînă n-o chem pe contesă.

Belle se cutremură cînd auzi de mama ei.

– Te rugăm, lasă-ne să rămînem, bucătăreasă.

Era destul de sigură că bucătăreasa avea un nume, dar toată lumea îi spusese aşa de atît de multă vreme, încît nimeni nu-şi mai amintea cum o chema.

– Promitem să nu te încurcăm. O să te ajutăm, sînt sigură. Şi n-o să scoatem o vorbuliţă.

– Nu se cade să fiţi aici. N-aveţi altceva mai bun de făcut decît să vă jucaţi de-a servitoarele?

– Nu chiar, spuse Belle sincer.

Emma zîmbi pentru sine, aprobînd-o tacit pe verişoara ei. Ea şi Belle făcuseră numai năzbîtii de cînd ajunseseră, cu trei

săptămîni înainte. Tînăra nu *intenţiona* să creeze probleme cuiva, dar în Londra erau atît de puţine de făcut! Acasă era ocupată cu munca la *Dunster Shipping*, dar aici contabilitatea nu era considerată o activitate potrivită pentru femei, şi se părea că domnişoarele londoneze binecrescute nu făceau altceva decît să meargă toată ziua la croitor ca să-şi facă rochii şi să înveţe să danseze.

Emma se plictisise din cale-afară. Nu era nefericită, cu toate că-i lipsea tatăl ei. Îi plăcea să facă parte dintr-o familie mare. Singurul neajuns era că nu se simţea utilă. Ea şi Belle începuseră să facă năzbîtii din ce în ce mai mari, doar ca să mai scape de plictiseală. Emma zîmbi vinovat, amintindu-şi. Nu le trecuse nici o clipă prin minte că pisica vagabondă pe care o luaseră în conac cu cîteva zile înainte ar fi putut să fie plină de purici. Nu aveau de unde să ştie că tot primul etaj al conacului va trebui aerisit şi curăţat. Şi clar Emma nu intenţionase să-şi arate desuurile întregii case atunci cînd se căţărase într-un copac ca să salveze pisica în cauză.

Rudele ei ar fi trebuit să-i mulţumească. În săptămîna în care se străduiseră să scape de purici, întreaga familie plecase din Londra şi petrecuse o minunată vacanţă în provincie, călărind, pescuind şi jucînd cărţi nopţi întregi. Emma îi învăţase să joace poker, un joc pe care, ca să-l înveţe, trebuise să-l mituiască pe vecinul ei din Boston.

Caroline clătinase din cap şi oftase, spunînd că Emma era o influenţă rea. Înainte de sosirea ei, Belle fusese doar o membră a societăţii literare Bluestocking, dar acum era şi membră a clubului tinerelor nesăbuite.

– Doamne, răspunsese Emma, dar aşa e mai bine decît dacă ar fi făcut parte doar din clubul tinerelor nesăbuite, nu?

Ştia că poate s-o tachineze pe Caroline. Mătuşa ei o iubea, şi asta se vedea nu doar cînd o alinta, ci şi cînd o certa. De cele mai multe ori se purtau ca o mamă şi fiica ei, nu ca o mătuşă

cu o nepoată. De aceea Caroline abia aştepta ca Emma să debuteze în societatea londoneză. Cu toate că ştia că tînăra trebuia să se întoarcă la tatăl ei, în Boston, spera în secret ca nepoata sa să se îndrăgostească de un englez şi să se mute la Londra. Poate că tatăl ei, care fusese crescut în Anglia şi locuise acolo înainte să se însoare cu o americancă, ar fi putut şi el să revină, să fie aproape de sora şi de fiica sa.

Aşadar, Caroline organizase un mare bal ca să o prezinte pe Emma societăţii londoneze. Petrecerea avea loc în acea seară, iar Emma şi Belle se ascunseseră în bucătărie fiindcă nu voiau să fie obligate să se ocupe de ultimele detalii. Bucătăreasa nu voia să accepte una ca asta şi le spunea întruna să plece.

– Te rog, nu putem să te ajutăm aici? Sus e nebunie, oftă Emma. Nimeni nu vorbeşte despre nimic altceva în afară de petrecerea din seara asta.

– O să vezi că şi aici, jos, tot despre asta vorbim, domnişorică, răspunse bucătăreasa fluturînd un deget acuzator. Mătuşica ta a chemat patru sute de oaspeţi în seara asta şi noi trebuie să gătim pentru ei toţi.

– Exact de asta ai nevoie de ajutorul nostru. Ce vrei să facem mai întîi?

– Aş vrea să ieşiţi din bucătăria mea înainte să vă găsească mama ta aici! exclamă femeia.

Cele două mai coborîseră şi altă dată la bucătărie, dar aceea era prima oară cînd aveau curajul să se îmbrace în haine simple şi să se ofere să ajute.

– Abia aştept să înceapă sezonul de baluri, ca voi două, neobrăzatelor, să aveţi ceva de făcut.

– Ei bine, în seara asta începe, declară Belle. Odată cu balul dat de mama ca s-o prezinte pe Emma înaltei societăţi londoneze. Aşa că poate o să ai noroc şi o să avem atît de mulţi peţitori încît n-o să avem timp să te mai deranjăm.

– Dacă vrea Domnul, mormăi bucătăreasa.

– Acum ai milă de noi. Dacă nu ne laşi să te ajutăm aici, mătuşa Caroline o să ne pună iar să aranjăm flori.

– Te rog, o îndemnă şi Belle. Ştii cît de mult îţi place să ne dai ordine.

– Of, bine, spuse bucătăreasa.

Era adevărat. Belle şi Emma le înveseleau pe servitoare cu felul lor de-a fi şi o făceau şi pe ea să se simtă mai bine, doar că nu voia ca ele să ştie asta.

– Cred că voi două, diavoliţe ce sînteţi, o să mă enervaţi toată dimineaţa, pînă cedez. Ştiu că nu e bine ce fac, ştiu. Trebuie să vă pregătiţi de bal, sus, nu să dansaţi în bucătăria mea.

– Dar îţi place foarte mult compania noastră adorabilă, nu-i aşa, bucătăreaso? spuse Belle zîmbind larg.

– Companie adorabilă pe naiba, mormăi femeia, trăgînd un sac de zahăr afară din cămară. Vedeţi castroanele alea din colţ? Vreau cîte şase căni de făină în fiecare, şi două căni de zahăr. Aveţi grijă ce faceţi şi să nu deranjaţi pe nimeni.

– Unde e făina? întrebă Emma uitîndu-se în jur.

Bucătăreasa oftă şi se întoarse din nou în cămară.

– Ia stai aşa. Dacă tot vreţi cu tot dinadinsul să faceţi treaba mea, atunci căraţi voi sacii ăştia mari.

Emma chicoti şi trase cu uşurinţă sacul de făină mai aproape de Belle, care măsura zahărul. Verişoara ei rîse şi ea.

– Slavă Domnului că am scăpat de mama. Probabil că ar fi vrut să începem deja să ne îmbrăcăm, şi mai sînt opt ore pînă la bal.

Emma dădu aprobator din cap. Abia aştepta primul ei bal londonez şi voia să vadă în sfîrşit folosul orelor petrecute la croitor şi al lecţiilor de dans, dar lady Caroline era perfecţionistă şi dădea ordine precum un general de armată. După săptămîni de rochii, flori şi ales de muzică, nici Emma, nici

Belle nu mai voiau să fie aproape de sala de bal cît vreme lady Caroline făcea pregătirile. Bucătăria era ultimul loc în care aceasta le-ar fi căutat.

Odată ce începură să măsoare ingredientele, Belle se întoarse către Emma cu o privire serioasă în ochii albaştri.

– Ai emoţii?

– Pentru diseară?

Belle aprobă din cap.

– Puţin. Voi, englezii, puteţi intimida uneori, cu toate regulile şi cu eticheta voastră.

Belle zîmbi înţelegătoare şi îşi dădu la o parte o şuviţă blondă.

– O să te descurci. Ai încredere în tine însăţi, şi, din experienţa mea, dacă te porţi ca şi cum ai şti ce faci, oamenii o să te creadă.

– Ce înţeleaptă eşti, spuse Emma cu afecţiune. Citeşti prea mult.

– Ştiu. Aşa o să mor. Niciodată n-o să găsesc un soţ dacă stau mereu cu nasul în cîte o carte, spuse dînd ochii peste cap şi prefăcîndu-se îngrozită.

– Cuvintele mamei tale?

– Da, dar e bine intenţionată, să ştii. Nu m-ar forţa să mă căsătoresc numai de dragul de-a mă vedea măritată. Mi-a dat voie să refuz cererea contelui Stockton anul trecut, considerat cea mai bună partidă a sezonului.

– Ce nu-ţi plăcea la el?

– Era puţin îngrijorat că-mi place să citesc.

Emma zîmbi şi mai turnă făină în castroane.

– Mi-a spus că cititul nu e o activitate potrivită pentru creierul feminin, continuă Belle. A spus că le dă idei femeilor.

– Şi Doamne fereşte să avem idei.

– Ştiu, ştiu. Mi-a spus să nu-mi fac griji, oricum, fiindcă e sigur că poate să mă dezobişnuiască de asta odată ce ne căsătorim.

Emma o privi pe sub sprîncene.

– Ar fi trebuit să-l întrebi dacă e de părere că şi tu o să-l dezveţi de atitudinea preţioasă.

– Am vrut să-i spun aşa, dar m-am abţinut.

– Eu i-aş fi zis.

– Ştiu, zîmbi Belle, privind-o pe verişoara ei. Ai talentul să spui ce gîndeşti.

– Ăsta e un compliment?

Belle se gîndi la întrebare cîteva momente înainte să răspundă.

– Cred că este. Roşcatele nu sînt la modă acum, dar prevăd că tu şi gura ta slobodă o să aveţi atîta succes încît pînă luna viitoare mi se va aduce la cunoştinţă, de către aceia care aduc la cunoştinţă, că părul roşcat e cu siguranţă ultima modă şi ce noroc pe verişoara mea, deşi are ghinionul să fie, americancă.

– Cumva mă îndoiesc de asta, dar e foarte frumos din partea ta s-o spui.

Emma ştia că nu este la fel de frumoasă ca Belle, dar era mulţumită de sine, pentru că hotărîse cu multă vreme în urmă că, dacă nu putea să fie o frumuseţe, măcar era ieşită din comun. Ned o numise odată cameleon, atrăgîndu-i atenţia că părul ei parcă-şi schimba culoarea cînd ea clătina din cap. Era suficientă o singură rază de lumină ca părul să-i pară cuprins de flăcări.

Iar ochii, de obicei de un violet limpede, se întunecau şi deveneau aproape negri cînd era supărată.

Emma puse făină în ultimul castron şi îşi şterse palmele pe şorţ.

– Bucătăreasă! strigă. Acum ce facem? Am măsurat toată făina şi tot zahărul.

– Ouă. Vreau trei în fiecare castron. Fără coji, m-aţi auzit? Dacă găsesc vreo coajă în prăjiturile mele, nu le trimit la bal şi servesc în schimb capetele voastre pe tavă.

– Vai, vai, ce fioroasă e bucătăreasa în dimineaţa asta, chicoti Belle.

– Te-am auzit, domnişoară! Să nu crezi că nu te-am auzit. Nu accept aşa ceva. Acum, dacă aveţi de gînd să staţi în bucătăria mea, treceţi la treabă!

– Unde ai pus ouăle? spuse Emma, căutînd prin cutia în care se ţinea mîncarea uşor alterabilă. Nu le văd nicăieri.

– Înseamnă că nu cauţi destul. Ştiam eu că voi două n-aveţi talent la gătit.

Bucătăreasa se repezi la cutie şi o deschise larg. Căutarea, însă, se dovedi la fel de nefructuoasă ca şi a Emmei.

– Măi să fie. Nu mai sînt ouă. Cine-i prostul care a uitat să ia ouă de la piaţă? strigă ea încruntată.

Nesurprinzător, nimeni nu ridică mîna. Bucătăreasa se uită prin încăpere şi privirea i se opri asupra unei tinere servitoare aplecată deasupra unei grămezi de fructe de pădure.

– Mary! strigă ea. Ai terminat cu spălatul fructelor?

Mary îşi şterse mîinile pe şorţ şi răspunse:

– Nu, doamnă. Încă mai am kilograme întregi. N-am văzut în viaţa mea atîtea fructe.

– Susie?

Susie era pînă la cot în apă cu clăbuc, spăla de zor vasele.

Emma se uită în jur. Era cel puţin o duzină de persoane în bucătărie şi fiecare părea extrem de ocupată.

– Ei, cum nu se poate mai bine, spuse supărată bucătăreasa. Am de gătit pentru patru sute de oameni şi n-am ouă. Şi nici pe cine să trimit să le cumpere.

– Mă duc eu, se oferi Emma.

Atît Belle cît şi bucătăreasa o priviră cu expresii aflate la graniţa dintre şoc şi groază.

– Eşti nebună? ceru să ştie bucătăreasa.

– Emma, pur şi simplu nu se face, spuse Belle în exact acelaşi moment.

Emma dădu ochii peste cap.

– Nu, nu sînt nebună. Şi de ce n-am voie să merg la magazin? Pot foarte bine să cumpăr nişte ouă. În plus, mi-ar plăcea puţin aer curat. Am fost închisă aici toată dimineaţa.

– Ar putea să te vadă cineva, protestă Belle. Eşti plină de făină, pentru Dumnezeu!

– Belle, încă n-am cunoscut pe nimeni. Cine să mă recunoască?

– Dar nu poţi să ieşi în hainele de cameristă.

– Ba tocmai, în ele pot să ies, explică Emma cu răbdare. Dacă aş purta una dintre rochiile mele de dimineaţă, toată lumea s-ar întreba de ce o domnişoară din înalta societate a ieşit fără însoţitoare, ba mai mult, ce caută în drum spre piaţă, ca să cumpere ouă. Nimeni n-o să se uite de două ori la mine dacă sînt îmbrăcată ca o cameristă. Deşi *tu* n-ai putea să mă însoţeşti, fiindcă ai fi văzută imediat.

Belle oftă.

– M-ar omorî mama.

– Deci vezi tu... dacă bucătăreasa are nevoie de ajutor, eu sînt singura soluţie.

Emma zîmbi. Simţea mirosul victoriei. Belle, însă, nu era convinsă.

– Nu ştiu, Emma. E foarte neobişnuit să te las să te duci singură.

Emma oftă exasperată.

– Poftim, îmi strîng părul la spate, cum fac cameristele noastre, spuse aranjîndu-şi părul într-un coc. Şi o să mai dau nişte făină pe rochie, poate pun puţină şi pe obraz.

– Destul, interveni bucătăreasa. Nu-i nevoie să irosim făina de calitate.

– Ei bine, Belle? întrebă Emma. Ce zici?

– Nu ştiu. Mamei nu i-ar plăcea deloc.

Emma îşi apropie mult chipul de chipul lui Belle.

– Nici n-o să ştie, nu-i aşa?

– Bine, fie, spuse verişoara ei, întorcîndu-se şi fluturînd un deget spre servitoarele din bucătărie. Să nu-i suflaţi o vorbă despre asta mamei. S-a înţeles?

– Nu-mi place deloc, spuse bucătăreasa. Deloc.

– Nu prea avem de ales, aşa e? întrebă Emma. Nu, dacă vrei prăjituri la bal. Acum ce-ar fi s-o pui pe Belle să stoarcă lămîile, şi promit că mă întorc înainte să-ţi dai seama că am fost plecată.

Cu asta, tînăra luă cîteva monede din mîinile bucătăresei şi ieşi.

* * *

Emma trase adînc în piept aerul răcoros al primăverii cînd ajunse pe stradă. Libertate! Era atît de bine să scapi de casa verişoarei tale, măcar din cînd în cînd! Îmbrăcată în cameristă putea să meargă pe stradă neobservată. După petrecerea din acea seară n-avea să mai poată părăsi conacul Blydon neînsoţită.

Dădu ultimul colţ spre piaţă. Nu se grăbi să ajungă şi se opri ca să se uite în fiecare vitrină. După cum se aşteptase, nici unul dintre doamnele şi domnii care ieşiseră la plimbare nu-i aruncă mai mult decît o privire trecătoare cameristei mici, roşcate, acoperite de făină.

Fredona veselă un cîntecel cînd intră în piaţa aglomerată şi cumpără cîteva duzini de ouă. Erau cam greu de cărat, dar avu grijă să nu se strîmbe. O servitoare de la bucătărie ar fi fost obişnuită să ducă astfel de greutăţi, iar Emma nu voia să-şi strice rolul. În plus era destul de puternică, iar conacul se afla la numai cinci străzi scurte distanţă.

– Mulţumesc foarte mult, domnule, spuse ea, zîmbindu-i vînzătorului şi înclinînd din cap a mulţumire.

El îi zîmbi la rîndul lui.

– Eşti nouă pe aici? Vorbeşti ca una venită din colonii.

Emma făcu ochii mari, surprinsă. Nu se aşteptase la întrebări din partea negustorului.

– Ei bine, da. Am crescut acolo, dar locuiesc la Londra de mulţi ani, minţi.

– Da. Am vrut mereu să văd America, rosti el gînditor.

Emma gemu în gînd. Omul părea gata pentru o conversaţie lungă şi stufoasă, iar ea trebuia să ajungă înapoi acasă înainte ca Belle să înceapă să-şi facă griji din cauza ei. Păşi în spate, spre uşă, zîmbind.

– Să mai vii, domnişoară. Pentru cine-ai zis că lucrezi?

Dar Emma ieşise deja, prefăcîndu-se că n-a auzit întrebarea. Pe la jumătatea drumului înapoi acasă dispoziţia bună îi revenise şi fluiera fericită, aproape convinsă că jocul îi reuşise fără probleme. Mergea încet, dornică să-şi prelungească aventura. În plus, îi plăcea să-i privească pe londonezii care-şi făceau treburile zilnice. Îmbrăcată în rochie de servitoare cum era, nimeni n-o băga în seamă, iar ea putea să se uite fără ruşine la oricine, atîta vreme cît muta privirea cînd cineva se uita la ea.

Emma îşi lungi gîtul ca să vadă un băieţel adorabil, de cinci, şase ani, care cobora cu greu dintr-o trăsură elegantă, trasă de o pereche de cai identici. Copilul avea în braţe un pui de cocker spaniel, pe care-l mîngîia între urechi. Animalul alb cu negru îi răspunse la afecţiune lingîndu-l pe băiat pe obraz. Copilul chicoti şi o făcu pe mama lui să scoată capul din trăsură şi să vadă ce-i cu el. Era o femeie frumoasă, cu părul închis la culoare şi cu ochii verzi, strălucind de iubire pentru fiul ei.

– Vin imediat.

Femeia intră la loc în trăsură, probabil ca să spună cuiva ceva. Băiatul mic, cu părul negru, dădu ochii peste cap şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, aşteptîndu-şi mama.

– Mami, imploră el, grăbeşte-te.

Emma zîmbi cînd îl văzu nerăbdător. Din ce-i spusese tatăl ei, şi ea fusese la fel atunci cînd era mică.

– Numai un minut, voinice. Cobor imediat.

Chiar atunci, o pisică tărcată traversa strada. Căţeluşul lătră deodată, tare, şi sări din braţele lui Charlie, urmînd felina de-a lungul străzii.

– Wellington! ţipă băiatul, luînd-o la fugă pe urma căţelului.

Emma tresări îngrozită. În jos pe stradă venea o şaretă de închiriat, iar vizitiul era atît de prins în conversaţie cu pasagerul de alături încît nu era deloc atent la drum. Charlie ar fi putut să sfîrşească sub copitele cailor. Tînăra ţipă. Nu se gîndi cînd aruncă ouăle şi se repezi pe stradă. La cîţiva metri depărtare de băiat sări spre el. Dacă avea destul elan, aşa cum se ruga să aibă, avea să-l prindă şi amîndoi aveau să zboare la o parte din calea şaretei.

Charlie strigă speriat, fără să înţeleagă de ce sărise pe el femeia aceea ciudată, de ce-l lovise dintr-o parte. Chiar înainte să atingă caldarîmul, Emma auzi alte ţipete. Apoi totul se întunecă.

Capitolul doi

Emma auzi voci înainte să deschidă ochii.

– Vai, Alex! striga o voce feminină. Dacă nu era camerista? Charlie ar fi fost zdrobit! Sînt o mamă îngrozitoare. Ar fi trebuit să fiu mai atentă la el. N-ar fi trebuit să-l las să coboare din trăsură înaintea mea. Mai bine rămînem la ţară, unde n-are cum să păţească atîtea.

– Hai, Sophie, spuse ferm o voce masculină. Nu eşti o mamă îngrozitoare. Trebuie, însă, să termin cu ţipatul, ca să n-o sperii pe săraca fată.

– Da, sigur, fu de acord Sophie, însă în cîteva minute plîngea din nou. Nu pot să cred că s-a întîmplat aşa ceva. Dacă Charlie ar fi păţit ceva, nu ştiu ce m-aş fi făcut. Aş fi murit. Aş muri. M-aş usca şi aş muri.

Bărbatul oftă.

– Sophie, te rog să te calmezi. Mă auzi? Charlie n-a păţit nimic. Abia dacă are vreo zgîrietură. Trebuie să ne dăm seama că acum creşte şi e nevoie să fim mai atenţi la el.

Emma gemu încet. Ştia că ar fi trebuit să le spună oamenilor acelora că îşi revenise, dar, sincer, pleoapele îi erau foarte grele, iar capul o durea înfiorător.

– Îşi revine? întrebă Sophie. Vai, Alex, n-o să ştiu cum să-i mulţumesc. Ce servitoare curajoasă. Poate ar trebui s-o angajez la mine. Poate că oamenii pentru care lucrează acum nu se poartă frumos cu ea. Mi s-ar rupe inima să ştiu că e tratată rău.

Alexander Edward Ridgely, ducele de Ashbourne, oftă. Sora lui, Sophie, fusese întotdeauna vorbăreaţa, dar cînd era

emoţionată sau supărată spunea şi mai multe decît de obicei. Chiar atunci vorbi Charlie:

– Ce s-a întîmplat, mama? De ce plîngi?

Vocea băiatului o făcu să plîngă şi mai tare.

– Vai, copilaşul meu, strigă ea strîngîndu-l la piept.

Îi luă feţişoara în mîini şi începu să-l sărute zgomotoş.

– Mama! Opreşte-te! Mă uzi!

Charlie încercă să scape din îmbrăţişarea ei, dar ea îl strînse mai aproape pînă cînd copilul şuieră:

– Mama, unchiul Alex o să creadă că sînt un mototol!

Alex rîse încet.

– Niciodată, Charlie. Nu ţi-am promis eu că te învăţ să joci whist? Ştii că nu joc cărţi cu mototolii.

Charlie dădu tare in cap cînd mama sa îi dădu drumul brusc.

– Îl înveţi pe fiul meu să joace whist? rosti ea apăsat, suspinînd tare. Zău, Alex, are numai şase ani!

– Nu eşti niciodată prea tînăr ca să înveţi, eu aşa zic. Nu, Charlie?

Copilul zîmbi larg, ştirb. Sophie oftă zgomotos, renunţînd să mai încerce să-i ţină în frîu pe fiul şi pe fratele ei.

– Sînteţi nişte ticăloşi, amîndoi. Nişte ticăloşi.

Alex rîse.

– Sîntem, bineînţeles, şi rude.

– Ştiu, ştiu. Şi mai rău. Dar destul despre cărţi. Trebuie să ne ocupăm de sărmana fată. Crezi că o să-şi revină?

Alex îi ridică mîna Emmei şi îi căută pulsul la încheietură. Era puternic şi stabil.

– Cred că o să fie bine.

– Slavă cerului.

– O să aibă o durere a naibii de îngrozitoare de cap mîine, totuşi.

– Alex, asemenea limbaj!

– Sophie, nu mai încerca să faci pe delicata. Nu-ţi stă bine.

Sora lui zîmbi pierdut.

– Nu. Presupun că ai dreptate. Dar mi se pare că trebuie să spun ceva cînd vorbeşti aşa.

– Dacă simţi că e neapărat nevoie să spui ceva, ce-ar fi să blestemi şi tu la rîndul tău?

În timp ce ei se ciondăneau, Emma gemu.

– Vai de mine! exclamă Sophie. Îşi revine.

– Cine este? întrebă deodată Charlie. Şi de ce-a sărit pe mine?

Sophie rămase cu gura căscată.

– Nu-mi vine să cred că tocmai ai spus asta. Tu, dragă băiete, era să fii călcat de o şaretă. Dacă nu te salva doamna asta drăguţă, ai fi fost sub copitele cailor!

Gura micuţă a lui Charlie formă un „o" larg.

– Credeam că, poate, e puţin nebună.

– Poftim? şuieră Sophie. Adică nici n-ai văzut şareta? Trebuie să înveţi să fii mai atent.

Vocea ascuţită a lui Sophie îi înteţea Emmei durerea de cap. Gemu iar, dorindu-şi ca oamenii ăia să-i dea pace măcar cîteva minute.

– Taci, Sophie, o certă Alex. E clar că ţipetele tale o deranjează. Are nevoie de puţină linişte, ca s-o lase durerea de cap şi să poată să deschidă ochii.

Emma oftă. În trăsură era cel puţin o persoană cu bun-simţ.

– Ştiu, ştiu. Încerc. Chiar încerc, doar că...

– Ascultă, Soph, o întrerupse Alex. Ce-ar fi să te duci la piaţă şi să cumperi nişte ouă, ca să le înlocuieşti pe cele pe care le-a lăsat să cadă? E mare mizerie acolo şi cred că majoritatea sînt sparte.

– Vrei să mă duc să cumpăr ouă? întrebă Sophie, încruntîndu-se la gîndul unui act atît de improbabil.

– Nu poate să fie *atît* de greu să cumperi ouă, Sophie. Înţeleg că oamenii fac asta în fiecare zi. Am văzut o piaţă la cîteva străzi mai încolo. Ia-l pe vizitiu cu tine şi o să le ducă el.

– Nu ştiu dacă se cade să fii singur în trăsură cu ea.

– Sophie, rosti Alex printre dinţi, e doar o servitoare de la bucătărie. Nimeni n-o să-mi ceară s-o iau de nevastă după cîteva minute petrecute cu ea într-o trăsură. Pentru Dumnezeu, *du-te şi ia* nenorocitele alea de ouă!

Sophie se retrase. Ştia că nu e bine să-l enerveze prea mult pe fratele ei mai mare.

– Ei, bine!

Se întoarse delicat şi coborî din trăsură.

– Ia băiatul cu tine! strigă Alex. Şi fii atentă la el de data asta!

Sophie îi scoase limba, apoi îl luă de mînă pe copil.

– Ascultă, Charlie, îl dojeni ea. Trebuie să te uiţi în amîndouă părţile înainte să treci strada. Fii atent la mine.

Se aplecă demonstrativ în toate direcţiile, iar Charlie rîse tare şi sări în sus.

* * *

Alex zîmbi şi se întoarse spre servitoarea întinsă pe bancheta trăsurii sale. Nu-i venise să creadă cînd o văzuse alergînd de-a lungul străzii şi aruncîndu-l pe Charlie din faţa şaretei. Nu era obişnuit să vadă femei curajoase, şi cu toate astea, tînăra servitoare misterioasă tocmai dăduse dovadă de foarte mult din acea calitate. Era atras de ea, trebuia să recunoască, dar nu ştia sigur din ce motiv. Nu era deloc genul lui. Bine, nu avea un „gen" anume cînd venea vorba despre femei, dar dacă ar fi avut, era destul de sigur că roşcata micuţă n-ar fi fost genul lui. Cu toate astea îşi dădea seama că ea nu era deloc ca femeile cu care îşi petrecea timpul de obicei. Nu-şi

putea imagina că domnişoarele din înalta societate, cele pe care mama lui i le arunca mereu în cale, şi-ar fi riscat viaţa ca să-l salveze pe Charlie. Acelaşi lucru era valabil şi pentru femeile mai în vîrstă cu care-şi petrecuse nopţile. Era foarte curios în privinţa acestei femei neobişnuite.

Iar ea îşi pierduse cunoştinţa, lovindu-se la cap cu un sunet dureros atunci cînd ea şi Charlie aterizaseră pe caldarîm. Alex o privi şi îi îndepărtă o şuviţă de păr roşcat de pe frunte. Fata gemu din nou, iar lui i se păru că nu mai auzise niciodată un sunet atît de adorabil şi delicat.

La naiba cu toate! Ce era cu el? Ştia bine că nu era cazul să se îndrăgostească de o servitoare. Scoase un icnet, dezgustat de emoţiile primitive care-l cuprinseseră. Nu putea nega că tînăra aceea îl afectase puternic. Inima începuse să-i bată cu putere în momentul în care-o văzuse zăcînd fără viaţă pe stradă şi nu se liniştise decît după ce fusese sigur că ea nu era rănită grav. După ce verificase să nu aibă vreun os rupt, o ridicase şi o dusese atent în braţe pînă la trăsură. Era mică şi uşoară şi se potrivea perfect alături de trupul lui mare.

Sophie, bineînţeles, plînsese în tot acel timp. Slavă Domnului că reuşise s-o trimită să cumpere nişte ouă. Suspinele ei îl înnebuneau, dar, mai important, voia să fie numai el cu tînăra cînd aceasta avea să-şi revină.

Îngenunche pe podeaua trăsurii, alături de ea.

– Haide, scumpa mea, o îndemnă, sărutîndu-i cu blîndeţe tîmpla. E timpul să deschizi ochii. Abia aştept să văd ce culoare au.

Emma gemu din nou cînd simţi o mînă mare care-i mîngîia obrazul. Durerea pulsatilă care-i ţinuse capul prizonier începu să se retragă, iar ea oftă de uşurare. Deschise încet pleoapele şi o clipă nu văzu nimic din cauza razelor puternice de soare care pătrundeau pe ferestrele trăsurii.

– Vai! exclamă închizînd repede ochii.

– Te deranjează lumina?

Alex se ridică imediat şi trase draperiile, apoi se întoarse repede lîngă ea. Emma expiră lung şi deschise foarte puţin ochii. După aceea îi deschise mai mult. Un bărbat o privea atent, cu chipul bronzat la numai cîţiva centimetri distanţă. O şuviţă groasă de păr negru ca pana corbului îi alunecase pe frunte. Emma îşi dori să întindă mîna şi să afle dacă părul lui era pe cît de moale părea să fie. Atunci el o atinse din nou pe obraz.

– Ne-ai speriat, să ştii. Ai leşinat aproape zece minute.

Emma îl privi fără să clipească, neputînd să rostească o propoziţie coerentă. Din cauza bărbatului aceluia, se gîndi. Era prea chipeş şi prea aproape.

– Poţi să vorbeşti, iubito?

Emma rămase cu gura căscată.

– Verzi, reuşi să spună.

Numai mie mi se putea întîmpla,se gîndi Alex. Cea mai frumoasă servitoare din Londra aterizează în trăsura mea, dar e complet nebună.

O privi printre pleoapele îngustate şi întrebă:

– Ce-ai zis?

– Ai ochii verzi, rosti ea gîtuit.

– Da, ştiu. Aşa sînt de zeci de ani, să ştii. Îmi imaginez că de cînd m-am născut.

Emma închise ochii. Dumnezeule mare şi bun, oare chiar îi spusese că are ochii verzi? Ce lucru incredibil de stupid! Sigur că ştia ce culoare au ochii lui. Probabil că doamnele nu mai ştiau cum să-i complimenteze ochii atît de frumoşi, de captivanţi. Dar era atît de aproape, o privea atît de atent şi privirea îi era aşa hipnotică! Emma se hotărî să dea vina pe durerea de cap pentru prostia de moment.

Alex chicoti.

– Presupun că ar trebui să mă bucur că accidentul nu ţi-a răpit simţul culorilor. Crezi că poţi să-mi spui cum te cheamă?

– Em..., Emma tuşi ca să-şi ascundă bîlbîiala. Meg. Mă cheamă Meg.

– Mă bucur să te cunosc, Meg. Eu sînt Alexander Ridgely, dar poţi să-mi spui doar Alex. Sau, dacă-ţi place, poţi să-mi zici Ashbourne, aşa cum fac mulţi dintre prietenii mei.

– De ce?

Întrebarea îi scăpă de pe buze înainte ca Emma să-şi dea seama ce spune. Servitoarele nu trebuiau să pună întrebări.

– Ăsta e titlul meu. Sînt ducele de Ashbourne.

– Aha.

– Ai un accent interesant, Meg. Vii cumva din colonii?

Emma făcu o grimasă. Nu ura nimic mai mult decît să-i audă pe englezi referindu-se la ţara ei ca fiind „coloniile".

– Vin din Statele Unite ale Americii, spuse ea pe un ton puţin obraznic, uitînd din nou că era deghizată. Sîntem independenţi de cîteva decade şi n-ar trebui să vă referiţi la noi ca fiind „coloniile" voastre.

– Retrag. Ai perfectă dreptate, draga mea, şi trebuie să spun că mă bucur să văd că ţi-ai recăpătat puţin din curaj.

– Îmi cer iertare, alteţă, spuse ea încet. N-ar fi trebuit să vă vorbesc aşa.

– Meg, nu te preface timidă. Se vede că n-ai nici o fărîmă de teamă în tine. Plus că mi se pare normal să-mi vorbeşti oricum vrei, fiindcă tocmai mi-ai salvat nepotul de la moarte.

Emma era uluită. Uitase cu totul de băieţel.

– Se simte bine? întrebă speriată.

– Da. Nu-ţi face griji din cauza lui. Pentru tine sînt eu îngrijorat, iubito.

– N-am nimic. Ar trebui să mă întorc acasă.

Dumnezeule mare, iar o mîngîia pe obraz, iar ea simţea că gîndurile i se evaporau cînd el o atingea. Continuă să se uite la buzele lui cărnoase şi să se întrebe cum ar fi fost să-l sărute. Scoase un sunet mic de protest şi se îmbujoră din cauza gîndurilor scandaloase.

Alex o auzi gemînd şi o umbră de îngrijorare îi apăru în privire.

– Sigur nu ţi-e rău, iubito?

– Nu cred că ar trebui să-mi spui „iubito".

– Dar eu aşa cred.

– Nu se cade.

– Eu fac extrem de rar ce se cade, Meg.

Emma abia apucă să înţeleagă ce auzise, cînd ducele îi demonstră exact cît de indecent putea să fie. I se tăie răsuflarea cînd Alex se aplecă şi o sărută cu blîndeţe. Atingerea nu dură decît un moment, dar fu de-ajuns ca ea să simtă cum toată pielea i se încălzeşte şi o furnică. Îl privi nedumerită, deodată nesigură de sine însăşi şi de emoţiile care-o cuprinseseră din cap pînă-n picioare.

– Doar puţin din ce urmează, iubito, îi şopti Alex pasional, cu buzele lipite de buzele ei.

Ridică privirea şi se uită în ochii ei. Văzu teamă şi confuzie pe chipul tinerei, iar asta-l făcu imediat să se simtă îngrozit de comportamentul său îndrăzneţ. Se desprinse cu greu de lîngă ea şi se aşeză pe banchetă din cealaltă parte a trăsurii. Respira tremurat, inegal. Nici nu-şi mai amintea de cînd nu-l mai tulburase astfel un simplu sărut, atît de scurt, atît de neînsemnat. Abia dacă-i atinsese buzele, gura. Cu toate astea trupul îi era cuprins de dorinţă şi nu voia decît să... ei bine, nici nu voia să se *gîndească* la asta, pentru că sigur s-ar fi simţit şi mai rău.

Ridică privirea. Meg se uita la el cu ochii mari, nevinovaţi. La naiba, probabil că ar fi leşinat dacă ar fi putut să-i citească gîndurile. Nu avea de ce să se implice într-o aventură amoroasă cu o fată ca ea. Părea să aibă nu mai mult de şaisprezece ani. Blestemă cu poftă, printre dinţi. Probabil că mergea duminica la biserică.

Emma dădu să se ridice şi îşi frecă tîmplele cînd un val de ameţeală o cuprinse.

– Cred că ar trebui să plec spre casă, spuse, coborîndu-şi tălpile pe podeaua trăsurii şi întinzînd mîna spre uşă.

Verii ei îi spuseseră că străzile Londrei erau periculoase, dar nimeni n-o avertizase despre pericolele ascunse în trăsurile nobilimii.

Alex o apucă de încheietură înainte ca ea să atingă uşa şi o aşeză cu blîndeţe înapoi pe pernele tapiţate, potrivindu-i trupul ca să stea în capul oaselor.

– Nu pleci nicăieri. Tocmai te-ai lovit la cap şi probabil că o să ţi se facă rău pe drum. Te duc eu înapoi imediat. Sora mea s-a dus să-şi cumpere ouă şi trebuie s-o aşteptăm.

– Ouăle, oftă Emma, sprijinindu-şi capul în palmă. Uitasem. Mă omoară bucătăreasa.

Pleoapele lui Alex se îngustară imperceptibil. Oare temerile lui Sophie erau justificate? Oare Meg era prost tratată în casa stăpînilor ei? N-avea de gînd să stea deoparte şi să lase o fată aşa delicată să fie tratată cu cruzime. Mai degrabă ar fi angajat-o el însuşi înainte să-i dea voie să se întoarcă la un trai chinuit.

Alex gemu nefericit, simţind un nou val de dorinţă cum îi cuprindea trupul. Sigur că nu putea s-o angajeze. Ar fi ajuns în patul lui în numai cîteva zile. Sophie avea dreptate. Meg putea să lucreze în casa surorii lui. Acolo avea să fie în siguranţă, la distanţă de el. Dumnezeule mare, îl uimea propriul cavalerism. Trecuse multă vreme de cînd îşi făcuse griji pentru vreo femeie, cu excepţia, desigur, a mamei şi surorii sale, pe care le adora.

Era lucru cunoscut în Londra că lui Alex îi plăcea viaţa de burlac. Ştia că avea să fie nevoit să se căsătorească la un moment dat, măcar ca să aibă un moştenitor, dar nu vedea nici un motiv să facă un astfel de sacrificiu prea curînd. Păstra distanţa faţă de doamnele din înalta societate şi prefera compania curtezanelor şi cîntăreţelor de operă. Nu avea răbdare

[redacted]donează și nu avea deloc încredere în femei. Cu toate astea, ele se strîngeau mereu în preajma lui la puținele evenimente la care participa, considerînd felul lui distant și cinismul dur o provocare. Alex le privea foarte rar cu blîndețe pe aceste femei. Dacă o doamnă din înalta societate flirta cu el, ducele presupunea că era ori prea nesăbuită, ori știa exact ce, sau mai degrabă pe cine, voia. Din cînd în cînd împărțea patul cu ele, dar nimic altceva.

Ridică privirea. Meg stătea încă în fața lui și se uita timidă la palmele cu degetele împletite în poală.

– N-are de ce să-ți fie atît de frică, Meg. N-o să te mai sărut.

Emma ridică privirea și o ațintì spre el, cu ochii larg deschiși. Nu spuse nimic. Adevărul era că nu se mai credea în stare să spună ceva coerent.

– Am spus că n-are de ce să-ți fie frică, repetă Alex. Virtutea ta e în siguranță – cel puțin pentru următoarele cîteva minute.

Emma rămase cu gura căscată auzind asemenea grozăvie. După aceea, supărată, strînse din buze și se uită în altă parte. Ducele icni cînd o văzu cum strînge din buzele pline. Doamne, cît era de frumoasă! Părul ei, care strălucea aprins în lumina soarelui, părea roșcat închis acum, că trăsese draperiile. Iar ochii ei... la început crezuse că erau albaștri, apoi i se păruseră violet, dar acum păreau de-a dreptul negri.

Emma se simțea gata să explodeze, furioasă din cauza obrăzniciei acelui bărbat arogant și insistent. Răsufla adînc, încercînd să-și stăpînească furia care o făcuse deja faimoasă în două case, pe două continente. Pierdu lupta.

– Chiar nu cred că ar trebui să-mi vorbești în felul ăsta scandalos. E destul de necinstit să profiți de starea mea de slăbiciune într-un fel atît de neobrăzat, mai ales dacă te gîndești că *singurul* motiv pentru care sînt aici și mă doare capul îngrozitor – ca să nu mai spun că sînt în compania celui

mai nepoliticos bărbat pe care am avut ghinionul să-l întîlnesc – este că eu eram atentă la nepotul tău, în timp ce tu şi sora ta aţi fost prea neglijenţi ca să-l ocrotiţi cum trebuie!

Emma se sprijini de speteaza banchetei, mulţumită de discursul ei, şi îl privi cum ştia ea mai fioros. Alex era uluit de tirada ei, dar îşi ascunse surpriza.

– Ai un vocabular pe cinste, Meg, spuse rar. De unde ai învăţat să vorbeşti atît de bine?

– Nu e deloc treaba ta, se răsti Emma, încercînd cu disperare să inventeze o poveste credibilă.

– Dar sînt foarte, foarte curios. Sigur poţi să-mi spui măcar puţin despre trecutul tău.

– Dacă vrei neapărat să ştii, mama a lucrat ca dădacă la trei copii mici. Părinţii lor au fost foarte buni şi mi-au dat voie să particip la educaţia lor.

Poftim. Suna bine.

– Înţeleg. Cît de generos din partea lor.

Emma oftă şi dădu ochii peste cap auzindu-i sarcasmul.

– Alex! strigă o voce ascuţită. M-am întors! Am luat douăsprezece duzini de ouă. Sper că e destul.

Douăsprezece duzini! Emma simţi cum i se face rău. N-avea cum să ducă toate acele ouă. Acum chiar că trebuia să-i permită ducelui s-o ducă acasă cu trăsura. Uşa se deschise şi în prag apăru chipul lui Sophie.

– Vai, ţi-ai revenit! exclamă privind-o. Dacă pot să te ajut cumva, te rog să-mi spui. Sînt Sophie Leawood, contesa de Wilding, şi o să-ţi fiu veşnic îndatorată. Poftim, spuse întinzîndu-i Emmei cartea ei de vizită. Ia asta. Acolo locuiesc. Poţi să vii pe la mine zi sau noapte dacă ai nevoie de ceva.

Emma nu reuşi decît să se uite nedumerită la Sophie, care se opri ca să respire.

– Vai de mine, continuă aceasta. Unde-mi sînt manierele. Cum te numeşti?

– O cheamă Meg, răspunse Alex pe un ton calm. N-a găsit de cuviinţă să ne împărtăşească şi numele ei de familie.

Emma fumega. Nici n-o întrebase care e numele ei de familie.

– Nu-ţi face griji, draga mea, vorbi Sophie în continuare. Nu trebuie să ne spui nimic dacă nu vrei...

Emma îl privi triumfătoare pe Alex.

– Atîta vreme cît ţii minte că eu o să-ţi fiu prietenă pe viaţă şi că poţi să contezi pe mine pentru orice.

– Mulţumesc foarte mult, milady, spuse Emma încet. O să-mi amintesc cu siguranţă, dar acum aş vrea să mă întorc acasă. Sînt plecată de mult, iar bucătăreasa o să se întrebe ce-i cu mine.

– Poate că ai vrea să ne spui unde lucrezi? întrebă Alex.

Emma îl privi fără să răspundă.

– Lucrezi undeva, nu? N-aveai de gînd să mănînci singură toate ouăle alea.

Fir-ar să fie, iar uitase că era deghizată.

– Lucrez pentru contele şi contesa de Worth.

Alex ştia adresa, aşa că-i dădu instrucţiunile necesare vizitiului. Sophie vorbi încontinuu tot drumul scurt pînă la conacul Blydon. Emma aproape că fugi afară din trăsură.

– Aşteaptă! strigară la unison Alex şi Sophie.

Sophie ajunse prima la ea.

– Trebuie să-ţi mulţumesc cum se cuvine. O să am coşmaruri săptămîni întregi dacă nu.

Ridică mîinile la urechi, îşi scoase repede cerceii cu diamante şi smaralde şi îi puse Emmei în palme.

– Te rog să iei ăştia. E doar puţin, ştiu, dar poate că o să te ajute dacă ai vreodată nevoie.

Emma se simţea buimăcită. Nu putea să-i spună acestei femei că ea era unica moştenitoare a unui imense afaceri de transporturi, dar în acelaşi timp îşi dădea seama că Sophie avea nevoie disperată să îşi arate cumva recunoştinţa.

– Dumnezeu să te binecuvînteze.

Sophie o sărută pe obraz şi se urcă înapoi în trăsură.

– Nu aşa de repede, iubito, spuse Alex apărînd deodată alături de ea. Îţi duc eu astea.

– Nu! spuse Emma puţin cam apăsat. Adică, aş prefera dacă n-aţi face asta. N-o să se supere nimeni că am întîrziat după ce le explic ce s-a întîmplat cu Charlie, dar n-o să le placă dacă aduc necunoscuţi în bucătărie.

– Prostii, spuse Alex întinzînd mîna spre pachetele cu ouă, sigur pe sine ca unul care se aşteaptă ca ordinele sale să fie mereu îndeplinite.

Emma făcu un pas în spate. S-ar fi dezlănţuit iadul dacă el ar fi condus-o în casă, iar Belle, pe care el o cunoştea deja, cu siguranţă, i-ar fi spus pe numele ei adevărat.

– Te rog să pleci. O să am probleme dacă nu.

Lui Alex i se păru că vede teamă reală în privirea ei şi se întrebă iar dacă nu cumva se purtau urît cu ea acolo. Cu toate astea, n-ar fi vrut să-i facă probleme.

– Foarte bine, spuse înclinîndu-se scurt. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, draga mea Meg.

Emma se întoarse şi se grăbi spre intrarea de serviciu a conacului, simţind privirea fierbinte a lui Alex în urma ei. Cînd intră în sfîrşit în bucătărie se simţea de parcă tocmai ar fi scăpat din Purgatoriu.

– Emma! strigă toată lumea la unison.

– Unde ai fost? ceru să ştie Belle, ducînd mîinile în şold. Ne-am făcut mari griji din cauza ta.

Emma oftă şi aşeză ouăle pe dulap.

– Belle, am putea să discutăm mai tîrziu despre asta?

Aruncă o privire cu înţeles către servitoare, care rămăseseră cu gurile căscate şi-o fixau fără ruşine.

– Bine, fu de acord Belle. Hai să mergem sus chiar acum.

Emma icni. Se simţea epuizată deodată, iar capul o durea din nou şi nu ştia ce să facă în privinţa blestemaţilor de cercei şi...

– Dumnezeule! ţipă Belle.

Emma, energica ei verişoară, altădată de neoprit, leşinase.

Capitolul trei

Alex stătea în faţa conacului Blydon şi se uita fix la intrarea servitorilor. Văzuse panica din privirea lui Meg înainte să fie de acord să n-o însoţească înăuntru. Se încruntă, îngrijorat ca nu cumva ea să fie pedepsită pentru că întîrziase atît de la piaţă. Deşi îi cunoştea pe contele şi pe contesa de Worth şi-i întîlnise de mai multe ori, adevărul era că nu ştia foarte multe despre ei. Nu ştia ce fel de casă aveau. Unii dintre membri înaltei societăţi îşi tratau servitorii într-un fel de neînchipuit. Cu toate că refuza să recunoască altfel de emoţie în afara dorinţei în ceea ce-o privea pe Meg, îl terifia gîndul că ea ar fi putut fi dată afară sau bătută. Îşi dorea din tot sufletul să intre în bucătăria conacului Blydon şi să se asigure că Meg era tratată ca o eroină ce era. Alex oftă, puţin iritat de propria-i îngrijorare. Nu era deloc sigur că fata îşi revenise cu totul după căzătură. El nu voia decît să o ia în braţe şi să o ducă în camera ei, s-o aşeze în pat şi să-i pună o compresă rece pe frunte. Gemu la imaginea mintală pe care o crease. Dacă reuşea s-o ducă în pat, se îndoia că ar fi putut să nu se aşeze lîngă ea.

– Alex! strigă Sophie scoţînd capul din trăsură. Ce mai aştepţi?

Ducele îşi luă privirea de la conac.

– Nimic, Soph. Nimic. Sînt doar puţin îngrijorat din cauza lui Meg. Crezi că o să fie totul bine? Ce fel de oameni sînt contele şi contesa de Worth?

– Sînt minunaţi. I-am întîlnit la mai multe petreceri.

– La fel şi eu, obraznico, dar asta nu înseamnă că sînt exemple de virtute.

Sophie oftă şi dădu ochii peste cap.

– Dacă ai sta vreodată mai mult de un minut la petrecerile la care eu şi mama te obligăm să mergi ai şti că familia Blydon e pur şi simplu minunată. Sînt foarte blînzi şi nu sînt deloc înfumuraţi. Mama ţine mult la lady Caroline. Cred că iau ceaiul împreună cel puţin o dată la două săptămîni. Nu cred că ai de ce să-ţi faci griji pentru Meg, acum că ştim unde lucrează. Nu mi-o imaginez pe lady Caroline dînd voie cuiva să fie tratat prost în casa ei.

– Sper că ai dreptate. Îi datorăm mult lui Meg. Putem cel puţin să ne asigurăm că se simte bine.

– Să nu crezi că nu ştiu, dragă frate. Intenţionez să o vizitez pe lady Caroline săptămîna asta şi să-i povestesc cum Meg l-a salvat pe Charlie. Sînt sigură că n-o să lase astfel de curaj nerăsplătit.

Alex urcă în trăsură şi se sprijini de speteaza din catifea, în timp ce roţile se puneau în mişcare.

– E o idee bună, Sophie.

– Aş merge în seara asta, bineînţeles, dar nu mă simt în stare.

– Zău, Alex, trebuie să fii mai atent la lucrurile din jurul tău. Lady Caroline dă o petrecere de proporţii. Sînt sigură că ai fost invitat. Eşti întotdeauna invitat, deşi nu mergi niciodată. Dacă nu începi să...

– Te rog să mă scuteşti de discursul n-o-să-cunoşti-niciodată-o-femeie-bună-de-măritat-şi-n-o-să-ai-moştenitori. L-am mai auzit şi nu mă interesează.

Sophie îi aruncă o privire iritată.

– Ei bine, aşa este, şi ştii la fel de bine ca mine că nu poţi rămîne burlac la nesfîrşit. Nu faci decît să te distrezi cu prietenii, şi ei sînt la fel de ticăloşi ca şi tine.

Alex zîmbi larg, poznaş.

– Zău, Soph, doar nu-mi lipseşte compania feminină.

– Vai de mine, se grăbi să zică sora sa. Vorbeşti aşa doar ca să mă enervezi. Sînt sigură. Femeile acelea abia dacă merită amintite în prezenţa mea.

– Femeile acelea, după cum ai spus atît de delicat, nu vor nimic de la mine în afară de cîteva mici nimicuri, şi de asta sînt bucuros să împart patul cu ele. Cel puţin sînt sincere în privinţa dorinţelor lor materiale.

– Iar începi! Ştii că nu-mi place să aud despre aventurile tale toride. Jur, Alex, că o să-ţi dau una după ceafă.

– Termină cu isteria, Sophie. Ştim amîndoi că adori poveştile despre aventurile mele aşa-zis toride, doar că eşti prea mironosiţă şi prea cuviincioasă ca să recunoşti.

Sophie tăcu, învinsă, iar Alex ridică arogant o sprînceană. Avea perfectă dreptate. Adora poveştile despre aventurile lui, amoroase şi nu numai, doar că nu voia să-i dea satisfacţie şi să recunoască. În plus, cum să poarte ea cruciada în favoarea căsătoriei lui dacă el ştia cît de fascinant i se părea ei stilul lui de viaţă? Mai încercă o dată:

– O să ai nevoie de un moştenitor, Alex.

Ducele se aplecă spre sora lui şi îi zîmbi obraznic.

– Îmi imaginez că o să fiu capabil să fac copii şi peste zece sau chiar cincisprezece ani de acum încolo, dar, dacă vrei, mă bucur să-ţi dau numele şi adresa celor mai recente amante ale mele. Sînt sigur că ele pot să dea în scris că sînt viril.

– Mama, ce înseamnă viril? întrebă deodată Charlie.

– Ceva ce pe tine nu trebuie să te preocupe decît peste mulţi ani, răspunse ea calm. Alex, jur că trebuie să fii atent ce spui în preajma lui, adăugă şoptit. Te idolatrizează. Acum probabil că o să le spună tuturor servitoarelor despre virilitatea lui o lună întreagă.

Alex rîse.

– Bine, obraznico, o să am grijă ce spun, măcar ca să le apăr pe cameriste de dorinţele lui arzătoare. Acum fii fată cuminte şi povesteşte-mi despre balul de diseară.

Sophie ridică din sprîncene.

– Deodată ne interesează scena socială, da?

– Vreau doar să văd cum se mai simte Meg. O să merg obişnuitele cincisprezece minute, apoi plec.

– Lady Caroline vrea s-o prezinte pe nepoata ei americancă, explică Sophie. Am auzit că e o petrecere foarte mare.

– Atunci de ce nu mergi şi tu?

– N-am poftă să ies acum, cînd Oliver e plecat, spuse atingîndu-şi abdomenul şi privindu-l timid. Plus că sînt din nou însărcinată.

– Nu mai spune! Minunat!

Alex zîmbi larg şi o îmbrăţişă afectuos pe sora lui. Deşi nu voia deloc să se însoare şi să aibă copii, îi plăcea să petreacă timp cu Charlie şi îl bucura ideea unui nepot sau a unei nepoate.

– Am ajuns, spuse cînd trăsura se opri în faţa casei lui Sophie. Ai grijă de tine, surioară. Să nu te suprasoliciţi.

O sărută pe obraz şi o bătu uşor pe mînă. Sophie îi dădu voie s-o ajute să coboare din trăsură.

– Zău, Alex, nici nu se vede încă. Nu cred că e nevoie să stau în pat toată ziua.

– Bineînţeles, draga mea, dar fii atentă. Să nu cumva să ieşi călare prin parc.

Sophie zîmbi văzîndu-l atît de îngrijorat.

– Deşi eşti un mare ticălos, Alex, eşti un unchi exemplar. Uite cum te adoră Charlie.

Alex se uită la băieţelul care-l trăgea de haină şi-l implora să intre, să se joace împreună. Ducele îl mîngîie pe cap.

– Altă dată, micuţule. Promit.

– Ştii, Alex, începu Sophie, ştiu că ai fi un soţ şi un tată minunat dacă ţi-ai face timp să cauţi femeia potrivită.

– Nu începe acum. Mi-a ajuns pe ziua de azi. Şi mai trebuie să mă pregătesc şi pentru bal.

Le făcu semn cu mîna şi se urcă înapoi în trăsură, apoi îl instrui pe vizitiu să-l ducă acasă, la reşedinţa lui de burlac. Sophie îi făcu la rîndul ei semn din prag, ţinîndu-l de mînă pe Charlie. Măcar se ducea la petrecerea din acea seară. Era un început. Cu puţin noroc avea să cunoască o femeie potrivită.

* * *

Cînd Emma deschise iar ochii îşi dădu seama că era întinsă pe patul ei. Durerea de cap scăzuse mult, dar o nouă împunsătură, de data asta la şold, compensa. Belle era ghemuită într-un fotoliu din apropiere, citind.

– Bună, ciripi ea imediat ce observă că Emma se trezise. Ne-ai cam speriat.

Se ridică, traversă distanţa scurtă pînă la [illegible] şi se aşeză pe marginea patului. Emma se [illegible] de perne, ca s-o vadă mai bine pe Belle.

– Ce s-a întîmplat?

– Ai leşinat.

– Iar?

– Iar!

– Ei, prima dată n-am leşinat. Am primit [illegible] o lovitură la cap.

– Poftim?!

– Ei, nu chiar o lovitură, spuse Emma repede. Am căzut şi m-am lovit la cap.

– Vai de mine, spuse Belle cu răsuflarea tăiată. Eşti întreagă?

– Aşa cred, răspunse Emma frecînd încet cucuiul care-i creştea deasupra urechii drepte. Cum am ajuns sus, aici? Ultimul lucru de care-mi amintesc e că eram în bucătărie.

– Te-am dus eu.

– Patru etaje?

– Ei bine, m-a ajutat şi bucătăreasa.

– Doamne! spuse Emma făcînd o strîmbătură la gîndul că bucătăreasa fusese nevoită s-o tîrască în sus pe scări. Cît de jenant.

– Şi Mary şi Susie, adăugă Belle.

Ruşinată pînă peste poate, Emma se ghemui în pat de parcă ar fi încercat să dispară sub păturile voluminoase.

– De fapt n-a fost prea dificil, continuă Belle fără să-şi dea seama de emoţia verişoarei sale. Mai întîi te-am înfăşurat într-o pătură, apoi eu te-am luat de umeri, bucătăreasa de picioare, iar Mary şi Susie de la mijloc.

– Şi eu nu mi-am revenit?

– Ai făcut cîteva zgomote cînd am dat colţul la etajul doi, dar nu, ai fost cu siguranţă leşinată tot drumul.

– Zgomote?

Belle păru stînjenită.

– Asta se poate să fi avut legătură cu faptul că te-am lovit de balustradă cînd urcam.

Emma făcu ochii mari şi se uită spre locul dureros de pe şoldul drept, pe care-l atinsese fără să-şi dea seama. Belle zîmbi sfios.

– Se poate să fi lovit balustrada cu şoldul. Îmi amintesc că era pe la mijloc.

Deodată, în mintea Emmei apăru un gînd înfiorător.

– Şi mama ta?

– Nici una dintre noi nu i-a spus exact ce s-a întîmplat, rosti Belle.

– Dar sigur a auzit agitaţia.

– Da, ei bine, a venit la mine după ce te-am adus aici.

– Şi? întrebă Emma.

– I-am spus că ţi-a venit rău.

– Că mi-a venit rău? întrebă Emma cu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce auzea.

Belle dădu aprobator din cap.

– Din cauza emoţiilor cauzate de primul bal din viaţa ta.

– Dar e ridicol! Mie nu mi se face rău niciodată!

– Ştiu.

– Mătuşa Caroline ştie că nu mi se face rău niciodată!

– Ştiu. Nu eşti tocmai genul căreia să i se facă rău.

– Nu te-a crezut, aşa e?

– Nici o clipă, răspunse Belle amuzată, bătînd cu degetul ei subţire în coperta cărţii. Dar mama poate să fie minunat de diplomată uneori, aşa că nu a insistat. Atîta vreme cît apari diseară la bal, sănătoasă şi veselă, n-o să zică nimic. Sînt convinsă.

Emma se ridică în capul oaselor, ca să-şi examineze noile dureri.

– Ce zi ridicolă, oftă ea.

– Cum? întrebă Belle, ridicînd ochii din cartea pe care începuse din nou s-o citească. Ai spus ceva?

– Nimic interesant.

– Aha, rosti Belle întorcîndu-se la carte.

– Ce naiba citeşti?

– „Totul e bine cînd se termină cu bine", a lui Shakespeare.

Emma se simţi nevoită să-şi apere educaţia.

– Ştiu cine a scris-o.

– Cum? Da, sigur că ştii, zîmbi Belle absent. Am adus-o ca să citesc cît aştept să îţi revii.

– Doamne, dar cît credeai că o să dureze?

– Habar n-aveam, pentru că *mie* nu mi s-a făcut niciodată rău.

– Nici mie nu mi s-a făcut rău, rosti Emma apăsat, printre dinţi.

– Asta spui tu.

Emma oftă şi se uită la expresia prefăcut-nevinovată de pe chipul verişoarei sale.

– Presupun că vrei să-ţi povestesc ce s-a întîmplat.

– Numai dacă vrei, răspunse aceasta, deschizînd iar volumul legat în piele şi începînd să citească din nou. Am tot timpul, să ştii, adăugă privind-o din nou pe Emma. Am decis să citesc operele complete ale lui Shakespeare. Încep cu piesele, apoi trec la poezie.

– Vorbeşti serios?

– Absolut. Vreau să le citesc în ordine alfabetică.

– Îţi dai seama cît o să-ţi ia?

– Sigur că da, dar mă gîndesc că, la cum ai început, o să petrec destul de mult timp lîngă patul tău.

Emma o privi bănuitoare.

– Ce vrea să însemne asta?

– Cine ştie cît de curînd o să-ţi pierzi iar cunoştinţa?

– Pot să te asigur că nu am astfel de planuri pentru viitorul apropiat.

Belle zîmbi dulce.

– Îmi imaginez că nu ai, dar, dacă nu-mi spui ce s-a întîmplat în după-amiaza asta, s-ar putea să te lovesc eu însămi.

Multe ore mai tîrziu, Emma era aşezată la măsuţa ei de toaletă şi tresărea de durere în timp ce Meg, camerista ei, îi aranja părul. Belle stătea alături de ea, supusă unei torturi similare.

– Nu cred că-mi spui tot, o certă aceasta.

– Ţi-am spus, oftă Emma, că am căzut după ce l-am ferit pe băiat din calea şaretei, şi m-am lovit la cap.

– Şi cerceii?

– Mama băiatului mi i-a dat. A crezut că sînt servitoare. Vreau să-i fac mîine o vizită şi să-i dau înapoi. De cîte ori vrei să auzi asta?

– Nu ştiu, răspunse Belle privind-o bănuitor. Tot mai cred că omiţi ceva.

– Am salvat băiatul. Am primit cerceii. Atît a fost.

Emma dădu scurt din cap, ca să-şi sublinieze spusele.

– Emma, ai fost plecată o oră! Ceva trebuie să se fi întîmplat între băiat şi cercei.

– Mi-am pierdut cunoştinţa, asta s-a întîmplat! Ce crezi, că am fost posedată de vreun bărbat misterios?

Emma icni în gînd cînd îşi dădu seama cît de aproape de adevăr era acea speculaţie. Se simţea puţin vinovată fiindcă nu-i spusese lui Belle despre experienţa neobişnuită cu ducele de Ashbourne, fiindcă de obicei îşi spuneau totul una alteia, însă avea un ciudat sentiment posesiv în privinţa momentelor petrecute cu acesta şi nu voia să împartă amintirea cu nimeni, nici măcar cu verişoara ei.

– Mi se pare nemaipomenit că tocmai contesa de Wilding ţi-a dat cerceii ăia, rîse Belle cu ochii albaştri strălucind de amuzament. O cunosc destul de bine pe Sophie. Nu e cu mult mai mare decît noi. Ea şi mama sînt prietene bune. Toată lumea o să ţipe cînd o să afle ce s-a întîmplat, deşi poate că n-ar trebui să spunem nimănui. Nu cred că mama ar fi prea fericită să audă că ai ieşit singură, deghizată în cameristă. Cu toate astea, situaţia e foarte amuzantă. Nu pot să cred că Sophie ţi-a dat nişte bijuterii ca să-ţi asigure viitorul. Cu averea ta, ai putea să ne cumperi şi să ne vinzi pe noi toţi.

– Cu greu, spuse Emma sec, uitîndu-se spre colierul de perle de la gîtul lui Belle. Plus că ea chiar a crezut că sînt servitoare.

– Ştiu, ştiu. Dar tot e amuzant. Mi-aş dori să vină şi Sophie în seara asta. Mi-ar plăcea să-i văd chipul cînd ar intra în sala de bal şi ar vedea-o pe „servitoarea de la bucătărie" îmbrăcată cu toate fineţurile pe care le are.

– Serios, Belle, eşti de-a dreptul crudă. Contesa a fost foarte tulburată în după-amiaza asta. Aproape că şi-a pierdut firul.

– Tu mă faci pe mine crudă? Tu, regina farsorilor? Cea care i-a trimis bietului Ned un fals bilet de amor din partea Clarissei Trent?

Emma încercă să nu zîmbească.

– Zău, nu era nevoie să se facă atîta caz.

– Ai perfectă dreptate, spuse Belle cu ironie în glas. Nici n-ar fi fost, dacă Ned nu era îndrăgostit fără speranţă de făţuca asta.

Emma se uită, nevinovată, în altă parte.

– Eu de unde era să ştiu asta? Încă nu am debutat în societate, să ştii. N-am acces la ultimele bîrfe.

– Nu-i aminteşte numele decît de o sută de ori pe zi, ce-i drept.

Emma scoase un „hmm" şi îi aruncă verişoarei sale o privire de sus.

– Zău, tot răul spre bine. Acum ştim cu toţii ce manipulatoare e Clarissa. La urma urmei l-am scăpat pe fratele tău de o soartă nefericită.

– Presupun că aşa e, fu de acord Belle, dar Ned a fost atît de supărat cînd şi-a exprimat iubirea iar ea i-a spus sec că aşteaptă un duce bogat...

– Cred că mai supărat a fost fiindcă ea s-a dovedit a nu fi pe cît de virtuoasă o credea mai mult decît pentru că nu-l iubea la rîndul ei. Dar suficient despre asta. Mi-am învăţat lecţia – nu mă mai amestec în viaţa amoroasă a lui Ned. Chiar dacă aş fi făcut bine. Spune-mi, de ce nu vine Sophie în seara asta?

– Nu sînt sigură. Probabil pentru că soţul ei e plecat cu afaceri în vestul Indiei cîteva luni. Cred că îi e dor de el. S-au căsătorit din dragoste, să ştii, spuse Belle oftînd romantic.

– Probabil că aşa e cel mai bine, chiar dacă ţi-ar fi plăcut s-o vezi şocată să mă cunoască. Sînt sigură că o să fie mai simplu pentru toată lumea dacă-i fac mîine dimineaţă o vizită.

– Cred că ai dreptate. Spune-mi că pot să merg cu tine totuşi. Vreau să fiu de faţă cînd te vede.

– Bine, bine, sigur că poţi... Au! strigă ea cînd Meg o trase de păr puţin cam tare.

– Nu vă mai plîngeţi, domnişoară Emma, o certă camerista. E nevoie de muncă şi de puţină durere ca să fii frumoasă.

– Vai de mine! Dacă e nevoie de atîta durere, chiar n-am nevoie să fiu frumoasă. Lasă-mi părul desfăcut. E mult mai comod aşa.

Meg păru foarte nefericită.

– N-aş putea să fac una ca asta. N-ar fi deloc la modă.

Belle rîse.

– Vai, Emma, nu ştiu cum o să rezişti un sezon întreg.

– Nici eu nu ştiu. Nu-mi amintesc niciodată cum să mă port corect.

– Nu mai clătinaţi din cap! ţipă Meg. Altfel stăm aici toată noaptea şi pierdeţi balul.

– La cum mă doare capul, n-ar fi atît de rău, spuse Emma încet.

– Ai zis ceva? întrebă Belle absent.

– Nimic.

Emma nu voia ca verişoara ei să ştie cît de mare era ghinionul pe care-l avea. Belle i-ar fi spus cu siguranţă mamei sale, iar mătuşa ei ar fi fost îngrijorată peste măsură. Toată seara ar fi fost un fiasco dacă ea nu ignora durerea şi nu gîmbea în timpul petrecerii.

– Ce-ar fi să-mi mai povesteşti despre Sophie? spuse Emma, doar ca să facă puţină conversaţie.

– Sophie? e o persoană minunată. Vorbeşte cam mult, totuşi.

Emma chicoti.

– Am observat.

– Ea şi soţul ei îşi sînt foarte devotaţi unul celuilalt şi ştiu că-i e tare dor de el.

– Are familie?

Belle ridică din sprîncene la auzul întrebării.

– Vreau doar să ştiu cîţi o să afle despre mica mea escapadă, spuse Emma repede.

– O mamă şi un frate.

– Serios?

Emma încercă să pară nepăsătoare, dar vocea îi era întretăiată şi plină de bucurie.

– Da. Cred că are cam douăzeci şi nouă de ani acum. E foarte frumos, cu părul negru şi cei mai verzi ochi pe care c să-i vezi vreodată.

Emma simţi un fior de gelozie, dar îl reprimă imediat Bărbatul era arogant, necioplit şi insistent, iar ea era sigură că n-o interesa persoana lui cîtuşi de puţin. Nu conta că sărutul lui fusese cel mai interesant lucru care i se întîmplase de cînd ajunsese la Londra.

– Pari destul de interesată de el, Belle, rosti cu grijă.

– De ducele de Ashbourne? Cred că glumeşti. E un ticălos chipeş, dar e foarte periculos. Nu petrece niciodată nici un pic de timp cu doamnele, ci doar cu femeile, dacă înţelegi ce vreau să spun. De fapt abia dacă îl cunosc, dar... Belle se aplecă înainte, conspirativ, am auzit că a lăsat inimi frînte în urma lui prin toată Anglia. Şi pe continent.

– Pare interesant.

– Interesant, da. Potrivit, deloc. Mama şi papa ar face apoplexie dacă l-aş vrea de bărbat. E burlac convins. N-o să se însoare decît tîrziu, pun gaj perlele. Şi cînd o să se însoare, o să fie cu o fetişcană stupidă, uşor de manipulat şi de ignorat după ce-i dă un moştenitor.

– Vai, spuse Emma, întrebîndu-se de ce era deodată atît de tristă.

– Nici n-o să vină astă-seară. Sînt convinsă. E invitat, desigur. Primeşte invitaţii de peste tot, dar nu participă decît dacă familia îl forţează. Probabil că are sute de amante de lux, ascunse prin toată Londra. În plus, sînt sigură că n-ai vrea să-l cunoşti. E mereu încruntat şi probabil că s-ar răsti la tine dacă i-ai adresa două cuvinte.

– Doamne, începe să mi se pară foarte neplăcut.

– Nu aş spune că e neplăcut. Ned are numai cuvinte de laudă la adresa lui. Fac parte din acelaşi club, să ştii. Spune că toţi prietenii îl admiră. Mai degrabă ar vrea să fie ca el, zic eu, adăugă Belle ridicînd din umeri. E păcătos de bogat, şi mai păcătos de frumos. Cred că nu-i place deloc viaţa socială, nu are răbdare cu aşa ceva, aşa că se uită urît la oricine nu-l interesează. Majoritatea prietenelor mele se tem de el. Asta cînd nu complotează să-l aducă la altar.

– Probabil că e ceva să ai asemenea putere, comentă Emma.

– Da, e dezgustător. Şi întotdeauna obţine ce-şi propune. Parcă toată lumea i-ar face pe plac.

– De ce?

– Ei bine, e vorba de titlul lui pe de-o parte. E duce, ştii. Şi, aşa cum ţi-am spus, este exagerat de bogat. Dacă l-ai vedea, ai şti la ce mă refer. Emană putere. E un specimen pe cinste.

– Belle! exclamă Emma. Mama ta ar leşina să te audă vorbind în felul ăsta.

– Mama leşină cam la fel de des ca tine.

– Atunci o paşte un rînd de leşinuri, glumi Emma, deşi pe dinăuntru răsuflă uşurată fiindcă Belle o asigurase că Alex n-avea să vină la balul ei.

Încă o mai durea capul şi se simţea epuizată. N-avea nicicum de gînd să cedeze în faţa ducelui celui arogant, dar aşa, rănită, nu simţea că ar fi putut să-i facă faţă din nou.

Capitolul patru

– Ashbourne! Asta da surpriză. Nu-mi vine să cred că-ţi văd moaca urîtă aici. William Dunford, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Alex de pe vremea cînd mergea la Oxford, se plimbă agale de-a lungul sălii de bal din conacul Blyden şi îl bătu amical cu palma pe spate.

– Ce cauţi aici? Credeam că te-ai jurat să nu participi la astfel de adunări.

– Crede-mă că n-am nici cea mai mică intenţie să rămîn la această mică serată mai mult de încă zece minute.

Alex vorbise pe un ton nonşalant, dar în sinea sa era deja puţin iritat. Din momentul în care intrase, peste mulţime se aşternuse tăcerea. Toată lumea fusese şocată să-l vadă pe ducele de Ashbourne păşind printre uşile mari, îmbrăcat elegant. Mame emoţionate le obligaseră pe fiicele lor să facă loc în jurul burlacului lipsit de morală (în timp ce, în secret, sperau ca el să le ofere atenţie domnişoarelor pe care le aveau în grijă), iar toţi cei care nu erau direct înrudiţi cu vreo tînără de măritat se îndreptaseră spre el, ca să-l linguşească pe domnul cel bogat şi cu titlu nobiliar.

Alex oftă. Nu avea răbdare pentru conversaţia insipidă a înaltei societăţi. Nu voia decît s-o găsească pe Meg, să se asigure că fata se simţea bine, apoi să plece. Cea mai nouă amantă îl aştepta într-o casă din oraş, iar ducele abia aştepta să petreacă o noapte languroasă împreună. O seară cu Charise avea, desigur, să-l vindece de ciudata obsesie pe care o făcuse pentru servitoarea de la bucătăria familiei Blydon.

Aproape că i se tăiară genunchii de uşurare cînd îl văzu pe Dunford venind spre el. În sfîrşit, cineva cu care avea ce să vorbească.

Dunford nu era la fel de lipsit de scrupule ca Alex, dar se apropia destul. Majoritatea nobilimii, însă, îi trecea cu vederea reputaţia pătată fiindcă era incredibil de fermecător. Ducele nu învăţase niciodată cum să fie la fel. Prietenii îl considerau un individ foarte amabil, dar recunoşteau că nu avea răbdare pentru majoritatea celor din înalta societate. Rareori îşi ascundea plictiseala cînd trebuia să discute cu cineva pe care-l găsea neinteresant, şi arunca priviri de gheaţă celor care-i provocau neplăcere. Se zvonea că nu doar o tînără domnişoară fusese speriată de moarte de cîte una din încruntăturile lui.

– Spune-mi, Ashbourne, rîse Dunford. De ce ai venit?

– Chiar aşa. De ce? spuse Alex ca pentru sine. Încep să mă întreb şi eu acelaşi lucru.

Ajunsese la bal cu o oră mai devreme şi în tot acel timp căutase peste tot în conac, surprinzînd mulţi servitori şi cameriste şi întrerupînd nu mai puţin de trei cupluri clandestine. Nici un semn de Meg. În disperare de cauză intrase pînă la urmă în sala de bal, gîndindu-se că exista o şansă ca fata să fie înăuntru ca să se ocupe de băuturi. Dar nu avusese noroc. Servitoarea nu era nicăieri şi, cu toate că perspectiva de-a se declara învins era amară, ducele se pregătea să renunţe la căutare. Oftă şi se întoarse către prietenul lui, bucuros să-i ignore pe cei adunaţi în jur.

– Mărturiseşte, amice, îl îndemnă Dunford.

Alex oftă.

– E o poveste lungă. Nu cred că te-ar interesa.

– Prostii. Poveştile lungi sînt de obicei cele mai interesante. Iar dacă „povestea" asta te-a adus în mijlocul înaltei societăţi, atunci sigur e vorba despre o femeie în ea. Ceea ce înseamnă, desigur, că sînt foarte interesat.

Alex îi povesti pe scurt prietenului său despre cum nepotul lui fusese salvat de o curajoasă servitoare de la bucătărie, dar omise să-i spună despre atracţia pe care o simţise pentru ea.

– Aşa că, vezi tu, concluzionă el, n-ai de ce să te bucuri atît. Povestea mea nu e nici romantică, nici carnală. Mă tem că va trebui să accepţi faptul că, în seara asta, comportamentul meu e foarte decent.

– Cît de plictisitor.

Alex dădu aprobator din cap.

– Chiar aşa, şi nu pot să sufăr adunarea asta. Cred că o să mă sufoc dacă mai vine vreun netot să mă întrebe cum mi-am aranjat cravata.

– Ştii, începu Dunford gînditor, tocmai îmi trecuse prin cap să plec şi eu. Ce-ar fi să ne retragem la *White's* şi să bem ceva? Un joc de cărţi o să fie exact ce-ţi trebuie după cele şaizeci de minute obositoare pe care le-ai petrecut în societate.

Alex zîmbi ironic auzind sarcasmul din vocea prietenului său, dar fu imediat de acord cu propunerea acestuia.

– Bună idee. Abia aştept să...

Se opri cînd îl auzi pe amicul său trăgînd brusc aer în piept.

– Ce s-a întîmplat? întrebă.

– Doamne, spuse Dunford. Culoarea aia...

– Pentru Dumnezeu, Dunford, cine mai e acum?

Dunford nu-l băgă în seamă.

– Trebuie să fie Emma Dunster. Cum se poate ca o persoană atît de minunată să vină tocmai din coloniile uitate de Dumnezeu?

– Nu mai sînt coloniile noastre, Dunford, spuse Alex amintindu-şi de tirada lui Meg. Sînt liberi de cîteva decade şi ar trebui să ne referim la ele ca fiind Statele Unite ale Americii. Aşa e politicos.

Discursul ciudat al lui Alex îl scoase pe Dunford din reverie. Acesta se răsuci spre amicul său, cu o expresie neobişnuită pe chip.

– De cînd ai devenit tu atît de interesat de coloniile noastre neascultătoare?

– De cînd... nu contează! Cine e femeia asta care te-a înnebunit aşa?

Alex încă nu se întorsese cu faţa spre sala de bal.

– Uită-te şi tu, Ashbourne. Nu e o frumuseţe clasică, recunosc, dar nu pare rece, dacă ştii ce vreau să spun. Păr arămiu cu şuviţe de foc, ochi violet...

Un sentiment cu totul neplăcut îl cuprinse pe Alex cînd auzi descrierea Emmei Dunster de pe buzele lui Dunford. Nu se putea. Nu, se asigură. O domnişoară din înalta societate nu ar... Se răsuci încet. Acolo, în cealaltă parte a sălii de bal, era curajoasa lui Meg. Doar că nu mai era deloc Meg, se corectă. Era Emma.

Alex reacţionă imediat. Tot trupul i se crispă aproape dureros, şi nu reuşi să-şi dea seama dacă era furios fiindcă-l păcălise ori pur şi simplu copleşit de dorinţă. O privi tăcut pe Emma, care, neştiind că el era acolo, îi zîmbea obosită unuia dintre peţitori şi îşi freca tîmpla cu o mişcare absentă. Ce era în mintea ei? Cum să danseze toată noaptea cînd probabil avea o lovitură serioasă la cap? Alex se încruntă şi se gîndi că ar fi trebuit să se repeadă la ea, să o apuce de umeri şi s-o scuture pînă-i venea mintea la cap.

Dar, Doamne, cît de frumoasă era! Purta o rochie din satin violet pe trupul ei mic, iar umerii albi şi puţin din decolteu i se vedeau deasupra materialului. Tinerele aflate la primul lor sezon de baluri trebuiau să poarte culori pastelate, dar Alex se bucură că Emma sfidase convenţia şi alesese o culoare mai îndrăzneaţă. Se potrivea cu spiritul ei şi, într-o mare de domnişoare insipide, ea era o rază de foc şi de viaţă. Îşi lăsase

părul mai desfăcut decît era la modă, cu o agrafă în care erau prinse şuviţele din faţă, dar liber pe spate, ca un val de foc.

Culorile Emmei vorbeau despre o natură sălbatică, iar Alex îşi aminti cît de repede se înfuriase tînăra mai devreme. În ochii ei el vedea, totuşi, vulnerabilitatea. Şi era atît de mică de statură! Părea obosită, iar Alex era sigur că încă o durea capul. Ceva din ea îl făcea să fie foarte protector, iar faptul că probabil se punea în pericol fiind atît de activă îl înfuria peste măsură.

Dunford chicoti văzînd mulţimea de emoţii de pe chipul lui Alex.

– Văd că eşti de acord cu evaluarea mea.

Alex îşi luă ochii de la Emma şi se răsuci spre amicul său.

– Să nu pui mîna pe ea, spuse rar. Nici să nu te gîndeşti la ea.

Se încruntă cînd observă că nu era el singurul pe care tînăra domnişoară îl vrăjise. Burlacii aproape că se aliniaseră ca să-i fie prezentaţi americancei. Îşi notă în minte să discute cu cîţiva dintre cei mai entuziaşti.

Dunford se retrase, surprins.

– Eşti cam posesiv încă dinainte s-o cunoşti pe fătucă, nu ţi se pare?

– O, dar am cunoscut-o pe fătucă, se răsti Alex. Doar că n-am ştiut.

Dunford se încruntă, apoi înţelese.

– Deci nu vrei să mergem chiar acum spre *White's?*

Alex zîmbi obraznic.

– Petrecerea asta a devenit deodată suficient de interesantă.

Cu asta, se strecură pe marginea sălii de bal, evitînd privirile Emmei. Pînă la urmă se opri într-un alcov aflat exact în spatele ei. O draperie grea, vişinie, îl ascundea de restul invitaţilor, dar el putea încă să audă conversaţiile tinerei. Se

sprijini de un perete şi o privi printr-o crăpătură dintre draperie şi perete.

– Ce naiba faci? întrebă Dunford, apărînd alături de el.

– Vorbeşte mai încet. Şi treci înapoi! S-ar putea să te vadă cineva.

Alex îl trase pe amicul său în spatele draperiei.

– Ţi-ai pierdut minţile, mormăi Dunford. Nu credeam c-o să apuc ziua în care să-l văd pe arogantul duce Ashbourne ascuns în spatele unei draperii, spionînd o femeie.

– Taci din gură.

Dunford rîse ironic, iar Alex se uită urît la el, apoi se întoarse din nou spre lucrurile mai importante.

– Am adus-o unde vreau, spuse fericit, frecîndu-şi palmele.

– Serios? întrebă Dunford ironic. Credeam că o vrei în pat.

Alex îi aruncă încă o căutătură urîtă.

– Şi, continuă prietenul său, nu mi se pare că eşti deloc aproape de aşa ceva.

Ducele ridică sprîncenele într-o expresie de supremă siguranţă de sine.

– Ascultă ce-ţi spun eu. O să fiu al naibii de aproape la finalul serii.

Puse din nou ochiul la crăpătură, zîmbi triumfător şi, ca un leu la pîndă, îşi lipi privirea de femeia cu păr de foc aflată la nici doi metri de el.

* * *

Emma îşi păstră pe chip zîmbetul politicos şi suportă încă o rundă de prezentări. Mătuşa ei declarase deja că balul, şi nepoata ei odată cu el, erau un succes fulminant. Lui lady Caroline nu-i venea să creadă cîţi tineri îi imploraseră pe ea şi pe lordul Henry să îi prezinte tinerei. Iar Emma se purtase cum nu se putea mai bine. Era inteligentă, amuzantă şi, slavă

Domnului, nu făcuse nimic prea scandalos. Caroline ştia că nepoatei lor îi era dificil să fie atît de mult timp cuminte.

De fapt, Emmei nu-i era chiar atît de greu, fiindcă era prea obosită ca să se ridice la nivelul reputaţiei sale, chiar dacă ar fi vrut. Nu putea decît să le vorbească veselă celor pe care-i cunoscuse în acea seară. Chiar şi cu durerea de cap, Emma refuza să-i facă pe londonezi să creadă că era timidă, retrasă. Opinia ei personală era că în înalta societate erau deja suficiente astfel de domnişoare.

– Emma, draga mea, o strigă mătuşa ei. Vreau să-i cunoşti pe lordul şi pe lady Humphries.

Emma zîmbi şi le întinse mîna celor doi necunoscuţi bine făcuţi. Lordul Humphries, care părea să fie cu aproximativ treizeci şi cinci de ani mai în vîrstă decît ea, se înclină curtenitor şi îi sărută mîna.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse Emma politicos, cu accentul ei american.

– Deci e adevărat! spuse lordul triumfător. Chiar *eşti* din colonii! Bătrînul Percy a pus pariu că vii din Franţa. Cu un nume de familie ca Dunster? I-am spus că eşti de sînge englezesc, chiar dacă fugit în colonii. Şi am avut dreptate. Trebuie să mă duc să-mi iau cîştigul.

Înainte ca Emma să apuce să mai spună ceva, lordul plecase în căutarea amicului său. Era puţin surprinsă de atenţia pe care o primea şi mai mult decît supărată că oamenii făceau pariuri în privinţa originilor ei. Ned îi spusese că în înalta societate se paria pentru amuzament, dar aşa ceva era deja ridicol. Nu aveau nimic mai interesant de făcut? Se întoarse spre lady Humphries, care fusese părăsită de soţul ei, şi zîmbi timid.

– Ce mai faceţi, lady Humphries?

– Foarte bine, mulţumesc, răspunse aceasta.

Părea prietenoasă, dar puţin cam înceată la minte.

– Spune-mi, rosti ea, aplecîndu-se conspirativ în faţă. E adevărat că în Boston aleargă liberi urşi sălbatici? Înţeleg că în colonii e plin de sălbatici şi de animale.

Emma o văzu pe mătuşa ei dînd ochii peste cap, fiindcă se aştepta la încă unul dintre discursurile nepoatei ei despre minunatele calităţi ale Statelor Unite, dar Emma nu făcu decît să se aplece înainte la rîndul ei, să-i ia mîinile bătrînei doamne într-ale ei şi să spună, pe acelaşi ton conspirativ:

– De fapt, Bostonul e destul de civilizat. V-aţi simţi acolo ca acasă.

– Nu! spuse lady Humphries şocată.

– Ba da, sincer vă spun. Avem chiar şi croitori acolo.

– Chiar aşa? întrebă doamna, făcînd ochii mari.

– Da, şi pălărieri, rosti Emma, dînd încet din cap şi privind-o atent. Sigur, adesea magazinele lor sînt distruse de lupii care dau cîte o raită prin oraş.

– Lupi! Nu mai spune!

– Da, şi sînt foarte răi. Eu mă închid în casă săptămîni întregi în fiecare an de frica lor.

Lady Humphries îşi făcu repede vînt cu evantaiul.

– Vai de mine. Trebuie să-i spun lui Margaret. Mă scuzi.

Cu ochii mari de oroare şi bucurie, doamna se grăbi să plece de lîngă Emma şi dispăru în mulţime.

– Vai, Emma, rîse Belle ştergîndu-şi lacrimile de la colţurile ochilor. N-ar fi trebuit să faci aşa ceva.

Emma dădu ochii peste cap şi scoase o pufnitură.

– Ei bine, declară ea, trebuie să mă laşi să mă distrez şi eu puţin în seara asta.

– Sigur, draga mea, răspunse Caroline clătinînd din cap, dar chiar trebuie să te distrezi cu lady Humphries? Povestea ta micuţă o să facă ocolul sălii de bal în mai puţin de zece minute.

– Ei şi ce dacă? Oricine cu puţin bun-simţ o să-şi dea seama că e o minciună. Sincer, nu mă interesează să impresionez pe cineva care crede aşa ceva.

Emma ridică sprîncenele şi le privi fix pe cele două, parcă provocîndu-le să-i răspundă.

– Are dreptate, recunoscu Bella.

– Trebuie să spun că eu am găsit-o întotdeauna ridicolă pe lady Humphries, remarcă şi Caroline.

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă, explică Emma, dar cred că o să mor de plictiseală dacă o să fie nevoie să mai vorbesc cu mulţi dintre netoţii ăştia.

– O să facem tot ce ne stă-n putere ca să te apărăm, răspunse Caroline zîmbind discret.

– Ştiam eu că aşa o să faceţi, răspunse Emma zîmbind veselă.

După aceea, unul dintre prietenii lui Ned apăru alături de Emma şi o invită la dans. Alex se uită urît la el din spatele draperiei, văzîndu-i cum alunecă de-a lungul sălii de bal.

– Sîntem puţin gelos, aşa e? întrebă Dunford.

– Nu sîntem deloc gelos, răspunse Alex de sus. Nu avem nici un motiv să fim gelos. Pentru Dumnezeu, uită-te la el! E doar un băietan, adăugă, referindu-se la partenerul de dans al Emmei.

– Sigur, ai dreptate. Adică are cu trei ani mai mult decît domnişoara Dunster.

Alex îi ignoră comentariul.

– Ai auzit cum a trimis-o la plimbare pe lady Humphries? întrebă admirativ. Avea perfectă dreptate. Chiar şi mama mea crede că lady Humphries e o bătrînă ridicolă.

Dunford aprobă lent din cap, adîncit în gînduri. Nu-l mai văzuse pe prietenul lui purtîndu-se aşa din cauza unei femei de pe vremea cînd erau la universitate, înainte să înceapă să fie foarte curtenitor cu sexul frumos.

– Şi cum a spus că nu vrea să cunoască pe nimeni care nu are bun-simţ, continuă Alex. Trebuie să recunoşti că are personalitate. Şi bun-simţ.

– Şi vine înapoi, îi atrase atenţia Dunford.

Alex reîncepu imediat să se uite prin crăpătura dintre draperie şi perete. Emma terminase dansul şi se întorcea lîngă mătuşa ei.

– Te-ai simţi bine, draga mea? întrebă Caroline.

– Da. John dansează foarte bine, răspunse Emma. Şi e prietenos. Mi-a spus că mă învaţă scrimă. Mereu am vrut să învăţ.

Alex simţi un nod de gelozie cum îi strînge stomacul.

– Nu ştiu dacă scrima e tocmai ce-ţi trebuie, dar mă bucur că-l placi, spuse Caroline. Ar fi o partidă bună, să ştii. Tatăl lui e conte şi are o avere considerabilă.

Nodul crescu la dimensiunile unei ghiulele.

– Sînt sigură că aşa este, dar în momentul ăsta nu mă interesează căsătoria.

Alex răsuflă uşurat. Nici el nu era interesat de aşa ceva. Emma o bătu uşor pe mînă pe Caroline.

– Nu te teme, dragă mătuşă. Cînd o să fie momentul, sigur o să găsesc soţul perfect, dar trebuie să fie american, fiindcă n-am de gînd să renunţ la *Dunster Shipping*.

– Nu există prea mulţi americani dintre care să alegi aici, la Londra, îi atrase atenţia Caroline.

– Atunci o să mă amuz în compania tinerilor inteligenţi ca John.

Alex simţi că se enervează din nou, iar Dunford se întrebă dacă avea să fie nevoie să-l ţină pe prietenul lui ca să nu sară din spatele draperiei strigînd în gura mare că o vrea pe Emma şi să nu se facă de rîsul întregii adunări.

Chiar în acel moment, Belle se întoarse alături de Emma şi Caroline. Avea obrajii îmbujoraţi după dans.

– Emma, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Vino cu mine să-i cunoşti pe cîţiva dintre amicii lui Ned. Ştiu că o să-i adori, şi ei abia aşteaptă să te cunoască, adăugă făcîndu-i cu ochiul.

– Crezi că mai pot să aştepte cîteva minute? Mă cam doare puţin capul, spuse Emma pe un ton nonşalant.

În realitate se simţea de parcă i s-ar fi dat cu leuca-n cap. Dansul ameţitor cu John Millwood nu făcuse decît să-i amplifice disconfortul.

Emma se uită cu subînţeles la Belle, care-i promisese să nu-i spună mamei sale despre întîmplarea de după-amiază, apoi se întoarse către aceasta.

– Mătuşă Caroline, ar fi foarte nepoliticos dacă m-aş retrage în camera mea zece, cincisprezece minute? Mă doare capul din cauza emoţiilor şi ştiu că am nevoie doar de cîteva minute de linişte ca să-mi treacă.

– Sigur că da, draga mea. O să spun oricui întreabă că ai plecat în camera de baie ca să te aranjezi puţin.

– Mulţumesc, oftă Emma. Nu stau mult, promit.

Se strecură afară din sala de bal şi urcă spre camerele private din conac. Alex ridică sprîncenele cînd o auzi cerînd voie să se retragă, apoi un zîmbet larg şi delicios îi apăru pe chip.

– Nu, nu, îl certă Dunford, interpretînd corect expresia prietenului său. Nici măcar tu nu poţi să scapi basma curată din aşa ceva, Ashbourne. Nu se face, pur şi simplu. Nu poţi să urmăreşti o doamnă de viţă nobilă pînă la ea în dormitor. Nici măcar n-o cunoşti.

– Vai, dar o cunosc.

Dunford încercă altfel:

– Dacă eşti prins, o să-i distrugi reputaţia din prima ei noapte în societate. O să fie nevoie să te însori cu fetişcana asta. N-o să ai cum să scapi. Ar fi singurul lucru onorabil.

– N-o să mă vadă nimeni, rosti Alex pe un ton hotărît. Dacă întreabă cineva de mine, spune-le că sînt în camera de baie. Mă aranjez puţin.

Cu asta, ducele ieşi din ascunzătoare şi o urmă pe Emma afară din sala de bal, păşind atent, neauzit.

* * *

Coridorul era neluminat, ca să-i descurajeze pe cei ameţiţi de aburii alcoolului şi pe cei îndrăgostiţi să extindă petrecerea în toate colţurile casei, dar Emma găsi repede drumul spre camera ei. Aprinse o singură lumînare, fiindcă prefera semiîntunericul, din cauza durerii de cap. Cu un căscat zgomotos şi fără nici un regret, îşi scoase pantofii şi se aşeză în mijlocul păturilor moi de pe pat. Oftă adînc şi îşi frecă tîmplele, apoi hotărî că, într-adevăr, se simţise bine la prima ei petrecere din Londra. Era adevărat că făcuse cunoştinţă cu destui aristocraţi pompoşi, dar cunoscuse şi mulţi oameni inteligenţi şi interesanţi. Dacă n-ar fi avut durerea îngrozitoare de cap! Ştia că s-ar fi simţit mai bine dacă ar fi lăsat-o puţin, dar era atît de obosită...

Emma închise pleoapele şi gemu încet, întrebîndu-se cum avea să se trezească şi să se întoarcă la petrecere.

Alex se mişcă încet, tăcut, prin cameră, binecuvîntînd în gînd balamalele bine unse ale uşii dormitorului. Se opri o clipă ca să o privească tandru pe Emma. În somn era atît de delicată şi de adorabilă, fără nici o urmă a limbii ascuţite şi a inteligenţei pe măsură. Un zîmbet fin îi colora figura, aşa cum stătea deasupra păturilor, iar Alex se gîndi că nu şi-ar fi dorit nimic mai mult pe lume decît s-o ia în braţe şi s-o ajute să adoarmă. Se opri şi se încruntă, nedumerit de ideile atît de caste care-i treceau prin cap. Nici nu-şi amintea de ultima dată cînd simţise tandreţe pentru o femeie.

Deodată, Emma se întinse şi scoase un sunet ca torsul unei feline. Cînd sînii îi întinseră materialul rochiei, ducele fu cuprins de dorinţă. Emma oftă mulţumită, cu ochii închişi. Alex se apropie din nou de uşă.

Tînăra se ghemui în pat şi se gîndi că singurătatea era, într-adevăr, o stare minunată. Alex închise uşa cu un zgomot răsunător, iar Emma deschise larg ochii, îngrozită, şi i se tăie răsuflarea cînd dădu cu ochii de bărbatul brunet, cu ochii verzi, a cărui siluetă mare parcă-i umplea toată camera.

– Bună seara, Meg.

Capitolul cinci

Pentru o clipă binecuvîntată, Emma crezu că are halucinaţii. Nu se putea ca acest diavol cu ochii verzi să fie în dormitorul ei. Se lovise destul de tare la cap după-amiază şi ştia că astfel de accidente îţi tulburau mintea. În acel moment ducele de Ashbourne îi zîmbi diavoleşte şi se aşeză în fotoliul ei.

Emma îşi dădu atunci seama că totul era real. Nici o halucinaţie de-a ei nu s-ar fi comportat atît de nerespectuos. I se tăie răsuflarea şi simţi că-i vine rău. Doamne, Dumnezeule, rudele ei petrecuseră ultima lună învăţînd-o despre societatea londoneză, dar nimeni nu-i spusese ce să facă dacă găsea un gentleman, nu, un ticălos, la ea în dormitor. Ştia că ar fi trebuit să spună ceva, să ţipe chiar, dar nici un sunet nu-i ieşea din gură.

În acel moment îşi dădu seama că era încă întinsă pe pat, într-o poziţie foarte compromiţătoare. Ridică privirea. Ducele observase şi el acelaşi lucru. Privirea lui fierbinte părea că-i arde pielea, iar Emma simţi cum roşeşte stînjenită. Se ridică repede şi strînse o pernă la piept ca să se apere de privirea lui Alex.

– Păcat, remarcă el ironic.

Emma îl privi în ochi. Încă nu vorbea, fiindcă n-avea încredere că ar fi putut. El îi răspunse la întrebarea nerostită:

– Nu multe femei au sîni atît de frumoşi ca ai tăi. E păcat să-i acoperi.

Remarca lui o făcu să strîngă şi mai tare perna la piept. Alex chicoti văzînd-o atît de modestă.

– Ca să nu mai spun, continuă el, că nu ascunzi ceva ce să nu fi arătat deja întregii Londre.

Doar că toată Londra nu era la mine-n dormitor, se gîndi furioasă Emma.

– Zău, Meg. Sau să spun Emma? Nu poţi să mă convingi că eşti mută. Am avut parte de puţin din temperamentul tău mai devreme după-amiază. Sînt sigur că ai ceva de spus.

Emma rosti primul lucru care-i trecu prin minte:

– Cred că o să vomit.

Comentariul ei îl luă prin surprindere pe Alex, care se ridică puţin din fotoliu. Emma se temu că va izbucni în rîs din cauza expresiei panicate de pe chipul lui.

– Dumnezeule mare! exclamă el, uitîndu-se în jur după un receptacul.

Nu găsi nimic, aşa că îşi întoarse privirea spre femeia de pe pat.

– Vorbeşti serios?

– Nu. Cu toate că prezenţa ta mă face să-mi fie puţin rău.

Alex rămase din nou uimit. Fetişcana reuşise să-l tulbure de tot, ceea ce nu era uşor. Ar fi trebuit s-o strîngă de gît pentru neobrăzare, dar părea atît de inocentă şi era aşa atrăgătoare cum stătea pe pat cu perna la piept, încît nu putu decît să rîdă.

– Femeile mi-au spus că prezenţa mea le face să simtă tot felul de lucruri, rosti lent, dar greaţa n-a fost niciodată unul dintre acele lucruri.

Emma îi ignoră comentariul.

– Ce faci aici? întrebă într-un final.

– Nu-i evident? întrebă el, iar ochii verzi îi străluciră cînd se aplecă spre ea. Am venit să te găsesc.

– Pe mine? spuse Emma cu o voce ascuţită, sperînd că la mijloc era o greşeală. Nici nu mă cunoşti.

– Ai dreptate, spuse Alex gînditor. Dar în după-amiaza asta am cunoscut o servitoare de la bucătărie care semăna

remarcabil cu tine. Păr roşcat, ochi violet. Ai cumva o geamănă identică? întrebă el zîmbind periculos. Ea nu seamănă deloc la temperament cu tine, oricum. O tînără foarte pasională. Abia dacă şi-a luat mîinile de pe mine şi m-a sărutat în cele mai neobrăzate locuri.

– Ba n-am făcut aşa ceva! strigă Emma. Cum îndrăzneşti să sugerezi una ca asta?

Alex ridică o sprînceană auzindu-i izbucnirea.

– Deci recunoşti că tu ai fost în trăsura mea astă după-amiază?

– Ştii că eu am fost. N-are rost să neg.

– Într-adevăr, admise Alex sprijinindu-se înapoi în fotoliu.

– Simte-te ca acasă.

Ducele nu băgă în seamă sarcasmul ei.

– Mulţumesc. Eşti foarte amabilă. Şi acum, ordonă el, aş vrea o explicaţie completă pentru faptul că te-ai îmbrăcat în haine de servitoare şi te-ai plimbat neînsoţită prin Londra.

– Poftim? strigă Emma supărată.

– Aştept explicaţia, rosti el pe un ton răbdător, letal.

– N-o să primeşti nici o explicaţie, arogant nesuferit ce eşti, rosti ea cu amărăciune.

– Eşti minunată cînd te înfurii, Emma.

– Chiar trebuie să spui mereu astfel de lucruri lipsite de cuviinţă?

Alex îşi încrucişă degetele la ceafă şi se lăsă pe spate, de parcă s-ar fi gîndit la întrebarea ei furioasă.

– De fapt, m-am mîndrit mereu cu faptul că sînt puţin necuviincios.

– Pun pariu că aşa e, spuse ea încet.

– Ce-ai zis?

Emma se hotărî să încerce altă strategie.

– Cred că eşti mai mult decît puţin necuviincios. Oi fi eu din Statele Unite, dar chiar şi mie mi se pare că nu se cade să

te porţi aşa, rosti ea oftînd şi încercînd să evalueze realist situaţia. Eşti hotărît să-mi strici reputaţia? Încerc din răsputeri să-i fac să fie mîndri de mine pe unchiul şi pe mătuşa mea.

Alex simţi un fior de vinovăţie cînd îi văzu expresia tristă. Ochii ei violeţi străluceau din cauza lacrimilor necurse, iar părul lucea aprins în lumina lumînării. Îl cuprinse un sentimente de tandreţe şi se văzu nevoit să-şi reprime dorinţa de a o lua în braţe. Voia s-o aline, s-o apere, nu să-i strice reputaţia. La naiba, nici nu ştia sigur de ce urcase în dormitorul ei.

Ştia că trebuia să-şi stăpînească emoţiile pentru americancă. Nu cunoscuse niciodată vreo tînără de măritat care să fie capabilă să vadă mai departe de titlul şi de averea sa. Dacă îşi permitea să simtă ceva pentru Emma, ştia că avea să fie rănit şi, cumva, poate din instinct, ştia că tînăra avea puterea să-l rănească mai mult decît oricare alta.

Aşa că se întări şi îşi ascuţi limba:

– Sînt sigur că mătuşa şi unchiul sînt mîndri de tine, spuse plin de sarcasm. Jumătate din înalta societate – jumătatea masculină – a salivat la vederea ta. Sînt sigur că poţi să te aştepţi la o jumătate de duzină de cereri în căsătorie înainte de sfîrşitul lunii. Ar trebui să prinzi un titlu bun.

Emma tresări vizibil la acest asalt verbal.

– Cum poţi să spui lucruri atît de pline de cruzime? Nici nu mă cunoşti.

– Eşti femeie, răspunse el simplu.

– Şi ce legătură are asta?

Alex observă că, în supărarea ei, Emma aruncase perna la o parte. Pielea i se îmbujorase de furie, iar pieptul i se ridica şi cobora cu fiecare răsuflare adîncă. I se păru că e foarte frumoasă, dar se strădui să-şi ţină pasiunea în frîu.

– Femeile, explică răbdător, petrec primii optsprezece pînă la douăzeci şi unu de ani din viaţă cizelîndu-şi abilităţile

sociale şi, cînd se consideră pregătite, ies în lume, participă la cîteva petreceri, bat des din gene, zîmbesc frumos şi prind cîte un soţ. Cu cît e mai înalt titlul şi cu cît mai mare averea, cu atît mai bine. Şi în jumătate din cazuri sărmanul amărît nici nu ştie ce l-a lovit.

Emma era vizibil oripilată; oroarea i se citea pe chip.

– Nu-mi vine să cred că tocmai ai spus aşa ceva.

– Insultată?

– Complet.

– N-ar trebui să fii. Aşa merg lucrurile. Nici tu, nici eu nu putem să facem nimic în privinţa asta.

Emma simţi deodată cum furia i se transformă în milă. Ce i se întîmplase bărbatului aceluia de ajunsese atît de dur, de crud?

– Tu n-ai iubit niciodată pe nimeni? îl întrebă cu voce scăzută.

Alex ridică imediat privirea spre ea şi rămase surprins să vadă îngrijorare sinceră în ochii ei.

– Şi tu ai iubit pe atîţia încît ai ajuns expertă? ripostă pe un ton la fel de scăzut.

– Nu *aşa*, rosti Emma apăsat, dar o să iubesc. Într-o zi. O să iubesc. Şi pînă atunci îi am pe tata, pe unchiul Henry, pe mătuşa Caroline, pe Belle şi pe Ned. N-aş putea să cer o familie mai minunată, şi îi iubesc enorm pe toţi. Aş face orice pentru ei.

Alex se trezi că-şi dorea să fie inclus în acel grup privilegiat.

– Ştiu că ai familie, continuă Emma amintindu-şi de întîlnirea cu sora lui. Nu-i iubeşti pe ai tăi?

– Ba da.

Expresia lui se îmbună pentru prima dată în acea seară, iar Emma văzu iubirea din privirea lui cînd se gîndea la familie. Ducele rîse încet.

– Poate că ai dreptate. Se pare că există cîteva femei pe lume care merită să fie iubite. Din păcate, par a fi înrudit îndeaproape cu fiecare dintre ele.

– Eu cred că eşti speriat, spuse Emma cu îndrăzneală.

– Sper că ai de gînd să explici comentariul ăsta.

– Ţi-e frică. E mai uşor să te închizi în tine decît să iubeşti oamenii. Dacă-ţi păstrezi inima ascunsă între ziduri groase, nimeni nu poate să se apropie destul cît s-o frîngă. Nu eşti de acord?

Emma se uită în ochii lui, iar privirea sa aprinsă o făcu să tresară. Se blestemă în gînd pentru laşitate şi se uită în altă parte.

– Vezi tu..., încercă ea să spună, luptîndu-se să păstreze fărîma de curaj de care avea nevoie ca să-i vorbească atît de direct. Eu îmi dau seama că tu nu eşti un om rău. E clar că ţii mult la familia ta, deci eşti capabil de iubire. Doar că ţi-e teamă să-ţi dai voie să devii vulnerabil.

Pe Alex îl şocă dojana ei blîndă şi măsura mare în care ea era adevărată. Cuvintele rostite încet îi dăduseră o stare accentuată de disconfort. Nu-şi dădea seama, oare, cum cuvintele ei tandre puteau să-i străpungă armura mai eficient decît orice sabie? Deodată stînjenit, ducele se hotărî să schimbe subiectul înainte ca ea să aibă iar ocazia să-l tulbure.

– Încă nu mi-ai spus ce căutai pe stradă costumată în servitoare, în după-amiaza asta, rosti brusc.

Pe Emma o surprinse schimbarea neaşteptată, iar tonul lui aspru o înfurie din nou.

– Pentru care motiv ar trebui să-ţi explic ţie ce fac eu?

– Pentru că insist s-o faci.

– Poftim? Cred că glumeşti, se răsti tînăra. Arogant lipsit de scrupule ce eşti...

– Din nou, o întrerupse el cu uşurinţă, mă declar uimit de vocabularul tău bogat.

– Mai am destule astfel de adjective, rosti Emma printre dinți.

– Nici nu-mi trece prin cap să mă îndoiesc.

– Nesuferit odios...

– Iar începem.

– Porcule!

Emma își duse mîna la obraz cînd își dădu seama ce spusese, apoi începu să tremure de rîs, fără să scoată însă nici un sunet. Pur și simplu nu se putea abține. Așezată cum era pe pătura ei moale și albă, într-o poziție cu totul nefeminină, își strînse genunchii la piept și aplecă privirea, rîzînd. Trupul i se legăna necontrolat, deși tînăra încerca să se stăpînească. Ridicolul situației îi devenise deodată evident. Deși își dădea seama că trebuia să leșine, de pildă, ea era pur și simplu amuzată.

Alex o privi surprins cînd văzu că rîde. Femeia asta găsea umorul din postura compromițătoare în care era – de necrezut! Curînd își dădu seama că amuzamentul ei era contagios. Începu să rîdă și el, privindu-i umerii palizi, delicați, cum se ridică și coboară cu fiecare val de rîs.

Chicotele ducelui rupseră zăgazul stăpînirii ei de sine, și Emma explodă într-un rîs puternic, zgomotos. Nu mai putu să-și controleze corpul și se purtă așa cum ar fi făcut dacă în cameră ar fi fost Belle, nu ducele de Ashbourne. Se lăsă pe spate, cu picioarele atîrnate în jos, peste marginea patului.

Alex o privi fascinat. Întinsă, cu părul roșcat despletit pe cearceafurile deschise la culoare, fata părea să nici nu-l mai observe. Pierdută în hohote, directă, neprefăcută, nu-i văzuse privirea avidă. Ducelui i se păru magnifică. Oare cum avea să poată să stea departe de ea?

– Vai de mine, rosti Emma cu răsuflarea tăiată, oprindu-se în sfîrșit din rîs.

Se străduí să respire și să se controleze. Duse mîna la piept și-și recăpătă stăpînirea de sine.

– Oare ce crezi acum despre mine?

– Cred, spuse Alex, făcînd o pauză şi traversînd camera cu paşi mari, apoi oprindu-se la picioarele patului, că eşti foarte frumoasă.

Emma se ghemui pe pat şi se lipi de tăblie. Vocea lui mătăsoasă îi înmuia genunchii, iar reacţia o speria de moarte. Simţea că trebuie să pună cît mai multă distanţă între ea şi bărbatul periculos de chipeş care i se strecurase în dormitor.

– Frumuseţea e de suprafaţă, îl contră ea, încercînd să destrame tensiunea din aer.

– Foarte bine punctat, spuse Alex aprobînd din cap. Permite-mi să reformulez. Te găsesc splendidă.

Emma simţi cum un val de bucurie o traversează, precum o mie de flăcări mici, iar trupul îi vibră de senzaţii ciudate, necunoscute. Nu ştia decît că prezenţa lui Alex o afecta în feluri pe care nu le înţelegea. Se sperie.

Ducele îi prinse privirea timidă.

– Draga mea Emma, începu el.

Tînăra simţi deodată nevoia să îşi recîştige poziţia, încrederea în sine, pe care el i le topea. Îşi îndreptă spatele, bravînd.

– Cu siguranţă nu sînt draga ta Emma, spuse cu un aer cast.

– Serios? Dar a cui dragă Emma eşti?

– Ce întrebare absurdă.

– Ba deloc. Fiindcă, spuse prinzîndu-i piciorul desculţ şi începînd să-l maseze, dacă nu eşti a altuia încă, atunci s-ar putea să te fac a mea.

Emma tresări cînd el continuă să-i maseze piciorul. Nu visase niciodată că o astfel de atingere ar fi putut să-i trimită senzaţii pînă în capul pieptului, se gîndi speriată, în timp ce-şi trăgea piciorul ca să scape din strînsoarea ducelui. Acesta, văzînd că ea se opune, o strînse şi mai tare, urcînd cu palma pe sub tivul rochiei, în sus pe gambă. Emma îşi umezi buzele

cu un gest inconştient, fiindcă delicioşi fiori de plăcere îi călătoriră în sus pe picior.

– E bine, nu-i aşa? întrebă Alex.

– Nu, nu-mi place deloc, răspunse ea pe un ton chinuit.

– Nu? spuse el nevinovat. Atunci să-mi dau mai mult silinţa.

Mîinile îi urcară lent, pînă cînd îi atinse pielea fină de deasupra genunchiului.

– Dar asta îţi place?

Văzînd-o tulburată, el continuă:

– Nu? Atunci poate un sărut?

Înainte ca Emma să apuce să reacţioneze, el o trase de picioare, iar ea ajunse culcată pe spate. Ducele se întinse alături de ea, cu trupul puternic lipit de al ei. Îi cuprinse bărbia în palmă şi o sărută cu blîndeţe.

– Nu, şopti Emma pierdută.

Nu înţelegea cum se putea ca acel bărbat să fie în dormitorul ei, întins pe patul ei, şi, cel mai de necrezut, de ce corpul ei parcă luase deodată foc.

– Numai un sărut, rosti Alex încet, cu buzele lipite de buzele ei, cu vocea răguşită de dorinţă. Dacă spui nu după un sărut, mă opresc. Promit.

Emma nu scoase nici o vorbă, ci închise pur şi simplu ochii, în timp ce el îi atingea cu limba conturul buzelor. Acea atingere delicată o făcu să piardă definitiv controlul, iar trupul îi răspunse fără ruşine. Îl cuprinse cu braţele pe după gît şi îşi lipi din instinct buzele de buzele lui. Gemu puţin şi deschise gura, abia dîndu-şi seama ce face.

Alex profită de reacţia ei şi îşi strecură limba înăuntru imediat, explorînd.

– Doamne, ce dulce eşti, murmură gutural.

Reveni la sărut, căutînd, apăsînd. Emma îi răspunse cu o ardoare pe care nici nu visase c-o avea, apucîndu-i cu o mînă şuviţele mătăsoase şi cu cealaltă mîngîindu-i spatele puternic.

Alex gemu, fiindcă atingerea ei îi aprindea toate simţurile. Gura lui n-o părăsi deloc pe a ei cît timp o cuprinse în braţe cu totul, presîndu-i trupul în saltea. Emma scoase un sunet pasional, stîrnită de această nouă intimitate, sunet care-l făcu pe duce să simtă şi mai multă ardoare.

– Cine-ar fi crezut că o femeie aşa micuţă ar fi atît de plină de pasiune? murmură el sărutîndu-i pielea albă şi delicată a gîtului.

Emma se înfioră de dorinţă.

– Ce-mi faci? întrebă răguşit.

Alex rîse gutural şi o sărută din nou pe gură.

– Fac dragoste cu tine, scumpa mea. Şi mi se pare că şi tu, adăugă strecurîndu-şi mîna mai aproape de sînul ei şi făcîndo să tresară din cauza căldurii aspre care se topea prin rochia ei de saten şi care-i ardea pielea. Pentru că mă vrei, la fel de mult cum te vreau şi eu pe tine.

– Nu-i adevărat, spuse ea cu glas tremurat, deşi ştiu că minţea chiar în timp ce cuvintele-i ieşeau pe gură.

Alex o sărută pe obraz, apoi pe lobul urechii.

– Ah, draga mea Emma, te-au şi transformat deja într-o domnişoară londoneză binecrescută?

Ea îi simţi răsuflarea fierbinte în ureche, dar nimic n-ar fi putut s-o pregătească pentru valul de dorinţă care-o cuprinse cînd el o sărută, deodată, în acel loc.

– Vai, oftă, neputînd să-şi stăpînească un sunet de plăcere.

Alex nu făcu decît să zîmbească larg.

– Să nu-ţi fie ruşine de ce simţi, Emma. Niciodată să nu-ţi fie ruşine. E foarte natural. Nu e nimic rău sau greşit în asta, indiferent ce-ţi spun matroanele din înalta societate.

– Nu mi s-a spus că astfel de emoţii sînt în sine greşite, rosti Emma tremurat, ci doar că nu trebuie să le simţi în afara căsătoriei.

Alex se strîmbă cînd auzi cuvîntul care începea cu „C", şi dorinţa îi scăzu puţin.

– Eu unul n-aş căuta să mă căsătoresc cu cineva ca mine, dacă aş fi în locul tău, o dojeni cu blîndeţe.

– Nici nu vreau aşa ceva! răspunse Emma retrăgîndu-se.

– Foarte bine!

– Nu m-aş mărita niciodată cu tine.

– Ce convenabil pentru tine, dat fiind că nu-mi amintesc să-ţi fi propus aşa ceva.

Emma era furioasă.

– Nu m-aş mărita cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat din lume! spuse, apoi se opri o clipă ca să se gîndească la ceea ce era, evident, un clişeu prea des folosit. Ei bine, dacă ai fi ultimul, atunci da. Dar numai atunci.

Alex hotărî imediat că-i plăcea felul ei raţional de gîndire.

– Dar, cum nu eşti ultimul bărbat de pe lume, continuă Emma, lucru mai mult decît evident, dat fiind că am o sală de bal plină de burlaci chiar la parter...

Alex strînse repede din buze.

– Cred că ar trebui să pleci imediat.

– Nu sînt de acord.

– Nu-mi pasă.

– Se pare că am ajuns într-un impas, rosti ducele rar. Mă întreb cine o să cîştige.

– N-am nici o îndoială asupra rezultatului, rosti Emma cu îndrăzneală. Ieşi afară din camera mea!

Alex ridică din sprîncene cînd o văzu atît de supărată. Indiferenţa lui nu făcu decît s-o înfurie mai tare.

– Acum! explodă ea.

El se ridică şi îşi îndreptă haina.

– Dacă am învăţat ceva, comentă sarcastic, e că nu trebuie niciodată să te certi cu o femeie care ţipă.

Emma se bosumflă imediat.

– Nu ţipam. Eu nu ţip niciodată.

– Nu?

– N-am făcut decît să ridic vocea.

– De dragul tău, sper să nu fi ţipat, spuse ducele, pentru că ultimul lucru de care avem nevoie e ca familia ta să dea buzna aici. Mai ales că am declarat amîndoi că nu vrem să ne căsătorim.

– Fir-ar să fie, oftă Emma.

– Aşa limbaj... o dojeni Alex, apoi îşi dădu seama că vorbise precum sora sa.

– Taci din gură. N-am nevoie să-mi faci tu morală, rosti Emma, ridicîndu-se şi aranjîndu-şi cu palmele falduriile rochiei violet. Arăt prezentabil? întrebă, făcînd ochii mari, dorindu-şi să primească o încurajare. Nu vreau să-mi fac familia de rîs.

– Sincer, arăţi de parcă tocmai ai fi fost sărutată. Cu multă pasiune.

Emma icni şi se repezi la oglindă ca să evalueze situaţia. Alex avea dreptate. Obrajii îi căpătaseră o roşeaţă aprinsă şi şuviţe de păr îi alunecaseră din agrafă, căzînd seducător spre umeri.

– Măcar n-o să fie greu să refac coafura. Meg a încercat la nesfîrşit să-mi facă părul să stea după ultima modă, dar eu am reuşit s-o conving că aşa e mai simplu, mai comod şi că-mi stă mai bine.

– Nu-mi spune că ai o cameristă pe nume Meg.

– Da, ei bine, e greu să fii exagerat de creativă cînd tocmai te-ai lovit la cap.

Emma se strădui din răsputeri să-şi prindă părul la loc.

– Dă-mi mie voie, rosti Alex pe un ton blînd, aşezîndu-se în spatele ei.

Tînăra rămase şocată cînd el luă peria de păr şi începu s-o pieptene cu blîndeţe, ridicînd şuviţele.

– Nici n-o să te întreb de unde ştii să coafezi.

– Probabil că nu e bine, nu.

– Ai sute de amante, sînt sigură.

– Ai bîrfit pe seama mea, o acuză el.

– Numai puţin, recunoscu ea.

– Cît de necinstit din partea ta. Eu nici măcar nu-ţi ştiam numele adevărat.

Alex luă agrafa din mîna ei şi i-o prinse în păr cu mişcări sigure.

– Acum îl ştii, observă ea, fiindcă nu-i venise nici o altă idee mai interesantă.

– Aşa e, răspunse el din acelaşi motiv.

Tăcură amîndoi, privindu-se precaut. Emma rupse într-un final tăcerea.

– Dar nu trebuie să te porţi ca şi cum m-ai cunoaşte. Nu vreau să bănuiască nimeni ceva necuviincios.

– Bineînţeles. Dar să fii sigură că o să cer să-ţi fiu prezentat cum trebuie cît de curînd. Atunci o să-ţi fie greu să mă eviţi.

– Nu pentru că n-o să încerc, desigur.

Cuvintele jignitoare îi scăpaseră înainte ca ea să le poată opri, dar ducele nu făcu decît să rîdă încet.

– Chiar ai o inteligenţă fermecătoare, draga mea Emma.

Aplecă repede capul şi o sărută pe buzele surprinse.

– Acum întoarce-te la bal. O să te urmez abia peste un sfert de oră.

Emma se grăbi la uşă, o deschise şi se strecură pe coridor. Se opri din mers şi îşi băgă din nou capul pe uşă.

– Promiţi?

Alex rîse blînd.

– Promit.

Capitolul şase

Emma răsuflă uşurată imediat ce închise uşa dormitorului în urma sa. Deşi abia îl cunoscuse în acea zi pe ducele de Ashbourne, simţea că acesta era un bărbat de cuvînt şi că nu avea să declanşeze un întreg scandal urmînd-o imediat în sala de bal. Avea să-şi ţină promisiunea şi să aştepte cel puţin cincisprezece minute înainte să reapară.

Emma trecu în tăcere prin coridoarele întunecate ale casei verişorilor săi pînă cînd ajunse în partea de sus a scării ce ducea la sala de bal puternic iluminată. Se opri un moment ca să observe scena. Mătuşa Caroline se întrecuse pe sine de data asta. Ţi se tăia respiraţia. Flori exotice, puternic colorate împodobeau mesele cu băuturi răcoritoare aşezate de-a lungul pereţilor sălii de bal. Sute de lumînări albe, senine, fuseseră aşezate peste tot. Dar cei mai spectaculoşi erau invitaţii. Bărbaţi eleganţi şi doamne frumos îmbrăcate alunecau fără efort de-a lungul ringului de dans, răsucindu-se în ritmul melodiilor cîntate de orchestra pe care Caroline o angajase în acea seară. Doamnele erau în mod deosebit strălucitoare, cu bijuteriile reflectînd neruşinat lumina lumînărilor în timp ce mătăsurile şi satinul colorat pluteau prin aer. Cuplurile ce dansau se mişcau parcă la unison, ca într-o coregrafie, transformînd sala de bal într-un caleidoscop de lumină şi culoare.

Emma zîmbi în faţa spectacolului uimitor, fără să-şi dea seama că ea însăşi era foarte frumoasă. Oprindu-se la capătul scării dăduse fără să ştie ocazia întregii săli să o privească insistent. Ceea ce se şi întîmplă.

* * *

– Sînt, cu siguranţă, îndrăgostit, declară John Millwood, unul dintre prietenii lui Ned de la universitate, cu care Emma dansase mai devreme în acea seară.

Ned rîse din toată inima. Ochii lui albaştri erau la fel de luminoşi ca şi ai surorii sale, deşi părul lui era închis la culoare ca mahonul.

– Nici să nu te gîndeşti, John. N-ai putea să ţii pasul cu ea. Ca să nu mai spun că parcă erai îndrăgostit de sora mea.

– Da, ei bine, sînt. Presupun. Sub acoperişul tău sînt pur şi simplu prea multe femei frumoase. Nu e cinstit.

Ned făcu o grimasă.

– Ai spune altceva dacă ar trebui să te ocupi de toţi peţitorii care dau mereu buzna aici. Mi s-a părut rău anul trecut, cînd era doar Belle, dar o să fie un iad acum, că e şi Emma aici.

Chiar atunci doi dintre prietenii lor se grăbiră să li se alăture.

– Ned, trebuie neapărat să ne prezinţi verişoarei tale, exclamă tînărul lord Linfield.

Amicul său, Nigel Eversley, dădu aprobator din cap.

– Mă tem ca o să fie nevoie să faceţi petiţie la mama pentru asta. Eu am renunţat să mai încerc să-i ţin minte pe toţi cei care vor să o cunoască pe Emma.

– E uluitoare. Pur şi simplu uluitoare, oftă John.

– Nu ştiu cît mai suport, gemu Ned.

– Bineînţeles, ne-am mulţumi şi dacă ai fi de acord doar să pui o vorbă bună pentru noi la sora ta, spuse Nigel entuziasmat.

– Am făcut asta anul trecut, răspunse Ned. Nu ţi-a folosit la nimic, dacă mai ştii.

– Atunci ai putea să pui o vorbă şi mai bună, sugeră George Linfield.

– Voi trei o să fie nevoie să acceptaţi că eu sînt ultimul pe care-l ascultă rudele mele feminine, rosti Ned pe un ton sec. Nimic din ce spun eu nu le convinge, nici într-un sens, nici într-altul.

– O femeie uşor de convins, de asta am eu nevoie, mormăi George.

– Atunci să nu cauţi la mine în familie, chicoti Ned.

– Ce s-a întîmplat cu domnişoarele uşor de convins? De ce nu găsesc nici una? continuă George să se lamenteze.

– Toate sînt urîte şi plicticoase, decise John. Doamne, uite-o că vine!

Emma tocmai îl văzuse pe vărul ei şi se apropia direct spre grupul de bărbaţi.

– Bună seara, Ned, spuse încet, minunea în satin violet. Bună seara, John. Mi-a făcut plăcere să dansez cu tine mai devreme.

John străluci de mîndrie auzindu-i cuvintele prietenoase. Emma se întoarse către cei doi pe care nu-i cunoscuse încă şi le zîmbi, aşteptînd ca Ned să facă prezentările. Vărul ei se conformă imediat.

– Emma, acesta este lordul George Linfield, iar acesta, Nigel Eversley. Am fost la Oxford împreună. George, Nigel, verişoara mea, domnişoara Emma Dunster.

Cei doi se loviră unul de celălalt încercînd să-i sărute mîna. Tînăra păru puţin stînjenită şi foarte amuzată.

– Mă scuzi, Linfield, spuse Nigel pe un ton apăsat, încercînd să pară mai mare decît cei douăzeci şi unu de ani ai săi. Cred că încercam să-i sărut mîna domnişoarei Dunster.

– Ba tu mă scuzi pe mine, Eversley. Mi s-a părut că eu încercam acest lucru.

– Cred că te înşeli.

– Chiar aşa? Eu cred că tu te înşeli.

– Te înşeli crezînd că mă înşel.

– Vai de mine! exclamă Emma. Cred că mă strigă mătuşa Caroline. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe amîndoi.

Şi cu asta se grăbi să plece, să-şi găsească mătuşa.

– Minunat, Linfield. Minunat! spuse Nigel sarcastic. Ai comis-o.

– Eu am comis-o! Dacă nu te grăbeai să-i săruţi mîna...

– Mă scuzaţi, spuse Ned repede. Cred că şi pe mine mă cheamă mama.

Se strecură dintre ei şi o urmă pe Emma, sperînd că ea ştia unde s-o găsească pe lady Caroline.

* * *

În cealaltă parte a sălii de bal, Belle dansa cu William Dunford. Ei doi se cunoscuseră cu un an înainte şi, după cîteva săptămîni în care el îi făcuse curte, îşi dăduseră seama că nu se potriveau deloc ca parteneri de cuplu, dar deveniseră prieteni apropiaţi.

– Sper că verişoara ta e săracă, rîse el privindu-i pe Linfield şi pe Eversley străduindu-se să o cunoască.

– Serios? întrebă Belle amuzată. De ce?

– Familia ta o să fie şi aşa ocupată. Dacă are bani, fiecare vînător de avere din Anglia o să vă bată la uşă.

Belle rîse.

– Nu-mi spune că vrei să o ceri.

– Dumnezeule, nu! exclamă Dunford zîmbind cald cînd se gîndi la obsesia lui Alex pentru Emma. Nu că n-ar fi foarte frumoasă, bineînţeles.

– E şi deşteaptă, spuse Belle apăsat.

– Ca să vezi! o tachină Dunford. Serios, Belle, nu m-am îndoit nici o clipă că e la fel de isteaţă ca şi tine. Îmi imaginez doar că o să fie ocupată şi fără mine.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, rosti el absent, căutîndu-l pe Alex din privire Absolut nimic. Apropo, ţi-am spus cît de răpitoare eşti în albastru?

Belle zîmbi amuzată.

– Ce bine, în cazul ăsta, că am o rochie verde.

Între timp, Emma încă o căuta pe mătuşa Caroline cînd Ned o ajunse din urmă.

– Presupun că nu ştii unde-i mama, spuse el ridicînd două pahare de limonadă de pe una dintre mesele din apropiere.

– N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Emma, dar mulţumesc pentru limonadă. Mi-e foarte sete.

– Îmi imaginez că, dacă stăm aici destul, o să ne găsească ea. Cred că mai vrea să cunoşti vreo două sute de persoane.

Emma rîse.

– Fără îndoială.

– Trebuie să-mi cer iertare pentru scena de mai devreme, N-am crezut că o să se poarte atît de absurd.

– Cine să se poarte absurd? întrebă Belle, care apăruse deodată în dreapta lui, cu Dunford în urma ei.

– Mă tem că am prezentat-o pe Emma lui George Linfield şi lui Nigel Eversley.

– Vai, Ned, nu se poate! O s-o deranjeze luni întregi.

– Nu te teme, Emma, rosti vărul ei pe un ton încurajator. Sînt băieţi buni odată ce ajungi să-i cunoşti, doar că-şi pierd capul în preajma femeilor frumoase.

Emma rîse cu poftă.

– Zău aşa, Ned. Cred că tocmai mi-ai făcut un compliment. S-ar putea să fie primul.

– Prostii. Dacă-ţi aminteşti, nu mai ştiam cum să te laud pentru pumnul pe care i l-ai dat hoţului de buzunare din Boston.

Dunford înţelese că n-avea de ce să-şi facă griji pentru Emma în ceea ce-l privea pe Alex. Începu, totuşi, să se întrebe

dacă amicul lui avea să fie în stare să se descurce cu americanca roşcată. Se întoarse spre Ned şi spuse:

– Blydon, nu cred că m-ai prezentat verişoarei tale.

– Îmi cer scuze. Am prezentat-o toată seara şi mi-e greu să-mi amintesc exact cui.

– Emma, el e William Dunford, interveni Belle. E un bun prieten de-ai mei. Dunford, sigur ţi-ai dat seama că ea e verişoara mea, Emma Dunster.

– Sigur, răspunse acesta luîndu-i acesteia mîna şi ridicînd-o elegant la buze. E o plăcere să te cunosc în sfîrşit. Am auzit *atîtea* despre tine.

– Chiar aşa? întrebă Emma curioasă.

– Dar eu nu ţi-am spus mare lucru, protestă Belle.

Dunford zîmbi enigmatic, iar lady Caroline îl salvă de la alte întrebări.

– Emma, draga mea, strigă aceasta. Vreau s-o cunoşti pe lady Summerton.

Cei patru se răsuciră şi o văzură pe Caroline îndreptîndu-se spre ei, însoţită de o doamnă plinuţă, îmbrăcată într-o rochie mov şi purtînd pe cap un turban la culoare. Emmei i se păru că semăna cu un borcan de gem de struguri.

– Să nu te uiţi acum, şopti Belle, dar vine una dintre toantele despre care ţi-am spus, Emma.

– Mă bucur atît de mult să te cunosc, rosti lady Summerton linguşitor. Ai avut parte de o intrare pe cinste în înalta societate. N-a mai fost aşa un bal de cînd a debutat Belle, anul trecut.

Femeia plinuţă trase aer adînc în piept, se întoarse spre mătuşa Emmei şi continuă:

– Şi Caroline, cred că eşti tare mîndră. Balul ăsta o să fie, cu siguranţă, petrecerea anului. A apărut chiar şi ducele de Ashbourne. Nu cred că a mai fost la un bal de mai bine de un an. Cred că eşti pur şi simplu încîntată!

– Da, da, murmură Caroline. Am auzit că a venit, dar nu l-am văzut.

– Nu cred că a plecat încă, spuse Dunford zîmbind larg. De fapt, sînt sigur că are de gînd să rămînă întreaga seară.

– Ca să mă chinuiască pe mine, fără îndoială, spuse Emma pentru sine.

– Ai zis ceva, draga mea? întrebă Caroline.

– Nu, nu, îmi dregeam glasul, rosti nepoata ei în grabă, făcînd ce spusese.

– Mai vrei un pahar de limonadă ca să-ţi treacă? întrebă Dunford pe un ton amabil, dar, din expresia lui, Emma bănui că o auzise.

– Nu, mulţumesc, răspunse ea ridicînd paharul pe care-l avea în mînă. Încă mai am aici.

Îi zîmbi şi luă o înghiţitură mare.

– Ei bine, declară lady Summerton de parcă nimeni altcineva n-ar mai fi vorbit de la monologul ei încoace, sînt sigură că nici măcar Ashbourne n-ar îndrăzni să plece înainte să-şi salute gazda, Caroline. Sînt sigură că o să apară curînd. Absolut sigură.

– Şi eu la fel, aprobă Dunford aruncîndu-i o privire amuzată Emmei.

Ea zîmbi slab, stînjenită.

– Desigur, continuă lady Summerton, nu ştiu dacă i-aş da voie să se apropie de nepoata ta, Caroline. Are o reputaţie înfiorătoare, spuse întorcîndu-se spre Emma, fără măcar să se oprească să respire. Dacă ţii la reputaţia ta, ai face bine să te ţii departe de el.

– O să încerc cu siguranţă, răspunse tînăra pe un ton vesel.

– Ştii ce-am auzit? întrebă lady Summerton pe un ton scăzut, fără să se adreseze cuiva anume.

– N-am nici o idee, spuse Ned.

– Am auzit, rosti lady Summerton, făcînd o pauză conspirativă, că Ashbourne... să zicem că şi-a luat la revedere

de la cîntăreaţa lui de operă şi s-a decis în sfîrşit să caute printre domnişoarele respectabile. Cred că vrea o soţie.

Emma se înecă.

– Te simţi bine, draga mea? întrebă Caroline. Încă te mai deranjează capul?

– Nu, clar nu capul.

Lady Summerton continuă:

– Clarissa Trent a pus ochii pe el. Mi-a spus mama ei. Şi ştiţi ce?

Numai Caroline era atentă, şi destul de politicoasă, încît să murmure:

– Ce?

– Cred că are şanse să-l prindă.

– Îmi închipui c-o să fie dezamăgită, prezise Dunford.

– Ei bine, ea a zis că aşteaptă un duce, rosti Belle pe un ton caustic.

– Aş prefera să nu discutăm despre ea, declară Ned.

– Emma, te simţi bine? întrebă Caroline. Eşti puţin cam palidă.

O tăcere stînjenitoare se lăsă în grupul mic. Pînă la urmă lady Summerton, fiindcă nu-i plăceau pauzele în conversaţie, comentă:

– Sînt sigură că o să vină curînd, Caroline. Nu-ţi mai face griji.

Chiar şi Caroline, pe cît de manierată era, nu reuşi să nu murmure încet:

– Nu mi-am dat seama că eram îngrijorată.

– Ce-ai spus, draga mea? întrebă lady Summerton.

– Nimic, nimic, răspunse Caroline aruncîndu-i o privire cu subînţeles nepoatei ei. Îmi dregeam glasul.

Emma zîmbi conspirativ.

– Poate că ar trebui să-ţi aducem nişte limonadă, mătuşă dragă.

– Nu cred că e necesar, dragă nepoată.

– Sînt sigură că o să apară imediat, declară lady Summerton.

Emma se gîndi că ajunsese deja de cincisprezece minute înapoi şi îşi dădu seama, nefericită, că probabil lady Summerton avea dreptate. Se întrebă cum avea să poată vorbi politicos cu bărbatul care aproape că profitase de ea în dormitor. Laşitatea i se păru pînă la urmă o soluţie şi zîmbi pierdut.

– De fapt, mătuşă Caroline, să ştii că mă simt puţin obosită. Poate că m-ar ajuta nişte aer proaspăt.

Dunford sări imediat, dornic să-l facă gelos pe Alex plimbîndu-se cu Emma prin grădină.

– Dacă vrei să mergi în grădină, mi-ar face mare plăcere să te însoţesc, domnişoară Dunster.

– Mi-ar fi foarte greu s-o cunosc pe invitata de onoare dacă tu insişti să pui monopol pe timpul ei, se auzi o voce adîncă.

Emma reuşi cu greu să se stăpînească şi să nu se crispeze cînd toată lumea se întoarse spre Alex.

– Vai, alteţă, spuse lady Summerton pe un ton linguşitor, tocmai vorbeam despre dumneata.

– Chiar aşa? răspunse Alex scurt, uitîndu-se urît la femeia ridicolă din faţa lui.

– Păi, da, de fapt, reuşi să spună aceasta.

Pe Emma o copleşea simpla lui prezenţă. Trupul înalt şi bine făcut părea să domine, cumva, toată sala de bal. Într-adevăr, se lăsase tăcerea în mulţime, şi toată lumea încerca să-l vadă pe binecunoscutul duce. Emma se văzu nevoită să recunoască, merita să fie văzut. Emana forţă brută, abia ţinută în frîu de hainele albe de seară. Părul negru, în dezordine, refuza să asculte de stil, şi o şuviţă îi aluneca mereu pe frunte. Însă ochii verzi, pătrunzători, îl făceau să pară aşa periculos. Chiar atunci ei îşi fixară privirea asupra Emmei.

– Domnişoara Dunster, presupun, rosti pe un ton catifelat, luîndu-i mîna.

– Ce mai faceţi? reuşi ea să spună.

Simţi cum un curent electric îi străbate trupul cînd el îi sărută degetele Deşi petrecuse numai o seară în înalta societate londoneză, tînăra îşi dădu seama că buzele lui zăboviră mai mult decît era cuviincios pe pielea ei.

– Foarte bine într-adevăr, acum, că te-am cunoscut.

Lady Summerton tresări, Caroline ridică uluită din sprîncene, Dunford chicoti, iar Ned şi Belle îl fixară nedumeriţi. Emma se întrebă dacă roşeaţa din obrajii ei era de culoarea focului sau de culoarea trandafirilor.

– Sînteţi foarte amabil, spuse într-un tîrziu.

– Ei bine, Ashbourne, cred că e prima dată cînd cineva îţi spune că eşti amabil, rosti sec Dunford.

– Ce amabil, adică, ce frumos din partea ta să vii în seara asta, alteţă, rosti Caroline.

– Chiar aşa, adăugă Belle, nu pentru că voia să spună ceva, ci pentru că i se păru că era nevoie.

– Sora dumitale e bine, sper? întrebă Caroline. Am fost foarte dezamăgiţi cînd ne-a răspuns că nu poate ajunge.

– Sophie se simte bine, mulţumesc. Ne-am speriat puţin după-amiază, dar acum totul e bine.

– Speriat? întrebă lady Summerton făcînd ochii mari. Ce vreţi să spuneţi?

– Fiul ei, Charlie, aproape că a fost călcat de o şaretă. Ar fi murit dacă o tînără servitoare n-ar fi fugit în stradă şi nu l-ar fi dat la o parte.

Emma simţi privirea lui Belle străpungînd-o. Se uită în sus, evitînd-o.

– Slavă Domnului că n-a păţit nimic, spuse Caroline emoţionată. Servitoarea se simte bine?

– Da, răspunse Alex zîmbind larg. Se simte splendid.

Emma hotărî că tavanul era, într-adevăr, foarte interesant.

– Oare aud un vals? întrebă ducele pe un ton nevinovat. Lady Caroline, am permisiunea dumitale să dansez cu Emma?

Înainte ca mătuşa ei să poată spune ceva, tînăra răspunse:

– Cred că i-am promis altuia acest dans.

Era sigură că nu făcuse asta, dar numai atît îi trecuse prin cap în acel moment. Se uită speriată la Ned după ajutor. Vărul ei nu avea de gînd să i se opună ducelui celui puternic şi descoperi repede minunile tavanului, cele care o fascinaseră şi pe Emma înainte.

Alex o privi cu ochii lui verzi.

– Prostii, spuse simplu, apoi se întoarse spre mătuşa ei. Lady Caroline?

Caroline aprobă din cap, iar Alex o luă pe Emma în braţe. Cînd ajunseră în mijlocul ringului de dans, el îi zîmbi cu căldură şi spuse:

– Eşti aproape la fel de frumoasă în sala de bal pe cît eşti în dormitor.

Ea roşi pînă în vîrful urechilor.

– De ce trebuie să spui mereu astfel de lucruri? Chiar vrei să-mi distrugi reputaţia din prima seară?

Alex ridică uimit din sprîncene.

– Nu vreau să mă laud, dar cred că, atîta vreme cît nu te trag afară din cameră şi nu te posed în grădină, nu fac decît să-ţi îmbunătăţesc reputaţia. Nu merg des la astfel de petreceri, îi explică. Lumea o să vrea să ştie de ce sînt atît de fascinat de tine.

Emma se văzu nevoită să admită că ducele avea dreptate.

– Chiar şi aşa, nu trebuie să faci atîta spectacol şi să mă faci să mă simt stînjenită.

– Îmi pare rău, spuse el simplu.

Emma ridică brusc privirea la auzul tonului său grav şi rămase uluită de sinceritatea brută din ochii lui.

– Mulţumesc, spuse încet. Îţi accept scuzele.

Se mai uită puţin la el, apoi, stînjenită de privirea lui atît de intimă, lăsă capul în jos şi-i privi cravata.

– Poate că ai vrea să-mi zîmbeşti, spuse el. Sau, dacă nu reuşeşti asta, măcar să te uiţi la mine. Toţi ochii sînt aţintiţi asupra noastră.

Emma îl ascultă şi ridică privirea.

– Mult mai bine. E dureros să te am în braţe şi să nu-ţi văd chipul.

Emma nu ştiu ce să răspundă. După cîteva momente, ducele rupse tăcerea.

– Poţi să-mi spui Alex, dacă vrei.

Emma îşi recăpătă puţin din curaj.

– Alteţă ajunge, sînt convinsă.

– Dar aş prefera să-mi foloseşti numele.

– Eu aş prefera să nu.

Alex se bucură că Emma îşi regăsise puţin din temperament. Păruse atît de departe la începutul dansului!

– O să pari foarte prostuţă spunîndu-mi „alteţă" cînd eu o să-ţi spun Emma.

– Nu ţi-am dat voie să-mi foloseşti numele, îi aminti ea.

– Zău, Emma, nu cred că e nevoie de aşa ceva după ce-am făcut împreună acum mai puţin de o oră.

– Chiar trebuie să-mi aminteşti? Aş vrea să uit.

– Da? Eu cred că te minţi singură.

– Presupui prea multe, alteţă, spuse Emma cu o demnitate liniştită. Nu mă cunoşti deloc.

– Dar mi-ar plăcea.

Zîmbetul lui era acela al unui adevărat ticălos. Emma se miră de felul în care un simplu zîmbet îi schimba tot chipul. Cu cîteva momente înainte păruse dur şi hotărît, aproape aruncînd-o cît colo pe lady Summerton numai din privire, apoi, fără cinismul lui obişnuit, părea aproape un băietan, cu strălucirea caldă de pe chip.

Tînăra simţi cum toate gîndurile raţionale o părăsesc atunci cînd el o trase mai aproape.

– Cred că încerci intenţionat să mă faci să mă simt copleşită.

– Şi reuşesc?

Îl privi cîteva momente, apoi răspunse pe un ton grav:

– Da.

Alex îi strînse mai mult în braţe trupul mic.

– Isuse, nu-mi vine să cred că mi-ai spus asta aici, rosti el pe un ton deodată gutural. Eşti mai sinceră decît ar fi bine pentru tine.

Emma coborî privirea, fără să înţeleagă ce-i venise să mărturisească aşa deodată ce simţea.

– Crezi că sînt prea sinceră? întrebă încet. Încă n-am terminat. Ne-am cunoscut într-o manieră neconvenţională şi probabil că de asta simţim că putem să ne vorbim aşa direct. Cred că eşti un bărbat bun, dar dur, şi cred că ai putea să mă răneşti fără să vrei. Sînt în Londra pentru cîteva luni scurte şi aş vrea ca şederea mea la rude să fie cît se poate de fericită. Aşa că te rog din suflet să stai departe de mine.

– Nu cred că pot.

– Te rog.

Alex rămase uimit să constate cum două cuvinte simple de pe buzele ei puteau să-l facă să se simtă atît de necioplit. Cu toate astea, după discursul ei deschis, simţi că tînăra merita la rîndul ei onestitate.

– Nu cred că îţi dai seama cît de mult te vreau.

Emma înlemni pe loc.

– S-a terminat valsul, alteţă.

– Aşa e.

Ea se retrase din braţele lui.

– La revedere, alteţă.

– Pe mîine, Emma.

– Nu cred.

Cu asta, ea alunecă de lîngă el, strecurîndu-se prin mulţime pînă cînd ajunse lîngă mătuşa sa.

Alex rămase nemişcat şi o privi cum trece prin sală, cu părul ei aprins la culoare strălucind în lumina lumînărilor. Sinceritatea ei îl tulburase şi-l făcuse să o vrea şi mai mult. Nu înţelegea exact care-i erau sentimentele şi această lipsă de control îl supăra nemăsurat. Cu pas grăbit, se întoarse cu spatele la tinerele şi la mamele din sală, ce păreau hotărîte să-i vorbească. Îl găsi repede pe Dunford, care stătea la marginea sălii şi îl privea.

– Să plecăm de aici, îi spuse acestuia pe un ton apăsat.

N-avea decît să accepte că pur şi simplu nu putea s-o lase în pace.

Capitolul şapte

– Mă bucur că te-ai decis să-mi dai voie să vin cu tine, Emma, spuse Belle încîntată.

– Am impresia că o să-mi pară rău, îi răspunse verişoara ei.

Ele două stăteau în trăsura cu arcuri de calitate a familiei Blydon, pe drum să returneze cerceii pe care Sophie îi dăduse Emmei cu o zi înainte.

– Prostii, spuse Belle nepăsătoare. Plus că s-ar putea să ai nevoie de mine. Dacă n-o să ştii ce să spui?

– Sînt convinsă că o să mă gîndesc la ceva potrivit.

– Dacă nu ştie Sophie ce să spună?

– Asta e şi mai puţin probabil, rosti Emma amuzată, apoi se uită la cerceii din diamante şi smaralde pe care-i ţinea în palma înmănuşată. Păcat, spuse strîmbîndu-se puţin.

– De ce?

– Sînt nişte cercei foarte frumoşi.

Trăsura se opri în faţa casei elegante a lui Sophie. Cele două tinere urcară treptele de piatră care duceau la intrare. Emma bătu la uşă, care se deschise aproape imediat. În prag apăru majordomul comic de slab şi foarte pompos al lui Sophie. S-a spus adesea că majordomii sînt adesea mai pretenţioşi decît stăpînii lor, şi asta era cu siguranţă valabil în cazul lui Graves. Nimeni nu intra în casa contelui şi contesei de Wilding pînă cînd nu îi declara el demni de această onoare. Se uită la Emma şi la Belle cu o privire aspră în ochii negri, apoi spuse simplu:

– Da?

Belle îi întinse cartea ei de vizită.

– Primeşte lady Wilding vizite? întrebă simplu, privindu-l pe majordom cu acelaşi aer de superioritate pe care-l afişa şi el.

– S-ar putea.

Emma aproape că pufni în rîs cînd o văzu pe verişoara ei strîngînd din dinţi. Belle continuă:

– Vrei, te rog, să-i spui că a venit în vizită lady Arabella Blydon?

Graves ridică puţin din sprîncene.

– Dacă nu mă lasă vederea, ceea ce nu se întîmplă niciodată, că tot veni vorba, se pare că în prag sînt două persoane.

Belle ridică uşor bărbia şi rosti apăsat:

– Aceasta este verişoara mea, domnişoara Emma Dunster.

– Sigur, răspunse Graves amabil. Permiteţi-mi să vă conduc în salonul galben.

Le porni într-unul dintre saloanele lui Sophie, călcînd cu pas neauzit pe covoarele Aubusson.

– Dumnezeule, spuse Belle încet, imediat ce majordomul se îndepărtă suficient încît să nu le mai audă. Sînt sigură că am fost aici de cel puţin treizeci de ori şi tot sînt luată la întrebări în prag.

– E foarte devotat, se vede. Probabil că ar trebui să-l angajezi şi tu, rîse Emma.

– Glumeşti? Probabil că ar trebui să aduc referinţe doar ca să fiu primită la mine-n casă.

– Belle, draga mea! strigă Sophie, alunecînd în cameră îmbrăcată într-o minunată rochie verde de dimineaţă, care-i scotea în evidenţă culoarea ochilor.

Păru să n-o observe pe Emma, care stătea tăcută într-un colţ, şi se grăbi s-o sărute pe Belle pe obraz.

– Îmi pare foarte rău că n-am putut să ajung la petrecerea voastră. Am auzit că a fost spectaculoasă.

– Aşa este, spuse Belle timid.

– Fratele meu a fost acolo, continuă Sophie, parcă nevenindu-i să creadă. Asta chiar că e o premieră. Acum, unde-i minunata ta verişoară, cea despre care am auzit atîtea?

– Chiar în spatele tău.

Sophie se răsuci pe călcîie.

– Îmi pare atît de bine să te... Dumnezeule!

Emma zîmbi stînjenită.

– Cred că eşti puţin surprinsă.

Sophie deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou ca să spună:

– Doamne.

– Poate că eşti mai surprinsă decît credeam, reluă Emma.

– Doamne.

Belle se apropie de verişoara ei.

– Nu credeam că se poate, şopti, dar cred că Sophie nu ştie ce să zică.

– Ăsta e momentul în care intervii tu şi temperezi situaţia.

– Cu siguranţă că nici eu nu ştiu ce să spun, zîmbi Belle larg.

Emma trase aer adînc în piept.

– Mă tem că ieri am împrumutat o rochie de la camerista mea.

– Dar pentru ce?

Sophie îşi recăpătă încet capacitatea de-a vorbi.

– De fapt, e o poveste destul de lungă.

– Este? întrebă Belle.

Emma îi aruncă o privire tăioasă.

– Ei bine, chiar dacă nu e tocmai lungă, atunci este sigur destul de complicată.

– Da? întrebă Sophie cu ochii mari. Atunci sigur vreau să o aud.

– Ei, de fapt nu-i chiar atît de complicată, rosti Belle gînditoare.

Emma reuşi s-o împungă cu cotul pe verişoara ei care mai rău o încurca şi explică repede că încercau să evite pregătirile lui lady Caroline.

– Aveam de ales între bucătărie şi aranjamentele florale, concluzionă.

– O soartă cu totul ingrată, fu Sophie de acord. Cu toate astea, nici nu pot să-mi imaginez ce-a avut Caroline de spus la auzul aventurilor tale.

– Treaba e, rosti Emma cu înţeles, că nici eu nu pot să-mi imaginez.

Amîndouă se întoarseră spre Sophie cu zîmbete stînjenite, identice, pe chip.

– Aha, spuse aceasta dînd încet din cap. Înţeleg. Ei bine, puteţi să fiţi sigure că eu n-o să spun nimic. Măcar atît pot să fac după ce i-ai salvat viaţa lui Charlie. După cum am spus, îţi sînt veşnic îndatorată.

Emma scoase repede cerceii cu diamant şi smaralde.

– Aşa că, vezi tu, explică ea, avînd în vedere situaţia mea reală, n-aş putea să accept ăştia. Te rog să-i iei înapoi. Se potrivesc atît de bine cu ochii tăi verzi!

Lui Sophie aproape că-i dădură lacrimile.

– Dar vreau să-i ai tu. Sînt doar nişte nimicuri comparativ cu fiul meu.

– Cred că Emmei i-ar fi tare greu, spuse Belle încet.

Sophie se uită cînd la una, cînd la cealaltă, oprindu-se pînă la urmă la Emma.

– Vreau să-ţi dau ceva drept mulţumire.

– Prietenia ta ar fi mai mult decît suficientă.

Vocea îi era scăzută, încărcată de emoţie, fiindcă ştia că Sophie ar fi fost o prietenă adevărată, chiar dacă fratele ei era un ticălos. Sophie îi luă amîndouă mîinile în mîinile ei.

– O să ai mereu prietenia mea.

După aceea, de parcă n-ar fi fost destul, îi dădu brusc drumul şi o strînse în braţe.

– Of, unde-mi sînt manierele? exclamă deodată. Vă rog, luaţi loc, spuse arătînd spre divanele cu tapiţerie galbenă.

Emma şi Belle zîmbiră şi se aşezară comod.

– Acum hai să trecem la ce e cu adevărat important, spuse gazda lor apăsat. Bîrfa. Vreau să aud tot ce s-a întîmplat aseară.

– A fost minunat! exclamă Belle. Îţi spun, mama a vrut să arate întregii societăţi că o consideră pe Emma fiica ei, şi cu siguranţă a reuşit. A prezentat-o absolut tuturor.

– Ce încîntător pentru tine, comentă Sophie.

Emma murmură aprobator.

– Dar şi foarte obositor, adăugă contesa cu un aer înţelegător.

– Da, aşa e, răspunse Emma dînd din cap.

– Şi toată lumea a fost acolo. Absolut toată lumea. În afară de tine, bineînţeles. După cum ştii deja, chiar şi fratele tău a participat o vreme. Toţi am fost incredibil de surprinşi. S-a vorbit numai despre asta.

– Da, şi pe mine m-a mirat... începu Sophie, apoi îşi aminti că fratele ei fusese cu ea în ziua de dinainte.

Se întoarse spre Emma şi exclamă:

– Vai, Doamne! Ce i-ai spus? El ce-a spus?

– Ceva care suna cam ca „bună seara".

– După ce i-a sărutat mîna de două ori mai mult decît ar fi fost cuviincios, adăugă Belle încîntată. După ce lumea n-a mai vorbit despre cum a venit el la bal, a vorbit despre cum s-a ţinut după Emma.

– Serios, Belle, rosti aceasta pe un ton hotărît. Cred că doar a rîs puţin de mine. Părea puţin supărat că l-a surprins atît identitatea mea. Îmi imaginez că simte nevoia să aibă controlul în orice situaţie.

– Asta sigur, spuse Sophie nemulţumită. Închipuie-ţi cum e să fii rudă cu el.

Emma găsea această perspectivă foarte neliniştitoare.

– Oricum, chiar nu mi-a dat atîta atenţie. Nu mi s-a părut că ar fi făcut ceva nepoliticos.

Belle pufni cu totul nefeminin.

– Zău, Emma, ai avut obrajii la fel de roşii ca părul cît timp ai dansat. Erai ori foarte jenată, ori foarte furioasă.

Emma ridică din umeri şi preferă să le lase pe cele două să tragă propriile concluzii.

– Bine că s-a terminat. Iartă-mă că spun asta, Sophie, dar, dacă fratele tău e aşa cum se spune, lucru despre care mi s-a povestit pe larg, atunci nu-mi imaginez că o să îl mai văd la vreun eveniment.

– Păcat, rosti Sophie încet, cu ochii strălucind de bucuria de-a fi peţitoare pentru cei doi.

– Poftim?

– Nu, n-am spus nimic. Vreţi nişte ceai? întrebă aceasta repede, sunînd ca să cheme o servitoare.

Insistase ani buni pe lîngă fratele ei ca să-şi ia o soţie, iar acum Emma Dunster i se părea o candidată foarte bună. Era foarte atrăgătoare, evident inteligentă şi o persoană cu adevărat plăcută. Şi cel mai important pentru oricine ar fi făcut pereche cu Alexander Ridgely, duce de Ashbourne, era foarte, foarte curajoasă. Sophie se hotărî că nici n-ar fi putut să viseze la o cumnată mai potrivită. Limba ascuţită avea să-i fie şi ea de folos Emmei, fără îndoială. Alex avea nevoie de o femeie care să nu se grăbească să-i facă pe plac de fiecare dată cînd el dădea cîte un ordin, lucru care, după Sophie, se întîmpla mai tot timpul.

– Te rog să-mi mai povesteşti despre bal, continuă ea, dornică să prelungească vizita, acum, că se hotărîse ca ea şi Emma să fie rude curînd.

O servitoare aduse ceai şi biscuiţi, iar Sophie se grăbi să le servească.

– Am fost încolţită de lady Summerton, rîse Emma.

Belle i se alătură.

– Lady Summerton e singura persoană pe care o cunosc care poate să încolţească nu mai puţin de cinci oameni deodată.

– Ce femeie ridicolă, comentă contesa. Cred că e bine intenţionată, dar vorbeşte foarte mult.

Emma şi Belle îi aruncară priviri prefăcut acuzatoare. Sophie făcu ochii mari şi rîse.

– Ştiu că şi eu vorbesc aproape la fel de mult, dar măcar eu spun lucruri interesante de cele mai multe ori.

Toate trei rîseră în hohote. Cînd veselia se potoli puţin, fură întrerupte de o voce masculină puternică şi furioasă.

– Pentru Dumnezeu, Graves, jur pe ce-am mai sfînt că te spînzur de cuier dacă nu mă laşi să trec.

– Vai de mine, murmură Sophie. Trebuie să-l cert pe majordom, dar n-am inimă. Îi place să interogheze lumea.

– Nu, nu-i dau cartea mea de vizită unui majordom care m-a primit de cel puţin cinci sute de ori!

Emma nu crezuse că se putea, dar vocea lui Alex se auzea parcă mai tare. Sophie păru stînjenită.

– Cred că trebuie să merg acolo, dar aşa-mi place cînd se enervează...

Emma fu imediat de acord.

– Graves, dacă ţii la viaţa ta o să te dai imediat la o parte!

Deodată, vocea ducelui căpătase un ton grav, periculos. Emma, Belle şi Sophie tresăriră cînd îl văzură pe majordom aproape zburînd pe uşa salonului galben, grăbit să scape de furia lui Alex. Cînd acesta intră, se uită peste umăr la omul care dispărea grăbit şi nici măcar nu-şi dădu seama că Sophie avea oaspeţi.

– Pentru Dumnezeu, Soph. Sînt fratele tău. Nu crezi că ai putea să-ţi legi cîinele?

– E ceva mai protector acum, că Oliver nu e acasă.

– Nu mai spune.

Ducele se întoarse în sfîrşit cu faţa spre încăpere şi le văzu pe cele trei femei, pe care le măsură din privire, aşa cum stăteau comod aşezate. Ochii îi rămaseră aţintiţi spre Emma, care ridică o ceaşcă şi sorbi ceai.

– Măi, măi, rosti el lent, nu sîntem noi cele mai bune prietene?

Toate trei îl priviră cu reproş. Alex păru puţin supărat cînd le văzu atitudinea.

– Nu fii obositor, rosti Sophie sec. Am oaspeţi. Dacă ai de gînd să ne insulţi, atunci mai bine vii altă dată.

– Ce primire, spuse el nemulţumit, trîntindu-se lipsit de eleganţă într-un fotoliu din faţa Emmei şi a lui Belle.

– Am venit să-i returnez surorii tale cerceii, alteţă, rosti Emma.

– Credeam că ţi-am spus să nu mă iei cu „alteţă", Emma.

Şi Belle, şi Sophie ridicară din sprîncene cînd îl auziră folosindu-i numele mic.

– Foarte bine, rosti aceasta. Atunci n-o să-ţi spun nicicum.

Sophie văzu cum fratele ei strînge din dinţi şi reuşi cumva să nu pufnească în rîs.

– Un ceai, Alex? întrebă pe un ton adorabil.

– Eu nu beau ceai, răspunse el apăsat.

– Da, sigur. Am uitat că bărbaţii ca tine nu beau ceva atît de stupid cum e ceaiul.

– Mie mi-ar mai plăcea o ceaşcă, spuse Emma zîmbind.

– Şi mie, adăugă Belle.

Alex se întrebă cînd făcuseră toate femeile din lume front comun împotriva lui.

– Cred că trebuie să sun să ne mai aducă un ceainic, decise Sophie. Vrei o cafea, Alex?

– Prefer whisky.

– Nu crezi că e cam devreme pentru aşa ceva?

Ducele se uită de la sora lui, la Emma, apoi la Belle. Toate trei îl priviră înapoi cu expresii suspect de senine.

– De fapt, nu cred că a existat vreodată un moment mai bun pentru whisky, comentă el.

– Cum dorești.

Alex se ridică și traversă încăperea, pînă la vitrina în care sora lui ținea băutura. Scoase un pahar și-și turnă.

– Sophie, am venit să te informez în legătură cu adevărata identitate a misterioasei noastre „Meg", dar se pare că mi-a luat-o chiar ea înainte, spuse privind-o fix pe Emma. Mă întreb ce poate să creadă verișoara ta despre astfel de nebunie.

– Verișoara ei a făcut parte din aventură, spuse Belle.

Alex se răsuci și se uită cît știa de urît la ea. Emma profită de ocazie ca să-l studieze puțin. Așa cum se sprijinea de perete, rotind încet paharul de băutură, părea neobișnuit de mare și de masculin în salonul delicat al surorii sale. Hainele frumos croite abia dacă puteau ascunde forța brută de sub ele. Cum, se întrebă ea, poate un singur om să-i provoace în același timp atîta dorință și atîta furie? Era sigură că nu mai simțise niciodată nimic asemănător cu emoțiile de atunci și că nici inima nu-i bătuse vreodată atît de tare. Cu toate astea, simpla lui prezență îi făcea trupul trădător să tînjească, tulburat, atitudinea lui insolentă și dominatoare o înfuria, și își dorea din tot sufletul să-i spună ce gîndea despre el.

Din păcate, în acel moment gîndea despre el că era tare atrăgător. Emma făcu o grimasă și decise să se uite la Sophie și la Belle. Verișoara ei își dădea toată silința să ignore privirea supărată a lui Alex, așa că se întoarse spre contesă și întrebă:

– Ai de gînd să te ascunzi de societate tot timpul cît o să fie plecat soțul tău în India, sau te vedem diseară la balul de la Southbury?

– Mă gîndisem să mă retrag la țară, dar m-am decis să mai rămîn. Viața din oraș promite deodată să fie foarte interesantă

sezonul ăsta. Deşi nu ştiu cum o să mai pot să ies peste cîteva luni, zîmbi ea timid.

– Vai, Sophie! Eşti...

Belle păru incapabilă să rostească „însărcinată" de faţă cu un bărbat. Sophie dădu repede din cap, radiind de fericire.

– Mă bucur atît de mult pentru tine! continuă Belle. Dar ce greu o să-ţi fie, cu soţul tău plecat.

– Da, Oliver nici nu şie că o să fie din nou tată. I-am scris o scrisoare în care i-am spus, imediat ce am fost sigură, dar nu cred că a primit-o încă.

– Dacă începi să te simţi singură, promite-mi că tu şi Charlie veniţi să locuiţi la noi. Avem suficient loc şi s-ar putea să fie teribil să fii singură cînd aştepţi un copil.

– În caz că ai uitat, lady Arabella, Sophie are rude cărora le pasă de ea, spuse Alex apăsat. Dacă se mută undeva, o să se mute la mine.

Belle înghiţi în sec.

– Poate că i-ar plăcea puţină companie feminină, rosti curajoasă.

– Sînt sigur că alteţa sa poate să-i facă rost de suficientă companie feminină, spuse încet Emma.

După aceea, spre nemăsurata ei stînjeneală, îşi dădu seama că vorbise cu voce tare. Alex era nespus de fericit s-o vadă geloasă, dar întrebă oricum pe un ton aspru:

– Vrei să ne lămureşti ce-a fost cu acest comentariu, Emma?

– De fapt, aş prefera să nu, rosti ea încet.

Ducelui i se făcu milă de ea cînd o văzu atît de jenată şi renunţă la întrebare.

– Dacă Sophie are nevoie de companie feminină, declară el, o să se mute cu mama.

Sophie se bucurase şi ea de comentariul plin de gelozie al Emmei, întrebîndu-se ce culoare să aleagă pentru nunta celor

doi. Nu voia s-o facă pe musafiră să se simtă prost, aşa că spuse cu veselie:

– O vizită la mama ar fi, probabil, exact ce mi-ar trebui ca să mă simt mai bine în lunile următoare. Îmi imaginez că o să plec în provincie. Aerul curat o să-mi facă mult bine, iar lui Charlie îi place foarte mult. Jur că se transformă într-un sălbatic imediat ce iese din oraş. Se caţără mereu în copaci şi mă tem încontinuu pentru el, dar Alex îmi spune să am grijă să nu-l răsfăţ prea tare. Oricum...

– Sophie, rosti fratele ei pe un ton binevoitor, vorbeşti fără rost.

Sophie oftă.

– Aşa e.

– Dar, rosti Emma amuzată, ce spuneai era foarte interesant. Îmi plac foarte mult copacii.

Toate trei femeile rîseră la gluma Emmei, care se referise la conversaţia lor de mai devreme, cînd Sophie făcuse remarca despre lady Summerton, în timp ce Alex mormăi supărat că nu înţelesese poanta.

– Vai, Emma, oftă Sophie, regăsindu-şi liniştea. N-a fost deloc interesant ce spuneam, dar frumos din partea ta că ai minţit pentru mine.

– Nu m-a deranjat deloc, te asigur.

– Poate că nu te-ar deranja nici să ne spui cîte ceva despre tine, Emma.

– Vai, ce plictisitor ar fi. Eu ştiu deja totul despre ea, rosti Belle cu un aer superior.

Emma se întrebă cînd devenise verişoara ei atît de îndrăzneaţă.

– N-aş vrea s-o plictisesc, rosti ea.

– Sînt convins că n-o să se supere, rosti Alex apăsat.

– Sigur că nu, spuse şi Belle. Eu o să vorbesc cu Sophie între timp. Voiai să-mi arăţi noua ta pianină, aşa e?

– Da? A, da, sigur. Aşa e! Vino cu mine. E în salonul albastru de sus.

Sophie se ridică repede şi se îndreptă spre uşă, cu Belle pe urmele ei.

– Voi doi o să vă simţiţi bine împreună, da?

Emma nu era suficient de furioasă ca să-şi dorească să le ucidă din priviri, dar se trezi că i-ar fi plăcut să poată să le rănească puţin.

– O să ne descurcăm, rosti Alex fericit.

– Bine lucrat, îi şopti Sophie lui Belle.

– Aşa m-am gîndit şi eu, răspunse aceasta.

– Hai, spuse contesa cu voce tare. Abia aştept să-ţi arăt.

Şi cu asta ieşiră, îndreptîndu-se spre salonul de sus.

– Să-mi aminteşti să-i mulţumesc verişoarei tale, spuse Alex rar.

– Tu să-mi aminteşti s-o strîng de gît.

– Sincer, draga mea, e chiar atît de dificil să fii singură în cameră cu mine? Aseară nu te-a deranjat.

Alex traversă încăperea şi se aşeză alături de ea pe divan. Emma oftă, exasperată. Oare nu exista nici o situaţie în care el să nu se simtă în largul său? Ea era emoţionată de parcă ar fi trecut Atlanticul pe vas, iar el îi zîmbea de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe pămînt. Se gîndi că toate se întîmplau din cauză că era atît de aproape de ea. I se întîmplau lucruri ciudate cînd era el prin preajmă. Venise momentul să-l convingă să se mute.

– Vezi tu, începu pe un ton ezitant, pierzîndu-şi hotărîrea, nu vreau să par mironosiţă...

– Atunci nu vorbi ca o mironosiţă.

– Dar chiar nu cred că e bine să stai atît de aproape de mine.

– Vai, Emma, oftă Alex. Ţi-au şi umplut capul cu reguli deja?

Îi apucă o şuviţă de păr roşu între degete, incapabil să reziste farmecului său aprins.

– Te rog să te oprești, alteță. Belle și Sophie ar putea să se întoarcă oricînd.

– Cele două conspiratoare au avut de gînd să ne lase singuri, asta-i evident. Și sînt convins că o să ne anunțe cînd se întorc. Imediat ce vor începe să coboare scările, crede-mă, o să auzim crize de tuse ca niciodată pînă acum. Cred că ar fi în stare chiar să țipe o dată sau de două ori.

Emma fierbea de furie.

– Nu pot să sufăr să fiu manipulată.

– Da, și eu la fel, dar o să fac o excepție atunci cînd manipularea mă lasă singur cu tine.

Emma îi aruncă o privire aspră.

– Ești mereu atît de controlat. Nu te tulbură nimic? Nu-ți vine să țipi niciodată?

Alex rîse tare.

– Iubire, dacă ți-aș spune ce mă face pe mine să țip, ai ieși în fugă din camera asta și nu te-ai mai opri decît în colonii.

Emma roși pînă-n vîrful urechilor. Chiar și cineva atît de nevinovat ca ea înțelegea sensul vorbelor lui.

– Chiar trebuie să-mi răstălmăcești mereu cuvintele? E foarte greu să vorbesc cu tine.

Își încrucișă brațele la piept și se răsuci în așa fel încît să nu mai fie cu fața la el.

– Hai, iubire. Nu te supăra. Fii sinceră cu tine. Așa de mult îți displace să vorbești cu mine?

– Ei bine, nu, nu chiar.

– Nu-ți place compania mea?

– Nu, nu e vorba despre asta.

– Atunci care-i problema noastră?

– Ei bine, începu ea rar, întorcîndu-se din nou cu fața spre el, nu sînt tocmai sigură.

– Perfect! declară Alex fericit, sprijinindu-și brațul de spătar, pe după umerii ei. Atunci ne-am înțeles. Nu avem nici o problemă.

– Exact asta e problema! se hotărî Emma deodată.

Ducele ridică întrebător din sprînceană, dar tînăra nu se lăsă convinsă să-şi schimbe părerea.

– Ai decis *tu* că nu avem nici o problemă şi, iată! Nu avem nici o problemă. Dacă *eu* cred că avem o problemă?

– Dar tocmai ai spus că nu avem.

– N-am spus deloc aşa ceva. Am spus că nu sînt sigură care e problema, dar acum ştiu. Deci s-a lămurit. Avem o problemă.

Emma îşi punctă declaraţia ridicîndu-se de pe divan şi aşezîndu-se pe un fotoliu din apropiere.

– Şi care ar fi această problemă?

Ea îşi încrucişă braţele şi spuse:

– Eşti mult prea autoritar.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa.

– Ei bine, se întîmplă ca tu să ai nevoie de cineva autoritar. Uite ce se întîmplă cînd eşti lăsată de capul tău... Te găsesc leşinată pe stradă!

– Nu-mi vine să cred că ai obrăznicia să-mi spui aşa ceva! se răsti Emma, ridicîndu-se şi începînd să meargă de colo, colo prin salon. Am leşinat pe stradă pentru că i-am salvat viaţa nepotului tău! Ai fi preferat să fie lovit de şaretă?

– Lasă asta, mormăi Alex, nevenindu-i să creadă cît fusese de prost. E un exemplu nepotrivit.

– Şi încă un lucru – nu am nevoie de cineva autoritar, spuse Emma apăsat, înfuriindu-se din ce în ce mai tare. Sînt perfect capabilă să am grijă de mine însămi. Tu ai nevoie de cineva care să te scuture şi să-ţi aducă aminte că nu eşti Dumnezeu.

– Emma?

– Ah, taci din gură. Nu vreau să mai vorbesc cu tine. Probabil că n-o să faci decît să rîzi cavalereşte şi să vii cu încă un apropo sexual. Sincer, n-am nevoie de aşa ceva.

– Emma...

– Ce?! izbucni ea, răsucindu-se spre el.

– Voiam doar să spun că nu cred că m-am mai certat atît de vehement cu vreo femeie la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de cînd ne-am cunoscut.

Alex îşi mîngîie gînditor bărbia, uimit de profunzimea reacţiilor lor emoţionale unul faţă de celălalt.

– De fapt, nu cred că m-am mai certat niciodată aşa cu o femeie.

Emma se uită în altă parte.

– Încerci să mă insulţi?

– Nu, răspunse el încet, de parcă ar fi încercat să rezolve o problemă în minte în timp ce vorbea. Nu, nu încerc să te insult. De fapt, cred că tocmai ţi-am făcut un compliment.

Emma se uită din nou la el, iar pe chip i se putea citi confuzia. Ducele încă îşi atingea bărbia, iar pleoapele îi erau vizibil îngustate. Trecură secunde lungi, iar Emma îi citi pe chip o gamă largă de emoţii. Din cînd în cînd el dădea să spună ceva, apoi se oprea, de parcă i-ar fi venit o nouă idee.

– Ştii ce cred că înseamnă asta? spuse într-un sfîrşit, rostind cuvintele încet şi atent. Cred că înseamnă că o să fim prieteni.

– Poftim?

– E ceva nou şi pentru mine. Să fiu prieten cu o femeie.

– Să nu cumva să te epuizezi de la atîta gîndit.

– Nu, vorbesc serios. Gîndeşte-te un minut, Emma. Da, ne certăm încontinuu, dar îţi spun sincer că m-am simţit mai bine în ultimele douăzeci şi patru de ore decît m-am simţit de ani buni încoace.

Emma nu făcu decît să-l privească fix, nereuşind să găsească un răspuns potrivit pentru o astfel de afirmaţie. Alex continuă:

– Cred că te plac, domnişoară Emma Dunster. Sigur, te şi doresc. Asta cred că ţi-e clar. Dumnezeu ştie că pentru mine e dureros de clar. Dar chiar te plac. Eşti un om bun.

– Un om bun? rosti ea pe un ton gîtuit.

– Cred că dacă stai să te gîndeşti puţin, o să-ţi dai seama că şi tu mă placi pe mine. Cînd te-ai distrat ultima dată atît de bine?

Emma deschise gura, dar nu avea un răspuns. Alex zîmbi ca unul care ştia mai bine.

– Mă placi. Ştiu că mă placi.

Emma rîse în sfîrşit, nevenindu-i să creadă că el avea atîta îndrăzneală, dar admirîndu-l totodată pentru asta.

– Da, cred că ai dreptate.

De această dată zîmbetul lui se dovedi radios.

– Atunci presupun că sîntem prieteni.

– Cred că da.

Emma nu ştia prea bine cum se ajunsese la acest armistiţiu, dar se hotărî să nu-l pună la îndoială. Deşi ştia că nu era bine, Alex avea dreptate. Îl plăcea. Era nesuferit şi mult prea autoritar, dar ei îi plăcea să fie în compania lui, chiar dacă în mare parte din timp strigau unul la celălalt.

În acel moment le auziră pe Belle şi pe Sophie coborînd scările spre salon. Belle începu să tuşească necontrolat, iar Sophie strigă:

– Vai de mine!

Emma îşi sprijini fruntea în palmă şi începu să rîdă. Alex nu făcu decît să clatine din cap şi să zîmbească amuzat.

– Ei bine, iubirea mea, spuse, îmi imaginez că sora mea tocmai şi-a amintit că nu are nici o pianină.

Capitolul opt

În următoarele cîteva săptămîni, viaţa Emmei începu să fie cuprinsă de un fel de rutină, deşi una interesantă şi distractivă. Peste noapte devenise una dintre cele mai căutate membre ale înaltei societăţi londoneze. Se decisese repede că (deciseseră cei care decid astfel de lucruri de obicei), deşi părul ei roşu era regretabil, restul nu era deloc, aşa că ajunsese să fie considerată o frumuseţe, în ciuda şuviţelor ca de foc. Cîteva dintre matroanele mai conservatoare o declaraseră prea îndrăzneaţă („mai ales cu părul ăla roşu"), dar majoritatea nobilimii decisese că era plăcut să discuţi cu o femeie care ştia ceva şi despre alte lucruri în afară de funde şi volane. Astfel, Emma şi Belle (care căpătase o reputaţie similară, dar mai blondă, cu un an înainte) mergeau rîzînd de la o petrecere la alta, bucurîndu-se de imensa lor popularitate. Pentru Emma era o perioadă minunată în care făcea o scurtă pauză de la viaţa ei din Boston alături de tata, unde, ca unic copil, avea să devină la un moment dat moştenitoarea afacerii sale, sfidînd astfel toate regulile.

Singura complicaţie era, sigur, ducele de Ashbourne, care se întorsese din exilul autoimpus şi îşi reluase locul în societate, fiind parcă mai prezent decît înainte. Nimeni nu avea îndoieli asupra motivului revenirii sale.

– O pîndeşte pe Emma, e clar! spusese odată, nemulţumită, lady Caroline.

La care „prada" răspunsese:

– Nu ştiu dacă mă place pe mine sau pur şi simplu-i place să pîndească.

Sigur că afirmaţia era numai pe jumătate adevărată. În cele cîteva săptămîni de dinainte, Emma îl văzuse pe Alex aproape în fiecare zi, iar prietenia dintre ei ajunsese să fie destul de trainică. Tînăra ştia că ducele ţinea la ea ca persoană şi că nu o considera numai un premiu pe care dorea să-l cîştige. Cu toate astea, prietenia lor era adesea condimentată cu tensiune sexuală şi, ei bine, lui Alex chiar părea să-i placă să se poarte ca un animal de pradă.

Era rapid ca un leu şi-i plăcea s-o surprindă. Odată, Emma mersese la un spectacol muzical la care el îi spusese că nu va veni. Stătea liniştită lîngă o fereastră deschisă cînd simţise o mînă caldă care-o prindea pe-a ei. Tresărise şi se trăsese înapoi, dar mîna o ţinuse strîns, şi o voce cunoscută îi şoptise:

– Nu face scandal.

– Alex? întrebase ea uitîndu-se în jur.

Cu siguranţă că lumea observase mîna care intra pe geam. Însă restul celor prezenţi erau atenţi la propriile flirturi şi nu observaseră expresia tulburată a Emmei.

– Ce faci aici? şoptise ea pe un ton aspru, zîmbind benign.

– Vino în grădină, ordonase el.

– Eşti nebun?

– S-ar putea. Vino în grădină.

Emma, blestemîndu-se pe sine fiindcă era la fel de nebună ca el, inventase o poveste despre cum i se rupsese rochia şi plecase. Alex o aştepta în grădină, ascuns printre copaci.

– Ce faci aici? repetase ea imediat ce-l găsise.

El o apucase de mîna şi o trăsese mai departe în umbră.

– M-am gîndit că ţi-e dor de mine, răspunse îndrăzneţ.

– Bineînţeles că nu mi-e dor!

Emma încercase să se retragă, dar el n-o lăsase.

– Ei, ba sigur că ţi-era. Poţi să recunoşti.

Ea bombănise puţin, apoi spusese încet ceva despre aristocraţii infatuaţi, dar o singură privire spre zîmbetul lui

şăgalnic fusese suficientă ca s-o forţeze să recunoască în sinea ei că, într-adevăr, îi fusese dor de el.

– Dar ţie ţi-a fost dor de mine?

– Tu ce crezi?

Emma se simţise mai curajoasă.

– Cred că ţi-a fost.

Atunci el îi privise gura, o privise cu atîta dor şi atît de intens încît Emma fusese sigură că avea s-o sărute. Gura i se uscase, buzele i se desfăcuseră şi se simţise ca şi cum ar fi fost trasă spre el. Dar Alex nu făcuse decît să-i dea brusc drumul la mînă şi să murmure:

– Pe mîine, iubire.

Într-o clipă dispăruse. Astfel de momente o făceau pe Emma să se simtă confuză. Oricîte nopţi ar fi stat trează ca să se gîndească la el, nu reuşea să-şi dea seama ce simţea pentru Alex.

Pe de o parte, atitudinea lui dominatoare o provoca. Ducele încerca mereu să-i ordone, deşi, se gîndi ea încîntată de sine, descoperea că nu era uşor. Pe de altă parte, se dovedea a fi util, fiindcă simpla lui prezenţă îi speria pe ceilalţi peţitori, ceea ce era un noroc, pentru că ea nu-şi dorise nici un peţitor, încă de la bun început. Era mereu căutată la petreceri, dar reuşise să evite cu pricepere orice stînjenitoare cerere în căsătorie.

Ca să complice şi mai mult lucrurile, descoperea că Alex era un companion şi o escortă foarte plăcută. Îi oferea constantă provocare intelectuală şi, cu toate că-i spunea cele mai necuviincioase lucruri, ea nu se sătura niciodată de compania lui. Jurase în secret, însă, că n-avea să-i facă niciodată astfel de complimente, pentru că ego-ul lui şi aşa umflat nu avea nevoie de încurajare. Dar ce o nedumerea cel mai mult pe Emma era reacţia sa fizică în prezenţa lui. Doar o privire şi, cumva, tot trupul începea să-i tremure nerăbdător. Într-un moment în

care-i povestea lui Belle ce simţea (care ajunsese deja la „Hamlet" în marea ei aventură shakespeariană) spusese că poate să descrie reacţia ei la vederea lui numai ca pe un „simţ mai acut al realităţii".

– E de prost-gust şi clişeu, ştiu, remarcase Emma, dar mi se pare că sînt atît de conştientă de tot atunci cînd el e aproape... Parfumul florilor e mai puternic, limonada are gust mai dulce, şampania mă ameţeşte mai tare. Şi e tare dificil să nu te uiţi la el, nu ţi se pare? Din cauza ochilor ălora verzi. Ar fi trebuit să fie pisică. Atunci mi se taie răsuflarea şi mă înfior.

Belle îi spusese direct:

– Cred că eşti îndrăgostită.

– Absolut deloc! protestase Emma, oripilată.

– Ai putea foarte bine să accepţi, o sfătui Belle, pragmatică, aşa cum era de obicei. În ziua de azi se întîmplă rar să găseşti pe cineva pe care să-l iubeşti, şi se întîmplă şi mai rar să ai destui bani ca să poţi să faci cum vrei. Majoritatea se căsătoreşte din raţiuni de familie, să ştii.

– Nu fii prostuţă. Bineînţeles că nu vreau să mă mărit cu el. Ar fi un iad să trăiesc cu el. Poţi să-ţi imaginezi? E insuportabil, infatuat, dominator...

– Şi te face să vibrezi.

– Ideea e, spuse Emma ignorînd-o pe verişoara ei, că nu vreau să mă mărit cu un englez. Şi el nu vrea să se căsătorească deloc.

Lipsa de interes pentru căsătorie nu-l oprea însă pe ducele de Ashbourne să flirteze neruşinat cu Emma, de fiecare dată cînd avea ocazia. Şi ea flirta, ce-i drept, cu toate că trebuia să recunoască – nu era la fel de pricepută ca el. Devenise un sport pentru nobilime să-i asculte pe ei doi vorbind, şi deja se făceau pariuri prin toată Londra, în cluburile domnilor, cu data căsătoriei lor.

Dar dacă vreunul dintre tinerii lorzi care făceau astfel de pariuri ar fi întrebat-o pe Emma ce părere are, ea l-ar fi informat cu uşurinţă că nu aveau să se audă clopote de nuntă prea curînd. În primul rînd, ea nu voia să se mărite. În al doilea rînd, Alex nu voia să se însoare. Dar indiciul cel mai clar era că ducele nici măcar nu mai încercase să o sărute după acea primă noapte în care se strecurase în dormitorul ei. Asta o uimea cel mai tare pe Emma. Bănuia că totul făcea parte dintr-un plan mai mare, fiindcă era destul de sigură că el încă o dorea. Din cînd în cînd îl surprindea uitîndu-se la ea cu foc, şi atunci Emma se înfiora din cap pînă-n picioare. În astfel de momente privirea lui parcă o topea, lăsînd-o ameţită şi cu răsuflarea tăiată. După aceea, în cîteva clipe, ducele se uita în altă parte brusc, şi redevenea rece, nepăsător.

Relaţia lor uneori simplă, alteori tensionată, continuă aşa pînă în seara balului familiei Lindworthy. Emma nu bănuia că acea seară avea să fie altfel decît oricare alta. Se bucura mai ales pentru că Ned tocmai se întorsese dintr-o călătorie de o lună în Amsterdam, alături de prietenii lui de la universitate, iar ea îi simţise lipsa. Întregul conac Blydon era cuprins de agitaţie şi toată lumea se pregătea pentru acea seară.

– Emma Dunster! Mi-ai luat tu cerceii cu perle?

Belle apăru deodată în pragul uşii, minunată în rochia cu decolteu adînc, din mătase de un albastru îngheţat. Emma, care era aşezată la masa ei de toaletă, îşi aranjă părul şi ignoră întrebarea verişoarei ei, întinzînd mîna spre sticluţa cu parfum, din cristal.

– Tatăl tău o să te omoare dacă vede rochia aia.

Belle trase în sus de rochie.

– Nu-i mai rea decît a ta.

– Da, dar observi că eu am un şal pe deasupra, spuse Emma zîmbind mînzeşte.

– Pe care sigur o să-l dai jos la bal.

– Negreşit.

Emma îşi tamponă cîteva picături de parfum pe gît.

– Dar n-am nimic care să se potrivească. Tu ai?

– Numai şalul pe care-l port deja, spuse Emma făcînd semn spre materialul ivoriu care-i acoperea umerii goi şi strălucea în contrast cu rochia din mătase verde pe care o purta în acea seară.

– La dracu'! blestemă Belle puţin cam tare.

– Te-am auzit! strigă lady Caroline din dormitorul ei de pe acelaşi coridor.

Belle scoase un sunet de nemulţumire.

– Jur că are şase perechi de urechi, aşa de bine aude.

– Şi asta am auzit!

Emma rîse.

– Eu aş tăcea în locul tău, ca să nu-mi pară rău mai tîrziu.

Belle făcu o grimasă.

– Despre cerceii aceia...

– Nu văd de ce crezi că i-aş lua pe ai tăi cînd am şi eu unii la fel de frumoşi. Probabil că i-ai rătăcit.

Verişoara ei oftă dramatic.

– Ei, nu ştiu unde...

– Aici eraţi! se auzi vocea lui Ned de pe coridor, apoi tînărul îşi strecură capul în camera Emmei. Voi două arătaţi minunat, ca de obicei, spuse, după care o privi mai atent pe sora lui. Belle, sigur e bine să porţi rochia asta? Dacă îmi întind gîtul aşa...se întinse demonstrativ, atunci pot să-ţi văd pînă la buric.

Belle rămase cu gura căscată de oroare.

– Ba nu! strigă, trăgîndu-l înăuntru pe fratele ei.

– Poate nu chiar pînă acolo, dar pe aproape, rîse Ned. Plus că tata n-o să te lase niciodată să ieşi din casă îmbrăcată aşa.

– Jumătate din doamnele de viţă nobilă poartă astfel de rochii. E un stil perfect acceptabil.

– Poate pentru noi doi, spuse Ned, dar nu pentru mama şi pentru tata.

Belle îşi puse mîinile în şold.

– Ai venit aici din vreun motiv sau vrei doar să mă chinuieşti pe mine?

– De fapt, mă întrebam dacă eşti sigură că diseară nu vine şi Clarissa Trent.

– Aşa ţi-ar trebui, să apară, frate netrebnic ce eşti! se răsti Belle. Dar linişteşte-te, sînt convinsă că a plecat în provincie pentru multă vreme.

– Emma?

Ned voia să fie absolut sigur că fata crudă care-l refuzase la începutul sezonului n-avea să fie prezentă, ca să-l rănească din nou.

– Din cîte ştiu eu, a plecat deja din Londra, răspunse verişoara lui peste umăr, studiindu-şi imaginea în oglindă şi încercînd să-şi dea seama dacă-i plăcea felul în care Meg îi aranjase coafura.

– Probabil că s-a dus să-şi lingă rănile, ghici Belle, aşezîndu-se pe patul Emmei.

– Ce vrei să spui? întrebă Ned traversînd camera şi aşezîndu-se alături de sora sa.

– Mă tem că draga de Clarissa e cam supărată de cînd şi-a dat seama că lordul Ashbourne e foarte hotărît s-o urmărească pe Emma, spuse Belle cu sarcasm. Clarissa n-a încetat să-i facă avansuri, şi trebuie să spun că alteţa sa a fost foarte politicos cu ea la început. Necaracteristic de politicos, dacă mă întrebi pe mine. Cred că încerca să o impresioneze pe Emma cu manierele lui.

– Mă îndoiesc, rosti aceasta sec.

– Şi? Ce s-a întîmplat? întrebă Ned cu nerăbdare.

– Aici e partea interesantă, spuse Belle, aplecîndu-se în faţă şi zîmbind fericită. Cam acum o săptămînă s-a lipit cu totul

de el şi, crede-mă, rochia ei avea un decolteu mult mai adînc decît al meu.

– Şi? o îndemnă Ned.

– Şi Ashbourne i-a aruncat una dintre privirile acelea reci pentru care e atît de cunoscut şi i-a spus...

Emma îi întrerupse, vorbind gutural ca să-l imite pe Alex:

– Domnişoară Trent, vi se vede buricul.

Ned rămase cu gura căscată.

– Nu se poate!

– Nu, n-a spus aşa, dar mi-aş fi dorit să-i spună, rîse Emma cu poftă, făcînd-o pe Belle să izbucnească şi ea în hohote.

– Ce-a spus de fapt? întrebă fratele ei.

– Cred că a fost ceva care suna cam aşa: „Domnişoară Trent, vă rog să vă dezlipiţi de persoana mea".

Ned era în al nouălea cer.

– Şi după aceea?

– O clipă am fost convinsă că ea avea să leşine, spuse Belle pe un ton vesel. Cel puţin o duzină de oameni au auzit remarca, iar ea le spusese tuturor că a pus ochii pe duce. Lucru ridicol, desigur, fiindcă e clar pentru toată lumea că Ashbourne e interesat numai de Emma. Oricum, după ce a aruncat o privire ucigătoare în jur, Clarissa a fugit din sala de bal şi de atunci n-a mai văzut-o nimeni. Eu cred că o să petreacă o lună ca provincială, apoi o să se întoarcă şi o să încerce să pună gheara pe ducele de Stanton.

– Dar omul are mai bine de şaizeci de ani! exclamă Ned.

– Şi e văduv de trei ori, adăugă Emma.

– Ştii cum sînt femeile ca ea, oftă Belle. I-a intrat în cap că vrea un duce. Ashbourne a fost, se pare, prima ei opţiune, fiindcă e tînăr, dar nu cred că îşi permite să fie pretenţioasă acum. Vrea un titlu şi îl vrea repede. Dacă nu pune mîna pe un duce, ascultaţi la mine, o să înceapă cu marchizii şi conţii. Atunci să ai grijă, Ned.

– Dar eu sînt doar viconte.

– Nu fii obtuz. O să fii conte pînă la urmă, iar Clarissa ştie asta.

– Poţi să fii sigură că o s-o evit din răsputeri, acum, că ştiu cum e în realitate.

– Ştii, Ned, cred că-mi eşti dator. Probabil încă ai ofta după ea dacă nu aş fi trimis eu biletul ăla contrafăcut.

Ned făcu o grimasă la gîndul că ar fi putut să-i fie dator.

– Oricît mi-ar displăcea să recunosc, probabil că ai dreptate. Dar să nu-ţi intre în cap să te mai amesteci în viaţa mea.

– Nici n-aş visa la aşa ceva, răspunse Emma pe un ton nevinovat.

Şi Belle, şi Ned o priviră cu neîncredere.

– Cred că e aproape timpul să plecăm, spuse verişoara lor ridicîndu-se.

De parcă ar fi aşteptat replica ei, lady Caroline intră în cameră. Purta o frumoasă rochie albastru-închis, care-i scotea în evidenţă ochii uluitor de albaştri pe care-i moşteniseră amîndoi copiii ei. Părul castaniu îi era ridicat deasupra capului şi cu siguranţă nu părea destul de în vîrstă ca să aibă doi copii adulţi.

– Trebuie să plecăm, anunţă ea, apoi întoarse capul şi se uită prin cameră pînă cînd ochii îi căzură asupra fiicei sale. Arabella Blydon! exclamă îngrozită. Ce Dumnezeu ai pus pe tine? Nu-mi amintesc să-ţi fi dat voie să porţi un decolteu atît de adînc.

– Nu-ţi place? întrebă Belle pe un ton pierdut. Mie mi se pare că-mi vine bine.

– I-am spus că se vede pînă la buric, rosti Ned rar.

– Edward! spuse Caroline cu asprime.

Emma îl lovi cu poşeta în umăr şi-i aruncă o privire supărată. Caroline se uită doar în treacăt la ei şi continuă să-şi dojenească fiica.

– Nu ştiu unde ţi-a fost capul. Rochia asta o să le dea o impresie greşită bărbaţilor.

– Mama, toată lumea poartă astfel de rochii acum.

– Fiica mea nu e toată lumea. De unde o ai?

– Eu şi Emma am cumpărat-o de la magazinul lui Madame Lambert.

Caroline se răsuci spre nepoata ei.

– Tu ar fi trebuit să ştii mai bine.

– De fapt, rosti Emma cu sinceritate, mie mi se pare că lui Belle îi stă foarte bine.

Caroline făcu ochii mari şi se întoarse din nou spre fiica ei.

– Poţi s-o porţi după ce te măriţi, anunţă ea.

– Mamă! protestă Belle.

– Bine! pufni Caroline. Îl întrebăm pe tata. Henry!

Toţi trei tinerii scoaseră sunete nemulţumite.

– Am băgat-o pe mînecă, spuse Belle ca pentru sine.

– Da, dragă?

Henry Blydon, contele de Worth, intră în cameră. Părul castaniu îi era brăzdat de numeroase şuviţe argintii, dar contele avea încă eleganţa şi atitudinea care îi cuceriseră inima lui Caroline cu jumătate de secol în urmă. Îi zîmbi iubitor soţiei sale, iar ea se uită cu subînţeles la fiica lor.

– Belle, spuse el simplu. Eşti goală.

– Bine! Schimb rochia!

Tînăra ieşi grăbită din cameră.

– Doamne, n-a fost deloc greu, aşa e? spuse Henry zîmbindu-i soţiei sale. Te aştept jos.

Caroline dădu ochii peste cap şi-l urmă.

– Îmi permiţi să te însoţesc, dragă Emma? rîse Ned oferindu-i braţul.

– Desigur, scumpul meu Edward.

Îi urmară împreună pe soţii mai în vîrstă, în jos pe scări. Belle se schimbă destul de repede şi în cincisprezece minute

familia era pe drum spre conacul Lindworthy. Cînd ajunseră, Belle, care se schimbase într-o rochie din mătase trandafirie, o trase pe Emma deoparte.

– Să fii foarte, foarte departe de mama şi de tata cînd scoţi şalul, o sfătui ea.

– Ştiu, ştiu.

Emma aşteptă ca Henry şi Caroline să fie absorbiţi de mulţime înainte să se întoarcă spre Ned şi să spună prefăcut:

– Poţi să-mi iei şalul acum, Ned.

Vărul ei răspunse pe acelaşi ton:

– Ştii doar că abia aştept să-ţi fiu servitor umil.

Luă şalul şi i-l dădu unuia dintre servitorii familiei Lindworthy, apoi întrebă precaut:

– Emma, ştii că rochia ta e la fel de decoltată ca aceea pe care o purta Belle mai devreme?

– Sigur că da. Le-am cumpărat în acelaşi timp. Mi se vede şi mie buricul? întrebă ea cu îndrăzneală.

– Mi-e frică să mă uit. Ashbourne ar putea să apară din umbră şi să-mi rupă gîtul.

– Nu fi prostuţ! Uite-l pe John Millwood. Hai să-l salutăm.

Emma, Ned şi Belle îşi făcură loc înspre John şi curînd se pierdură în mulţime.

* * *

Alex sosi la bal curînd după aceea şi, ca de obicei, se blestemă în gînd pentru că se punea din nou în postura de-a fi torturat la un mare bal londonez. Astfel de lucruri erau tolerabile numai fiindcă avea s-o găsească pe Emma şi s-o ascundă în vreun ungher, ca să se bucure de compania ei în lipsa spectatorilor.

Din păcate, Emma era *mereu* înconjurată de admiratori, lucru care-l enerva peste măsură. În fiecare zi jura că o să

renunțe s-o mai caute și în fiecare zi se trezea că-i ducea dorul, că voia să o atingă, să-i simtă parfumul și, înainte să-și dea seama ce face, se îmbrăca de seară și ieșea ca să participe la șirul nesfîrșit de petreceri.

Partea grea era decizia lui prostească să nici n-o sărute măcar. După ce o văzuse aproape în fiecare seară timp de două luni, îi era incredibil de dificil să stea departe de ea. Exact cînd credea că-i memorase fiecare mișcare a buzelor, Emma îl surprindea cu un zîmbet nou, iar el era imediat copleșit de dorința s-o sărute și s-o facă să uite de tot. Se trezea în miezul nopții și știa că o visase pentru că tot trupul îi era încordat și aprins.

Nici o altă femeie nu reușea să-i satisfacă nevoia. Nu mai trecuse de mult pe la amantă, iar aceasta îl informase politicos că-și găsise un alt protector. Alex nu făcuse decît să răsufle ușurat, bucuros că nu mai trebuia să cheltuiască bani.

Inițial hotărîse să păstreze distanța fizică dintre el și Emma pentru că voia să-i dea tinerei timp să învețe să aibă încredere în el. Cînd aveau să facă dragoste în sfîrșit, și era sigur că se va întîmpla, întrebîndu-se chiar dacă ea își dădea seama că era inevitabil, voia să fie totul perfect. Voia ca Emma să vină la el pentru că-l dorea numai pe el. Voia să vină pentru că și ea se trezea în miezul nopții scăldată în dorință. Spera doar ca asta să se întîmple curînd, pentru că simțea cum înnebunește încet.

– Ashbourne!

Alex se întoarse și-l văzu pe Dunford făcîndu-și loc prin mulțime.

– Bună, Dunford. Mă bucur să te văd. Știi cumva unde-i Emma?

– Măi, măi, n-avem decît un gînd în ultima vreme.

Alex zîmbi cu o stînjeneală ce nu-l caracteriza.

– Îmi pare rău.

– N-ai pentru ce, spuse Dunford făcînd un gest cu mîna.

– Dar ai văzut-o?

– Pentru Dumnezeu, Ashbourne, cînd o s-o iei odată de nevastă şi să te salvezi de chin? Fă-o ducesa ta şi o să poţi s-o vezi douăzeci şi patru de ore pe zi.

– Zău, Dunford, nu s-a ajuns la asta, rosti el clătinînd din cap la ideea căsătoriei. Ştii ce părere am despre însurătoare.

Amicul lui ridică din sprîncene.

– Trebuie să te însori cîndva, să ştii. Măcar ca să ai un moştenitor. Tatăl tău s-ar răsuci în mormînt dacă titlul ar părăsi familia.

Alex tresări.

– Ei bine, măcar îl am pe Charlie. Nu e el un Ridgely, dar e la fel de rudă cu tata cum ar fi şi orice copil al meu.

– Şi Emma o să se mărite la un moment dat. Poate nu cu tine.

Pe duce îl şocă unda fierbinte de gelozie care-l străbătu la gîndul că Emma ar fi putut să fie în braţele altuia, dar, hotărît să-şi păstreze masca impenetrabilă, nu spuse decît:

– O să mă ocup de asta cînd o să fie nevoie.

Dunford clătină din cap, convins că prietenul lui nega evidenţa. Dacă nu era îndrăgostit de Emma, atunci cu siguranţă că era obsedat de ea, şi acesta era de obicei un motiv suficient de bun pentru căsătorie în rîndul nobilimii londoneze.

– Am văzut-o acum cîteva minute, spuse în sfîrşit. Era înconjurată de bărbaţi.

Alex scoase un mîrîit nemulţumit.

– Pentru Dumnezeu, omule, ea e mereu înconjurată de bărbaţi. Obişnuieşte-te, rîse Dunford. Ar trebui să fii recunoscător că majoritatea sînt speriaţi de tine. Cel puţin jumătate din ei dispar numai cînd îţi aud numele.

– Asta e o binecuvîntare.

– Dacă-mi amintesc bine, era acolo, Dunford arătă spre latura îndepărtată a sălii de bal. Lîngă masa cu limonadă.

Alex îi mulţumi prietenului său cu o mişcare scurtă din cap, temperată de un zîmbet.

– Mi-a făcut, ca de obicei, mare plăcere, Dunford.

Se răsuci pe călcîie şi îşi făcu loc prin mulţime. În timp ce se îndrepta spre locul în care spera s-o găsească pe Emma, numeroşi bărbaţi îi ţinură calea, dornici să primească atenţia influentului duce de Ashbourne. Alex îi privi pe cîţiva în maniera sa rece, le făcu semn din cap altora, schimbă cîteva vorbe cu unii şi nu făcu decît să se răstească la ghinioniştii care-l prinseră la finalul călătoriei. Nu era într-o dispoziţie bună.

În acel moment, bineînţeles, dădu cu ochii de Emma. Părul ei roşcat o făcea să fie uşor de găsit. Ea şi Belle erau înconjurate de un grup de tineri şi fiecare dintre ei avea o unică problemă: să decidă căreia dintre ele să-i jure dragoste nemuritoare. La vederea admiratorilor, dispoziţia ducelui nu se îmbunătăţi deloc.

Se apropie mai mult. Emma arăta răvăşitor, dar la asta se aşteptase. Lui i se părea mereu minunată. Avea părul ridicat şi cîteva şuviţe libere îi încadrau chipul. Ochii ei violeţi străluceau veseli în lumina lumînărilor. Lăsă capul pe spate şi rîse la o glumă, oferindu-i lui Alex imaginea gîtului ei lung şi alb, a umerilor palizi şi a unei mici părţi din... Ducele se încruntă. Putea să vadă mult mai mult decît o mică parte din decolteu. Rochia nu-i era indecentă, desigur. Emma avea prea mult gust ca să poarte ceva vulgar, dar i se vedea pieptul voluptuos, fir-ar să fie, şi dacă el îl vedea, atunci şi ceilalţi îl vedeau.

Dispoziţia lui şi aşa proastă se deterioră rapid. Îşi făcu loc prin mulţimea din jurul celor două tinere.

– Bună seara, Emma, rosti simplu.

– Alex! exclamă ea, cu ochii strălucindu-i de un entuziasm neprefăcut.

El se apropie fără să-i bage în seamă pe ceilalţi.

– Cred că mi-ai păstrat mie dansul ăsta, afirmă, luînd-o de mînă şi conducînd-o cu forţa pe ringul de dans.

– Zău aşa, Alex, trebuie să fii mai puţin autocratic, îl dojeni Emma pe un ton blînd.

– Un vals, comentă el cînd orchestra începu să cînte. Ce noroc!

O luă în braţe şi începu să se rotească încet alături de ea. Emma se întrebă de ce era el într-o dispoziţie atît de ciudată, dar uită repede de asta şi preferă să se bucure de căldura delicioasă a braţelor lui. Palma lui se sprijinea uşor pe şoldul ei, însă era atît de fierbinte încît tinerei i se părea că fusese însemnată cu fierul roşu. Cu mîna cealaltă o ţinea de mîna, iar Emma era convinsă că o mie de fulgere mici îi alunecau prin braţ, direct în inimă. Închise ochii şi scoase fără să vrea un sunet mic, ca un mieunat. Era minunat de împăcată.

Alex auzi sunetul slab şi se uită în jos la ea. Avea chipul ridicat spre al lui, cu ochii închişi, şi părea că tocmai făcuse dragoste. Trupul lui reacţionă instantaneu, se încordă şi se întări. Ducele gemu.

– Ai spus ceva? întrebă Emma deschizînd ochii.

– Nimic din ce-aş putea să-ţi spun în mijlocul unei săli de bal aglomerate, rosti el încet, începînd s-o conducă spre uşile care dădeau în grădină.

– Ce interesant.

– Aş vrea să ştii exact cît e de interesant, spuse Alex încet.

– Poftim?

În zgomotul sălii de bal, Emma nu-i înţelesese cuvintele.

– Nimic, spuse el mai tare, însă cuvîntul ieşi mai aspru decît intenţionase.

– Ce-i cu tine în seara asta? Eşti foarte urîcios.

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, orchestra încheie valsul, iar el şi Emma se înclinară, respectiv făcură o reverenţă, automat. Cînd terminară, Emma îşi repetă întrebarea, de această dată pe un ton mai apăsat.

– Alex, ce-i cu tine?

– Chiar vrei să ştii? rosti el aspru. Vrei?

Emma dădu timid din cap, nesigură că era o mişcare înţeleaptă.

– Pentru Dumnezeu, Emma, fiecare bărbat din sala asta tînjeşte după tine, se răsti el, trăgînd-o spre uşile dinspre grădină.

– Îmi spui asta în fiecare seară.

– De data asta vorbesc serios, şuieră el. Mai ai puţin şi aluneci afară din rochie.

– Alex, o să provoci o scenă, se răsti şi ea.

El n-o mai trase cu putere, dar continuă s-o ducă spre grădină într-un pas ceva mai respectabil.

– Nu văd de ce eşti aşa nervos. Cel puţin jumătate din femeile de aici care au sub treizeci de ani poartă rochii mult mai decoltate decît a mea.

– Nu-mi pasă de celelalte, fir-ar să fie. Tu nu trebuie să-ţi arăţi nurii pentru toată lumea.

– Să-mi arăt nurii? Parcă aş fi o femeie uşoară. Nu mă insulta, îl avertiză ea cu o voce gîtuită.

– Nu-mi încerca limitele, Emma. M-ai făcut să alerg după tine aproape două luni şi nu mai pot.

O trase în spatele unei tufe înalte, departe de privirile celor din sala de bal.

– Să nu încerci să dai vina pe mine. Tu eşti prea sensibil la stilul meu de îmbrăcăminte!

Deodată, Alex întinse mîinile şi o prinse de umeri ca să o tragă mai aproape.

– Fir-ar să fie, Emma! Tu eşti a mea. E momentul să pricepi asta.

Ea îl privi buimacă. Deşi acţiunile lui din săptămînile de dinainte îi arătaseră că era posesiv, aceea era prima dată cînd îi vorbise despre sentimentele lui. Ochii verzi îi străluceau de dorinţă şi furie, însă în ei se mai citea şi altceva. Disperare. Emma se sperie deodată.

– Alex, nu cred că ştii ce spui.

– Doamne, aş vrea să nu ştiu!

Ducele o strînse brusc la piept, afundîndu-şi mîinile puternice în părul ei ca focul. Emma tresări cînd îi simţi forţa. El o ţinu aşa, în braţe, cîteva momente lungi, nas în nas. Respiraţia îi era aspră şi inegală, de parcă în el s-ar fi dus o luptă.

– Ah, Emma, rosti pînă la urmă răguşit, dacă ai şti ce-mi faci.

Cu asta, gura îi coborî încet şi o acoperi pe a ei. Prima atingere i se păru Emmei incredibil de dulce, iar trupul lui se cutremură de efortul pe care-l făcea să-şi păstreze controlul. Emma nu reuşi să se stăpînească şi îl cuprinse cu braţele pe după gît. Alex nu avu nevoie de altă încurajare şi îi atinse spatele, strîngînd-o mai aproape.

– Am aşteptat atît de mult să te ţin aşa, îi murmură cu buzele deasupra buzelor ei.

Emma era pierdută într-o mare de pasiune proaspăt descoperită.

– Cred că-mi place, spuse timid, împletindu-şi degetele în părul lui des şi negru.

El gemu, semn al satisfacţiei masculine.

– Ştiam că o să fie perfect. Ştiam că o să-mi răspunzi aşa.

În timp ce-i spunea aceste cuvinte o săruta pe obraz, pe gît. Emma îşi arcui spatele, neînţelegînd toate acele emoţii noi, dar dorindu-şi să nu le oprească aşa cum ştia că ar fi trebuit.

– Vai, Alex, spuse întretăiat, strîngîndu-l tare în braţe.

Alex profită repede de sunetul slab care-i scăpase de pe buze şi îi prinse gura deschisă cu gura lui. Limba îi pătrunse

printre buzele ei şi o mîngîie adînc. Atingerea lui intimă îi făcea plăcere pură, iar Emma era uluită că încă nu căzuse din picioare. Nu crezuse, pur şi simplu, că putea să simtă ceva atît de intens. Nici înainte, cînd o sărutase în dormitorul ei, nu fusese aşa. Primul sărut îi plăcuse pentru că nu-l cunoştea, însă acum ajunsese să-l cunoască bine, iar faptul că el era cel care o ţinea în braţe făcea intimitatea să fie cu atît mai minunată. Nu voia decît să fie cît mai aproape de el. Voia să-l atingă şi ea cum o atingea el. Ezitînd, îi atinse cerul gurii cu limba. Spre deliciul său, Alex răspunse imediat, rostindu-i răguşit numele şi trăgînd-o atît de aproape încît ea îi putea simţi trupul aprins pe sub haine.

Emma tresări, surprinsă de dovada pasiunii lui, iar cînd înţelese cît o dorea ceaţa care coborîse asupra ei se risipi. Deodată înţelese că se îndrepta cu paşi repezi spre o situaţie căreia probabil n-ar fi ştiut să-i facă faţă.

– Alex? întrebă încet.

El confundă întrebarea cu un geamăt pasional.

– Da, Emma, da, răspunse.

Buzele îi alunecară spre urechea ei şi-i trase lobul între buze, cu blîndeţe, cuprinzîndu-i unul dintre sîni în palmă. Tot ce făcea părea perfect, iar Emma abia reuşi să-i spună din nou pe nume, de data aceasta ceva mai apăsat.

– Ce e, draga mea? întrebă el cuprinzîndu-i chipul în palme şi pregătindu-se să o sărute din nou.

– Cred că e momentul să ne oprim, rosti Emma cu glas tremurat.

Alex simţi că agonizează. Ştia că ea avea dreptate, dar trupul îi pulsa şi cerea satisfacţie. Pe de altă parte, nu putea să facă dragoste cu ea în mijlocul grădinii familiei Lindworthy O eliberă încet şi se întoarse cu spatele, cu mîinile sprijinite pe şolduri, luptîndu-se să-şi recapete controlul.

– Alex? Eşti furios pe mine?

El rămase nemişcat.

– Nu, rosti încet, respirînd greu. Sînt furios numai pe mine.

Emma îi atinse umărul într-un gest de încurajare.

– Să nu dai vina pe tine. E şi vina mea. Aş fi putut să te opresc oricînd.

Alex se răsuci spre ea.

– Chiar aşa? întrebă, zîmbind fără umor şi trăgînd din nou aer în piept. Ei bine, Emma, îţi dai seama că lucrurile se schimbă acum?

Ea dădu din cap, gîndindu-se că spusele lui nici nu începeau să descrie gravitatea situaţiei. Se întrebă, totuşi, exact cum aveau să se schimbe lucrurile.

– Poate că ar trebui să te strecori în sala de baie înainte să reintri la bal. Ai părul răvăşit, o sfătui Alex, temîndu-se să nu-şi piardă iar controlul dacă nu vorbeau despre lucruri banale. Am mai fost aici. Dacă mergi după colţ, găseşti o intrare laterală care duce în foaier. De acolo ar trebui să găseşti uşor o baie.

Emma duse instinctiv mîna în păr şi încercă să-şi dea seama ce se întîmplase.

– Bine. Dacă te întorci tu acum, eu îmi aranjez părul şi vin peste cincisprezece minute, rosti gîtuit, nenatural. Ca să nu dăm motiv de bîrfă.

– Se pare că ne-am cam făcut un obicei din a ne întoarce separat în cîte o sală de bal.

Ea îi zîmbi pierdut, apoi se răsuci pe călcîie şi dispăru după colţ.

Capitolul nouă

Emma se strecură de-a lungul zidurilor conacului Lindworthy, bombănind lipsit de eleganţă, pentru sine, tot timpul.

– Dintre toate lucrurile prosteşti pe care puteam să le fac! Să-l las să mă scoată din sala de bal şi să mă ducă în grădina goală. Trebuie să-mi dau seama că o să se întîmple aşa ceva.

Emma se opri şi recunoscu în sinea ei că îi plăcuse mult sărutul lui Alex.

– Bine, şi mi-a plăcut, rosti supărată. Dar acum ce fac? Mă strecor precum un hoţ şi sper să găsesc o uşă laterală care ar putea să existe sau nu. Mi se udă pantofii, probabil că mi-am agăţat tivul rochiei în vreo tufă de trandafiri şi el nici măcar n-are de gînd să mă ia de nevastă.

Emma înlemni. Dumnezeule, ce spusese? Slavă Domnului că vorbea doar cu ea însăşi. Se cutremură şi strînse din buze.

– Nici să nu te gîndeşti la una ca asta, Emma Elizabeth Dunster, ordonă dînd colţul conacului.

Doar nu voia să se mărite cu Alex, nu? Ar fi fost imposibil. Intenţia ei era să se întoarcă la Boston şi să preia compania tatălui ei. Avea de gînd să se mărite cu un american simpatic, bucuros s-o ajute să conducă *Dunster Shipping*.

Dar dacă nu găsea un american simpatic? Oare chiar merita să caute unul cînd avea un britanic minunat chiar acolo, chiar atunci?

Emma oftă amintindu-şi de cele cîteva momente furate în compania lui Alex. Exista, oare, vreun motiv serios pentru care să se gîndească la căsătorie cu Alexander Edward Ridgely, atît de arogantul duce de Ashbourne?

Păi în primul rînd că săruta foarte bine. În afară de asta! Bine, atunci să spunem că nu-i vorbea niciodată de sus. Mulţi dintre nobili vorbeau cu femeile de parcă acestea ar fi fost o specie inferioară, cu creierul insuficient dezvoltat. Alex o trata mereu ca pe cineva cu o inteligenţă la fel cu a lui.

Ceea ce era adevărat, declară Emma în gînd, subliniind ideea cu o mişcare aprobatoare din cap. Se simţea foarte bine în prezenţa lui. Cînd erau împreună, nu avea niciodată impresia că trebuia să-şi ascundă personalitatea sub un înveliş de artificii şi iluzii, pentru că el părea s-o vadă exact aşa cum era ea.

Mai mult, avea un delicios simţ al umorului, remarcabil de similar cu al ei. Îi plăcea s-o tachineze fără milă, dar nu era niciodată maliţios şi primea ironia la adresa propriei persoane cu aceeaşi atitudine cu care ironiza la rîndul său. Viaţa cu el n-ar fi fost deloc plictisitoare, putea să conteze pe asta.

Şi, desigur, săruta foarte bine. Icni cînd aproape căzu prin uşa din lateralul conacului. Era nevoie să se mai gîndească.

* * *

Între timp, Alex se strecurase înapoi în sală prin uşile dinspre grădină şi-şi dădea silinţa să se amestece elegant printre nişte oameni care de obicei nu-l interesau. Voia să pară detaşat şi calm în caz că ar fi observat cineva înainte excursia lor grăbită spre grădină.

Tocmai îi terminase de povestit lordului Acton, un prieten de la *White's*, despre un armăsar pe care-l achiziţionase de curînd, cînd le văzu pe Sophie şi pe mama sa în cealaltă parte a sălii de bal.

– Mă scuzi, rosti calm. Văd că au sosit mama şi sora mea. Trebuie să merg să le salut.

Dădu scurt din cap şi îşi croi drum spre familia sa. Eugenia Ridgely, ducesa moştenitoare, nu era o figură impozantă. N-ar

fi putut să fie nici dacă ar fi încercat. Ochii ei verzi străluceau prietenos şi buzele-i zîmbeau mai mereu. Atitudinea prietenoasă şi un simţ al umorului sec făceau din ea preferata nobilimii. Se născuse fiică de conte şi fusese ridicată la rang de ducesă cînd se măritase cu tatăl lui Alex şi al Sophiei, dar nu căpătase niciodată snobismul caracteristic atîtor membri ai înaltei societăţi. Privirea i se lumină cînd îşi văzu fiul traversînd sala de bal şi venind spre ea.

– Bună seara, mamă, rosti Alex cu afecţiune, aplecîndu-se ca să o sărute pe obraz.

– Vai, Alex, spuse ea pe un ton sec. Ce plăcere e să merg la un eveniment şi să te văd în persoană.

Întinse obrazul ca să-i fie sărutat. Era uşor de ghicit de unde moştenise ducele limba ascuţită.

– Întotdeauna o plăcere, mamă.

– Ştiu că este, dragă. Acum, unde-i adorabila domnişoară care te-a scos din bîrlog?

Întinse gîtul ca să se uite după şuviţele roşii ale Emmei.

– N-am văzut-o de cînd am dansat cu ea, acum jumătate de oră.

– Am văzut-o eu ieşind în grădină, rosti Sophie pe un ton cu subînţeles.

Alex îi aruncă o privire urîtă.

– Credeam că tu ai de gînd să te retragi din societate.

Sophie zîmbi şi îşi netezi talia îngustă a rochiei cu palmele.

– Sînt în patru luni şi încă nu se vede. Nu am mare noroc?

– Poate că ai. Eu abia aştept ziua în care o să fii cît o junincă mică.

– Bestie ce eşti! rosti sora lui călcîndu-l pe picior.

Alex zîmbi malitios.

– Scumpa mea soră din regnul animal.

– Păcat că nu e şi Emma aici, spuse Eugenia ignorînd ciondăneala copiilor. Îmi place compania ei. Cînd ai zis că o ceri de nevastă, Alex?

– N-am zis.

– Puteam să jur că aşa am auzit.

– Probabil că ţi-a spus fratele meu geamăn malefic.

Eugenia alese să ignore sarcasmul.

– Dragule, eşti idiot dacă o laşi să-ţi scape.

– Mi-ai mai spus.

– Sînt mama ta pînă la urmă.

– Crede-mă că ştiu.

– Ar trebui să mă asculţi. Eu ştiu ce-i mai bine pentru tine

Alex zîmbi.

– Cred că tu crezi că ştii ce-i mai bine pentru mine.

Eugenia îi aruncă o căutătură urîtă.

– Eşti foarte dificil.

Sophie, care fusese neobişnuit de tăcută, interveni deodată:

– Cred c-ar trebui să-l laşi în pace, mamă.

– Mulţumesc, spuse Alex recunoscător.

– Pînă la urmă nici nu cred că ea ar accepta dacă ar cere-o.

Fratele ei păru ofensat. Ba bineînţeles că ar... Îi zîmbi dulce surorii sale.

– Încerci să mă provoci.

– Da, aşa cred. Aşa trebuie să facă surorile.

– Nu funcţionează.

– Chiar? Mie mi s-a părut că funcţionează de minune. Ai strîns foarte frumos din dinţi cînd am spus că nu te vrea.

– Ah, cît îmi ador familia, oftă ducele.

– Înveseleşte-te, dragule, zîmbi ducesa. Sîntem mult mai bune decît alţii, crede-mă pe cuvînt.

– Aşa voi face, spuse Alex aplecîndu-se şi sărutînd-o din nou pe obraz.

– Uite! exclamă deodată mama sa. Uite-l pe amicul tău, Dunford. Dansează cu Belle Blydon. Poate că ar trebui să-i ceri

tu următorul dans. E o fată adorabilă şi n-aş vrea să se supere dacă nu o invită nimeni la dans.

Alex o privi bănuitor.

– Lady Arabella duce rar lipsă de admiratori.

– Încerci să scapi de mine, aşa e, mamă?

– Da, şi tu-mi îngreunezi sarcina.

Alex oftă şi se pregăti s-o invite pe Belle la dans.

– Vă rog să încercaţi să nu-mi plănuiţi căderea cît lipsesc.

Cînd ducele se îndepărtă suficient, Eugenia se întoarse spre fiica ei şi spuse:

– Sophie, trebuie să acţionăm cu hotărîre.

– Sînt complet de acord, răspunse aceasta, doar că nu ştiu sigur cum să acţionăm.

– M-am gîndit destul de mult la asta.

– Sînt sigură, murmură Sophie cu un început de zîmbet pe buze.

Eugenia îi aruncă o privire aspră, dar îi ignoră comentariul.

– Am ajuns la concluzia că e nevoie de un final de săptămînă în provincie.

– Ce ai de gînd? Să-l obligi pe Alex să te însoţească la Westonbirt şi să-l torturezi pînă cînd acceptă s-o ceară de nevastă pe Emma?

– Prostii. O să invităm familia Blydon cu noi. Sigur, o să insistăm să vină cu adorabila lor nepoată.

– Genial! exclamă fiica ei.

– Iar acolo o să complotăm să fie singuri cît mai mult timp posibil.

– Exact. Îi încurajăm să meargă la picnic împreună, să se plimbe călare prin pădure, lucruri de astea.

Sophie tăcu un moment, strîngînd buzele, gînditoare.

– Alex o să-şi dea seama ce facem, desigur.

– Desigur.

– Dar nu cred că o să conteze. E atît de îndrăgostit de ea încît ar face orice ca să fie singuri, chiar dacă asta înseamnă să se implice în planurile tale nu tocmai subtile.

– Poate că o să aibă inițiativa s-o compromită.

Eugenia bătu încîntată din palme numai la gîndul acesta.

– Mamă! exclamă Sophie. Nu-mi vine să cred că ai spus asta. Nu-mi vine să cred că ți-a trecut prin cap așa ceva.

Eugenia oftă din greu, ca o mamă obosită.

– Acum, la bătrînețe, găsesc scrupulele din ce în ce mai lipsite de importanță. În plus, oricît de ticălos ar fi, Alex e un bărbat de onoare.

– Da, sigur. Are numai douăzeci și nouă de ani. Îmi imaginez că încă mai are ceva scrupule.

Eugenia îngustă pleoapele.

– Rîzi cumva de mine?

– Absolut.

– Sper că-ți face plăcere.

Sophie dădu din cap cu entuziasm.

– Ce încercam să spun, continuă mama ei, este că, dacă Alex o compromite pe domnișoara Dunster în vreun fel...

– Dacă se culcă cu ea, adică, o întrerupse Sophie.

– Cum vrei să-i zici. Dacă așa ceva s-ar întîmpla în... în focul pasiunii, trebuie să fii de acord că s-ar simți dator s-o ia de nevastă după aceea.

– Nu e un fel cam drastic să-ți însori fiul? întrebă Sophie, încă nevenindu-i să creadă că discuta astfel de lucruri delicate cu mama ei. Și cum rămîne cu Emma? Poate că n-o să se bucure să fie compromisă.

Eugenia o privi pe fiica ei în ochi.

– O placi pe Emma?

– Da, sigur.

– Vrei ca Alex s-o ia de soție?

– Sigur că da. Mi-ar plăcea să-mi fie cumnată.

– Ştii vreo femeie care l-ar face mai fericit pe fratele tău?

– Nu tocmai, nu.

Eugenia ridică din umeri.

– Scopul scuză mijloacele, draga mea. Scopul scuză mijloacele.

– Nu-mi vine să cred ce strateg ai devenit, spuse fiica ei în şoaptă. Şi mai mult, nici măcar nu poţi să fii sigură că o va compromite.

Eugenia arboră o expresie arogantă.

– Dar cu siguranţă că o să încerce.

– Mamă!

– O să încerce. Sînt convinsă. Recunosc un fustangiu cînd văd unul, chiar dacă e vorba de fiul meu. Mai ales dacă e fiul meu, adăugă ea, întorcîndu-se spre fiica ei cu un zîmbet atoateştiutor. Seamănă mult cu tatăl lui, să ştii.

– Mamă!

Zîmbetul acesteia se lărgi. Ducesa era pierdută în amintire.

– Alex s-a născut la şapte luni după nunta noastră. Tatăl tău a fost un amant pe cinste.

Sophie îşi duse mîna la frunte.

– Să nu mai zici nimic, mama. Nu vreau să ştiu detalii despre viaţa intimă a părinţilor mei, adăugă oftînd din greu. Aş prefera să mă gîndesc la voi ca la fiinţe cu totul caste.

– Dacă am fi fost caşti, draga mea, chicoti Eugenia fără ruşine, împungînd-o cu degetul pe fiica ei, atunci tu n-ai mai fi aici ca să vorbeşti despre asta.

Sophie roşi.

– Chiar şi aşa, tot nu vreau să aud.

Eugenia o bătu pe mînă.

– Dacă te simţi tu mai bine, dragă.

– Da, mă simt mai bine, crede-mă. Nu-mi vine să cred că-mi spui asta.

Eugenia zîmbi şi clătină din cap.

– Mă tem că decenţa a dispărut odată cu scrupulele.

Cu asta se îndepărtă în căutarea lui lady Caroline.

* * *

Între timp, Belle şi Dunford valsau cu plăcere. Valsul era încă nou şi unii-l considerau scandalos, dar lor le plăcea, şi asta nu doar pentru că îi enerva pe membrii mai încuiaţi ai nobilimii. Iubirea lor pentru dans se trăgea în mare parte din faptul că valsul le permitea cuplurilor să vorbească în timp ce dansau şi nu-i obliga să se întoarcă mereu unul cu spatele la celălalt. Cei doi profitau de ocazie şi dezbăteau aprins un spectacol de operă pe care-l văzuseră de curînd, cînd Dunford schimbă deodată subiectul:

– E îndrăgostit lulea de verişoara ta, să ştii.

Belle era văzută drept una dintre cele mai pricepute dansatoare din înalta societate, dar în acel moment ea nu pierdu numai un pas, ci trei.

– Ţi-a spus el asta? întrebă uluită.

Dunford o trase puţin, ca s-o readucă în ritm.

– Nu cu atîtea cuvinte, recunoscu, dar îl cunosc pe Ashbourne de zece ani şi, crede-mă, nu l-am văzut niciodată purtîndu-se atît de prosteşte din cauza unei femei.

– Nu mi se pare o prostie să te îndrăgosteşti.

– Nu asta e ideea şi ştii foarte bine, dragă Arabella.

Dunford tăcu puţin şi îi zîmbi nevinovat lui Alex, care tocmai îi văzuse din cealaltă parte a sălii. Se întoarse din nou spre Belle şi adăugă:

– E înnebunit după verişoara ta, dar mă tem că i-a intrat atît de bine în cap că n-o să se însoare pînă nu se apropie de patruzeci de ani încît n-o să facă nimic.

– Dar de ce-i atît de hotărît să nu se însoare acum?

– Cînd a debutat în societate moştenise deja titlul şi era fabulos de bogat.

– Şi de chipeş.

Dunford zîmbi amuzant.

– A fost un măcel. Fiecare domnişoară de măritat – şi destule dintre cele deja căsătorite, s-au decis să-l facă al lor.

– Aş fi zis că l-ar fi flatat atenţia, spuse Belle.

– Ba dimpotrivă. Ashbourne nu e orb, să ştii. Era destul de evident că majoritatea femeilor erau mai interesate să devină ducese bogate decît să-l cunoască pe el. Toată experienţa l-a făcut să nu vrea să aibă de-a face cu nobilimea. Curînd după aceea a plecat să lupte în peninsulă şi nu cred că doar din motive patriotice. Nu prea le respectă pe majoritatea femeilor, mai spuse el, privind-o în ochi. Pînă şi tu trebuie să recunoşti că majoritatea doamnelor din înalta societate sînt destul de ridicole.

– Sigur, dar Emma nu e aşa, iar el ştie asta. Credeam că o să se bucure să întîlnească pe cineva ca ea.

– Aşa ar fi de bun-simţ, nu?

Muzica se opri, iar Dunford o luă pe Belle de braţ şi o conduse la marginea ringului de dans.

– Cîndva pe parcurs neîncrederea în femei s-a transformat în decizia să evite căsătoria cît reuşeşte de mult, şi-mi imaginez că a uitat de ce a luat hotărîrea asta iniţial.

– Ăsta e cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată!

Înainte ca Dunford să apuce să-i răspundă, auziră un rîs gros.

– Eu am auzit multe lucruri prosteşti în viaţa mea, Belle. Sînt curios care este cel mai prostesc.

Belle ridică îngrozită privirea spre Alex, care stătea în faţa ei, gata s-o invite la dans.

– Păi, improviză ea, Dunford aici de faţă pare a crede că... că la operă oamenii ar trebui să cînte mai puţin.

– Chiar aşa?

– Da. Crede că ar trebui să se vorbească mai mult.

Tînăra îl privi plină de speranţă. Era sigură că nu o crezuse, dar şi că nu-i auzise vorbind despre el, lucru pentru care era foarte recunoscătoare. Nu-i veni altă idee, aşa că zîmbi timid.

– Mama mi-a ordonat să te invit la dans, Belle, spuse Alex sincer, zîmbind larg şi ignorîndu-i tulburarea.

– Vai de mine, răspunse ea, nu ştiam că popularitatea mi-a scăzut într-atît încît e nevoie ca mamele să-i oblige pe bărbaţi să danseze cu mine.

– Nu-ţi face griji. Mama încerca doar să scape de mine, ca ea şi sora mea să îmi aranjeze viaţa fără ca eu să le întrerup.

– Presupun că-ţi pun la cale căsătoria, spuse Dunford.

– Fără îndoială.

– Cu Emma.

– Bineînţeles.

– Ai putea să cedezi şi s-o ceri de soţie.

– Nu spera prea mult la asta, răspunse ducele, luînd-o de braţ pe Belle şi conducînd-o spre ringul de dans. Pînă la urmă, eu nu sînt genul care să se căsătorească.

– Ei bine, spuse Belle pe un ton ascuţit, să ştii că nici ea nu e genul!

* * *

Pe coridorul lateral, Emma ajunsese pe podea, cu rochia în jurul ei. Cineva lăsase uşa deschisă, dar nici o lumînare nu era aprinsă. Drept urmare, ea nu o văzuse decît prea tîrziu. Nici măcar nu încercă să-şi ascundă geamătul cînd se ridică încet de jos, răsucindu-şi gîtul şi braţele ca să-şi întindă încheieturile care o dureau. Îşi atinse cu un aer absent partea dorsală şi se trezi dorindu-şi ca reşedinţa Lindworthy să aibă covor pe coridor.

– Ştii, spuse pentru sine, continuînd conversaţia pe care o începuse în grădină, e destul de clar că Alexander Ridgely e periculos pentru sănătatea ta, aşa că ar trebui să-ţi propui să stai cît mai departe de el.

– Sînt întru totul de acord.

Emma se răsuci brusc, şocată, şi se trezi în faţa unui tînăr îmbrăcat elegant, cu părul de culoarea nisipului, la vreo douăzeci şi ceva de ani. Îl recunoscu imediat pe Anthony Woodside, viconte Benton.

Gemu în gînd. Îl cunoscuse în primele săptămîni ale sezonului şi-i displăcuse imediat. Se ţinea după Belle de mai bine de un an şi nu voia s-o lase în pace, în ciuda eforturilor acesteia de a-l îndepărta.

Emma încercase din răsputeri să-l evite la următoarele evenimente, dar adesea pur şi simplu nu putea scăpa de cîte un dans politicos. Tînărul nu avea nimic neplăcut. Era manierat şi evident inteligent, dar ea îl displăcea din cauza unor aspecte mai subtile ale caracterului său. Tonul vocii, felul în care o privea, înclinarea capului atunci cînd se uita prin sala de bal, toate reuşeau să-i dea un sentiment foarte neplăcut în prezenţa lui. Era un bărbat ciudat, curtenitor în aparenţă, dar cumva dispreţuitor cu ea, pentru că era americancă şi nu avea titlu. În plus, Alex avea o părere foarte proastă despre el, aşa că, normal, Emma nu se bucură să-l întîlnească pe coridorul conacului Lindworthy.

– Bună seara, milord, spuse politicos, încercînd să nu dea importanţă faptului că era singură, departe de petrecere şi tocmai picase pe uşa dinspre grădină, literalmente. Se ruga ca el să n-o fi văzut întinsă pe podea, dar privirea sa şi zîmbetul sarcastic îi spuseră că n-avea atîta noroc.

– Sper că nu te-ai rănit după căzătură.

Emma se înfurie imediat cînd observă că el vorbise privindu-i decolteul. Se simţea stînjenită şi ar fi vrut să-şi tragă

rochia mai sus, dar nu voia să-i dea enervantului viconte satisfacţia să o vadă tulburată.

– Mulţumesc pentru grijă, milord, spuse printre dinţi, dar te asigur că mă simt foarte bine. Mă scuzaţi, trebuie să mă întorc la petrecere. Familia o să-mi simtă lipsa.

Dădu să plece, dar el o prinse repede de braţ. Nu o strîngea dureros, nici cu cruzime, dar o ţinea pe loc, făcînd să-i fie clar că nu avea de gînd s-o lase să plece prea curînd.

– Draga mea domnişoară Dunster, îi spuse pe un ton mieros, cu vocea mătăsoasă contrazicînd strînsoarea degetelor. Mă mir prezenţa ta pe un coridor pustiu.

Emma nu răspunse. Woodside o strînse mai tare.

– Cum, nu-mi răspunzi tăios? Unde-i inteligenţa ta atît de lăudată?

– E rezervată pentru prieteni, răspunse ea cu răceală.

– Şi pentru familie?

Ea clipi, neştiind ce să înţeleagă din comentariul lui.

– Am sentimentul, domnişoară Dunster, că noi doi o să fim mult mai apropiaţi decît nişte simpli prieteni.

Îi dădu drumul brusc, iar ea îşi trase mîna.

– Dacă ai impresia că m-aş coborî să...

Woodside rîse scurt cînd o auzi atît de hotărîtă.

– Domnişoară, eu nu m-aş flata atît în locul tău. E adevărat, eşti atrăgătoare, dar îţi lipseşte rasa de care am eu nevoie la o femeie.

Emma făcu un pas în spate, întrebîndu-se dacă vorbea despre ea sau despre un cal.

– Sînt un Woodside. Poate că ne culcăm noi cu americance colorate, dar cu siguranţă că nu ne căsătorim cu ele.

Mîna ei se ridică să-l lovească, dar el o opri la timp, prinzînd-o de încheietură.

– Ei, domnişoară Dunster, nu-i cazul să mă superi. Pînă la urmă, odată ce mă însor cu verişoara ta, o să pot cu uşurinţă să-i interzic să se asocieze cu tine.

Emma îi rîse în nas.

– Crezi că Belle o să se mărite cu tine? Abia dacă suportă să dansaţi.

Woodside îi strînse încheietura pînă cînd ea tresări de durere, fapt care-l bucură. Ochii îi străluciră periculos în lumina slabă de pe coridor. Emma ridică încăpăţînată bărbia, iar el îi dădu brusc drumul, făcînd-o să se împiedice şi să păşească înapoi.

– N-ar trebui să pierzi timpul cu Ashbourne, draga mea. El nu s-ar însura niciodată cu una ca tine.

Rîse, făcu o plecăciune scurtă şi dispăru în întuneric. Emma îşi frecă încheietura care o durea, puţin nedumerită de ceea ce tocmai se întîmplase. Nu putea să rămînă acolo întreaga noapte, aşa că începu să deschidă şi să închidă încet mai multe uşi, căutînd baia. După aproximativ cinci încercări o găsi şi închise uşa în urma ei. Înăuntru ardea o lumînare, luminînd camera micuţă. Emma gemu cînd se văzu în oglindă. Totul era în dezordine. Decise repede că nu se pricepea să-şi repare coafura, aşa că-şi scoase agrafele, pe care le lăsă pe un dulap, gîndindu-se că familia Lindworthy n-avea decît să credea ce poftea cînd le va găsi a doua zi. Ridică agrafa cu smarald care-i ţinuse cocul şi o folosi ca să-şi prindă şuviţele din faţă sus, lăsîndu-şi părul să cadă pe spate şi pe umeri.

– Aşa, spuse încet. Să sperăm că nu va observa nimeni schimbarea. Oricum aşa-l port cel mai des.

Îşi verifică rochia. Cîteva fire de iarbă i se agăţaseră de tiv, dar altfel totul era în ordine. Dădu la o parte iarba şi o lăsă pe dulap, alături de agrafe. Şi mai mult mister pentru gazde a doua zi, decise, consolîndu-se cu gîndul că, poate, le făcea viaţa mai interesantă. Mai căută şi alte urme ale aventurii ei, apoi renunţă, gîndindu-se că dacă nu le vedea, cel puţin rochia era verde. Era mai important decît oricînd ca nimeni să nu bănuiască unde fusese. Nu ar fi fost atît de îngrozitor ca lumea

să creadă că rămăsese singură cu Alex, dar n-ar fi suportat să creadă cineva că petrecuse timp cu Woodside. Încă o uluia faptul că el era convins de căsătoria sa cu Belle. Probabil că la asta se referise cînd spusese că aveau să fie mai mult decît prieteni. Emma se cutremură, dezgustată, şi încercă să-l uite pe viconte.

Puse mîna pe clanţă şi trase adînc aer în piept, ca să-şi recapete calmul. Pantofii îi erau uzi, dar nu avea ce să facă, aşa că ieşi înapoi pe coridor, sperînd că putea să ajungă înapoi fără alte incidente.

Cînd ajunse din nou la sala zgomotoasă de bal, strecură mai întîi capul pe uşă, căutînd agitată prin marea de figuri pînă cînd dădu cu ochii de verişoara ei. Nu se simţise niciodată mai uşurată. La o privire mai atentă observă că Belle era în compania lui Alex şi a lui Dunford şi se resemnă la gîndul că n-avea să poată să-i vorbească acesteia în particular. După ce făcu gesturi bizare şi se rugă să n-o vadă nimeni, reuşi să-i atragă atenţia verişoarei ei, iar Belle se grăbi spre ea, urmată în grabă de cei doi tineri.

– Unde-ai fost? întrebă aceasta repede. Te-am căutat peste tot.

– Am fost reţinută în altă parte, spuse Emma sec, uitîndu-se cu înţeles la Alex.

Lui Belle nu-i scăpă schimbul dintre ei şi se întoarse la rîndul său spre duce, cu mîinile în şold.

– Doamne, spuse Dunford rar, mă simt atît de norocos că nu sînt cel la care se uită atîta lume urît.

– Nu mă uitam urît, răspunse Emma, aruncîndu-i şi lui o privire aproape la fel de urîtă. L-am privit doar cu înţeles. Oricum, acum s-a terminat şi nu mai e important.

Alex îi studie chipul, gîndindu-se că era important şi că nu se terminase absolut deloc.

– Ideea e, spuse Emma întorcîndu-se spre Belle şi vorbindu-i ei, că m-am răzgîndit şi nu vreau să mă cert cu unchiul Henry şi mătuşa Caroline din cauza rochiei.

Ca să nu mai spunem că nu voia să se certe cu Alex.

– Bună idee, aprobă Belle.

Emma se întoarse către cei doi bărbaţi.

– Dacă voi doi sînteţi amabili să-mi aduceţi şalul, v-aş fi foarte recunoscătoare.

– Nu văd de ce ar fi nevoie de doi ca să aducem un şal, rosti Dunford gînditor.

– Dunford, spuse Belle cu hotărîre, vrei, te rog, să te duci?

Acesta spuse ceva despre blondele ostile, dar traversă îndatoritor sala de bal ca să-i aducă Emmei şalul. După mai multe sugestii subtile şi cîteva insistenţe enervante, Alex se lăsă convins să-l urmeze. Se întoarseră la momentul potrivit, fiindcă imediat după ce Emma îşi acoperi umerii albi, lady Caroline apăru de nicăieri, zîmbind larg.

– Am veşti minunate, le spuse celor două domnişoare. Eugenia ne-a invitat pe toţi la Westonbirt pentru o scurtă vacanţă. Nu-i minunat? întrebă aplecînd capul puţin, ca să i se poată adresa lui Alex.

– Minunat, răspunse el zîmbind strîmb, incapabil să-şi dea seama dacă voia să-i mulţumească mamei sale sau s-o strîngă de gît.

Caroline se întoarse spre Belle şi spre Emma.

– Pe Henry îl doare capul, aşa că va trebui să ne scuzăm, spuse, apoi se uită la Alex şi la Dunford. Îmi pare foarte rău, dar sînt sigură că înţelegeţi...

Înainte ca vreunul dintre ei să apuce să răspundă, ea le luase pe tinere şi în numai cîteva minute întreaga familie Blydon era în trăsură.

Capitolul zece

Aşezată în trăsura căptuşită cu pluş, Emma începu să recapituleze în minte ultimele cîteva minute şi îşi dădu seama că mătuşa ei se purta puţin cam ciudat. Nu mai fusese niciodată martoră la o plecare atît de grăbită dintr-o sală de bal. Se temea că aceasta era rezultatul faptului că lady Caroline o văzuse dispărînd în grădină alături de Alex. Decise înţelept să nu spună nimic şi se sprijini de spetează, lăsînd pe altcineva să vorbească.

Belle umplu curînd spaţiul rămas liber.

– Nu-mi vine să cred că ducesa ne-a invitat în provincie aşa, deodată. Ei, de fapt poate că-mi vine să cred, spuse privind-o cu subînţeles pe Emma.

Verişoara ei se uită atent în altă parte.

– Sînt sigură că o să ne simţim foarte bine, declară Caroline pe un ton ferm. Eugenia spera să petreacă timp cu voi două, spuse arătînd spre fiica şi nepoata ei.

– Sînt sigur, rosti Ned rar, făcîndu-i cu ochiul Emmei.

Era clar că toată lumea cunoştea motivul invitaţiei.

– Lui Sophie îi e foarte dor de soţul ei, adăugă Caroline. Şi eu, şi Eugenia credem că i-ar plăcea puţină companie feminină, mai ales că şi copilul e pe drum.

Se întoarse spre fiul ei, fiindcă nu voia să dea nimănui ocazia să spună că bebeluşul mai avea încă cinci luni de aşteptat şi că motivele Eugeniei n-aveau nimic de-a face cu el.

– Şi tu eşti invitat, bineînţeles. O să vii, Ned?

– Cred că nu, răspunse el zîmbind obraznic. E mai uşor să-mi fac de cap cînd părinţii mei nu sînt acasă.

Caroline păru puțin șocată, dar fiul ei nu făcu decît să rîdă.

– E greu să-ți faci o reputație de mare cuceritor cînd ești în compania propriei mame.

– Ned, serios, dacă trebuie neapărat să te porți necuviincios, poți să faci asta după ce-ți termini studiile și te muți la casa ta.

– Nici un moment nu-i mai bun decît prezentul.

– Ce-o să faci cît sîntem noi plecați? întrebă Belle curioasă.

El se aplecă spre ea, cu ochii strălucind.

– Multe lucruri la care tu nici n-ar trebui să te gîndești.

– Serios? Ce lu...

– Nu e o binecuvîntare, o întrerupse Caroline tare, dornică să schimbe subiectul conversației, că avem ocazia să mergem la țară o vreme cu familia Ridgely, unde, fără privirile întregii Londre asupra noastră, putem să ne purtăm mai liber? Într-oanumită măsură.

Trăsura se opri în fața conacului Blydon și, ajutată de soțul ei, lady Caroline coborî și se grăbi să intre în foaier. Emma se grăbi în urma ei.

– Să nu crezi că nu știu ce faci, șopti ea tare.

Caroline se opri o clipă.

– Sigur că știi, îi spuse bătînd-o ușurel pe obraz. Așa cum și eu știu ce faci tu.

Emma rămase cu gura căscată și o privi descumpănită pe mătușa ei.

– Ai făcut o alegere înțeleaptă cînd ți-ai pus șalul înapoi pe umeri.

Și cu asta urcă treptele și intră în dormitorul ei.

***

Familiile Blydon și Ridgely plecară în weekendul următor în provincie și, spre iritarea lui Alex, el nu reuși să aranjeze în

aşa fel încît el şi Emma să meargă împreună cu o trăsură privată la Westonbirt. Nu reuşi nici măcar să meargă în aceeaşi trăsură cu ea. Deşi Eugenia îşi dorea o situaţie compromiţătoare (care spera să se încheie cu o nuntă grabnică), ducesa nu reuşi să se convingă să permită ca un astfel de incident să aibă loc într-un vehicul în mişcare.

Alex bombăni, nu tocmai mulţumit, şi se urcă alături de Henry, Caroline şi mama sa în trăsura familiei Blydon. Ducesa declarase că tinerii trebuia să aibă trăsura lor, ca să se distreze în absenţa vîrstnicilor plicticoşi.

– Tinerii! exclamase Alex. Pentru Dumnezeu, Sophie aşteaptă al doilea copil!

Apoi spusese ceva foarte încet, ce Eugenia nu înţelesese, cu toate că i se păru că aude „plicticoşi".

– Ei bine, declară ducesa, îndrăznesc să spun că n-o să fim numai vîrstnici. I-am cerut lui Charlie să meargă cu noi.

În acel moment băiatul sări în braţele unchiului său, insistînd să joace cărţi pe drum. Emma, care oscilase între a-şi dori în secret să meargă cu trăsura lui Alex şi a se certa în gînd fiindcă dorea aşa ceva, se bucură la ideea că avea să petreacă trei sau patru ore vorbind şi bîrfind cu Belle şi Sophie. Discutară mai întîi despre tinerele de măritat din rîndul nobilimii, disecîndu-le caracterele, apoi trecură la burlaci. În acel moment mai aveau puţin peste jumătate din drumul spre destinaţie, aşa că discutară şi despre doamnele şi domnii căsătoriţi. Ajunseseră la văduve cînd Sophie le spuse că erau aproape de Westonbirt. Emma se simţi mai mult decît uşurată. Se săturase de atîta bîrfit.

Alex îi spusese că îşi petrecuse copilăria la Westonbirt, reşedinţa ancestrală a familiei lui, iar ea era foarte curioasă în legătură cu locul în care crescuse el. Atunci cînd trăsura intră pe drumul spre poarta moşiei, Emma nu putu să nu încerce să vadă cît mai mult din peisaj. Trăsura nu era deschisă, aşa că se

văzu nevoită să se mulţumească doar să-şi lipească nasul de geam.

– Pentru Dumnezeu, Emma, s-ar crede că n-ai mai văzut în viaţa ta copaci, comentă Belle.

Emma se sprijini imediat de spătarul banchetei, stînjenită de comportamentul prea vădit curios.

– Ei bine, îmi place în provincie, ştii, şi după trei luni petrecute la Londra chiar simt că n-am văzut în viaţa mea un copac.

Sophie rîse cu blîndeţe.

– Te asigur că avem destui aici, în Westonbirt. Buni şi de cătărat. Avem chiar şi un pîrîu pitoresc în care Alex mă asigură că sînt păstrăvi, deşi eu nu-mi amintesc să fi adus vreodată aşa ceva acasă, pentru cină.

Cînd roţile trăsurii se opriră, un servitor în livrea se grăbi să le deschidă uşa. Emma ieşi ultima, aşa că nu apucă să vadă Westonbirt pînă nu scăpă dinăuntru. Nu avea motiv de dezamăgire. Westonbirt era un conac vechi ce desfidea noţiunea de „imens". Construit în timpul anilor 1500, sub domnia reginei Elisabeta I, planul avea forma literei E, în cinstea acesteia. Faţada, orientată spre nord, era baza literei, şi în spatele ei se întindeau cele trei aripi. Rînduri întregi de ferestre înalte, strălucind de curăţenie, dansau pe faţadă, iar Emma se gîndi că probabil clădirea avea patru sau cinci etaje. Se apropie şi examină priceperea cu care fusese construită. Fiecare fereastră şi fiecare uşă era mărginită de sculpturi minunate în piatră, care vorbeau despre multe ore de muncă ale unor artizani demult plecaţi. Emma se simţi copleşită de emoţie la vederea căminului ancestral, atît de elegant şi demn, al ducilor de Ashbourne.

– Sophie, rosti cu răsuflarea tăiată, nu-mi vine să cred că ai crescut aici. Mă simt ca o prinţesă doar stînd în faţa clădirii.

Sophie zîmbi.

– Cred că te obişnuieşti cu lucrurile pe lîngă care creşti. Dar trebuie să vezi şi restul. Grădinile din spate sînt foarte frumoase.

– Speram să-i arate Alex restul.

Sophie, Emma şi Belle se întoarseră spre Eugenia, care se apropia de ele. La cîţiva metri distanţă, Henry o ajuta pe soţia sa să coboare din trăsura lor, iar Charlie îl chinuia pe Alex.

– Mi-ar plăcea să văd mai mult! exclamă Emma. Ador provincia, iar vremea e cu adevărat perfectă.

Într-adevăr, zeii îi zîmbeau Angliei în acea zi. Cerul era albastru deschis, punctat pe ici, pe colo, cu nori pufoşi, iar soarele strălucea cald pe chipul Emmei.

– Alex! strigă Eugenia. Dacă poţi să-l dai jos pe Charlie de după gît, aş vrea să-i arăţi Emmei puţin din împrejurimi.

Emma se întoarse spre Belle în timp ce ducele se chinuia să scape de strînsoarea nepotului său.

– Ce-ar fi să vii şi tu, Belle?

– Vai, nu, răspunse aceasta puţin cam prea repede. N-aş putea. De dimineaţă am luat din greşeală două exemplare din „Regele Henry al IV-lea", partea a doua, din bibliotecă, spuse ridicînd două volume, ambele legate în piele vişinie, pe care le adusese cu ea în caz că Sophie şi Emma se hotărau să moţăie în trăsură. Trebuie să fac imediat rost de partea întîi, iar Sophie mi-a promis că pot s-o împrumut din biblioteca de aici. Nu ştiu de ce am acasă două exemplare din partea a doua...

Tăcu.

– Nu-mi pot imagina, spuse Emma, conştientă de că toată lumea se pregătise pentru acel moment.

– Nu pot să citesc partea a doua înainte de prima parte, adăugă Belle. Ar fi ca şi cum aş citi ultimele pagini ale unui roman înainte de început.

– Ca să nu mai spun că ţi-ar strica ordinea alfabetică, spuse şi Emma cu ironie.

– Nu te pune cu providența, o sfătui Alex luînd-o pe Emma de braț, cu Charlie în urma sa. Ce-ar fi să te schimbi în costumul de călărie, iar eu o să-ți arăt împrejurimile. Mergem pe cîmp cît mai e încă soare, și îți arăt casa pe înserat.

Charlie își făcu imediat loc printre cei doi și începu să sară în sus.

– Pot să vin și eu? Vă rog, pot? ciripi el.

– Nu de data asta, dragule, interveni Sophie. Cred că ar trebui să vezi ce mai face Cleopatra. Doamna Goode mi-a spus că trebuie să nască pisoiași cît de curînd. Poate chiar la finalul ăsta de săptămînă.

Posibilitatea apariției unor pui de pisică i se păru băiețelului mult mai interesantă decît o plimbare peste cîmpurile din apropiere, alături de Alex și Emma, așa că strigă repede:

– Minunat!

După aceea plecă în fugă spre bucătărie, unde locuia pisica neagră cu auriu, alături de unul dintre cuptoare.

* * *

În mai puțin de douăzeci de minute, Emma despachetase în camera ei spațioasă din aripa de vest, se schimbase într-un costum de călărie bleumarin, la modă, și se grăbise să coboare în fața conacului, unde o aștepta deja Alex. Ducele era pe treptele din față și se uita în depărtare, spre un deal înverzit. Emma îi studie tăcută profilul frumos sculptat, gîndindu-se că nu-l mai văzuse niciodată atît de chipeș ca în acel moment, îmbrăcat în haina sa verde, expert croită, și în pantalonii cenușii. De cînd o sărutase pasional cu cîteva nopți înainte tînăra avusese tot felul de emoții, și doar la vederea lui pierdut în contemplare acestea se treziră din nou. Oftă încet, întrebîndu-se dacă avea să-și mai recapete vreodată echilibrul

în preajma acelui bărbat atît de complicat. Auzind-o, Alex se întoarse brusc spre ea, cu o expresie încă serioasă, făcînd-o să se intimideze puţin. Desfăcu buzele ca să vorbească dar nu ştiu ce să spună. În ultimele cîteva luni, ea şi Alex ajunseseră la o relaţie comodă de amiciţie, tachinîndu-se constant, de parcă ar fi fost prieteni din copilărie. Dar ducele avea dreptate. Sărutul din grădina familiei Lindworthy le schimbase relaţia, iar Emma se simţea aproape la fel de stînjenită ca la început.

– Sper că găseşti camera pe placul tău? întrebă el deodată.

Emma ridică privirea spre el. Tăcerea încărcată fusese ruptă, şi cu toate că ei îi lipsea intimitatea privirii lui intense, primi cu bucurie întoarcerea raţiunii.

– Sigur. Căminul tău e minunat. Cu toate că, spuse rîzînd, jur că n-o să mă obişnuiesc vreodată cu un foaier atît de mare. Aş putea să bag în el toată casa mea din Boston. Abia ar încăpea, ce-i drept. S-ar putea să-ţi strivesc candelabrele, spuse ea uitîndu-se în sus, la cristalul atîrnat la doisprezece, treisprezece metri înălţime. Cum le curăţaţi?

Alex zîmbi şi o luă de braţ.

– Îmi imaginez că e nevoie de foarte multă grijă.

Arătă spre grajduri, şi împreună coborîră treptele şi se plimbară în acea direcţie.

– M-am gîndit să-ţi arăt de pe cal o parte din Westonbirt, spuse Alex, fiindcă e cam mare ca să mergem pe jos.

Emma zîmbi nerăbdătoare.

– N-am mai călărit de nu ştiu cînd, spuse bucuroasă.

Alex o privi nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Te văd mereu în Hyde Park, călare pe iapa mică şi albă a verişoarei tale.

Emma dădu ochii peste cap.

– Doamne, dar nu poţi să zici că e călărie. Abia dacă poţi să mergi la trap în parcul ăla aglomerat, darămite să galopezi. Plus că, şi dacă aş galopa, oamenii ar vorbi despre

comportamentul meu scandalos săptămîni întregi, spuse strîmbîndu-se. Ai zice că au şi altceva mai interesant de făcut, nu?

Alex o privi bănuitor.

– De ce am impresia că nu e vorba despre o situaţie ipotetică?

– Se poate să fi călărit prin parc cu o viteză despre care s-a spus că mi-ar fi putut aduce moartea, recunoscu ea cu o expresie nevinovată pe chip.

Ducele rîse.

– Şi lumea a vorbit despre asta săptămîni întregi?

Cînd ea aprobă dînd din cap, el spuse:

– Mă întreb cum de n-am auzit despre asta.

Era rîndul Emmei să rîdă.

– Mă tem că nimeni nu e suficient de curajos ca să-mi menţioneze numele în prezenţa ta, darămite să mă vorbească de rău.

Îi dădu drumul la braţ şi se îndreptă veselă spre grajduri, ridicîndu-şi poalele rochiei ca să poată să se mişte mai repede. Se întoarse cu faţa spre el şi strigă:

– E minunat că se întîmplă aşa. N-o să afli niciodată despre toate lucrurile şocante pe care le fac, şi în ochii tăi o să mă bucur tot timpul de o reputaţie angelică!

Alex mări pasul.

– „Angelic" nu e tocmai cuvîntul care-mi vine-n minte.

– Nu?

Emma continuă să meargă cu spatele, uitîndu-se în urmă la fiecare cîteva clipe, ca să se asigure că nu se împiedică.

– „Împielităţată" mai degrabă.

– Vai, dar „angelic" e un adjectiv, pe cînd „împielităţată" e un substantiv. Nu poţi să le înlocuieşti unul cu altul.

– Dumnezeu să mă apere de femeile educate, spuse Alex ca pentru sine.

Emma se opri o clipă şi îl dojeni fluturînd un deget.

– Te-am auzit, netrebnicule.

– Nu-mi vine să cred că m-ai făcut netrebnic.

– Eu sînt singura care are curaj să-ţi spună aşa.

– Cred şi eu, răspunse Alex supărat.

– În plus, continuă Emma, mergînd cu spatele spre grajduri, femeile educate sînt mult mai interesante decît acelea needucate.

– Aşa-mi spun toate femeile educate.

Emma scoase limba.

– Eu m-aş opri în locul tău, o sfătui el.

Ea îi zîmbi de sus.

– Crezi că nu sînt o adversară pe măsura ta?

– Ba deloc, spuse el calm. Voiam să spun că ar trebui să te opreşti din mers, ca să nu cazi în troacă.

Emma ţipă şi sări înainte. Se răsuci repede şi văzu că ducele nu glumise. Într-adevăr, fusese salvată de la o baie neplăcută.

– Apa nu pare prea curată, comentă ea strîmbînd din nas.

– Se pare că nici nu miroase prea bine.

– Cred că e cazul să-ţi mulţumesc, declară ea.

– Ar fi o schimbare minunată, răspunse el zîmbind.

Ea îl ignoră.

– Îmi imaginez că o să trebuiască să merg cu faţa înainte de acum încolo.

– Poate că o să-mi dai voie să te şi însoţesc?

Ea zîmbi veselă.

– Bineînţeles că da.

Îl luă de braţ şi merseră împreună scurta distanţă pînă la grajduri. Acolo îi întîmpină un argat care le aduse doi cai.

– Doamna Goode a trimis un coş pentru picnic, alteţă. Vă aşteptă acolo, pe bancă, spuse omul întinzîndu-i hăţurile lui Alex.

– Excelent. Şi mulţumesc că ai pregătit caii atît de repede.

Servitorul strălucea de mîndrie.

– Nu a fost nici o problemă, alteţă. Nici o problemă, spuse trecîndu-şi greutatea de pe un picior pe celălalt.

Ducele conduse caii afară.

– Poftim, iubire, rosti el întinzîndu-i Emmei hăţurile unei iepe castanii.

– E foarte frumoasă, oftă tînăra mîngîind coama animalului. Cum o cheamă?

– Dalila.

– Foarte încurajator, spuse ea ca pentru sine. Probabil că al tău e Samson.

– Doamne, nu, răspunse Alex. S-ar putea dovedi prea periculos.

Emma îl privi bănuitor, întrebîndu-se dacă nu cumva vorbeau despre altceva, apoi se hotărî să nu spună nimic. Alex luă repede coşul de picnic pe care-l pregătise menajera, amîndoi încălecară şi porniră de pe loc.

* * *

Merseră o vreme la trap, mişcîndu-se încet, fiindcă Emma era foarte interesată de peisaj. Westonbirt era un tărîm fertil, cu dealuri verzi, punctate cu flori sălbatice albe şi roz. Deşi mare parte din moşie fusese folosită pentru agricultură secole întregi, cîmpurile largi din apropierea casei erau nefolosite, ca familia să se poată bucura de beneficiile unei case în provincie într-o relativă intimitate. Bucata de pămînt peste care treceau nu era foarte împădurită, cu toate că avea mai mulţi stejari bătrîni, despre care Emma era convinsă că ar fi fost numai buni de căţărat. Zîmbi mulţumită şi trase adînc în piept aerul proaspăt de ţară. Alex zîmbi cînd o auzi oftînd.

– E altfel aici, nu? comentă.

– Hmm?

Emma era prea mulţumită ca să formuleze o propoziţie completă.

– Aerul e mai curat. Aproape că are gust bun.

Ea dădu din cap.

– Simt că mă purific la fiecare inspiraţie, că spăl cenuşa londoneză de pe interior. Nu cred că mi-am dat seama cît îmi lipsea provincia pînă cînd n-am ajuns aici.

– Şi eu simt la fel cînd scap din oraş, aprobă Alex cu un zîmbet melancolic. Dar după cîteva săptămîni mă plictisesc pînă la lacrimi.

– Poate, spuse Emma cu îndrăzneală, că n-ai avut compania potrivită.

Alex se întoarse cu capul spre ea şi încetini pasul calului pînă cînd rămase pe loc, ca s-o privească îndeaproape. Emma se opri şi ea, privindu-l la rîndul ei. După cîteva clipe lungi, ducele rupse tăcerea:

– Poate, spuse atît de încet încît tînăra abia dacă-l auzi, apoi îşi luă privirea de la ea şi se uită înainte, ferindu-şi ochii de razele soarelui. Vezi copacul din faţă? întrebă. Acela de pe culme?

– Cel cu flori portocalii? *MariusMaria*

El dădu scurt din cap.

– Da. Facem întrecere pînă acolo. Îţi dau şi avans, pentru că eşti prinsă în invenţia aia monstruoasă de şa pentru femei.

Emma nu spuse nimic. Nici nu aşteptă ca Alex să strige „start". Pur şi simplu porni în viteză. Cînd ajunse la linia de final, sau mai bine spus la copacul de final, cu o lungime înaintea lui Alex, rîdea fericită şi pentru cîştig, şi pentru că se simţea atît de liberă. Părul aproape că-i alunecase de tot din coc, aşa că întinse mîinile ca să-l desfacă, fără nici o urmă de stînjeneală, scuturînd din cap şi lăsînd şuviţele ca focul să-i cadă pe spate.

Alex se luptă să se uite în altă parte, nu la mişcarea ei seducătoare.

– Ai fi putut să aştepţi să înceapă cursa, spuse cu un zîmbet indulgent.

– Da, dar atunci probabil că n-aş fi cîştigat.

– Scopul unei curse de cai e să cîştige cel mai bun călăreţ.

– Scopul *acestei* curse de cai, răspunse Emma, a fost să cîştige cel mai inteligent călăreţ.

– Îmi dau seama că n-am cum să cîştig.

Emma zîmbi nevinovat.

– Ne certam cumva?

Alex îşi drese glasul.

– Îmi dau seama că n-o să ajung să cîştig discuţia asta.

– Oare se poate cîştiga o discuţie?

– Dacă se poate, rosti el resemnat, atunci eu sigur nu fac asta.

– Eşti un fin observator.

– Şi tu eşti încăpăţînată.

– Tata se plînge din cauza asta de douăzeci de ani.

– Atunci îţi propun să ne oprim pentru masă, rosti Alex oftînd.

Descălecă repede şi luă cu el coşul de picnic.

– Apropo, îi spuse Emma cînd el o ajută să coboare din şa, nu mi-ai spus cum îl cheamă pe calul tău.

– Cicero, răspunse el zîmbind larg şi întinzînd pătura colorată.

– Cicero? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Nu ştiam că ţii atît de mult la limba latină.

– Nu pot s-o sufăr, spuse Alex făcînd o grimasă la amintirea lecţiilor draconice de latină pe care i le ţinuseră profesorii din copilărie, apoi cei de la Eton şi Oxford.

Se aşeză pe pătură şi începu să scoată mîncarea din coş.

– O detest.

– Atunci de ce ţi-ai numit calul după un orator latin?

Emma rîse timid şi îşi ridică rochia deasupra gleznelor, aşezîndu-se elegant în faţa lui Alex. El îi zîmbi poznaş şi-i aruncă un măr.

– Nu prea ştiu. Îmi place cum sună.

– E un motiv la fel de bun ca oricare altul, presupun. Nici mie nu mi-a plăcut prea mult latina. Nu poţi să-i vorbeşti cuiva în limba asta. În afară de preoţi, cred.

Emma roti mărul în palme, iar Alex scoase din coş o sticlă de vin şi două pahare elegante, împăturite într-o bucată de lînă menită să le păstreze întregi. Cînd ridică din nou privirea, Emma se aplecase în cealaltă direcţie şi studia o floare sălbatică roz. O privi şi oftă, gîndindu-se că nu-şi putea imagina o după-amiază mai plăcută decît aceea, în care călăriseră împreună prin Westonbirt. Gîndul îl tulbură. Nu-i plăcea să-şi dea seama că fericirea şi liniştea lui erau din ce în ce mai mult legate de femeia încîntătoare, cu păr arămiu, din faţa lui. Cînd coborîse treptele cu puţin timp înainte i se păruse atît de frumoasă încît simţise că rămîne înlemnit. Ştia că şi ea simţea acelaşi fel de atracţie faţă de el. I se citea în ochi. Emma nu ştia cum să-şi ascundă emoţiile.

Trebuia, totuşi, să recunoască măcar pentru sine că nu era doar atras de ea. O plăcea cu adevărat. Inteligentă, la fel de bine educată, dacă nu mai bine, ca majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoştea el şi, spre deosebire de nobilimea londoneză, ştia cum să glumească fără să insulte pe nimeni. Prietenii şi familia îi tot spuneau s-o ia de soţie înaintea altcuiva şi înainte ca ea să se întoarcă la Boston.

Dar el nu voia în nici un caz să se însoare. Pe de altă parte, înnebunea dacă nu făcea dragoste cu ea cît mai curînd. O privi iar. Încă mai examina floarea şi îşi ţuguiase buzele, gînditoare, întorcînd petalele cu susul în jos ca să vadă ce era dedesubt. Oare chiar merita ea să-i ia libertatea? Merita cineva?

Îşi trecu mîna prin părul des. În ultima vreme începuse să se simtă trist dacă n-o vedea cel puţin o dată pe zi.

Emma ridică deodată capul, cu lumina entuziasmului în ochii violeţi.

– Alex? întrebă ţinînd în palmă floarea.

Ducele oftă şi o privi în ochi. Se întrebă dacă pe ea ar fi deranjat-o s-o tragă în jos, pe pătură, şi s-o dezbrace.

– Te-ai uitat vreodată le vreo floare din astea? întrebă. Adică să te uiţi cu adevărat. E fascinantă.

Părea incredibil de inocentă. Mai mult decît de obicei. Alex oftă din nou. Probabil că ar fi deranjat-o.

Capitolul unsprezece

Emma văzu imediat strălucirea sălbatică din ochii ducelui şi se pregăti pentru atac. Ei bine, „se pregăti" nu e bine spus, decise repede, simţind semnele emoţiei şi respiraţia întretăiată. Oftînd abia auzit, se blestemă în gînd pentru slăbiciunea faţă de acel bărbat. Privi chipul frumos care-i devenise atît de cunoscut. În ochii lui verzi strălucea lumina unei promisiuni pe care ea nu o înţelegea prea bine, dar după care tînjea chiar şi aşa. Înghiţi în sec şi-şi umezi buzele, pierdută în privirea de smarald. Îşi prinse buza de jos între dinţi şi coborî pleoapele. Dacă era sinceră cu sine, lucrul pe care încerca din răsputeri să-l facă, indiferent cît ar fi fost de greu, trebuia să admită că nu se pregătea pentru nimic. De fapt, abia aştepta următoarea mişcare a lui Alex.

Nu contă, pentru că ducele nu o „atacă", şi curînd deveni evident că nu avea astfel de planuri. Cînd Emma se întoarse, el nu întinse mîna ca să-i prindă bărbia şi să-i ridice iar privirea spre el. Nici nu încercă s-o ia în braţe, ci se întoarse la sticla de vin uitată şi încercă s-o desfacă.

Emma îşi dădu la o parte o şuviţă ca de foc şi oftă din nou, întrebîndu-se cît aveau să mai continue în acea stare de tensiune aproape permanentă. Nu avea idee cum se putea rezolva situaţia şi nici nu putea să ghicească finalul, dar simţea că unul dintre ei trebuia să facă neapărat ceva. Se uită iar la Alex, care scotea dopul sticlei de vin cu o mişcare largă.

– Ai nevoie să te ajut cu ceva? întrebă politicos, certîndu-se în gînd că nu avea curaj să spună ceva îndrăzneţ.

Dopul ieşi cu un sunet puternic iar Alex o privi pe Emma, tăcută, cu rochia închisă la culoare strînsă în jurul picioarelor.

– Cred că ai putea să despachetezi prînzul, răspunse ridicînd coşul cu mîncare. Mîinile li se atinseră scurt, iar ea simţi un fior urcîndu-i pe braţ. Aproape involuntar îşi trase mîna, surprinsă de intensitatea reacţiei sale la o atingere atît de scurtă. Se uită repede la el, iar Alex îşi mută privirea la fel de repede. Emma ar fi putut să jure că-l văzuse zîmbind timid înainte să înceapă să toarne vin. Doamne, probabil că-şi pierduse minţile dacă i se păruse că el simţea timiditate.

Între timp, ducele se întreba cum avea să poată să-şi ţină mîinile departe de ea dacă o privea mai mult de o secundă.

– Povesteşte-mi despre copilăria ta, spuse repede, dornic să se concentreze pe ceva ce nu avea cum să ia o turnură provocatoare.

– Despre copilărie? întrebă Emma luînd paharul cu vin. Ce vrei să ştii?

– Orice, răspunse Alex sprijinindu-se pe coate.

– Am douăzeci de ani, îi aminti ea cu ochii strălucitori. E destul de povestit pentru o singură după-amiază.

– Atunci povesteşte-mi despre cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată.

– Cel mai rău? spuse ea, încercînd să pară ofensată dar nereuşind, ba chiar chicotind puţin. Doar nu crezi că am fost un copil obraznic?

– Sigur că nu, rosti el pe un ton degajat, bînd puţin vin, apoi lăsînd paharul jos şi zîmbind diavoleşte. Îmi imaginez că ai fost o împieliţată.

Emma rîse tare şi lăsă paharul lîngă paharul lui.

– Ei bine, de arătat, aşa arătam, spuse răsucindu-şi o şuviţă pe deget. Dacă ţi se pare că acum am părul aprins la culoare, ar fi trebuit să mă fi văzut cînd aveam zece ani. Eram ca un morcov!

Alex zîmbi gîndindu-se la o Emma în miniatură, alergînd prin casa părintească din Boston.

– Şi aveam foarte mulţi pistrui, continuă ea.

– Încă mai ai cîţiva pe puntea nasului, nu se abţinu el, gîndindu-se în acelaşi timp că ar fi vrut să-l sărute pe fiecare în parte.

– E foarte lipsit de delicateţe din partea ta să observi asta, rîse Emma, dar mă tem că m-am resemnat să nu scap niciodată complet de petele astea nesuferite.

– Mie mi se par adorabile.

Emma se uită în altă parte, puţin surprinsă de complimentul lui tandru.

– Ei bine, mulţumesc.

– Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Ea îl privi din nou, cu chipul lipsit de expresie.

– Despre cel mai rău lucru pe care l-ai făcut în copilărie, îi aminti ducele.

– A, spuse ea încercînd să evite întrebarea. Ei, a fost destul de urît.

– Abia aştept să aflu.

– Vreau să spun că e prea îngrozitor.

– Nu reuşeşti decît să mă faci şi mai curios, iubire, spuse Alex zîmbind.

– N-o să pot să evit să-ţi spun, aşa e?

– Numai eu ştiu în ce direcţie e conacul.

Zîmbetul lui de băieţandru îi spuse Emmei că ştia – o prinsese în capcană.

– Bine, fie, oftă ea, recunoscîndu-se învinsă. Aveam treisprezece ani. Ştii că tata are o afacere cu transporturi navale, da?

El dădu aprobator din cap.

– Ei bine, eu sînt unicul lui copil. Am iubit întotdeauna marea şi mă pricep la matematică. În fine, întotdeauna am vrut să preiau compania la un moment dat.

– Nu prea multe femei conduc afaceri mari cu nave marine, comentă Alex încet.

– Nu există vreuna, din cîte ştiu eu, continuă Emma, dar mie nu-mi păsa. Nu-mi pasă. Uneori trebuie să fii neconvenţional ca să-ţi îndeplineşti visurile. Şi cine ar fi mai potrivit să conducă afacerea? O cunosc mai bine decît oricine în afară de tata.

Îl privi sfidător.

– Aveai treisprezece ani, spuse Alex cu indulgenţă, amintindu-i de poveste.

– Da, aşa. Ei bine, am hotărît că tata amîna prea mult să-mi prezinte afacerea. Fusesem la biroul din Boston de nenumărate ori şi chiar îmi ceruse părerea la decizii mai importante. Nu ştiu dacă mi-a ascultat vreodată sfatul, spuse ea gînditoare, dar măcar mi-a dat mereu voie să-mi spun opinia. Verificam şi registrele, ca să mă asigur că funcţionarii nu greşeau.

– Verificai registrele la treisprezece ani? întrebă Alex nevenindu-i să creadă.

– Ţi-am spus că mă pricep la matematică, spuse ea defensiv. Ştiu că majorităţii bărbaţilor li se pare greu de crezut că o femeie se descurcă bine cu numerele, dar aşa este. Am găsit destule greşeli. Am prins chiar un funcţionar care-l înşela pe tata.

– Să nu te temi, draga mea, rîse Alex. Am învăţat să nu mai fiu surprins de talentele tale ascunse.

– Atunci m-am hotărît să aflu despre viaţa pe vapor. Tata spune mereu că nu poţi să conduci o afacere de succes cu vapoare dacă nu ştii cum e viaţa pe mare.

El icni.

– Nu sînt sigur că vreau să aud ce-a urmat.

– Atunci să nu termin povestea, spuse Emma plină de speranţă.

– Glumeam, răspunse el pe un ton amenințător, privind-o în ochi.

– Ca să scurtez, continuă ea înțelept, am fugit pe un vapor.

Alex simți o furie irațională.

– Ești nebună? izbucni. Știi ce ar fi putut să ți se întîmple? Marinarii sînt lipsiți de scrupule. Mai ales cînd nu văd femei luni întregi, adăugă supărat.

– Alex, aveam doar treisprezece ani.

– Probabil că vîrsta nu ar fi contat pentru cei mai mulți dintre ei.

Emma strînse între degete puțin din materialul rochiei, speriată, stînjenită de reacția lui puternică.

– Te asigur, Alex, că am discutat despre asta cu tata de nenumărate ori. N-am nevoie să mă certi și tu. Nici nu trebuia să-ți povestesc.

El oftă, dîndu-și seama că exagerase. Se aplecă înainte și îi luă mîna, desfăcîndu-i degetele din materialul rochiei și ridicîndu-le la buze, plin de remușcare.

– Îmi pare rău, draga mea, spuse blînd. Mi se face rău cînd mă gîndesc la postura periculoasă în care te-ai pus fără să vrei, chiar dacă asta se întîmpla acum șapte ani.

Inima Emmei tresări cînd auzi tonul lui tandru și cînd își dădu seama că era îngrijorat din cauza ei.

– Nu-ți fie teamă, îl asigură repede. Totul s-a rezolvat și n-am fost atît de încăpățînată pe cît poate că te-am făcut să crezi.

Alex continuă să-i mîngîie mîna.

– Cum așa?

– Nu am fugit cu un vas oarecare, spuse ea încercînd să nu bage în seamă senzația de căldură care-i emana din palmă. Unul dintre căpitanii noștri ne e prieten apropiat. Mi-e ca un unchi. N-aș fi plecat cu nici un alt vas în afară de acela al căpitanului Cartwright. Știam că ridica ancora la opt dimineața, așa că m-am strecurat afară din casă cu o noapte înainte...

– Poftim? întrebă Alex strîngîndu-i mîna. Te-ai plimbat singură prin Boston în miezul nopţii? Prostuţă mică!

– Taci din gură. Nu era miezul nopţii, dar aşa mi s-a părut pentru că eram prea emoţionată ca să dorm. Cred că era aproape cinci dimineaţa. Soarele începuse deja să răsară. În plus, rosti acuzator, mi-ai promis că nu mă mai certi.

– N-am făcut aşa ceva.

– Dar ar fi trebuit, răspunse ea sfidător, trăgîndu-şi mîna din mîna lui şi apucînd paharul cu vin.

– Bine, fu el de acord, răsucindu-se pe o parte şi sprijinindu-se într-un cot. Promit să nu te întrerup.

– Aşa, răspunse ea luînd o înghiţitură de vin.

– Dar nu promit să nu ţip la tine cînd termini.

Emma îi aruncă o privire supărată.

– Nici nu promit să nu te oblig să-mi promiţi că nu mai faci ceva atît de periculos altă dată.

– Te rog să ai încredere în bun-simţul meu, spuse ea dînd ochii peste cap. N-aş mai face acum la fel.

– Da, dar cine ştie ce altceva ai face, bombăni el.

– Îmi dai voie să termin povestea?

– Te rog.

– Ei bine, m-am strecurat afară din casă devreme dimineaţa, şi n-a fost prea uşor, pentru că dormitorul meu e la etaj.

Alex gemu supărat.

– Noroc că mă pricep la cătărat în copaci, continuă ea. A trebuit să sar pe fereastră şi să apuc o creangă de stejar din faţa casei, să alunec pe trunchi şi să cobor pe pămînt.

Se uită la el ca să se asigure că n-avea de gînd s-o întrerupă iar. El tăcu demonstrativ.

– Odată ajunsă jos, continuă ea, n-a fost prea greu să ajung la docuri, apoi pe vapor.

– Tatăl tău n-a observat că lipseşti? întrebă el.

– Mă ocupasem de tot, spuse ea nepăsătoare. El pleacă mereu la birou foarte devreme şi niciodată nu m-a verificat înainte să plece, de teamă să nu mă trezească. Am somnul foarte uşor, explică privindu-l cu ochii ei violeţi şi sinceri.

Alex zîmbi, gîndindu-se că i-ar fi plăcut să afle asta la prima mînă.

– Dar servitorii? întrebă. Sigur unul dintre ei a observat că nu mai erai.

– Nu trăim într-un conac mare cum e cel de aici, spuse Emma zîmbind. Eu şi tata nu avem o armată de servitori. Mary, menajera noastră, mă trezea de obicei la şapte şi jumătate...

– Ce oră barbară! murmură Alex.

Emma ţuguie buzele şi îi aruncă o privire plină de reproş.

– Nici noi nu stăm treji aşa cum se stă aici.

– Ce provincial, rosti el sec, doar ca s-o provoace.

Aproape că funcţionă. Ea începu să mişte degetul a dojană, apoi se opri, cu mîna în aer.

– Dacă mă gîndesc mai bine, spuse rar, privindu-l cu suspiciune, nu cred că o să mă cobor pînă într-atît încît să discut cu tine despre asta.

– Sînt distrus, răspunse el luînd-o de mînă.

O trase cu o mişcare bruscă, lîngă el pe pătură. Emma ţipă şi ateriză lîngă trupul lui puternic, cu picioarele prinse în rochie.

– Alex! strigă ea, încercînd să se elibereze. Ce faci?

El îi dădu drumul la mînă şi-i mîngîie cu degetele obrazul delicat.

– Voiam să te am aproape, ca să-ţi simt parfumul.

– Cum? întrebă ea uluită.

– Fiecare om are parfumul lui special, să ştii, îi explică blînd, desenîndu-i conturul buzelor cu degetul mare. Al tău e foarte dulce.

Emma îşi drese tulburată glasul.

– Vrei să auzi restul poveştii? întrebă răguşit.

Se strădui să se ridice, cu toate că Alex nu prea voia s-o lase să se îndepărteze.

– Bineînţeles.

Mîna lui se mută la urechea ei şi îi prinse lobul între degetul mare şi arătător.

– Unde rămăsesem?

Emma clipi de cîteva ori, repede, dîndu-şi seama că Alex reuşise să o transforme într-o gîsculiţă.

– Îmi povesteai cum nici menajera n-a văzut că ai plecat, îi aminti el, întrebîndu-se dacă genele ei erau pe cît de moi păreau a fi.

– Da, spuse tînăra înghiţind în sec. Ei bine, Mary a observat că am dispărut, normal, la şapte şi jumătate, cînd a venit să mă trezească, dar ştiam că pînă ajungea cineva să-i spună tatei, ca să vină la docuri, noi o să fim deja pe mare.

– Şi ce s-a întîmplat? o îndemnă el să continue, lăsîndu-i lobul urechii şi începînd s-o mîngîie pe gît.

Emma îl privi în ochi, fascinată de pasiunea pe care o văzu acolo.

– Ce s-a întîmplat cînd? spuse pierdută, cu gîndurile topindu-i-se în minte.

Alex rîse încet, mulţumit de reacţia ei la mîngîierea sa.

– Ce s-a întîmplat cînd tatăl tău şi-a dat seama că nu mai erai?

Emma îşi umezi buzele şi coborî privirea, fixîndu-i bărbia, lucru care i se părea mult mai puţin tulburător decît să-l privească în ochii verzi ca smaraldele.

– Ei bine, spuse încet, încercînd să-şi recapete calmul, n-avea ce să facă. Plecaserăm deja. Problemele au început cînd m-am arătat într-un final în faţa căpitanului Cartwright, la apus în acea seară. Am crezu că o să facă explozie.

– Ce-a făcut?

– M-a închis la el în cabină şi a întors vaporul.

– Un bărbat cu mintea la cap, comentă Alex. Ar trebui să-i trimit un bilet de mulţumire.

– Nu mi-a dat nimic de mîncare.

– Foarte bine, spuse Alex sec. Nu meritai.

– Mi-era foarte foame, continuă ea cu sinceritate, încercînd să ignore căldura pe care o simţea la ceafă, acolo unde ţinea el mîna. Nu mîncasem de aproape o zi întreagă cînd m-a închis, şi a mai durat opt sau nouă ore pînă am ajuns acasă.

– Ar fi trebuit să te bată cu biciul.

– S-a ocupat tata de asta, răspunse Emma strîmbîndu-se. Posteriorul mi-a fost roşu ca părul o săptămînă.

Alex se străduí mult şi bine să reziste tentaţiei şi să nu coboare mîna ca s-o ciupească de acea parte a corpului despre care-i vorbea. Se uită la ea, ca să-şi dea seama dacă îi bănuia gîndurile. Emma privea peste umărul drept, cu ochii undeva la orizont, zîmbind melancolic. Deodată, de parcă i-ar fi simţit greutatea privirii, se întoarse şi părul aprins i se mişcă din cauza unui vînticel slab, înconjurîndu-i figura. Zîmbetul delicat n-o părăsi, dar Alex văzu teama strecurîndu-se în ochii ei. Oftă. Nu era proastă. La naiba, probabil că de asta o plăcea atît.

Emma profită de scurta reverie a lui Alex şi se retrase în poziţia ei originală, folosindu-se de foame pe post de scuză.

– Am stomacul gol! declară. Mă întreb ce ne-a pregătit doamna Goode.

Începu să caute prin coşul cu mîncare.

– Sper că n-avem vreun pisoi al Cleopatrei.

Emma se strîmbă.

– Eşti imposibil, decise, scoţînd o farfurie cu pui la cuptor şi oftînd. Aş vrea să nu ne fi dat pui.

– De ce nu? întrebă Alex ridicîndu-se în capul oaselor şi întinzînd mîna după un copan. Nu-ţi place?

Muşcă din carne şi îi zîmbi amuzat. Pe chipul Emmei apăru o expresie îngrijorată.

– E foarte greu să mănînci pui într-un fel delicat şi feminin.

– Atunci nu te purta ca o lady. N-o să spun nimănui.

Tînăra ezită.

– Nu ştiu. Mătuşa Caroline a muncit din greu ca să mă reformeze. Nu mi-ar plăcea să-i stric tot efortul din cauza unui picnic.

– Pentru Dumnezeu, Emma. Foloseşte mîna şi simte-te bine.

– Chiar? N-o să te întorci la mulţime ca să spui că nu m-am purtat ca o domnişoară binecrescută?

– Ţi-am dat eu vreodată impresia că vreau să fii o domnişoară binecrescută?

– Foarte bine atunci, capitulă ea, luînd un copan şi rupînd elegant o bucată din el.

Alex reuşi să nu rîdă cînd o văzu băgînd în gură fîşia minusculă de carne.

– Acum e rîndul tău, spuse ea ridicînd din sprîncene.

Ducele o întrecu, ridicînd doar sprînceana dreaptă în semn de totală încredere în sine.

– Nu pot să-i sufăr pe oamenii care pot să facă asta, spuse ea încet.

– Cum?

– Nimic, răspunse ea, muşcînd din nou din pui. E rîndul tău să-mi spui cel mai rău lucru pe care l-ai făcut cînd erai mic.

– Ai crede că am fost un copil model?

– Nu, răspunse ea direct.

– Atunci ai crede că am fost atît de rău încît nu ştiu ce să-ţi povestesc mai întîi?

– Asta-i mai probabil.

– Hai să facem un tîrg, vrei? propuse el, aplecîndu-se şi sprijinindu-şi braţele pe genunchi. Ţi-ar plăcea să asculţi povestea care are cel mai mare potenţial să mă facă de rîs acum, ca bărbat în toată firea?

– Asta chiar că e interesant, spuse Emma cu entuziasm uitînd cu totul că-şi propusese să fie delicată şi muşcînd cu poftă din pui.

– Aveam doi sau trei ani, începu Alex.

– Aşteaptă puţin, îl întrerupse ea. Încerci să-mi spui că momentul tău cel mai stînjenitor a fost la doi ani? E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată. Oamenii n-ar trebui să aibă voie să se ruşineze de ceva ce au făcut cînd erau bebeluşi.

– Mă laşi să termin povestea? întrebă el înclinînd obraznic din cap.

– Cu siguranţă, răspunse ea fluturînd cu mărinimie piciorul de pui prin aer.

– Aveam doi sau trei ani.

– Ai spus deja asta, îi aminti ea cu gura plină.

Alex îi aruncă o privire iritată şi continuă:

– Sora mamei mele îmi dăduse un căţel de pluş de Crăciun, iar eu nu-l scăpam niciodată din ochi.

– Cum i-ai spus?

El răspunse puţin stînjenit:

– Cuţu.

Se uită la Emma, care încerca din răsputeri să nu rîdă şi zîmbea larg.

– Cum spuneam, continuă Alex, m-am jucat atît de mult cu el încît pînă la urmă s-a rupt, iar eu am avut inima frîntă. Sau cel puţin aşa-mi spune mama, adăugă repede, fiindcă eu nu-mi amintesc nimic despre asta.

Emma îşi imagină un băieţel mic, cu părul negru şi ochii verzi, plîngînd la moartea jucăriei lui preferate şi hotărî că imaginea era atît de adorabilă încît nu puteai să te gîndeşti la ea fără să rişti să te îndrăgosteşti pe loc.

– Şi ce s-a întîmplat? întrebă clătinînd din cap ca să alunge gîndul periculos.

– Mamei i s-a făcut milă de mine şi l-a reparat, umplîndu-l cu ciorapi de-ai ei mai vechi. Şi am fi trăit cu toţii fericiţi pînă la adînci bătrîneţe, spuse el zîmbind din colţul gurii, dacă eu nu aş fi abuzat biata jucărie pînă cînd s-a rupt din nou şi mama n-a mai putut s-o repare.

– Şi? îl îndemnă Emma.

– Aici ajungem la partea ruşinoasă.

– Foarte bine.

– Se pare că n-am suportat să mă despart de Cuţu nici cînd moartea i-a fost irevocabilă, şi pentru că nu mai puteam să-l car pe el după mine, m-am decis că pot să car materialul cu care fusese umplut.

Se opri o clipă, trecîndu-şi mîna prin părul bătut de vînt.

– Îţi aminteşti, spuse lent, că acum era umplut cu ciorapii mamei. În următoarele cîteva luni m-am plimbat pe coridoarele de la Westonbirt cu ciorapi de damă după mine, oriunde m-aş fi dus.

Emma rîse încîntată.

– Nu mi se pare stînjenitor, ci adorabil.

Alex o privi prefăcîndu-se sever.

– Îţi dai seama că am o reputaţie de apărat?

– Crede-mă, am auzit de reputaţia ta, răspunse ea amuzată.

Alex se aplecă în faţă şi încercă să pară serios.

– Îţi încredinţez cel mai întunecat secret al meu. Cum ar fi să ştie lumea că ducele de Ashbourne şi-a petrecut primii ani de viaţă în ciorapi de damă?

– Ei, haide. N-ai fost *în* ciorapi, ci ai fost îndrăgostit de ei. Acum că mă gîndesc, se opri ea o clipă, zîmbind obraznic, are sens. În prezent se poate spune că te interesează foarte mult ciorapii de damă.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Zău, Alex, îl tachină ea. Ai o reputaţie cu doamnele, să ştii.

– Una pe care o pierd din cauza ta, spuse el încet.

Emma nu-l auzi şi continuă să vorbească:

– Cel puţin două duzini de femei m-au avertizat în ceea ce te priveşte.

– Mi-aş dori să mă fi avertizat şi pe mine cineva în ceea ce *te* priveşte, oftă el.

– Poftim? întrebă Emma surprinsă.

Alex se aplecă spre ea cu o privire serioasă în ochii verzi.

– Cred că o să te sărut acum.

– D... da?

Emma se bîlbîi, simţind cum tot calmul şi încrederea în sine i se topesc. Alex o privi. Părul ei de culoarea focului fusese îi adus de vînt în jurul obrajilor şi îi încadra dezordonat chipul. Ochii violet erau larg deschişi, luminoşi, privindu-l cum se apropia. Emma îşi umezi buzele intimidată, fără să ştie cît de seducătoare era.

– Emma, spuse el răguşit. Cred că trebuie neapărat să te sărut. Înţelegi?

Ea dădu nesigură din cap, abia înţelegîndu-i cuvintele, fiindcă tot corpul parcă-i fusese cuprins de flăcări, aprins de căldura trupului lui.

Alex îi privi buzele voluptoase şi se gîndi cu ultima fărîmă de raţiune că numai un dezastru natural ar fi putut să-l oprească. Încet, îi atinse gura cu gura lui.

Capitolul doisprezece

Fascinată, Emma nu reușea să-și ia ochii de la chipul lui Alex, care se apropia din ce în ce mai tare de al ei. Atingerea era subtilă, abia ajungînd la ea. Înlemnise și respira întretăiat.

Alex o privi. Iubita lui avea ochii larg deschiși și se uita la el de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată înainte.

– Emma? o întrebă atingîndu-i bărbia cu degetele.

Ea continuă să-l privească în timp ce el se uita la ea cu ochii lui verzi, strălucitori ca două smaralde. Încercă din răsputeri să nu ridice mîna ca să-i dea la o parte șuvițele dezordonate de pe frunte. O privea cu atîta tandrețe încît tînăra simți că tot ce vrea e să se lipească de el și să se piardă în îmbrățișarea lui. Știa că ducele nu o iubea și că n-avea de gînd s-o ia de soție, dar știa și că ținea la ea și că o dorea foarte mult. Dumnezeu să o aibă în pază, dar și ea îl dorea pe el la fel de mult. Petrecuse luni întregi încercînd să se convingă că nu era nimic deosebit în emoțiile noi și ciudate pe care le simțea pentru el. Alex spusese că trebuia neapărat să o sărute, și era momentul să fie sinceră cu ea însăși. Și ea trebuia neapărat să-l sărute pe el.

Alex surprinse exact momentul în care îndoielile ei cedară în fața dorinței. Privirea îi deveni mai blîndă și Emma își umezi buzele. Dar înainte ca el să apuce s-o sărute din nou, ea îl opri, punîndu-i mîna pe obraz și murmurîndu-i numele.

Întoarse încet capul și-o sărută în palmă.

– Ce s-a întîmplat, iubirea mea?

Emma vorbi emoționată:

– Îmi promiți că te oprești cînd trebuie?

O privi atent, întrebîndu-se dacă ea înţelegea exact ce-i cerea.

– N-am prea multă experienţă, Alex, spuse Emma înghiţind în sec şi încercînd să-şi facă destul curaj ca să termine rugămintea. Îmi doresc să te sărut. Cred că mai mult decît am dorit vreodată ceva, dar îţi cer să-mi dai cuvîntul tău de gentleman că o să ne oprim înainte să facem ceva... irevocabil.

El ştiu în acel moment că era a lui. Ştiu că ar fi putut să se culce cu ea chiar pe acea pătură şi că nu l-ar fi oprit, dar mai ştia şi că mintea ei nu voia acelaşi lucru ca trupul. Alex se uită la chipul ei luminos. N-ar fi fost împăcat cu sine dacă ar fi profitat mişeleşte de încrederea ei.

– Îţi dau cuvîntul meu, spuse încet.

– Ah, Alex, gemu ea cuprinzîndu-l cu braţele pe după gît.

El se aplecă din nou deasupra ei.

– Dacă ai şti cît de mult am aşteptat momentul ăsta, murmură sărutînd-o pe faţă, pe gît.

– Cred că ştiu *exact* cît de mult, răspunse ea cu glas întretăiat.

Alex o ajută să se întindă pe pătură, iar ea îşi împleti degetele în părul lui des, trăgîndu-l cu disperare mai aproape. Ceva din interiorul ei părea să ştie că el era bărbatul potrivit. Emma nu reuşi să se stăpînească – îl voia cît mai aproape. Se lipi de trupul lui puternic, fără să se gîndească prea mult la ce făcea. Pentru Alex, mişcarea ei nevinovată fu ca o scînteie care înteţi focul ce ardea mocnit în el de luni întregi.

– Doamne, Emma, gemu. Ştii ce-mi faci?

O privi. În ochii ei întunecaţi ardea dorinţa proaspăt descoperită, dar mai era ceva acolo. Încredere. Pierdut în adîncurile violet, el gemu din nou.

– Văd că nu ştii.

Emma nu înţelese cuvintele misterioase.

– Ce s-a întîmplat? E ceva în neregulă? întrebă, temîndu-se ca nu cumva, lipsită de experienţă, să fi făcut ceva greşit.

El se aplecă deasupra ei şi-i sărută pleoapele.

– Crede-mă, iubire, că totul e în regulă.

Rîse blînd cînd îi citi uşurarea pe chip. Îl bucura pînă în adîncul sufletului că ea voia atît de mult să-i fie pe plac.

– Ai o înclinaţie naturală spre astfel de lucruri.

Se întrebă în sinea lui cum Dumnezeu avea să se oprească aşa cum îi promisese, dar nu spuse nimic de teamă să nu rupă vraja senzuală care coborîse deasupra picnicului lor ascuns.

Emma roşi de plăcere cînd îi auzi spusele.

– Vreau doar să... ah!

Suspină zgomotos cînd Alex îşi lăsă mîna să-i alunece de-a lungul trupului, în sus, spre sînul greu. Atingerea sa era atît de fierbinte încît Emma se miră că nu-i ardea costumul de călărie. Făcu ochii mari şi desfăcu surprinsă buzele cînd îi simţi mîngîierea îndrăzneaţă.

Alex zîmbi masculin, satisfăcut.

– Îţi place, aşa-i, iubire?

Îi simţi sfîrcul întărindu-se ca un nod mic şi dur prin materialul rochiei şi strînse sînul pe care-l ţinea sub palmă, făcînd-o să tremure de plăcere. Blestemă în gînd rîndul de nasturi mici care coborau de-a lungul spatelui ei şi care-l împiedica să tragă rochia în jos şi să-i descopere umerii. Oftînd întretăiat, se resemnă la gîndul că n-avea să poată să-i vadă sînul plin şi sfîrcul trandafiriu care-l făceau să ameţească. Era mai bine aşa oricum, dată fiind promisiunea pe care i-o făcuse cu numai cîteva clipe înainte.

– Vai, Alex, rosti Emma gemînd pierdut. Ce ciudat mi se pare totul.

Suspină din nou cînd el îi atinse gambele fine, pe sub faldurile rochiei. Fiori de plăcere urcară din locul în care el o atingea şi pînă-n centrul fiinţei sale. Emma oftă de fericire.

– Şi cît de plăcut!

Alex o mîngîie tot mai sus, pînă cînd atinse marginea ciorapului, acolo unde acesta întîlnea carnea moale şi palidă, iar Emma mai că nu zbură de pe pătură, împinsă de energia ce se revărsa din degetele lui. Aproape că nu-i venea să creadă ce se-ntîmpla, iar el duse mîna şi mai sus.

– Alex? întrebă cu răsuflarea tăiată. Ce... Ce faci? Eşti sigur? Eu nu ştiu...

El îi astupă gura cu un sărut blînd.

– Sst, draga mea. Îţi promit că n-o să...

Zîmbi sec cînd îşi dădu seama cît de dramatice-i păreau cuvintele.

– Promit să nu te posed chiar aici, pe pătură. Cînd o să facem dragoste o să fie perfect, fără ezitare şi fără neînţelegeri.

Continuă să o sărute pe obraji ca să-i alunge teama şi îşi strecură mîna pe sub hainele ei, ca să-i mîngîie părul moale ce-i ascundea feminitatea. Emmei i se tăie răsuflarea, trupul i se crispă şi toţi cei douăzeci de ani în care învăţase să fie o domnişoară cumsecade îi năvăliră în gînd, spunîndu-i că n-are de ce să se afle într-o situaţie atît de compromiţătoare. Îl apăsă cu palma-n piept, încercînd fără succes să îl împingă la o parte.

– Aşteaptă, Alex. Nu sînt sigură...

– Nu eşti sigură de ce, iubirea mea?

Glasul ei se auzi mic, speriat:

– De tine. De asta, de orice.

– Nu eşti sigură de mine? întrebă el încercînd s-o liniştească. Adică ai vrea să fii aici cu altul?

– Nu! spuse ea grăbit. Nu e asta. Doar că...

– Doar că?

– Nu ştiu!

Mintea îi spunea că ar fi trebuit să se ridice şi să plece, dar Emma nu putea nega senzaţiile minunate pe care le trezeau atingerile lui. Chiar şi aşa, nehotărîtă, simţi cum trupul i se

liniştește şi cere să primească lucrul de care mintea ei se temea atît.

– Nu-ţi fie frică, iubito, murmură Alex, fericit s-o vadă iar a lui. O să-mi ţin jurămîntul din după-amiaza asta.

Inspiră adînc, muncindu-se să-şi ţină-n frîu dorinţa. Nevoia de ea era dureroasă, iar bărbăţia-i ameninţa să străpungă materialul pantalonilor.

– Vreau doar... Am nevoie să fiu cumva în tine. Nu pot să-ţi explic, dar trebuie să te simt imediat.

Strecură un deget înăuntrul ei şi o găsi caldă şi umedă, aşa cum ştia că trebuia să fie, dar foarte mică şi îngustă. Un val de mîndrie-l cuprinse la gîndul că era primul bărbat care o atingea atît de intim. Simţi cum trupul îi pulsează de dorinţă, cum bărbăţia cere să ia locul degetelor îndrăzneţe.

Valuri delicioase de plăcere inundară corpul Emmei, iar ea începu să simtă o tensiune, ca aşteptarea unui lucru pe care nu-l înţelegea, dar care trebuia să se întîmple.

– Alex! ţipă. Ajută-mă, te rog. Nu mai suport.

– O, ba da, iubita mea.

O mîngîie în continuare înăuntru, iar degetul lui mare găsi locul sensibil ascuns sub cîrlionţii fini.

– Doamne, Alex!

Îl strigă pe nume, abandonîndu-se complet. Fiecare frîntură de dorinţă ce-i plutise-n corp se aşeză în locul sensibil din interior, apoi începu să pulseze ritmic, pînă cînd lumea se sparse în mii de fărîme, iar Emma rămase nemişcată, sfîrşită pe pătura moale din lînă.

Degetele lui îi părăsiră trupul şi Alex se întinse alături, proptit în cot.

– Şşş, îi murmură tandru ca s-o ajute să-şi revină.

O mîngîie pe păr şi privi în depărtare, vrînd ca trupu-i să uite de dorinţă – ştia că n-o să aibă parte de plăcerea pe care i-o dăruise Emmei. Chiar şi aşa, era mulţumit s-o facă pe ea

fericită. Deşi era un amant generos de obicei, i se-ntîmplasă atunci pentru prima dată să lase propria nevoie la o parte.

– Vai de mine, oftă Emma cînd îşi recăpătă glasul.

– Vai de mine într-adevăr, rîse el, apoi îi desenă marginea obrazului cu degetele. Cum te simţi?

– Mă simt... Vai, nu ştiu cum mă simt.

Închise ochii doar o clipă, uitînd de sine. Zîmbea puţin. Deschise iar ochii şi se uită la bărbatul de lîngă ea.

– Tu ştii mai multe despre asta. Spune-mi, cum mă simt?

Alex rîse din tot sufletul.

– Te simţi splendid, scumpa mea. Splendid.

– Da, aşa cred şi eu, oftă ea topindu-se la pieptul lui. Dar n-am fost oare prea... vehementă?

El încercă să nu zîmbească.

– Nu, draga mea, n-ai fost prea vehementă. Ai fost perfectă.

– Îţi mulţumesc că spui aşa, rosti Emma ascunzîndu-şi chipul la pieptul lui. N-am ştiut deloc ce să fac.

Voia să-l privească în ochi, să-i vadă chipul, dar o stînjeneală neaşteptată o cuprinse.

– Nu-ţi fie teamă. Am de gînd să exersăm adeseori acest lucru..

– Poftim?

Emma se ridică grăbită, deodată vrînd să-şi aranjeze rochia, fiindcă vorbele lui o readuseseră la realitate.

– Alex, ştii că nu putem să facem asta iar.

– De ce nu?

– Pur şi simplu nu se poate. Am răni prea multă lume. Prea mulţi au aşteptări mari de la mine.

– Mie nimic nu mi-ar plăcea mai mult din partea ta.

– Obtuz intenţionat, asta eşti. Eu doar...

Păli deodată.

– Nu pot să cred că am făcut ce am făcut, spuse cu ochii mari de şoc.

Se comportase scandalos. Una era o sărutare furată şi altceva... Doamne, îl lăsase, ba nu, îi cerşise lui Alex s-o atingă în felul acela atît de intim. Ducele se arătă nemulţumit văzîndo că se îndoia de sine. Îl durea tot şi n-avea poftă sau elan să-i liniştească subita sensibilitate feminină.

– Nu te găsesc pe tine vinovat, spuse ea repede. Eu sînt de vină. M-am lăsat ispitită.

Nimic altceva nu l-ar fi făcut să se simtă mai rău. Era aşa de inocentă... Nici nu ştia cît de iscusit o sedusese. Caracteristic, voia să ia asupră-i responsabilitatea iubirii dintre ei. Alex se simţea vinovat, dar nu şi binevoitor. Trupul încă-i vibra nemulţumit.

– Emma, rosti deodată, pe un ton egal şi controlat. Îţi spun numai odată. Nu regreta. A fost frumos şi natural. Ai fost aşa cum doar aş fi visat. Dacă te dojeneşti în continuare nu faci decît să te-amărăşti. Şi dacă simţi că nu mai trebuie vreodată să fim aşa apropiaţi ca azi, te rog acceptă că o să mă împotrivesc din răsputeri.

***

Se întoarseră în tăcere spre conac. Emmei i se părea că toate emoţiile-i erau zdrobite. Nu putea să uite deloc felul minunat în care se iubiseră mai înainte, dar îşi dorea nespus să se pedepsească aspru pentru asta. Viaţa, hotărî ea, devenise tare complicată.

Nici Alex n-avea poftă să converseze. Simţea că-i gata, gata să-şi piardă controlul, şi nu-l ajuta deloc parfumul Emmei care îi ajunsese peste tot – în haine, pe mîini, în aerul din jurul lui. Ştiuse de la început că n-avea să-şi ostoiască nevoia, dar bucuria de-a o simţi pe Emma fericită i se păruse prea destul. Fusese aşa pînă cînd pe ea o cuprinsese remuşcarea şi pătase cu ruşine experienţa dintre ei. Avea să ia cîteva hotărîri curînd, fiindcă n-o mai putea duce mult aşa.

Cînd ajunseră într-un sfîrşit la Westonbirt, Emma simţea o tulburare fără margini. Intrară în foaierul cavernos, iar ea murmură ceva lipsit de sens şi urcă scările mari şi ovale cu o grabă pe care nu ştia c-o simte.

Alex rămase-n minte cu închipuirea unei rochii de muselină bleumarin sub părul arămiu ca focul, îndepărtîndu-se de el. Oftă din greu. Aproape că-şi dorea să poată să-şi spună că se purtase rău. Atunci ar fi putut să-ncerce să îndrepte ce greşise. Ruşinea Emmei venea însă din ceea ce simţea chiar ea, deci trebuia cel mai probabil s-o lase singură o vreme. Icni frustrat şi-şi trecu mîna prin păr, apoi se răsuci pe călcîie şi se-ndreptă spre camerele sale, cu gînd să-i ceară valetului o baie rece.

Cînd ajunse în camera ei Emma se mişca încă atît de repezit încît mai că nu zbură înăuntru, ca să se arunce pe pat cu abandon. Probabil că de-aceea, presupuse mai tîrziu, o surprinsese într-atît s-o descopere pe Belle ghemuită în pat, citind dintr-un volum de Shakespeare.

– Draci bălţaţi, Belle! se răsti Emma frecîndu-şi umărul cu care-i lovise şoldul verişoarei ei. Nu poţi să citeşti la tine-n dormitor?

Belle o privi cu ochii ei mari şi inocenţi.

– Aici se vede mai bine.

– Pentru Dumnezeu, încearcă şi fii mai creativă. Ai camera alături de a mea, cu ferestre pe aceeaşi parte.

– Ai crede că ai patul mai confortabil decît al meu?

Emma părea gata să-şi piardă cumpătul.

– Bine, bine, spuse verişoara ei în grabă, coborînd din pat. Recunosc. Voiam să aflu totul despre tine şi Ashbourne.

– A fost foarte bine. Mulţumită?

– Nicidecum, răspunse Belle cu vehemenţă. Sînt eu, sau ai uitat? Mie trebuie să-mi spui totul.

Ceva din tonul ei linguşitor ajunse la sufletul Emmei, care simţi cum pe obraz îi curge o lacrimă fierbinte.

– Nu sînt sigură că vreau să discutăm acum.

Belle se uită numai o dată la chipul trist al verişoarei ei, lăsă cartea din mînă şi, eficientă ca întotdeauna, închise uşa dormitorului.

– Doamne, Emma. Ce s-a întîmplat. Te-a... Aţi...

Emma suspină şi-şi şterse lacrimile.

– Ai fost a lui?

– Nu pot să sufăr expresia asta, se răsti Emma. Ţi-am spus vreodată că nu pot s-o sufăr?

– Dar a făcut-o?

– Nu. Ce fel de fată crezi că sînt?

– Una îndrăgostită, presupun. Aflu că domnii sînt convingători dacă-i iubeşti.

– Ei bine, eu nu-l iubesc, răspunse Emma cu obidă.

– Nu?

Nu ştiu, striga Emma în gînd. Dar nu spuse nimic.

– Văd că te gîndeşti, continuă Belle. E şi ăsta un început. Nu trebuie să-ţi spun eu ce fericiţi am fi cu toţii dacă voi doi aţi hotărî să vă căsătoriţi.

– Crede-mă că sentimentele voastre-mi sînt clare.

– Nu poţi să te superi pe noi. Ne place mult să te avem alături. Mai ales mie, rosti Belle cu emoţie în glas. E greu cînd de prietena cea mai bună te desparte un ocean.

Ultima remarcă a verişoarei sale o făcu pe Emma să izbucnească într-un plîns cu sughiţuri şi să umezească faţa de pernă.

– Vai de mine.

Belle se apropie repede de pat şi-i mîngîie părul la o parte de pe chip. Emma nu era genul de femeie care plîngea, aşa că era clar – se petrecuse-un lucru grav.

– Îmi pare rău, o alină. N-am vrut să te forţez. Ştim toţi tu decizi pînă la urmă.

Emma nu răspunse, dar continuă să plîngă. Stătea pe parte, trăgea adînc aer în piept şi lacrimile-i curgeau pe pern peste nas.

– Poate o să te simţi mai bine dacă-mi spui, comentă Bell Hai la masa de toaletă să te pieptăn. Vîntul ţi-a stricat coafu

Emma se ridică şi traversă camera cu pas lent, frecîndu şi fără eleganţă nasul cu dosul palmei. Se aşeză pe taburet de pluş şi se privi-n oglindă. Arăta înfiorător. Avea ochii roş pleoapele umflate, nasul iritat şi părul în dezordine. Trase ae adînc în piept ca să-şi găsească echilibrul şi se miră în gîndu ei că doamnele din nobilime ştiau să plîngă graţios. O singur lacrimă, hai, două, nimic ce semăna cu suspinele care frîngeau ei inima şi-o făceau să se simtă epuizată şi total p dos.

Se întoarse spre Belle şi îşi trase iarăşi nasul.

– Ştii ceva? Eu înainte nu eram aşa.

– Oare ce vrei să spui? întrebă verişoara ei, cu pieptenul în mînă.

– Adică, şi spune-mi dacă n-am dreptate, toţi cei din jur ştiau că sînt cu totul diferită. Nu că mă laud, dar aşa e.

Belle dădu din cap şi încercă să-şi ascundă zîmbetul.

– Nu suspinam pierdut, continuă Emma cu mai mult entuziasm. Şi chiar nu plictiseam pe nimeni. Eram deşteaptă. Toţi spuneau asta.

Se uită la verişoara ei, căutînd sprijin. Această continuă să dea aprobator din cap, zîmbind din ce în ce mai evident. Începu s-o pieptene cu mişcări blînde.

– Aveam şi încredere în mine.

– Acum nu ai?

Emma oftă şi umerii-i căzură.

– Nu ştiu. Cîndva eram sigură de ce făceam. Acum nu ştiu. Sînt mai tot timpul buimăcită şi cînd decid ceva, regret mereu.

– Crezi că toată confuzia poate avea de-a face cu Ashbourne?

– Da, sigur că Alex e de vină! Numai el e de vină. Mi-a dat viaţa întreagă peste cap!

– Dar nu te-ai îndrăgostit de el, spuse Belle pe un ton scăzut.

Emma închise gura strîns. Cealaltă domnişoară încercă o strategie nouă:

– Cum te simţi cînd ţi-e alături?

– E nebunie. Acum glumim ca vechi prieteni, acum simt nodul din gît, cît un ou foarte mare, de parc-aş fi o copilă stînjenită.

– Nu ştii ce să-i spui? ghici Belle.

– Nu că nu ştiu, ci parcă am uitat cum se vorbeşte!

– Hmm, spuse Belle, descurcînd în continuare şuviţele amestecate. E fascinant. Eu n-am simţit deloc aşa ceva pentru bărbaţi, adăugă căzînd pe gînduri. Deşi abia aştept s-ajung la „Romeo şi Julieta", cînd vine rîndul lui „R".

Emma făcu o grimasă.

– Nu uita că au murit nefericiţi. Te-aş ruga să nu faci comparaţii.

– Îmi pare rău.

Poate că de vină erau emoţiile Emmei, dar Belle părea netulburată.

– Gata, spuse aceasta pe un ton egal. Am terminat cu partea stîngă. Ce-ar fi să-mi spui de după-amiază? propuse pieptănînd în continuare. S-o fi-ntîmplat ceva de ai aşa o stare.

În ciuda ei, Emma simţi obraji că i se aprind.

– Nu mare lucru. Ne-am plimbat numai călare. Peisajul de aici e minunat.

Belle îi trase cu forţă pieptenul din păr.

– Au! strigă Emma. Ce faci? Rămîn cheală pînă termini.

– Ziceai ceva de după-amiază? îndemnă Belle cu voioşie.

– Dă aici pieptenul! se răsti Emma, dar verişoara ei îi prinse instrumentu-n părul colorat şi trase doar puţin, semn al torturii ce urma să vie. Bine! cedă ea. Ne-am oprit la picnic.

– Şi?

– Şi ne-am simţit minunat. Am povestit despre copilărie.

– Şi?

– Şi m-a sărutat. Acum eşti mulţumită?

– Probabil că a fost mai mult, spuse Belle. L-ai mai sărutat şi înainte, dar n-ai plîns niciodată aşa.

– Poate că a făcut mai mult decît să mă sărute.

Emma şi-ar fi dorit să fie altundeva, nu la oglindă, unde n-avea de ales şi îşi vedea obrajii roşii precum părul.

– Dar nu ai fost a lui?

Belle părea aproape supărată.

– Eşti *dezamăgită* că virtutea mi-e intactă?

– Nu, sigur că nu, răspunse Belle în grabă. Deşi trebuie să recunosc că vreau să aflu despre „act", pentru că mama nu vrea să-mi spună nimic.

– Nici de la mine nu primeşti detalii. Sînt neatinsă, ca şi tine.

– Nu chiar la fel de neatinsă, cred. Sînt eu naivă, dar ştiu că între sărut şi restul e cale destul de lungă.

Ar fi puţin dacă am spune că Emma rămăsese mută.

– Nu-i aşa? insistă Belle.

– Ei bine, da, rosti Emma repede. Aşa e.

Belle nu se dădea bătută.

– Ar fi adevărat să spunem că aţi făcut ceva aflat între sărut şi „act" în sine?

– Vrei, rogu-te, să nu-i mai spui „act"?! se răsti Emma. Pare sordid.

– Preferi să-i spunem altcumva?

– Prefer să nu-i spunem nicicum, răspunse verişoara ei uitîndu-se urît la ea. Discuţia devine extrem de personală.

Belle nu se lăsă nici de data asta.

– Aţi făcut ceva sau nu?

– Ştii că eşti nerușinată?

– Da, da, desigur, spuse Belle direct, trăgînd impertinent de piepten.

Emma tresări, gemu nemulţumită şi-şi înfrînse dorinţa să blesteme.

– Bine, pufni, ca să nu rămînă cheală pînă la cină. Da, spuse apăsat. Da, da, da! Eşti mulţumită?

Belle se opri pe loc din pieptănat şi se aşeză în fotoliu.

– Vai de mine, spuse.

– Ai putea să nu te uiţi la mine de parc-aş fi fost ruinată?

Belle clipi.

– Cum? Iartă-mă. Doar că... vai de mine.

– Pentru Dumnezeu, Belle. Aş vrea să terminăm cu asta. Nu-i important.

Chiar nu e? se întrebă în sinea ei. Atunci de ce plîngeai neconsolată nu mai departe de acum o clipă? Emma reduse la tăcere vocea din minte. Poate că exagerase puţin. Doar nu ajunsese să fie (blestemată expresie) a lui. Şi, recunoscu zîmbind trist, că se simţise tare bine.

Belle se gîndea şi ea atent la cele auzite, cu mintea ei pragmatică. Erau veşti mari, era adevărat. Se hotărîse pentru sine că nunta Emmei cu Ashbourne avea să aibă loc curînd. O mică indiscreţie înainte de ea putea uşor să fie trecută cu vederea. Dar ea rămăsese curioasă.

– Spune-mi numai un lucru, Emma, imploră ea. Cum ţi-a plăcut?

– Vai, Belle, oftă aceasta, dînd uitării virtutea feciorească. A fost splendid.

Capitolul treisprezece

Cu toată hotărîrea ei să uite de stînjeneala dinainte, Emma găsi că nu mai ştia ce să spună cînd Alex apăru în preajma ei.

Seara începuse nevinovat. După ce Belle izbutise să scoată de la ea toate detaliile pe care era dispusă să le dea, se îmbrăcaseră amîndouă pentru masa de seară. Belle se arătă mai interesată de rochia verişoarei sale decît de propriul veşmînt şi insistă ca Emma să poarte o rochie de un violet adînc, care-i scotea în evidenţă ochii atît de neobişnuiţi.

– Are aceeaşi culoare cu rochia ta de la debut, îi explicase Belle. Atunci ducele a fost foarte impresionat de tine.

– Nu cred că îşi mai aminteşte ce am purtat, răspunsese ea scurt.

Se lăsase însă convinsă să poarte mătasea violet, sperînd ca o culoare tare să-i dea puţin curaj. Belle alesese o rochie din mătase de culoarea piersicii, care-i scotea în evidenţă tenul deschis, trandafiriu. Cînd terminară cu îmbrăcatul, Emma se sacrifică pe altarul coafezei, şi îi permise lui Meg s-o pieptene, fără să scoată un cuvînt. După atenţia pe care i-o acordase verişoara sa, camerista era zeiţă a tandreţii.

Stătea cuminte la oglindă, o privea pe Meg lucrînd şi se gîndea pe îndelete la tot ce se întîmplase. Oare îl iubea pe Alex? Belle aşa credea. Dar cum să îl iubească, dacă asta însemna să uite de visul ei la *Dunster Shipping?* O parte-a ei voia să uite de tot şi să se bucure alături de Alex. Ştia însă că dacă îl iubea puţin, atunci l-ar fi iubit cu totul, cu fiecare parte-a ei. Şi nu voia să se piardă de tot în dragostea cu el.

În preajma lui era alta, aşa cum îi spusese şi verişoarei ei puţin mai înainte. O singură privire tandră a lui îi alunga toate gîndurile şi abia dacă izbutea să bîlbîie fraze incoerente. Dacă se mărita cu el avea să uite, fără îndoială, cum să vorbească elocvent.

Aici era un alt punct sensibil. Poate că el nici n-o va cere de soţie. Alex era, de altfel, teribil de încăpăţînat, şi Emma nu-l vedea cedînd în faţa rudelor ca să o ceară dacă era nepregătit. Şi dacă o cerea? Ar fi fost de acord? Îşi prinse buza de jos între dinţi şi se gîndi. Poate. Cel mai probabil. Oftă din tot sufletul. Cu siguranţă. Cum ar putea să facă altfel? *Dunster Shipping* avea să meargă fără ea, pentru că ea nu putea trăi fără Alex.

Dar căsnicia dintre ei nu garanta vreo fericire. Puţine legături din nobilime se bazau pe dragoste, iar Emma ştia bine că ducele nu îşi dorea neapărat aşa ceva. Se prea putea ca el s-o ceară doar din dorinţa de-a o avea şi pentru că îi era dragă. Îl şi vedea stînd cu picioarele pe birou, gîndindu-se la amîndoi şi hotărînd că e mai bine s-o ia pe ea pentru că alta mai bună n-avea să găsească.

Cum ar trăi căsătorită cu un bărbat care să nu simtă iubire pentru ea? Ar fi destul să-i fie alături, sau sufletul i-ar dispărea puţin în fiecare zi, pînă cînd ar rămîne în urmă numai o carapace goală? Dumnezeu să o ajute, nu credea că-i de ales, pentru că fericirea fără el părea de neatins. Oricît din el era mai bine decît nimic, fiindcă era adevărat – îl iubea. Îl iubea cu disperare şi-i era groază la gîndul că n-avea să-l poată face s-o iubească şi el.

Deodată ideea să-l vadă la cină i se păru de speriat. Se pricepea să inventeze scuze ca să rămînă la etaj. Rochia avea nevoie să fie cîrpită şi avea pistrui noi din pricina soarelui. Meg fugi s-aducă pudră de la Caroline. Tocmai începea s-o doară insuportabil capul cînd Belle veni şi mai c-o împinse afară.

Cînd ajunseră jos, Alex era deja în salon, sprijinit de un pervaz şi răsucind absent un pahar de băutură. Emma intră, iar el o privi întrebător, atent. Ea îşi dădu silinţa să fie nepăsătoare, dar simţi că eşuează mizerabil.

– Bună seara, alteţă, spuse deodată.

Nu era tocmai sigură, dar parcă verişoara ei scosese un sunet mic şi dezaprobator. Alex o salută pe Belle cu o mişcare scurtă din cap. Tînăra stătea pe una dintre canapele, văzînd astfel întreaga încăpere. Ea îi zîmbi cu veselie, iar el se uită la Emma.

– Sper că ai petrecut o după-amiază plăcută la întoarcere, spuse politicos.

– Foarte plăcută, mulţumesc, răspunse ea ca din reflex, strîngînd în palme spătarul galben al unui scaun pe care părea gata să-l sugrume.

Belle îi privi cu interes vădit, întorcînd capul fără jenă cînd spre unul, cînd spre celălalt.

– Mă simt ca pe scenă, îi şopti Emma.

– Poftim? întrebă Alex cordial.

– Ai spus ceva? întrebă şi Belle în acelaşi moment.

Emma zîmbi pierdut şi scutură din cap. Tensiunea din cameră era copleşitoare.

– Cred că-mi mai torn un whisky, spuse Alex.

– Cred că o să ai nevoie, răspunse Belle nevinovat.

– Fetiţă impertinentă.

Alex traversă încăperea şi-şi umplu din nou paharul. În drum spre locul lui de la fereastră trecu aproape lîngă Emma şi îi şopti:

– Nu distruge mobila, draga mea. E unul dintre scaunele preferate ale mamei.

Emma eliberă spătarul şi aproape că zbură peste o masă mică, în grabă să se aşeze lîngă Belle.

Cînd ridică privirea, Alex zîmbea radios. Ea, pe de altă

parte, nu zîmbea deloc. Din fericire Sophie alese acel moment ca să apară-n încăpere.

– Bună seara tuturor, spuse pe un ton vesel, uitîndu-se în jur. Văd că mama nu-i încă aici. Ce surpriză. Credeam că ea o să vrea cel mai mult să afle cum a fost plimbarea.

– Aşa credeam şi eu, răspunse Alex pe un ton sec.

Sophie nu avea ce să mai spună, aşa că merse şi se aşeză pe scaunul galben pe care-l maltratase Emma înainte. Tînăra coborî puţin umerii, uşor dezamăgită de comentariul caustic al ducelui.

– Cleopatra are pisoi, anunţă Sophie zîmbitoare. Charlie e încîntat. Doar despre asta a vorbit întreaga seară. Din păcate acum insistă cu tot felul de întrebări sensibile, la care nu mă simt gata să-i răspund unui băiat de şase ani.

Oftă cu tristeţe.

– Mi-aş dori ca Oliver să se întoarcă mai curînd.

– Sînt sigură că Alex poate să te ajute cu întrebările sensibile, spuse Emma cu îndrăzneală, regretîndu-şi cuvintele în momentul în care-i ieşiră din gură.

Belle scoase un sunet ciudat, jumătate rîs, jumătate pufnit, apoi începu să tuşească. Emma-şi stăpîni pornirea s-o lovească peste spate cu toată forţa. Alex rămase sprijinit de pervaz, lipsit de expresie, iar Emmei îi veni să-l blesteme fiindcă era atît de chipeş cu aşa puţin efort. Părea fascinat de unghiile sale atît de frumos îngrijite.

În realitate, ducele se temea să nu izbucnească în rîs dacă ar fi privit-o. Ştia că nu l-ar fi iertat. Era adorabil de comică, aşa aşezată pe sofa, fumegînd. Simţi că nimic n-o enerva mai tare decît să pară perfect controlat în timp ce ea era aşa de tulburată. Nu din cruzime se purta aşa, ci ca s-o vadă mai degrabă furioasă decît tristă şi vinovată ca mai devreme după-amiază. Alungă un fir invizibil de praf de pe haină şi îi aruncă o privire fugară. Nu era sigur, dar parcă o văzu inspirînd adînc şi expirînd încet. Nu mai rezistă.

– Sper că şederea ta la Westonbirt a fost plăcută pînă acum, Emma.

Avea să fie bine primit în iad pentru cuvintele sale, ştia, dar meritase.

– A fost bine, se răsti ea refuzînd să-l privească.

– Doar bine? spuse el cu masca amabilităţii pe chip. Atunci nu ne-am făcut treaba. Ce altceva am putea să facem ca să te simţi şi mai bine?

– Sigur că *tu* n-ai putea să faci nimic în sensul ăsta, rosti ea apăsat.

Belle rămăsese cu gura căscată.

– Nu se poate, răspunse Alex. Trebuie neapărat să-mi dau mai mult silinţa. Ce zici, ne mai plimbăm şi mîine? Mai am să-ţi arăt atîtea!

– Nu e necesar, alteţă, rosti Emma arogant.

– Dar...

– Am spus că nu-i necesar! îl repezi ea. Sînt puţin cam răcită, adăugă cînd văzu că toţi o priveau nedumeriţi.

Suflă pe nas, ca să arate că nu minţea, dar bineînţeles că nu păru deloc răcită. Zîmbi timid, puse mîinile în poala rochiei şi se decise să tacă. Sophie reluă conversaţia:

– Belle, spuse pe un ton stînjenit, ce-ar fi să luaţi cu voi un pisoiaş? Nici nu ştiu ce să fac cu ei.

– Mă îndoiesc că mama va fi de acord, răspunse aceasta. Ultima noastră pisică a fost de coşmar. O problemă cu nişte purici, vezi tu.

– Cred că pisoii noştri sînt prea mici pentru asta, rosti Sophie gînditoare.

– Chiar şi aşa, cred că mama ar fi împotrivă.

– Împotriva a ce? întrebă Caroline tare, din prag.

– Sophie vrea să ne convingă să luăm un pisoi acasă, explică fiica ei.

– Vai de mine, nu! răspunse Caroline apăsat. Puteţi să ţineţi una în provincie, dar niciodată la Londra.

Intră şi îl salută pe Alex cu o mişcare din cap, apoi se aşeză lîngă Emma, Belle şi Sophie. Henry, care o urmase de la etaj, se uită la cele patru femei şi se îndreptă hotărît spre Alex.

– Whisky? întrebă acesta ridicîndu-şi paharul.

– N-aş spune nu, răspunse Henry politicos, făcîndu-i semn să îşi păstreze locul.

Traversă camera, îşi puse de băut, apoi i se alătură lui Alex.

– Mi se pare că o să avem nevoie-n seara asta, remarcă.

– Ciudat, dar nu mai demult de cinci minute şi fiica ta a spus la fel.

– Cum ţi-a plăcut plimbarea, draga mea? o întrebă Caroline pe Emma, destul de tare ca să o audă toţi.

– Mi-a plăcut, mulţumesc.

Lui Alex îi păru firavă replica.

– Eu m-am simţit nemaipomenit, rosti cu voce tare.

– Sînt sigură, spuse şi Emma pentru sine, dorindu-şi să uite cine strigase de plăcere mai devreme.

– Ai spus ceva, draga mea? întrebă Caroline atentă.

– Nu, nu. Mi-am dres doar glasul.

– Faci asta des, îi spuse Alex, provocat de tulburarea ei, venind apoi să se aşeze alături de lady Caroline, urmat de Henry. Cel puţin în prezenţa mea, continuă el.

Emma-i aruncă o privire aşa feroce încît Sophie nu izbuti să se abţină şi spuse:

– Vai de mine!

Alex bău senin din whisky, părînd complet neafectat de furia Emmei. Ceea ce, bineînţeles, pe ea o supără mai mult. Atunci ducele zîmbi.

– Ei bine, declară Caroline numai ca să rupă tăcerea, făcîndu-i pe toţi să o privească, spre supărarea ei. Mai spune-ne cum a fost după-amiază, Emma, draga mea.

Părea un subiect la modă.

– De fapt...începu Emma, lăsînd furia s-o cuprindă.

Belle o lovi cu piciorul. Emma înghiţi dureros, zîmbi timid apoi răspunse:

– A fost minunat, mulţumesc de întrebare.

Se lăsă din nou tăcerea, şi nimeni nu-ndrăzni s-o rupă. Nici chiar Caroline. Emma se uita în poală, netezind rochia încet. Simţea că Alex o priveşte, dar nu avea curaj să-l vadă. Rămase tăcută, stană de piatră, şi înţelese pe cine era furioasă. Nu pe el.

Ştia că o atrăgea Alex, dar părea cu totul împotriva firii să recunoşti aşa ceva în faţa domnului aceluia, totul părea să fie împotriva întregii ei educaţii. Îi era greu să uite morala tatălui, a unchiului şi a mătuşii. Dăduse de bucluc – îl dorea mult, dar nu putea să-l aibă. Chiar dacă dorinţa părea izvorîtă din iubire, trebuia să i se împotrivească. Dacă şi el ar fi iubit-o cîtuşi de puţin, altfel ar fi stat lucrurile.

Sau, se gîndi ea descumpănită, dacă m-ar cere de nevastă. Căsătoria cu el, fără iubire, ar fi mai bună decît nimic. Îl privi. Îşi examina din nou atent unghiile şi nu părea deloc hotărît să ceară pe cineva în căsătorie. Emma înghiţi în sec şi se lipi iar de sofa.

– Doamne! Parcă sîntem la priveghi. V-aţi pierdut cu toţii darul vorbirii?

Eugenia apăruse în pragul salonului, îmbrăcată într-o rochie elegantă din mătase verde.

– De fapt, mama, cred că toată lumea se teme să deschidă gura.

Alex zîmbi larg şi se ridică să-şi sărute mama. Eugenia îl privi acuzator.

– Doar nu ai fost nepoliticos cu oaspeţii?

– Numai cu mine, ciripi Emma cu îndrăzneală, făcînd-o pe mătuşa ei să îi arunce o privire supărată.

Alex rîse, încîntat de împunsătura ei.

– Poate că te-aş putea însoţi la cină, domnişoară Dunster, spuse amabil, apropiindu-se şi întinzîndu-i braţul.

– Sigur, murmură Emma.

Ce altceva ar fi putut să spună cu atîta amar de lume împrejur? Zîmbi către audienţă, se ridică şi încercă să facă un pas către uşă, dar Alex o ţinu pe loc.

– Cred că venim noi ultimii, le spuse puţin cam prea nedelicat.

– Dacă nu vă deranjează, se grăbi Emma să adauge, simţind cum se îmbujora.

– Deloc, deloc! exclamă Eugenia, aproape trăgîndu-şi fiica peste prag.

În cîteva secunde camera rămase goală.

– Să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva! izbucni Emma trăgîndu-se din mîna lui.

– Ce să fac? întrebă el nevinovat.

– Sper că te-ai simţit bine, Emma, îl imită ea.

– Ei, haide, doar nu poţi să te superi pe mine că am glumit.

– Ai glumit pe seama mea. Am fost îngrozitor de jenată.

– Nu fii atît de furioasă, iubire. Ştii că doar te tachinam.

– Nu ştiu deloc. Mi s-a părut că vrei doar să îţi iei revanşa pentru că n-ai primit ce-ai vrut în după-amiaza asta.

Neputînd să suporte privirea tristă, Alex o apucă de umeri şi o trase lîngă el.

– Draga mea, îmi pare rău, îi murmură. N-am vrut să te fac să te simţi aşa. Crede-mă c-am avut ce-am vrut în după-amiaza asta.

– Dar...

– Nu vorbi, îi spuse el acoperindu-i gura cu un deget. N-am vrut decît să te fac fericită, şi n-am reuşit decît să te-ntristez. Te-am tachinat acum ca să te văd mai bine furioasă decît tristă, dacă tot nu pot să te am fericită.

– Aş prefera să nu mai recurgi la tactici din acestea, spuse ea cu capul ascuns la pieptul lui.

Alex o sărută pe frunte.

– Promit. Acum, spuse căutînd să schimbe subiectul, a văzut vreodată o cameră evacuată mai rapid? Se pare că n numai eu voiam să fiu singur cu tine. Pariez că mama a ajun la masă în zece secunde.

– Eu cu siguranţă n-am văzut-o pe mătuşa mergînd atît d repede vreodată, răspunse Emma zîmbind tremurat. Ş credeam că unchiul Henry o ia pe Belle de păr.

– Nu ştiu de ce, dar am crezut că el nu o să se implice.

– Cred că glumeşti. Mătuşa Caroline e formidabilă cînd s înfurie. N-ar provoca-o el vreodată. Îi place mult prea mult s fie totul liniştit. În plus, ei toţi vor să mă vadă măritată. Nu c noi, spuse repede, că eu, sublinie, am planuri prea curînd Trebuie să mă întorc la Boston, la *Dunster Shipping*, s-o conduc

Simţi cum toată vlaga îi dispare. Nu decisese chiar atunc că Alex era mai important decît compania?

– N-ar trebui să te simţi obligat, să ştii.

Alex o privi cu o expresie ciudată.

– Deşi nu cred că cineva ar putea să te convingă să fac ceva ce nu doreşti.

Ducele zîmbi trist, întrebîndu-se de cîtă putere de convingere ar mai fi fost nevoie în acel moment ca să-l convinsă să se-nsoare.

– Te simţi mai bine? întrebă simplu.

Emma rămase cu privirea-n jos.

– M-am dat în spectacol, nu-i aşa?

– La ce te referi?

Ea roşi. Vorbea despre pasiunea ei de mai devreme.

– De fapt, mă refeream la stînjeneala extremă de după aceea.

Se opri şi se chinui să-l privească în ochi.

– Cred că am exagerat, spuse încet. Îmi pare rău. Sper că nu te-am supărat.

Îl privi cu ochii ei mari şi violet, încrezătoare. În acel moment, ceva din el prinse a se topi. Nu-i venea să creadă că ea îşi cerea scuze de la el fiindcă era stînjenită de ce făcuseră mai devreme. Tinerele binecrescute erau educate să creadă că orice fel de intimitate înainte de căsătorie însemna să arzi în focurile iadului, iar acum, că Alex nu se mai simţea gata să ia foc, se văzu impresionat că Emma nu zăcea în pat o săptămînă.

– E normal să te tulbure o experienţă nouă, îi spuse, simţind nevoia s-o aline.

– Mulţumesc că eşti aşa înţelegător, răspunse ea zîmbind pierdut. Deşi cred că ar fi bine să ne stăpînim pentru moment.

Văzîndu-l că nu înţelege, ea explică:

– Nu pot să-ţi spun ce rău m-am simţit după-amiază.

– Vinovăţie?

– Da, şi confuzie.

Emma se întoarse şi examină lipsită de interes un ceas mic de pe o masă. Era mîndră de sinceritatea sa, dar îi era greu să vorbească atît de direct.

– Aş vrea să nu te simţi aşa.

– Şi eu la fel, răspunse Emma, vorbind încă spre ceas. Dar mă tem că nu pot să-mi controlez emoţiile bine, şi aş vrea să evit dacă se poate tulburarea de mai devreme.

– Emma?

Cînd ea nu îi răspunse, Alex rosti mai tare:

– Emma?

Ea se întoarse repede, iar părul îi alunecă în valuri pe obraji. Ducele-i atinse bărbia şi-i sălta capul, ca s-o privească-n ochii violeţi şi adînci.

– O să încerc în continuare să te sărut, să ştii.

– Ştiu.

Se aplecă mai mult spre ea.

– Cu fiecare ocazie.

– Ştiu.

Buzele lui aproape că le atingeau pe ale ei.

– Încerc acum.

Emma oftă, prinsă în capcana senzuală a vocii lui.

– Ştiu.

– Mă opreşti? îi murmură pe buze.

– Nu.

Răspunsul ei nu se auzi de sub sărutul lui. Avea gura fierbinte, iar Emma închise doar ochii şi se pierdu în momentul cald. Alex ştia bine că aveau numai puţin timp împreună. O credea pe mama sa în stare să dea buzna în salon şi s-o declare compromisă pe tînăra din faţa lui numai după un sărut, ba chiar să-i ceară să se căsătorească imediat. Gemu şi se desprinse de ea, trăgînd adînc aer în piept.

– O să fie un weekend lung, spuse încă ţinîndu-i cu degetele bărbia.

– Da, ştiu, rosti Emma pe un ton ciudat.

Alex zîmbi şi o privi. Părea pierdută, cu ochii ficşi undeva în stînga lui.

– Mi-ar plăcea să ştiu la ce te gîndeşti acum, îi spuse încet, dînd la o parte o şuviţă de pe fruntea ei.

Emma clătină din cap şi încercă să îşi recapete simţirea.

– Cum? spuse clipind mai des. Promiţi să nu rîzi?

– Nu pot promite una ca asta.

Ea mai clipi de cîteva ori cînd auzi replica neaşteptată, apoi se uită în sus, la el. Zîmbea cu indulgenţă şi ochii verzi îi străluceau, plini de promisiune de iubire.

– O să-ţi spun chiar şi aşa, rosti încet. Mă gîndeam... Mă întrebam...

– Da?

– Mă întrebam cum de nu am căzut din picioare cînd m-ai sărutat adineauri.

Zîmbi stînjenită şi se uită în jos, unde piciorul îi desena cercuri pe covor.

– Mi s-a părut că mă topesc.

Alex simţi ceva nefamiliar în suflet. Nu putea să nege căldura care-l cuprinsese. O sărută scurt.

– Nici nu ştii cît mă bucur să te aud vorbind aşa.

Emma încă făcea mici cercuri pe covor, absurd de încîntată de cuvintele lui şi neputînd să nu zîmbească.

– Poate c-ai vrea să mă iei de braţ şi să mă conduci la cină?

– Se poate aranja, îmi imaginez.

Cînd Emma şi Alex ajunseră la cină, familiile stăteau deja în jurul mesei lungi din stejar. Erau doar şapte, iar Eugenia preferase conversaţia de calitate în locul formalităţii şi aşezase pe toată lumea aproape de un capăt. Celălalt capăt rămăsese liber.

– Mi-am luat libertatea să mă aşez în capul mesei, anunţă ea. Ştiu că ar fi cuviincios să stai tu aici, Alex, dar sîntem un grup informal şi trebuie să recunosc că nu-mi place să-mi cedez locul în favoarea fiului meu.

Alex ridică o sprînceană şi trase un scaun pentru Emma, aruncîndu-i mamei sale o privire care spunea că nu crezuse nici un cuvînt din gura ei.

– Şi cred că tu şi Emma vreţi să staţi alături.

– Ca de obicei, foarte atent din partea ta, mamă.

Eugenia continuă să zîmbească la fel de vesel. Se întoarse spre Emma, ignorîndu-l pe fiul ei.

– Te-ai simţit bine după-amiază, draga mea? Caroline mi-a spus că îţi place foarte mult să călăreşti.

Emma zîmbi înţelegător şi se aşeză între Belle şi scaunul liber al lui Alex. Eugenia era a treia persoană care o întreba în acea seară despre plimbarea lor. A patra, dacă o număra şi pe Belle, care fusese mai directă.

– A fost minunat, mulţumesc. Alex e un companion foarte amabil.

Belle începu să tuşească. Emma îi aruncă o căutătură urîtă şi o lovi pe sub masă.

– Chiar aşa? spuse Eugenia repede, fascinată de scena ca avea loc la masă. Şi cît de amabil a fost?

De această dată Sophie lovi cu piciorul, dînd tare în tib mamei ei.

– Am fost extrem de amabil, mama, spuse Alex pe un to menit să încheie discuţia.

Chiar în acel moment Caroline scoase un ţipăt scurt. Soţu ei o lovise uşor cu piciorul pe sub masă.

– Henry! Pentru ce-a fost asta?

– Draga mea, murmură el privind-o afectuos, mă simţear exclus.

Capitolul paisprezece

În dimineaţa următoare Emma descoperi că iubirea mai avea un simptom – te făcea să nu mai poţi să mănînci. Ea, una, nu mai putea să mănînce în faţa lui Alex. Cînd el era absent, n-avea probleme.

Ajunsese la micul dejun după ce Sophie, Eugenia şi Belle începuseră deja să mănînce. Emmei îi era foarte foame. Se aşeză, pregătită să devoreze o omletă ce părea tare gustoasă. Şi atunci apăruse Alex. Stomacul ei se strînsese repede, ca inima unei păsări colibri, iar ea nu mai putuse înghiţi nimic.

– Nu-ţi place omleta? întrebase Eugenia.

– Nu mi-e prea foame, răspunsese ea repede. Dar e delicioasă, mulţumesc de întrebare.

Alex, care se aşezase intenţionat alături, se aplecă şi îi şopti:

– Nu ştiu cum ştii, dacă n-ai luat nici o îmbucătură.

Ea îi zîmbi trist şi duse furculiţa la gură. Mîncarea avea gust de rumeguş. Se uită la Eugenia şi zise:

– Poate că mi-ar trebui nişte ceai.

* * *

La prînz ajunse să creadă că va muri de foame. Alex trebuia să se ocupe de nişte probleme ale moşiei, aşa că ea şi Belle explorară conacul. Ajunseră în sala de mese rezervată adunărilor informale şi inima i se strînse cînd nu-l găsi acolo. Stomacul, însă, tresări fericit.

Mîncă repede o farfurie întreagă de curcan cu carte temîndu-se ca el să nu apară din clipă-n clipă. După ce termi mazărea şi sparanghelul, se gîndi s-o întrebe pe Eugenia un era fiul ei.

– Ei bine, am sperat să ni se alăture, răspunse aceasta, d s-a dus în nord-vestul moşiei ca să vadă ce-a distrus furtu de săptămîna trecută.

– E departe tare? întrebă Emma.

Poate că ar fi putut să-l urmeze.

– Mai bine de o oră pe cal, cred.

– Înţeleg.

Nu ştiuse că Alex avea atîta amar de pămînt.

– Ei bine, atunci o să mănînc nişte bezele din astea.

Emma decise oftînd că se bucura de absenţa lu neaşteptată. Dacă-i era mereu alături (cum simţea ea că ar fi vrut el la început), atunci ar fi murit de foame înainte să se întoarcă în oraş.

Chiar şi aşa, dorea să fie-n compania lui tot timpul cît era plecat. Ieşi la plimbare cu calul, dar nu se bucură, pentru că nu-l avea pe el ca să se-ntreacă pînă la mărul pe care-l găsi la cîţiva kilometri depărtare de conac, spre vest. Apoi n-a fost acolo nici ca s-o tachineze cînd se căţără în pom şi nici ca s-o complimenteze cînd aruncă un măr în aer, lovi o cracă şi doborî alte cinci mere la pămînt. Fructele i le dărui lui Charlie la întoarcere. Băiatul se bucură atît la gîndul unei tarte cu măr încît fugi în sus şi-n jos pe scări de şase ori. Exuberanţa îi era contagioasă, dar n-avea darul s-o înveselească la fel ca zîmbetul lui Alex. Nimic, se gîndi ea, n-ar fi putut.

Pe de altă parte, a fost bun mărul din copac, fiindcă la cină nu mîncă nimic. Nici a doua zi dimineaţă ducele nu-i apăru în cale. Henry avea o întîlnire importantă cu juristul, pe care declară că nu poate s-o piardă, aşa că toată familia plecă

devreme dimineaţa. Alex, obosit după călătoria dinainte şi neştiind că ei aveau să plece imediat, nu o văzu deloc pe Emma.

Ea oftă şi mîncă bine la micul dejun. Eugenia şi Sophie aveau deja în plan să rămînă la Westonbirt pînă la jumătatea săptămînii, iar Alex nu putea să plece din cauza ravagiilor făcute de furtună, aşa că Emma merse doar cu familia ei în trăsură, la întoarcere.

Imediat ce porniră, Belle îl deschise pe Shakespeare, Henry scoase nişte documente şi Caroline adormi. Emma se uită pe fereastră şi se resemnă să călătorească lipsită de conversaţie inteligentă. Nu fu dezamăgită.

Cînd ajunseră înapoi la reşedinţa din Londra, tînăra răsuflă uşurată şi jură să ia cu sine o carte în următoarea călătorie lungă, apoi se repezi în sus pe scări, spre dormitorul ei. Întreg sfîrşitul de săptămînă o epuizase, între apropierea intimă de Alex, iubirea nou-descoperită pentru el şi faptul că nu se mai văzuseră după aceea.

Călătoria dificilă înapoi nu fusese nici ea de mare folos. Nu-şi dădu seama cît era de obosită decît cînd căzu pe pat şi se gîndi că n-avea să se mai trezească o săptămînă.

– Bună, Emma.

Ned deschise uşa şi strecură capul în cameră înainte ca ea să apuce să-i răspundă.

– Ţi-a plăcut?

Ea dădu din cap obosită, iar el continuă:

– Excelent. Pari foarte odihnită.

Emma, care stătea cu spatele în sus pe pat, cu obrazul drept lipit de cuvertură şi cu braţul deasupra capului, într-un unghi puţin nenatural, ridică privirea sceptică şi îşi dădu seama că vărul ei nu era deloc sarcastic. Părea distras, iar ea se îndoi că o privise cu atenţie.

– Ai avut un weekend plăcut? întrebă. Îmi imaginez că te-ai bucurat de scurtul moment de libertate.

Ned intră în cameră, închise uşa şi se sprijini de biroul Emmei.

– Hai să spunem numai că am avut un weekend interesant.

– Vai de mine.

– Ce-ar fi să-mi povesteşti întîi ce-ai făcut tu?

Emma ridică din umeri şi se aşeză pe pat, sprijinită de muntele de perne de lîngă spetează.

– A fost exact aşa cum poţi să-ţi imaginezi.

– O sumedenie de oameni care-au încercat să te mărite?

– Exact, dar am reuşit să mă simt bine. E plăcut să mai ieşi din oraş din cînd în cînd. E tare aglomerat aici.

– Bun, bun.

Ned începu să se legene înainte şi-napoi, iar ei i se păru că n-o asculta deloc.

– S-a întîmplat ceva, Ned?

El trase aer adînc în piept.

– Se poate spune şi aşa.

Merse la fereastră ca să se uite afară, se întoarse spre ea, încrucişă braţele, apoi le lăsă să-i cadă pe lîngă corp, apoi începu să umble de colo, colo.

– Ar trebui să faci mai mult sport, îl împunse Emma.

Poate că Ned o auzise, dar cu siguranţă că n-o asculta.

– Nu e nimic cu adevărat în neregulă. Nu e ceva ce nu pot să repar dacă mă decid. Sigur, mintea mea nu face mulţi bani.

Emma ridică din sprîncene.

– Nu literalmente, nu.

– N-a murit nimeni sau aşa ceva, spuse el băgînd mîinile în buzunare. Cel puţin nu încă, adăugă pentru sine.

Emma speră că n-auzise bine.

– Treaba este că am nevoie de sfatul tău. Şi poate de ajutor. Eşti una dintre cele mai inteligente persoane pe care le cunosc. Şi Belle e deşteaptă. Nu poţi s-o întreci la literatură şi... cîte limbi vorbeşte? Trei? Cred că poate şi să citească în cîteva. Nu

se descurcă la matematică, dar sora mea e inteligentă. Dar prea pragmatică. Luna trecută chiar...

Ned se opri, trase umerii în spate şi o privi descumpănit.

– Doamne, Emma, nici nu mai ştiu de unde am început. N-am venit la tine să vorbim despre sora mea. Ce ziceam?

Se prăbuşi într-un fotoliu. Emma îşi muşcă buza. Ned lăsase capul pe spate. Situaţia părea cu adevărat gravă.

– Parcă ziceai că ai nevoie de sfatul meu.

– Da, aşa, spuse Ned făcînd o grimasă. Am cam dat de bucluc.

– Chiar?

– Jucam cărţi.

Emma gemu şi închise ochii.

– Stai aşa, protestă el. N-am nevoie să-mi ţii un discurs despre vicii.

– Nici n-aveam de gînd să ţin unul. Doar că, atunci cînd înainte de „jucam cărţi" cineva spune „am cam dat de bucluc", de obicei e vorba despre o datorie mare în bani.

Ned nu răspunse, ci doar păru foarte chinuit.

– Cît?

Emma se gîndi repede, adunînd în minte ce economii avea. Nu cheltuise prea mult din alocaţie în ultima vreme. Poate că avea suficient cît să-l ajute pe vărul ei.

– O... anume sumă.

Ned se ridică şi se uită iar pe fereastră.

– Cît anume e această sumă?

– Foarte anume, răspunse el misterios.

– Despre cît e vorba? explodă Emma.

– Zece mii de lire.

– Poftim?! ţipă ea sărind de pe pat. Ai înnebunit? Ţi-ai ieşit din minţi? strigă începînd să meargă apăsat prin cameră. La ce ţi-a stat capul?

– Nu ştiu, gemu el.

– Am uitat că ţi-ai ieşit din minţi. Cum să mă aştept s gîndeşti?

– Nu eşti tocmai înţelegătoare acum, în aşa moment dific

– Înţelegătoare? Înţelegătoare! strigă ea uitîndu-se urît l el. Nu de înţelegere ai tu nevoie acum. Nu-ţi trebuie supo emoţional. Nu-mi vine să cred!

Se aşează la loc pe pat.

– Nu-mi vine să cred. Ce ne facem?

Ned răsuflă uşurat cînd o auzi spunînd „ne".

– Ce s-a întîmplat?

– Jucam cu un grup de prieteni, la *White's*. Anthony Woodside ni s-a alăturat.

Emma se cutremură dezgustată. Nu-l mai văzuse pe vicontele Benton de la întîlnirea neplăcută de la balul Lindworthy şi nici nu-şi dorea aşa ceva. Conversaţia lor chinuită îi lăsase un sentiment neplăcut şi-o făcuse să se simtă insultată. Nu-i povestise lui Alex incidentul. Nu era necesar să-l supere. Cu toate astea, Emma nu scăpa de impresia că Woodside punea la cale ceva necurat, ceva necurat ce avea de-a face cu familia ei. Iată că premoniţia i se adeverea.

– Ni s-a părut nepoliticos să nu-l invităm să joace, continuă Ned. Era un joc amical, fără miză. Băuserăm cîte ceva.

– Toţi, mai puţin Woodside, îmi imaginez.

Ned icni şi lovi cu palma peretele, nervos.

– Probabil că ai dreptate. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că jucam pentru o miză tot mai mare şi că nu puteam să ies din joc.

– Şi deodată erai cu zece mii de lire mai sărac.

– Doamne, Emma, ce mă fac?

– Nu ştiu, răspunse ea sincer.

– Treaba e că trişa. L-am văzut.

Ned îşi trecu mîna prin păr şi expresia lui chinuită aproape c-o ucise.

– De ce n-ai spus ceva? Cum ai putut să stai acolo şi să-l laşi să-ţi fure toţi banii?

– Ah, Emma, oftă Ned, prăbuşindu-se într-un fotoliu şi sprijinindu-şi fruntea în palme. Poate că sînt un om de onoare, dar nu sînt prost. Woodside trage bine cu pistolul. Aş fi fost nebun să vorbesc şi să-l determin să mă provoace la duel.

– Eşti sigur că aşa ar face?

Ned îi aruncă o privire elocventă.

– Şi ai fi nevoit să accepţi? N-ai putea să-i întorci spatele şi să pleci?

– Emma, e o problemă de onoare. N-aş putea să-mi mai arăt faţa nicăieri dacă aş acuza pe cineva că trişează şi apoi n-aş accepta consecinţele.

– Mie mi se pare că facem prea mare caz din treaba asta cu onoarea domnilor. Poate sînt eu pragmatică, dar prefer să fiu vie decît să am onoarea intactă. Cel puţin în privinţa jocului de cărţi.

– De acord, dar nu am ce să fac. Adevărul e că-i datorez lui Woodside zece mii de lire.

– Cît timp ai la dispoziţie ca să vii cu banii?

– În mod normal ar trebui să-i dau imediat, dar pentru că sînt mulţi mi-a spus că am două săptămîni.

– Atît de mult? rosti Emma pe un ton sarcastic.

– Cred că mi-a dat timp pentru că-i place să simtă că are putere asupra mea.

– Probabil ai dreptate.

Ned înghiţi în sec şi strînse în palme braţele fotoliului.

– Mi-a spus că dă totul uitării dacă pot să aranjez ceva între el şi Belle.

Emma simţi cum o flacără albă de furie o cuprinde.

– O să-l omor! Dintre toate lucrurile greţoase... strigă indignată, apropiindu-se de birou şi deschizînd larg sertarele. Ai un pistol? întrebă cu sălbăticie în glas, căutînd printre

posesiunile sale şi aruncînd hîrtii pe podea. Eu n-am de cuţitul ăsta de scrisori.

Deodată în minte-i încolţi gîndul îngrozitor, iar chipul căpătă o tentă cenuşie.

– N-ai... N-ai acceptat, aşa e?

– Pentru Dumnezeu, Emma, se supără Ned. Ce fel de bărbat mă crezi?

– Iartă-mă, Ned. Ştiu că nu ai... Sînt atît de supărată!

– N-am de gînd să schimb inocenţa surorii mele pentru un pariu la cărţi, adăugă defensiv.

– Ştiu.

Emma oftă şi apăsă cu degetele lama cuţitului de scrisori.

– E ascuţit.

– Nu te duci nicăieri cu ăla. Oricum n-ai putea să-i faci prea mult rău.

Ea aruncă arma înapoi pe birou şi se aşeză pe marginea patului.

– N-am spus nimănui, dar săptămîna trecută m-am ciocnit şi eu de Woodside.

– Da? Ce s-a întîmplat?

– A fost foarte ciudat. M-a insultat pentru că sînt americancă şi nu am titlu.

– Fiu de căţea! înjură Ned strîngînd pumnii.

– Dar n-a fost asta. Mi-a zis că se însoară cu Belle.

– Poftim?

– Jur pe ce-am mai sfînt, dădu ea din cap ca să sublinieze. Şi cred că era convins.

– Ce i-ai zis?

– Am rîs de el. Probabil că n-ar fi trebuit, dar gîndul că Belle s-ar mărita cu nemernicul ăla mi s-a părut mai mult decît ridicol.

– Trebuie să fim atenţi la el, Emma. Obsesia asta a lui cu sora mea era destul de rea, dar acum, că l-ai insultat, o să caute să se răzbune.

Emma îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Ce-ar putea să facă? În afară de să-ţi fure zece mii de lire.

Ned icni.

– De unde-i scot, Emma?

– Dacă putem să anulăm datoria, Woodside n-o are cu nimic la mînă pe Belle. Trebuie să facem un plan.

– Ştiu.

– Cu părinţii tăi cum rămîne?

Ned îşi sprijini chinuit fruntea în palmă.

– Vai, Emma. Nu vreau să le cer bani. Mi-e atît de ruşine de mine însumi... nu vreau să le fie şi lor. Iar tata oricum are fondurile închise. A investit de curînd într-o plantaţie din Ceylon. Nu cred că are de unde să scoată atîţia bani aşa de repede.

Emma îşi muşcă buza de jos, neştiind ce să spună.

– Eu m-am băgat în bucluc, eu o să ies.

– Cu puţin ajutor de la verişoara ta.

Ned îi zîmbi trist.

– Cu puţin ajutor de la verişoara mea, repetă.

– Probabil e mai bine că unchiul şi mătuşa nu pot să te ajute, spuse Emma. Li s-ar face rău.

– Aşa e, ştiu.

Ned oftă şi se ridică hotărît, merse la fereastră şi se uită spre strada aglomerată.

– Păcat că nu s-a întîmplat peste şase luni, rosti Emma gînditoare.

Ned se întoarse brusc.

– Ce-o să fie peste şase luni?

– Împlinesc douăzeci şi unu de ani. Familia mamei mi-a lăsat nişte bani, nu ştiu dacă ţi-am spus. Au adunat dobînzi de ceva vreme şi cred că sînt destui ca să-ţi acopere datoria, dar sînt într-un cont pe care nu pot să-l ating pînă nu împlinesc douăzeci şi unu de ani. Sau pînă nu mă...

Emma tăcu şi înghiţi în sec.

– Pînă nu te, ce?

– Mărit, spuse ea încet.

– Nu cred că te-a cerut Ashbourne, nu? spuse Ned glumind doar pe jumătate.

– Nu, rosti ea cu tristeţe.

– Oricum n-ar conta. Pînă vin banii din America...

– Sînt aici, în Londra. Mama s-a născut în America, dar bunicii mei au emigrat din Anglia. Bunicul nu a avut niciodată încredere în băncile coloniale, aşa că a păstrat aici majoritatea banilor. Cred că nici ai mei n-au găsit un motiv destul de bun ca să-i ia, deşi Statele au devenit independente.

– N-avem de ce să ne gîndim la asta. Nici un bancher n-o să-ţi dea banii mai devreme.

– Dacă nu mă mărit, spuse Emma abia auzit.

Inima îi bătea repede. Ned o privi întrebător.

– Ce spui tu, Emma?

– Cît de greu e să primeşti un certificat special?

– Nu prea greu, dacă-i cunoşti pe cei pe care trebuie.

– Aş spune că Alex cunoaşte pe cine trebuie, comentă Emma umezindu-şi buzele. Nu crezi?

– Dar mi-ai spus că Ashbourne nu te-a cerut de nevastă cît aţi fost în provincie.

– Aşa e, recunoscu Emma frîngîndu-şi mîinile, dar asta nu înseamnă că nu pot să-l cer eu pe el de soţ.

Ned o privi nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Presupun că ai putea să faci asta, rosti rar. Nu am auzit să se întîmple vreodată, dar nu cred că nu se poate.

– Zici că sînt nebună? întrebă Emma sec.

– Nu, nu, sigur că nu, răspunse el repede. Ashbourne e nebun dacă refuză. Dar n-o să refuze, sînt sigur. S-ar putea totuşi să se mire puţin.

– Sau mai mult.

– Al naibii de mult, spuse Ned dînd aprobator din cap.

Emma icni.

– Doamne, roşesc numai la gîndul acesta.

Ned bătu cu degetele în perete şi se gîndi la planul lor.

– Eşti sigură că ar funcţiona, Emma? Cum ai putea să-l ceri, să-l faci să accepte, să vă căsătoriţi şi să iei şi banii în numai două săptămîni?

Ea rămase fără cuvinte pentru cîteva clipe.

– Presupun că nu se poate. Dar cred că de la bancă o să-mi dea banii odată ce află că sînt logodită cu ducele de Ashbourne. Alex e un bărbat influent.

– Ştiu.

– Sînt sigură că un anunţ în *„Times"* o să fie de-ajuns. E aproape la fel de bine ca şi căsătoria propriu-zisă. Un domn nu şi-ar călca niciodată cuvîntul dat unei doamne dacă logodna apare în ziar. Iar bancherii nici n-ar visa că vreo femeie ar părăsi un duce.

– Dar dacă nu vor să-ţi dea banii înainte? Bancherii au reguli stricte.

– Atunci o să facem o nuntă rapidă. Nu cred că pe Alex l-ar deranja.

Luă în pumni mici falduri din pătura de pe pat şi se uită la degete în timp ce-i vorbea vărului ei:

– Sper să am curaj, rosti încet.

Ned se apropie imediat şi o cuprinse pe după umeri.

– Emma, spuse cald, strîngînd-o mai aproape. Nu trebuie să faci asta pentru mine. Pot să rezolv situaţia cumva. O să cer împrumut dacă e nevoie. Sufăr cîteva luni, poate un an. Căsătoria e pe viaţă. Nu pot să-ţi cer să renunţi la fericire.

– Poate, şopti Emma, că nu aş renunţa la fericire.

Îl privi pe vărul ei şi în ochii violet i se citi emoţia.

– Înţelegi? Poate că e singura mea şansă la fericire.

– Dar, Emma, eşti sigură că poţi? Dacă Alex nu te-a cerut, ce te face să crezi că o să accepte?

– Nu ştiu, oftă ea. O să fie nevoie să-l conving, nu?

* * *

Între timp, la Westonbirt, Alex făcea o baie caldă. Se simţea de parcă ar fi călărit pînă-n iad şi înapoi în ultimele zile. Fiecare muşchi îl durea. Furtuna care-i inundase pămînturile îl scotea din sărite peste măsură, doborîse şase copaci şi îi monopolizase atenţia întreaga zi de duminică. N-o văzuse pe Emma decît la micul dejun şi la cină, iar ea petrecuse acel timp alegînd mici fărîme din farfurie şi evitîndu-i privirea.

Avea emoţii, atîta tot. Înţelegea asta. Nu înţelegea însă de ce era la rîndul său emoţionat. Se ascundea mai bine decît ea, dar era cu aproape zece ani mai în vîrstă şi avea mult mai multă experienţă cu sexul opus. Normal că se controla mai bine. Cu toate că se comporta ca de obicei, nu putea să nege fiorul de bucurie pe care-l simţea cînd intra ea în încăpere şi nici nu putea ignora dezamăgirea din dimineaţa în care ea plecase înainte să se trezească el.

Gemu şi se scufundă mai mult în cadă. Trebuia să-şi dea seama ce simţea pentru Emma. După aceea trebuia să decidă ce avea de gînd.

Căsătorie? Ideea era din ce în ce mai pe gustul său. Întotdeauna intenţionase să amîne însurătoarea pînă cînd s-ar fi apropiat de patruzeci de ani. Atunci avea de gînd să facă aşa cum aştepta toată lumea de la el şi să ia de soţie o tînără fără personalitate, pe care s-o ignore imediat. Ei bine, nu imediat. Avea nevoie de un moştenitor mai întîi, dar după ce rezolva asta, putea să uite de existenţa ei. Nu-i trebuia o nevastă care să-i stea-n cale.

Ideea era că *o voia* pe Emma în calea sa. Ba chiar făcea tot posibilul ca să se întîlnească. Ideea ca ea să-i fie soţie schimba tot ce gîndise înainte. I se încălzea inima la gîndul că ar fi putut să se trezească alături de ea dimineaţa şi că n-ar fi trebuit să se strecoare doar pentru un moment furat împreună. N-avea

sens să aştepte o soţie pe care s-o ignore cînd ar fi putut să aibă una pe care să nu vrea s-o ignore.

Şi, desigur, mai era problema moştenitorului. Procesul nu îi mai părea neplăcut dacă o implica pe ea. Pentru prima dată se trezi în faţa unui viitor în care să aibă acei copii despre care îi tot vorbea mama sa. Un băieţel cu părul ca morcovul. Nu, o fetiţă cu părul ca morcovul, asta dorea. O fetiţă mică şi roşcată, cu ochii violet, care să se repeadă în braţele lui şi să strige „Papa!" cînd intra el în încăpere.

După aceea el s-o ducă la culcare, s-o ia pe mama ei şi s-o ducă şi pe ea la culcare şi să facă un băieţel cu părul roşu şi ochii violet. Se decisese deja. Oare era nebun? Chiar era gata să renunţe la zece ani de planuri pentru o fetişcană mică din America? Icni şi se ridică, iar apa îi curse pîrîiaşe pe corpul puternic. Luă prosopul pe care i-l lăsase valetul împăturit pe un scaun de lîngă cadă, se uscă repede şi scoase un halat din dulap. Se îmbrăcă şi se aşeză în pat.

Era destul de sigur că Emma avea să-i accepte cererea în căsătorie. Ştia că-i lipsea tatăl ei şi că intenţia era să se întoarcă în America, dar simţea că ar fi putut să fie flexibil. Existau destule motive ca să viziteze Bostonul o dată pe an. De fapt, tot restul familiei ei era în Londra şi ei o doreau acolo. Nu voia o soţie care să accepte să-i fie alături din cauza familiei, dar n-avea de gînd să caute calul de dar. Avea timp s-o convingă pe Emma că-l iubea.

Se ridică imediat în capul oaselor. Voia să-l iubească? Oare nu cerea prea mult de la el? Atunci cînd te iubea cineva, cineva bun şi cumsecade, aveai responsabilitatea să nu-l faci pe omul acela să sufere. Şi el n-avea intenţia s-o facă pe Emma să sufere, dar ştia că ar fi putut foarte bine s-o rănească dacă n-o iubea la rîndul său.

Dar poate că o iubea. Sau poate că ea nu-l iubea pe el. Nu-i spusese asta. Nu putea să iubească *şi* el pe cineva dacă acel

cineva nu-l iubea. Ar fi putut doar s-o iubească el pe ea bineînțeles. Asta însemna că avea să fie nevoit s-o convingă să-l iubească la rîndul ei. Sau nu?

Sări din pat și începu să se plimbe prin odaie. Se hotărîse că o iubea? Nu era sigur. Și mai mult, oare *decizi* că iubești pe cineva sau pur și simplu ieși într-o seară din baie și-ți dai seama că o iubeai de mult pe femeie aceea, că nici nu știi de cînd și că nu faci decît să te opui inevitabilului, pentru că ți-a devenit obicei, ca să le superi pe mama și pe sora ta.

Doamne! O iubea pe Emma. Și acum ce-avea de făcut? Putea s-o ceară de nevastă, bine, iar ea probabil că ar fi acceptat, dar nu i se părea destul. Nu voia să accepte doar pentru că-l plăcea. Voia să spună „da" din iubire. Din așa de multă iubire încît să nu suporte gîndul că ar fi putut să trăiască fără el. Pentru că își dădea seama încet că el așa simțea pentru ea.

Ar fi fost, oare, bine să testeze terenul înainte să o ceară de soție? Să încerce să-și dea seama ce simțea ea pentru el? Acum că se decisese să se însoare, abia aștepta s-o știe legată de el pe viață, dar cîteva zile în plus n-ar fi contat atît de mult. Pînă la urmă, dacă devenea evident că ea nu l-ar fi iubit, poate că nici n-ar mai fi cerut-o.

Vai, dar pe cine încerca să păcălească? Sigur că ar fi cerut-o. Nici Napoleon n-ar fi putut să îl oprească.

Putea să mai aștepte puțin, totuși, doar ca să fie sigur. Ea nu pleca prea curînd și nici n-avea cine altcineva s-o ceară între timp. Alex era destul de sigur că se ocupase de asta.

Puțini aveau curajul s-o invite la dans de două ori în aceeași seară, darămite să o ceară de soție. Era a lui. Și era momentul să spună asta tuturor.

Vinerea i se păru o zi potrivită. Trebuia să meargă la un eveniment miercuri. Nu mai știa unde, dar secretarul îi scrisese pe agendă, în Londra, iar Emma sigur avea să fie acolo.

Putea să-i vorbească atunci, să îi testeze sentimentele. Joi, mama lui organiza o cină mică. Sigur o să aibă ocazia să fie singuri. Eugenia le asigura mereu astfel de ocazii. Vineri dimineața avea să aleagă un inel dintre bijuteriile familiei, apoi va merge la conacul familiei Blydon, o va cere, și cu asta, gata.

Doar că n-avea să fie gata. Alex zîmbi împăcat. Abia atunci avea să-nceapă totul.

Capitolul cincisprezece

Doamne, ce fusese-n capul ei? Marți dimineața Emma stătea pe treptele din fața casei din oraș a lui Alex, o construcție elegantă aflată la numai cinci străzi distanță de reședința Blydon in Grosvenor Square. Nu era prea mare, pentru că proprietarului nu-i plăcea să aibă invitați, iar Emma presupuse că avea de gînd să se mute în conacul familiei după însurătoare. Ceea ce ea spera să se întîmple curînd.

Ridică mîna și apucă mînerul mare din alamă, apoi se răsuci brusc.

– N-ai vrea să pleci odată? șuieră.

Ned aștepta la cîțiva metri depărtare de treptele din față. Ridică din umeri la auzul cuvintelor ei.

– Trebuie să te conducă acasă cineva.

– Merge Alex cu mine.

– Și dacă spune nu?

– Ned Blydon, ce urît din partea ta să spui una ca asta! izbucni Emma, iar stomacul i se strînse. N-o să mă refuze, bombăni. Nu cred.

– Cum ai spus?

– Pleacă!

Ned se îndepărtă cu spatele.

– Mă duc, mă duc.

Emma îl privi cum dispărea după colț înainte să se întoarcă din nou spre mînerul din alamă, mare deasupra frunții ei. Inspiră adînc și bătu cu zgomot. Sunetul prea puternic îi pișcă nervii și așa întinși, iar tînăra tresări speriată și se împiedică de marginea treptei de sus. Țipă scurt și dădu

din braţe, încercînd să-şi recapete echilibrul. Prinse cu o mişcare disperată balustrada şi se opri într-o poziţie ciudată. Aşa arăta cînd majordomul deschise uşa şi privi nedumerit.

– Bună ziua, ciripi Emma zîmbind pierdut şi îndreptîndu-se cît de repede putu. Primeşte alteţa sa oaspeţi?

Majordomul nu răspunse imediat ci preferă s-o măsoare din cap pînă în picioare, judecînd-o aspru. Era din înalta societate, clar, dar nimeni nu mai auzise de vreo domnişoară binecrescută care să bată neînsoţită la uşa unui domn neînsurat. Tocmai se gîndea dacă să-i dea sau nu voie să intre cînd Emma îl privi brusc cu ochii ei mari şi violet, iar asta-l convinse. Închise ochii doar o clipă şi, împotriva mai bunei sale judecăţi, spuse:

– Intraţi, vă rog.

O conduse într-un salon mic de lîngă foaier.

– Merg să văd dacă alteţa sa vă primeşte.

Majordomul urcă şi-l găsi pe Alex în biroul de la etaj.

– Ce-i, Smithers? întrebă absent ducele, abia ridicînd privirea de la documentele pe care le studia.

– O domnişoară neînsoţită a venit în vizită, alteţă.

Alex lăsă hîrtiile pe birou, îi aruncă o privire aspră servitorului, apoi răspunse:

– Nu ştiu nici o domnişoară care ar veni în vizită la mine acasă neînsoţită.

Ridică din nou documentele şi le răsfoi cu mişcări repezi.

– Cum doriţi, alteţă.

Smithers începu să se retragă, dar se opri înainte să închidă uşa.

– Sînteţi sigur, alteţă?

Alex lăsă din nou hîrtiile şi se uită iritat la majordom.

– Dacă sînt sigur de ce, Smithers?

– Sînteţi sigur că nu o cunoaşteţi pe această domnişoară anume? Părea foarte... sinceră, alteţă.

Alex hotărî să-i facă omului pe plac.

– Cum arată?

– E micuţă şi are părul de o culoare destul de aprinsă.

– Poftim? izbucni ducele ridicîndu-se atît de repede încît se lovi cu genunchiul de birou.

Ridurile din jurul ochilor majordomului se adînciră puţin.

– Şi are ochii cei mai mari şi mai violet pe care i-am văzut de cînd a murit doamna Smithers, acum şapte ani.

– Doamne, omule, de ce n-ai zis aşa?

Alex se repezi afară din încăpere şi în jos pe scări. Smithers îl urmă cu un pas mai potolit.

– N-am ştiut că vă interesa culoarea ochilor bietei mele soţii, spuse încet, zîmbind mai larg decît oricînd în ultimii şapte ani.

– Emma! exclamă Alex dînd buzna în salon. Ce Dumnezeu cauţi aici? S-a întîmplat ceva? Familia ta ştie că eşti aici?

Ea îşi umezi buzele, emoţionată, înainte să răspundă.

– Nu ştiu, nu. Doar Ned. El m-a adus.

– Vărul tău ţi-a dat voie să vii aici neînsoţită? E nebun?

– Nu, deşi crede că eu sînt, recunoscu Emma cu puţină tristeţe în glas.

Alex nu părea prea fericit s-o vadă. Se ridică în grabă.

– Pot să plec dacă nu-i un moment potrivit.

– Nu! exclamă ducele tare şi traversă încăperea, ca să închidă uşa. Te rog, rămîi. Sînt doar surprins că eşti aici.

– Ştiu că nu se cade, începu Emma, fără nici o idee cum să aducă vorba de căsătorie, dar am vrut să-ţi vorbesc în particular şi ştii cît de greu e să ai parte de aşa ceva la Londra.

Alex ridică o sprînceană. Ştia.

– Ned mi-a spus că te-ai întors ieri după-amiază. Mi-a zis că te-a văzut aseară la *White's*.

Alex se întrebă dacă Ned îi spusese şi că mare parte din timp îl bătuse la cap pe vărul ei să-i vorbească despre ea.

Emma se ridică deodată, prea agitată ca să stea. Începu să se plimbe prin cameră mușcîndu-și buzele, emoționată.

– Faci des asta, observă el cu un zîmbet blînd.

Ea se răsuci spre el.

– Ce anume?

– Îți prinzi buza de jos cu dinții. Mi se pare adorabil.

– Mulțumesc.

Alex se apropie și-o prinse de umeri.

– Emma, spuse pe un ton scăzut, privind-o atent. Te rog, spune-mi ce s-a întîmplat. E clar că ești supărată.

Ea își ținu răsuflarea și se uită în ochii lui verzi. Așa, cu capul aplecat într-un fel atît de vulnerabil, i se părea că Alex vedea pînă-n adîncul inimii ei. Înghiți în sec, luptîndu-se cu nevoia să se ascundă în brațele lui. Îi simțea căldura trupului și dorea cu disperare să devină parte din ea.

Alex văzu cum în ochii ei se trezea dorința și avu nevoie de tot autocontrolul ca să nu se aplece și să n-o sărute. Nu știa cum s-o ajute, dar era sigur că nu de încă o partidă intimă avea nevoie.

Emma nu știa cît rămăsese nemișcată înainte să-și amintească să respire, dar expiră într-un final și spuse:

– Trebuie să-ți vorbesc despre ceva și nu pot să gîndesc limpede cînd ești așa aproape.

Cuvintele ei erau de bun augur.

– Sigur, spuse amabil, eliberînd-o și conducînd-o spre canapeaua pe care stătuse cu cîteva momente mai devreme.

Se scărpină gînditor la bărbie și începu să evalueze situația. Avea de gînd s-o ceară vineri de nevastă, dar nici acela nu era un moment nepotrivit. Probabil că simțea ceva pentru el, altfel n-ar fi îndrăznit să vină acolo neînsoțită. Și pînă la urmă ar fi avut ocazia s-o sărute mai mult după ce spunea da (așa cum se ruga el să spună), dacă erau la el acasă și nu la verii ei, unde avusese de gînd s-o ceară. Avea să aștepte pînă-i

spunea ea ce-o supăra atît, apoi avea s-o ceară. Un moment numai bun.

Emma se aşeză pe marginea canapelei.

– Alex? spuse aplecîndu-se înainte. Vreau să te întreb ceva şi mi-e frică să nu spui nu.

El se aşeză într-un fotoliu de lîngă canapea. Se aplecă la rîndul său înainte, ca să fie nu prea departe, şi răspunse:

– N-o să ştii dacă nu întrebi.

– Mi-e şi mai teamă că o să spui da, rosti ea încet.

Ducele era curios, dar rămase tăcut. Emma inspiră adînc, înghiţi în sec şi îşi îndreptă spatele. Ştiuse că n-avea să fie simplu, dar nici nu visase că avea să fie atît de speriată înainte să rostească vorbele.

– Alex, spuse deodată, foarte tare.

Înghiţi în sec din nou şi se forţă să vorbească mai încet.

– Alex, repetă. Am nevoie, adică vreau... Nu, nu.

Se uită la el cu privirea luminoasă.

– Mi-e foarte greu.

– Văd, spuse el pe un ton menit să o aline.

Se gîndi că era posibil ca ea să rupă batista pe care-o avea în mînă.

– Alex, vreau să-ţi cer mîna.

Cuvintele ieşiră foarte repede, şi Emma expiră deodată, fără să-şi dea seama că-şi ţinuse respiraţia. Ducele clipi, dar în afară de asta nu făcu nici o mişcare. Emma îl privi speriată.

– Alex?

– M-ai cerut cumva în căsătorie?

Ea începu să împăturească marginile rochiei verzi, fără suficient curaj ca să-l privească în ochi.

– Da.

– Aşa mi s-a părut şi mie.

Alex se sprijini deodată de spătarul fotoliului, buimăcit. Abia reuşise să se convingă s-o ceară de soţie, şi ea i-o luase

înainte. O voce mică din mintea lui îi spunea că e bine, că dacă îi ceruse de bărbat însemna că i-ar fi acceptat cererea, dacă ar fi apucat s-o facă. Dar o voce mai puternică îi spunea că nu era corect, că ea îi luase ceva ce el voia foarte mult. Abia aştepta s-o ceară de soţie. Repetase încontinuu, zile în şir. Nu putea să doarmă noaptea pentru că se tot gîndea la diferite variante. Ba chiar îi trecuse prin cap să se aşeze în genunchi în faţa ei. În loc de asta, se trezise ghemuit într-un fotoliu cam prea mic pentru el, cu Emma aşezată pe marginea unei canapele, atît de pe margine încît lui îi era teamă ca nu cumva să cadă.

– Emma, eşti sigură de ce faci? întrebă pînă la urmă.

Umerii ei căzură. Nu era un răspuns tocmai afirmativ.

– Vreau să spun, continuă el, că de obicei bărbatul o cere de soţie pe femeie.

– Nu puteam să aştept pînă te decideai tu, spuse Emma stînjenită. *Dacă* te decideai.

– N-ai fi avut de aşteptat prea mult, spuse Alex ca pentru sine.

Emma nu-l auzi, pentru că păru la fel de speriată ca înainte.

– Problema e că am nevoie să ne căsătorim repede.

Lui Alex i se păru un comentariu tare neclar, pentru că nu făcuseră nimic care să necesite o căsătorie grabnică.

– E tare neobişnuit, spuse el clătinînd din cap.

– Îmi dau seama, improviză ea, dar mi-ai spus adesea că sînt o femeie neobişnuită.

– N-am mai auzit de vreo domnişoară care să facă o cerere în căsătorie, spuse Alex măsurîndu-şi cu grijă cuvintele. Nu cred că e ilegal, dar nu se face.

Emma dădu ochii peste cap. Începea să înţeleagă despre ce era vorba. Îi rănise orgoliul imens. În mod obişnuit s-ar fi distrat, dar întreaga ei fericire era în joc. El stătea pe loc şi îşi plîngea de milă pentru că ea îi furase un drept inerent

masculin şi nici nu se întreba de cît curaj avusese ea nevoie să vină la el acasă neînsoţită şi să-l ceară de bărbat. Nu fusese educată să facă aşa ceva. „Cum să ceri pe cineva de soţ" nu era o materie obligatorie, între latină şi lecţii de pian. Oricum, a hotărî că unul dintre ei trebuia să fie matur, aşa că de ce nu el

– Zău, Alex, spuse zîmbind adorabil. Ar trebui să te simţi flatat. Rareori e vreo femeie atît de îndrăgostită de un bărbat încît să încalce regulile şi să-l ceară de bărbat.

Alex clipi.

– Voiam să te cer vineri, spuse pe un ton puţin supărat. Am repetat şi ce voiam să zic.

– Da? exclamă Emma fericită. Chiar aşa? Vai, Alex, ce fericită sînt!

Nemaiputînd să se abţină, sări de pe canapea şi îngenunche în faţa lui, luîndu-i mîinile în mîinile ei. El o privi cu o expresie în continuare puţin copilăroasă.

– Mă bucuram să fac asta. N-am mai cerut pe nimeni înainte, să ştii. Şi acum nici nu mai pot să cer pe nimeni.

Emma strălucea de fericire. Îl strînse de mînă.

– Ba poţi. Promit să accept.

Alex oftă, apoi se uită la ea cu atenţie.

– Nu mă port prea elegant, aşa e?

– Nu, recunoscu ea, dar chiar nu-mi pasă. Sînt atît de fericită că vrei să te însori cu mine!

– N-am acceptat, să ştii.

Emma se uită urît la el.

– Dar presupun că o să accept, dacă sînt încurajat aşa cum trebuie.

– Şi ce anume presupune asta, alteţă?

Alex o privi cu falsă inocenţă.

– Nu ştiu. Un sărut ar merge bine pentru început.

Emma se aplecă şi îşi sprijini palmele pe braţele fotoliului.

– O să fie nevoie să cooperezi, îi spuse, simțindu-se nemaipomenit de îndrăzneață acum, că el îi acceptase cererea.

Alex se aplecă și îi acoperi mîinile cu mîinile lui.

– Bineînțeles.

Se opri deodată, cu buzele foarte aproape de buzele ei.

– Ah, Alex, oftă Emma sărutîndu-l ea.

Își mișcă blînd gura, minunîndu-se la gîndul că era primul sărut pe care-l inițiase vreodată. Era mai dulce din cauza asta.

– Mă bucur că m-am gîndit să închid ușa, spuse Alex zîmbind cînd o sărută pe gît. Deși...

Tăcu și se întoarse spre ușă, apoi strigă:

– Smithers! Ia urechea de la ușă! Ai auzit tot ce aveai nevoie! Acum pleacă!

– Imediat, domnule, se auzi răspunsul înfundat.

Emma nu putu să nu rîdă cînd auzi pași îndepărtîndu-se și dispărînd în sus pe scări.

– Încearcă să mă convingă să mă însori de ani buni, explică Alex. Unde rămăsesem?

Ea îi zîmbi seducător.

– Cred că urma să mergem pe canapea.

Alex gemu. Spera ca Emma să nu-și dorească o logodnă prelungită. Se ridică, o trase în picioare și o luă în brațe, ca apoi s-o lase jos pe canapea.

– Vai, draga mea, îi murmură așezîndu-se alături, mi-a fost atît de dor de tine!

– Abia m-ai văzut acum trei zile.

– Asta nu înseamnă că nu mi-ai lipsit.

– Și mie mi-a fost dor de tine, spuse ea timid. Asta cînd nu mi-era teamă să vin încoace.

– Mă bucur mult că ai venit.

Alex o sărută din nou, de această dată mai adînc, atingîndu-i dinții cu limba. Ea oftă delicat, iar el profită ca să pătrundă mai departe și să se înfrupte din aroma și dulceața ei.

– Căsnicia durează o viaţă! Ce bine! spuse Emma încet, cu buzele lipite de buzele lui. Nu cred că o să mă satur vreodată de sărutările tale.

Se retrase puţin şi îi puse palma pe obraz.

– Mă faci să mă simt foarte frumoasă.

– Eşti foarte frumoasă.

– Mulţumesc pentru asta, dar să ştii că părul roşu nu-i la modă. Plus că nimeni nu poate să fie pe cît de minunată mă simt eu acum.

Alex o privi cu tandreţe. Pielea ei delicată şi albă era îmbujorată de dorinţă şi ochii îi erau mari şi strălucitori, mărginiţi de cele mai lungi gene pe care le văzuse el vreodată. Iar buzele ei, Doamne, nu fuseseră niciodată atît de trandafirii, nici atît de pline.

– Cred că te simţi nemaipomenit, fiindcă eu unul n-am văzut în viaţa mea o femeie atît de frumoasă cum eşti tu în clipa asta.

Emma simţi cum trupul îi era cuprins de căldură.

– Vai, Alex, sărută-mă din nou!

– Cu bucurie, iubirea mea.

Îi cuprinse obrajii în palme şi o trase mai aproape. Emma nu se-mpotrivi deloc, iar el o sărută apăsat, mîngîindu-i gura moale cu limba. Ea-l urmă, făcînd la fel, curioasă.

Ducelui i se părea că mîngîierea ei ezitantă avea să-l omoare, atît de mult îşi dorea să fie cu ea. O trase şi mai aproape, cu pasiune, ţinînd-o strîns şi mîngîind-o încontinuu.

Emma gemu de plăcere, uluită de fiorii care-o traversau neîncetat. Cînd nu credea c-o să mai poată, Alex îi atinse sînul şi strînse încetişor. Era ca un foc ce-i ardea rochia şi-i lăsa urme pe piele, însemnînd-o drept viitoarea sa soţie. Îşi pierdea încet controlul. Îşi dorea doar să ajungă mai aproape de el şi să-l atingă peste tot.

Alex se retrase cu puţin înainte ca ea să-şi piardă tot controlul, fără voia lui, desigur.

– Draga mea, spuse dînd dovadă de un cavalerism pe care nu ştia că-l are, o să mă opresc acum, cît încă mai pot. Înţelegi?

Ea dădu aprobator din cap, tremurînd.

– Vreau ca noaptea nunţii noastre să fie perfectă. Atunci o să-mi aparţii în toate felurile posibile.

– Şi tu o să-mi aparţii mie, rosti ea încet.

El o sărută cu blîndeţe.

– Da, aşa e. O să fie cel mai frumos moment din viaţa noastră, îţi promit. Nu vreau să-l stric. Acum, dacă nu te superi, vreau să te cuprind puţin în braţe, înainte să mă văd nevoit să te trimit acasă.

Emma dădu iar din cap. Nu găsea cuvinte să exprime ce simţea. Nu visase niciodată la atîta bucurie cîtă simţea ea atunci. Îşi aminti ca prin ceaţă că el nu-i declarase iubire, dar nici ea nu o făcuse şi tot îl iubea nespus. Ba mai mult, îi simţea iubirea, aproape că o atingea. Ajunsese să-l cunoască în lunile de dinainte şi ştia că n-ar fi putut-o îmbrăţişa astfel dacă nu ar fi iubit-o măcar puţin. Cîndva avea să i-o şi spună, era convinsă. Poate chiar avea să-şi facă destul curaj cît să-i spună ea prima. Cît de greu putea să fie? Îl ceruse deja de bărbat. Nimic nu putea să fie mai dificil, şi trecuse cu bine de acel pas. Avea să amîne, însă, discuţia despre iubire. În momentul acela era mulţumită să fie în braţele lui. Acolo era locul ei.

După cîteva minute, Alex îşi dădu seama că era momentul s-o ducă acasă. Îi spusese că Ned era însoţitorul ei – ducele nici nu voia să se gîndească la cum îl convinsese Emma. Ştia că vărul ei s-ar fi întors dacă întîrzia prea mult, şi atunci toată familia poate s-ar fi interesat de cele întîmplate. Ar fi fost iadul pe pămînt. S-ar linişti odată ce-ar afla de nuntă, dar Alex nu voia să-nceapă astfel viaţa cu ea.

O atinse pe umăr, cu părere de rău.

– Trezeşte-te, iubito. Mă tem că trebuie să te conduc acasă

– Aş vrea să nu fie nevoie.

– Crede-mă că simt la fel, dar nu avem nevoie ca întreaga ta familie să vină aici.

Emma căscă şi se ridică încet din braţele lui.

– Nu pot să sufăr realitatea.

Alex rîse încet.

– Ce zici de săptămîna viitoare?

– În ce privinţă?

– Nunta, iubita mea.

– Săptămîna viitoare? Eşti nebun?

– Normal.

– Alex, n-am cum să pregătesc o nuntă pînă atunci.

Emma îşi aminti motivul pentru care-l ceruse – să se căsătorească imediat. Dar Alex cedase deja.

– Atunci două săptămîni.

– Bine, răspunse ea încet. Mătuşa Caroline o să facă o criză, fiindcă va vrea cu siguranţă o nuntă cu mare fast.

– Tu vrei o nuntă cu fast?

Emma zîmbi şi se uită în ochii lui.

– Mie nu-mi pasă cîtuşi de puţin.

Oftă. Nu-l voia decît pe el, deşi visase întotdeauna la o rochie minunată şi la cum ar fi fost să plutească spre altar, spre viitor.

– De sîmbătă într-o săptămînă, spuse repede, sperînd să găsească pe cineva dispus să-i croiască rochia atît de repede.

– Foarte bine. N-o să te las să uiţi.

– Aşa să faci, spuse ea chicotind puţin.

Alex încă era nedumerit în privinţa comentariului ei legat de căsătoria imediată. Oricare ar fi fost problema, era una urgentă, dacă logodnica sa sfidase convenţia şi îl ceruse de bărbat.

– Emma, spuse atingîndu-i bărbia uşor. Am o întrebare.

– Da?

– Ce Dumnezeu te-a convins să-mi ceri să ne căsătorim?

– Ce m-a convins? Ei bine, e o prostie, şi aş putea să îl ucid pe Ned, cu toate că s-a terminat cu bine.

Emma îl privi şi-i zîmbi stînjenită.

– Aveam nevoie de bani şi nu puteam să-mi folosesc...

Se opri imediat, îngrozită de schimbarea de pe chipul lui Alex. Parcă tot corpul i se crispase, gata de luptă, iar figura îi era mască de granit, dură şi necruţătoare. Emma făcu un pas în spate, simţindu-se aproape de parcă încruntătura lui ar fi împins-o înapoi.

– Alex? întrebă cu ezitare. S-a întîmplat ceva?

Alex simţi cum o furie fierbinte îl consuma din interior. Nici nu putea să vorbească. Mintea îi era cuprinsă de o ceaţă care-i întuneca gîndurile, „Aveam nevoie de bani". Aveam nevoie de bani. Aveam nevoie de bani. Cuvintele Emmei îi răsunară cu cruzime în minte, iar zidurile din jurul inimii lui, acelea pe care ea le spărsese nu demult, începură să se ridice din nou. Cum de fusese atît de prost? Credea că găsise o femeie care să ţină la el, nu la confortul material şi la prestigiul numelui său. Crezuse chiar că o iubea. Ce idiot! Se dovedise, la final, la fel ca toate celelalte. Nu-i venea să creadă că recunoscuse imediat lipsa de bani. Probabil că putea să spună că aceea era o calitate. Cel puţin nu fusese manipulatoare ca altele.

O privi cu răceala, cu ochii transformaţi în două lumini de gheaţă.

– Ieşi afară, spuse aspru, aproape scuipînd cuvintele spre ea.

Emma simţi cum sîngele i se scurgea din obraji. Crezu că avea să leşine.

– Cum? întrebă cu vocea spartă, de parcă n-ar fi înţeles.

– M-ai auzit. Te vreau plecată.

– Dar cum rămîne cu...

Abia dacă mai putea să vorbească.

– N-ai decît să consideri orice înţelegere dintre noi de astăzi anulată şi nevalidă.

Vorbise pe un ton plin de răceala. O apucă de braţ şi-o trase înspre uşă. Emma simţi lacrimi fierbinţi cum i se adunau sub pleoape şi se strădui să nu le lase să-i curgă pe obraji cînd ducele o împinse afară.

– Alex, te rog, îl imploră odată ajunsă în foaier. Ce s-a întîmplat? Ce-i în neregulă? Doar spune-mi. Te rog!

O întoarse cu faţa spre el şi o privi cu asprime.

– Căţea lacomă ce eşti.

Emmei parcă i s-ar fi dat o palmă.

– Doamne, şopti, pierzînd controlul lacrimilor care începură să curgă liber pe obrajii ei palizi.

– Aşteaptă afară, spuse dur, scoţînd-o pe treptele din faţă. O să chem o trăsură să te ducă acasă.

Se întoarse şi intră. După aceea, deodată, se răsuci din nou spre ea:

– Şi să nu te mai prind pe aici.

Emma rămase pe trepte şi se întrebă dacă nu cumva murise. Îşi şterse cîteva lacrimi de pe obraji şi trase de cîteva ori aer în piept, încercînd să-şi regăsească echilibrul. Trebuia să plece de acolo. N-avea nevoie să se întoarcă acasă în trăsura lui. Îşi trase şalul pe cap, ca să acopere părul colorat, şi se grăbi în jos pe trepte şi înainte spre conac.

Capitolul şaisprezece

Emma avu suficient timp pe drum să se gîndească la conversaţia nefastă cu Alex. Nu-i luă mult să înţeleagă exact ce se întîmplase. Belle îi povestise despre intrarea lui în societate, şi ştia ea însăşi că ducele era dorit în continuare şi căutat pentru titlu şi avere. Ştia că şi el detesta femeile care-l voiau din aceste motive.

Înţelese că, atunci cînd el o întrebase ce-a determinat-o să-l ceară de bărbat, ea răspunsese cum nu trebuia. Primul cuvînt pe care-l spusese? „Bani". Se gîndi furioasă că el întrebase ce-a determinat-o să-l ceară, nu care erau motivele pentru care voia să se mărite cu el. Dacă ar fi întrebat despre asta, probabil că ea şi-ar fi călcat pe mîndrie şi i-ar fi spus că îl iubea, rugîndu-se ca el să îi răspundă la fel.

Înţelegea de ce reacţionase cum reacţionase, dar nu putea să ierte nedreptatea. N-ar fi trebuit să tragă concluzia pripită, atît de urîtă, despre ea. Ei i se păruse că relaţia lor era mai strînsă decît atît.

Îl considerase un prieten, nu unul dintre admiratorii ei. Ar fi putut să aibă destulă încredere măcar cît s-o întrebe ce voia să spună, cum adică avea nevoie de bani? Dacă i-ar fi păsat de ea, şi-ar fi dat seama că povestea toată nu era despre lăcomie. I-ar fi dat ocazia să-i povestească despre situaţia nefastă în care o amestecase Ned.

Trase adînc aer în piept şi încercă să nu lase lacrimile să-i curgă iarăşi pe obraji. Dacă nici ca prietenă n-avea încredere în ea, cum ar fi putut ca soţie? Probabil că nu o iubea.

Se grăbi să ajungă la cotitura străzii pe care locuia. Nu se-ndoia că Alex avea să înţeleagă ce se întîmplase, pînă la urmă. Era încăpăţînat, aproape la fel cît ea, dar avea să înţeleagă că Emma nu era o femeie lacomă şi dornică de titlu, gîndindu-se la lunile care trecuseră între ei. Ar fi putut pînă şi să se scuze, dar nu credea c-ar fi putut să-l ierte pentru lipsa de încredere. Ar fi fost fericiţi împreună. Ar fi avut o căsnicie minunată. Ei bine, se gîndi cu obidă, ducele îşi ratase şansa la fericire. Din păcate, o ruinase şi pe-a ei.

De aceea, odată ajunsă acasă, Emma nu mai reuşi să-şi ţină lacrimile decît pînă în dormitorul ei de la etaj, unde izbucniră ca potopul. Încuie uşa dintr-o mişcare şi se aruncă pe pat, udînd faţa de pernă în numai cîteva minute.

Plîngea cu suspine puternice, întretăiate, şi tot trupul i se scutura, de parcă şi-ar fi dat sufletul. Nu ştia cît zgomot făcea şi nici nu observă cum Ned, apoi Belle şi pînă la urmă Caroline încercară să intre. În după-amiaza aceea i se smulsese o parte din inimă, şi Emma îi jelea pieirea. N-avea să mai aibă niciodată încredere în judecata ei despre bărbaţi. Cel mai rău era că îl iubea în continuare. Alex o trădase pe undeva, şi ea îl iubea. Nu credea că ar fi putut să înveţe să nu-l mai iubească.

Durea atît de tare! Tatăl ei îi spusese că timpul vindecă toate rănile, dar Emma se întrebă dacă avea să trăiască îndeajuns ca să slăbească durerea din sufletul ei. Alex o rănise. O rănise adînc.

Pe măsură ce lacrimile i se uscară, alături de jale, durere şi ruşine apăru încă o emoţie. Furia. Pură şi de neclintit. Cum îndrăznise să se poarte aşa urît cu ea? Dacă nici în ea nu avea încredere, în femeia cu care declara că vrea să îşi petreacă toată viaţa, atunci era mai rece, mai rău şi mai cinic decît îl bănuiau cu toţii. Din partea ei, n-avea decît să îşi trăiască viaţa singur cu inima lui mică şi crudă. Era furioasă.

Cînd descuie în sfîrşit uşa dormitorului şi Ned intră primul, avea ochii plînşi, dar lacrimile se opriseră. Era furioasă.

– Ce Dumnezeu s-a întîmplat? izbucni vărul ei închizînd uşa în urma sa. Ai păţit ceva?

O luă de umeri şi-o privi în ochi.

– Ţi-a făcut ceva?

Emma se uită în altă parte. Grija lui Ned pentru durerea ei stinse furia care-o stăpînea.

– Nu fizic, dacă asta vrei să spui.

– A refuzat, aşa e? presupuse Ned. Ce idiot. Orice prost îşi dă seama că e îndrăgostit de tine.

– El, cred, e cel mai mare dintre ei, atunci, încercă Emma să glumească. Pentru că sigur n-a ştiut.

Traversă camera şi se uită tristă pe fereastră un minut, apoi se întoarse spre vărul ei.

– Îmi pare tare rău, Ned. Ştiu cîtă nevoie ai de bani. Nu cred că pot să te mai ajut acum.

Emma rîse aspru.

– Doar dacă nu vrei să te însori tu cu mine, bineînţeles.

Ned o privi uluit.

– Cu toate că nu ne-am potrivi, continuă ea zîmbind fără umor. Sincer, cred că aş rîde dacă ai încerca să mă săruţi. Nu cred că o să meargă între noi. Îmi pare rău.

– Pentru Dumnezeu, Emma! explodă Ned. Nu-mi pasă de bani. Nu sînt un sărăntoc. O să fac rost de ei.

Se apropie cu paşi mari şi o îmbrăţişă fratern.

– Îmi fac griji pentru tine. Nemernicul te-a rănit, aşa e?

Emma dădu din cap, simţindu-se puţin mai bine în braţele lui Ned. Îmbrăţişările sînt mană cerească pentru cei cu inima frîntă.

– De fapt, singurul lucru care mă împiedică să plîng e că sînt aşa de supărată pe el. Şi am plîns atît că mi se pare că m-am deshidratat, adăugă stînjenită.

– Vrei un pahar cu apă?

– Da, cred că da.

– Aşteaptă puţin. Aduc o cameristă.

Ned o conduse pe Emma la pat, unde ea se aşeză, apoi traversă camera şi deschise uşa. Belle căzu înăuntru.

– Pentru Dumnezeu, Belle! se răsti fratele ei. Trăgeai cu urechea?

Belle se ridică de pe jos cu atîta demnitate cîtă reuşi, adică nu foarte multă, dat fiind că aterizase pe burtă.

– La ce te aşteptai? întrebă exasperată. Voi doi v-aţi strecurat prin casă în ultimele două zile, evident conspirînd să duceţi la bun sfîrşit vreun plan malefic, şi nici unul n-a avut decenţa să mă includă şi pe mine.

Pufni spre ei şi îşi puse supărată mîinile în şold.

– V-a trecut vreunuia prin cap că s-ar putea să vreau să ştiu şi eu ce se întîmplă? Nu sînt proastă, să ştiţi! Aş fi putut să vă ajut.

Pufni cu dispreţ.

– Sau cel puţin m-aş fi distrat încercînd.

Emma o privi fără expresie, ascultîndu-i tirada.

– N-a existat nici un plan malefic, răspunse pînă la urmă.

– Şi nici nu era treaba ta, spuse Ned puţin stînjenit.

– Prostii, se răsti Belle. Dacă ar fi fost numai treaba ta, atunci n-ar fi fost şi treaba mea. Dacă ar fi fost numai treaba Emmei, nici atunci n-ar fi fost şi treaba mea. Dar pentru că e treaba voastră, a amîndurora, atunci e evident şi treaba mea.

– Logica ta e uluitoare, comentă Ned sec.

– Am şi uitat despre ce era vorba, adăugă Emma.

– Şi mai mult! spuse Belle pe un ton dramatic, agitîndu-se de un singură. Şi mai mult, am venit azi acasă, din parc, ca s-o găsesc pe singura mea verişoară plîngînd în spatele unei uşi încuiate. Cînd am vrut s-o consolez, dragul de fratele meu m-a oprit şi mi-a spus s-o las în pace, fiindcă nici nu ştiu de ce plînge. Şi să plec.

Emma se întoarse spre Ned, cu sprîncenele ridicate, curioasă.

– Chiar i-ai spus să plece? Ce oribil din partea ta!

– Se poate să-i fi spus aşa, rosti Ned defensiv. Nu ştiu dacă-ţi aminteşti, dar ai scos nişte sunete de parcă ai fi fost gata să-ţi dai duhul. Am fost foarte îngrijorat.

Emma se ridică, se întoarse spre Belle şi îi luă mîinile într-ale sale.

– Îmi pare rău dacă te-ai simţit lăsată pe dinafară, draga mea. Nu asta am intenţionat. Fratele tău avea o problemă, eu aveam o soluţie, şi am uitat să te includem.

– Şi mie-mi pare rău că am făcut atîta caz, răspunse stînjenită verişoara ei. Spuneţi-mi, totuşi, ce s-a întîmplat.

– Ce vrei să ştii? întrebă Emma. Despre problemă sau despre soluţie?

– Despre oricare. Despre amîndouă.

– Ei bine, pe scurt l-am cerut pe Alex de bărbat.

Belle se aşeză pe pat, aproape trăgînd-o şi pe Emma după ea.

– Poftim?!

– Şi nemernicul a refuzat, adăugă Ned furios.

– Cum? Nu se poate.

– Ba da, spuse Emma dînd posomorîtă din cap.

– De ce? întrebă verişoara ei, parcă nevenindu-i să creadă.

– E destul de personal, spuse Emma simţindu-se incomod. Şi nu i-am spus nimic nici lui Ned.

– Dar de ce? Nu puteai să aştepţi să te ceară el? Aşa se face de obicei, să ştii. Sigur ar fi făcut-o mai devreme sau mai tîrziu.

– Nu prea aveam mult timp la dispoziţie.

– Ce vrei să spui? Nu eşti fată bătrînă.

– Aici intervin eu, spuse şi fratele ei. Mă tem că Emma se sacrifica pe altarul căsătoriei de dragul meu.

Belle se trase puţin înapoi şi îi aruncă o privire sceptică verişoarei sale.

– Ai face tu asta pentru Ned?

– Oricum, spuse acesta tare, ignorînd ironia surorii sale, eu am cam dat de bucluc. Am o datorie la cărți.

– Cît de mult? întrebă Belle direct.

– Zece mii de lire.

– Cît?! șuieră ea.

– Exact așa am reacționat și eu, murmură Emma.

– Ai înnebunit?

– Ascultă, am avut o dată conversația asta cu Emma, oftă Ned. Destul să-ți spun că Woodside a trișat.

– Nu, nu vicontele Benton, gemu Belle. Omul ăla e un porc.

– E mai rău decît crezi, adăugă Emma. S-a oferit să uite de datorie în schimbul tău.

– În schimbul meu? Doar nu vrei să spui...

– Cred, de fapt, că te vrea de nevastă. Probabil că s-a gîndit că numai dacă te compromite poate să se însoare cu tine.

Belle se cutremură.

– Mă simt deodată foarte murdară. Mi-ar plăcea să fac o baie.

– Eu am niște bani de la familia mamei, explică Emma, și m-am gîndit să-i dau lui Ned, ca să nu fie nevoit să le povestească părinților voștri, dar nu am voie să mă ating de ei înainte să mă mărit.

– Vai de mine, spuse Belle cu răsuflarea tăiată. Ce ne facem?

– Nu cred că am de ales, răspunse Ned. O să apelez la un cămătar.

– Doar dacă nu... spuse Emma gînditoare.

– Dacă nu, ce? întrebă vărul ei pe un ton aspru. Ultima dată cînd ai spus „doar dacă nu" te-ai hotărît să-l ceri pe Ashbourne de bărbat, și te-ai ales cu inima frîntă.

Amintirea emoțiilor ei zdrobite aproape că o făcu pe Emma să plîngă, dar tînăra clipi și își alungă lacrimile.

– Idiotule! şuieră Belle lovindu-l în tibie.

– Îmi pare rău, Emma, îşi ceru el scuze imediat. N-ar fi trebuit să spun asta. N-a ieşit cum am intenţionat.

– Nu-i nimic, răspunse verişoara lui pe un ton scăzut.

Se uită peste umăr ca să nu fie nevoită să-i vadă pe verii ei cît timp îşi recăpăta calmul.

– Cît am vorbit cu voi lucrurile erau atît de... ei bine, de normale, încît am uitat să fiu tristă. N-ai făcut decît să-mi aminteşti, atîta tot.

– Îmi pare rău, repetă Ned.

– Să nu-ţi pară. Sigur o să-mi mai amintesc de o sută de ori înainte să adorm diseară. Şi o să-mi amintesc de o sută de ori şi să fiu furioasă. Poate mă ajutaţi să uit pentru moment.

– Sigur, spuse Belle repede, revenind la conversaţia de dinainte. Ai spus „doar dacă nu". Cred că aveai un plan.

Emma se uită pe fereastră cîteva momente, înainte să răspundă într-un final:

– Da, aşa este. Uite ce cred eu că ar trebui să facem.

Belle şi Ned se aplecară, atenţi, spre ea.

– Cred că ar trebui să-i furăm chitanţa.

– Cum? întrebară verii ei la unison, nevenindu-le să creadă ce auzeau.

– Dacă Woodside nu are chitanţa, nu poate să ia banii. Şi nu poate să convingă pe nimeni că Ned nu l-a plătit dacă nu are chitanţa ca să dovedească. E un plan minunat.

– Ar putea să funcţioneze, spuse Ned gînditor. Cînd vrei să facem asta?

– Ar fi bine să începem imediat. Nu avem prea mult la dispoziţie şi nu ştim de cîte ori o să fie nevoie să încercăm să o găsim.

– Cum Dumnezeu să ne asigurăm că nu e acasă cînd mergem s-o furăm? întrebă Belle. Nu cred că iese în fiecare seară şi nu ştiu suficient despre obiceiurile lui ca să-mi dau seama dacă, atunci cînd pleacă, merge în oraş.

Emma o privi în ochi pe verişoara ei.

– Aici, spuse pe un ton hotărît, intervii tu.

Belle tresări vizibil.

– Nu-mi place ce-mi spui.

– Pentru Dumnezeu, Belle, nu-ţi cer să te vinzi. Nu trebuie decît să-i trimiţi lui Woodside un bileţel ademenitor, în care să-i scrii că vrei să te vezi cu el la...

Emma îşi muşcă buza şi se uită în sus, gîndindu-se la evenimentele la care trebuia să participe.

– La balul lui lady Mottram de mîine seară. Ştim deja că e foarte îndrăgostit de tine. N-am nici o îndoială că o să se grăbească să te vadă. Nu trebuie decît să-l ţii lîngă tine cîteva ore, cît timp ne strecurăm noi la el şi furăm chitanţa.

– Şi cum propui să facem asta? Probabil o să creadă că Ned s-a decis să-mi sacrifice fecioria pentru zece mii de lire.

– Cu atît mai bine, spuse Emma dînd aprobator din cap. În cazul ăsta clar n-o să plece de-acolo înaintea ta.

– Doar să nu-l laşi să te tragă afară, în grădină, o sfătui Ned.

– Sau pe vreun balcon, adăugă Emma. Balcoanele sînt adesea prost luminate şi am auzit că se întîmplă destule pe acolo.

– Ce să spun cînd o să mă întrebe lumea despre voi? spuse Belle. O să întrebe, să ştiţi. Nu cred că am fost singură la vreun bal din sezonul ăsta.

– N-o să fii singură, răspunse Emma. Sînt convinsă că părinţii tăi vor merge şi ei la lady Mottram.

– Trebuie să spun că m-am liniştit, rosti Belle pe un ton sarcastic. Nu crezi că o să se întrebe de ce petrec atîta timp cu un bărbat pe care-l detest?

– Belle, eşti o femeie inteligentă, spuse Ned pe un ton sec. Sînt sigur că o să găseşti o explicaţie.

– Nimeni n-o să se întrebe unde e Ned, adăugă şi Emma. E bărbat şi ei au voie să facă după bunul plac. Cît despre mine,

eu o să spun că mi-e cam rău. Pînă atunci oricum o să se discute mult despre răcirea relaţiei cu Alex şi toţi se vor aştepta să am inima frîntă.

– O să fie cea mai oribilă, repugnantă şi dezgustătoare sarcină pe care am avut-o vreodată, oftă Belle de parcă tocmai ar fi băut un pahar de lapte stricat.

– Dar eşti de acord? întrebă verişoara ei cu speranţă în glas.

– Bineînţeles.

* * *

Alex petrecu marţi seara în compania unei sticle de whisky. La un moment dat, prin aburul alcoolului, începu să se mire de talentul actoricesc al Emmei. Era foarte pricepută dacă reuşise să-l păcălească timp de două luni. Fusese atît de sigur că o cunoştea, că o cunoştea cu adevărat, la fel ca pe Dunford, pe Sophie şi pe mama lui! Devenise o parte atît de importantă din viaţa sa încît adesea ştia ce avea ea să spună înainte să o spună. Cu toate astea, îl surprindea constant. Cine ar fi ghicit că o minte atît de matematică se ascundea sub părul acela aprins la culoare? Sau că era cea mai rapidă căţărătoare în copaci din Insulele Britanice? (Nu văzuse asta cu ochii lui, dar şi Belle, şi Ned se jurau că era adevărat.)

Cu siguranţă că o femeie care ştia să se urce în copac, să prindă peşte cu un vierme în undiţă (da, auzise şi despre asta) şi care putea să facă atît de uşor împărţiri cu numere mari nu putea să fie o căţea lacomă, aşa cum o numise el în acea după-amiază.

Dar cînd o întrebase de ce voia să se mărite cu el, ea răspunsese imediat că pentru bani. Pe de altă parte, nici o femeie care vînează avere nu recunoaşte în faţa bărbatului în chestiune că nu vrea de la el decît bani. Dar spusese că avea nevoie de bani.

Însă cum rămînea că faptul că Emma avea destui bani ea însăşi? Alex auzise de compania tatălui ei şi ştia că era profitabilă. În realitate tînăra nu avea nevoie de averea lui. Dacă n-ar fi fost atît de furios pe ea după-amiază, poate că şi-ar fi amintit acel lucru simplu.

Ceva nu se lega, dar Alex era prea beat ca să-şi dea seama ce anume. Adormi în birou.

Miercuri dimineaţa se trezi mahmur. Se tîrî cu greu în sus pe scări şi se prăbuşi pe pat, unde, între durerea din tîmple şi greaţa de la stomac, începu să se întrebe dacă nu cumva avusese loc o neînţelegere. Avea mai mare sens ca acţiunile ei din timpul celor două luni să fie mai relevante decît un comentariu făcut pe moment.

Dacă era adevărat, atunci ducele se făcuse de cea mai mare ruşine. Pe de altă parte, însă, comentariul Emmei legat de bani îi confirma opinia despre femei, aceea pe care o avusese timp de aproape zece ani. Cu siguranţă că o decadă întreagă conta mai mult decît cele două luni de cînd o cunoştea pe ea.

Alex scoase un geamăt agonizant. Îl durea prea tare capul ca să-şi dea seama de realitate şi adevărul era că se temea să nu se dispreţuiască odată ajuns la o concluzie cu privire la după-amiaza de dinainte.

Se blestemă, spunîndu-şi că era un laş, şi adormi din nou. Era mai uşor decît să se gîndească la ea.

Se trezi în sfîrşit, la cîteva ore după prînz, dar nu datorită îndemnurilor precaute ale valetului său şi nici din cauza razelor strălucitoare care intrau pe fereastră. Îl trezi brutal Dunford, care îşi făcuse cu măiestrie drum pe lîngă Smithers şi care-l ignorase pur şi simplu pe valetul ducelui. Omul se retrăsese rănit în bucătărie, ca să-şi oblojească orgoliul şi să bea o cană de cafea tare.

– Trezeşte-te, Ashbourne! strigă Dunford zgîlţîindu-l pe Alex de umeri. Pentru Dumnezeu, omule, nu cred că avem prea mult timp.

Alex deschise ochii fără voie. Se simţea de parcă ar fi avut pleoapele sigilate cu ceară.

– Ce cauţi în dormitorul meu?

Dunford făcu un pas înapoi cînd simţi aroma de alcool stătut din respiraţia ducelui.

– Doamne, Ashbourne, puţi! Ce-ai făcut aseară? Ai băut toată pivniţa de vinuri?

– Nu-mi amintesc să te fi invitat în dormitorul meu, spuse acesta pe un ton iritat.

Dunford strîmbă din nas.

– Mirosul care vine din direcţia ta e uluitor.

– De fapt, nu cred că te-am invitat aici *vreodată*.

– Nu te flata singur. Există multe alte dormitoare în care aş prefera să fiu. Oricum, avem probleme. E nevoie de măsuri disperate.

Alex îi aruncă prietenului său o privire supărată şi se ridică din pat cu greu, apoi se apropie de lavoar, unde un vas cu apă rămăsese de seara trecută. Se stropi pe faţă şi clipi de cîteva ori. Apa rece îi reporni circulaţia sîngelui.

– Dunford, ce tot spui?

– Se întîmplă ceva la reşedinţa Blydon. Ceva foarte ciudat. Cred că e nevoie să intervenim.

Alex închise o clipă ochii.

– Mi-e teamă că o să mergi singur. Nu cred că eu mai sînt binevenit în casa familiei Blydon.

Dunford ridică din sprîncene, încurcat.

– M-am certat cu Emma, spuse Alex simplu.

– Înţeleg.

Alex nu prea credea asta.

– S-ar putea să fi fost numai o neînţelegere, bombăni. Caz în care se poate să fiu cel mai mare idiot care a trăit vreodată pe lume.

Dunford refuză să comenteze. Alex îşi privi atent prietenul. Se cunoşteau de ani buni şi preţuia judecata acestuia.

– Ce părere ai tu despre Emma? Ai petrecut destul de mult timp cu ea de cînd a venit. Ce crezi despre ea cu adevărat?

– Cred că eşti un idiot dacă n-o iei de soţie.

– Crezi că s-ar mărita cu mine pentru bani?

– Pentru Dumnezeu, Ashbourne, are şi ea averea ei. N-are de ce să se mărite pentru bani.

Alex simţi cum nodul pe care-l avusese în stomac începea să se destrame, pe măsură ce îi dispărea cinismul pe care-l dusese cu sine ani buni.

– Dar crezi că e lacomă? întrebă aproape cu disperare. Unele femei nu au niciodată îndeajuns ca să se simtă satisfăcute.

Dunford îl privi în ochi, cu căldură.

– Crezi că e lacomă, Ashbourne? Sau ţi-e teamă să rişti?

Alex se aşeză într-un fotoliu. Chipul îi era un portret al disperării abjecte.

– Nu mai ştiu nimic, spuse obosit, sprijinindu-şi fruntea în palmă.

Dunford se apropie de fereastră şi privi spre străzile aglomerate ale Londrei. Oftă încet, conştient de confuzia amicului său, dar înţelegînd că trebuia să-i păstreze neatinse ultimele fărîme de mîndrie. Se uită fix la un stejar înalt de vizavi şi spuse:

– Te cunosc de cel puţin zece ani, Ashbourne, şi în tot acest timp am ţi-am dat foarte rar sfaturi. Dar o să fac asta acum.

Tăcu o clipă, încercînd să-şi adune cuvintele.

– Zece ani ai fost resemnat la gîndul că soarta o să-ţi arunce în cale o căsătorie dacă nu nefericită, atunci măcar nesatisfăcătoare. După care ai cunoscut-o pe Emma, şi deodată perspectiva unei vieţi fericite a apărut în mintea ta. Ai ajuns să ai atît de puţină încredere în femei încît nu poţi decît să cauţi

motive pentru care ea n-o să-ţi fie o soţie bună. Se întîmplă asta pentru că ştii că, dacă te însori cu ea şi n-o să fii fericit, o să doară mult mai tare decît dacă te-ai fi însurat din convenienţă.

Alex închise ochii, neobişnuit ca emoţiile să-i fie puse astfel sub lupă.

– Dar uiţi ceva, continuă Dunford pe un ton scăzut. Dacă rişti cu Emma şi ajungi să fii fericit, atunci o să fii mai fericit decît ai visat vreodată. Şi am senzaţia că ea merită să rişti.

Alex înghiţi în sec şi se ridică din fotoliu. Se apropie de Dunford, la fereastră, şi rosti pe un ton grav:

– Nu-i uşor să asculţi cum ţi-e disecat sufletul. Dar îţi mulţumesc.

Dunford zîmbi puţin.

– Nu cred că vrea să mă mai vadă, totuşi, continuă Alex pe un ton posomorît. Am stricat totul. S-ar putea să nu reuşesc să repar lucrurile.

Dunford aplecă puţin capul într-o parte.

– Prostii. Nimic nu e ireparabil. Plus că s-ar putea să nu aibă de ales.

Alex ridică o sprînceană.

– Cred că ea şi Belle au dat de vreun bucluc, explică Dunford. De asta am venit.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Alex repede, cuprins de panică.

– Nu sînt sigur. Am trecut pe la conacul Blydon în dimineaţa asta, ca s-o văd pe Belle, şi în timp ce o aşteptam am auzit-o instruind un servitor să-i ducă o scrisoare vicontelui Benton cu mare repeziciune.

– Woodside! exclamă Alex. De ce ar vrea să-l contacteze pe nemernicul ăla?

– N-am nici cea mai vagă idee. De fapt, sînt destul de sigur că-l detestă. S-a ţinut după ea cu priviri languroase mai bine de un an. M-a implorat nu o dată s-o scap de el. De ce crezi că dansăm aşa des împreună?

Alex îşi prinse vîrful degetului mare între dinţi şi încercă să înţeleagă comportamentul lui Belle.

– Ceva nu e cum trebuie, spuse apăsat.

– Ştiu. Şi nu e tot. Cînd Belle se pregătea să intre în salonul în care aşteptam, Emma a coborît în grabă. Nu cred că m-a văzut de la început, pentru că a prins-o pe verişoara ei de braţ şi i-a şoptit „ai trimis-o? Te-ai asigurat că Mallory îi spune că-i urgent? N-o să meargă dacă nu vine să vă întîlniţi la balul lui lady Mottram".

– Şi după aceea?

– După aceea m-a văzut, s-a înroşit şi n-a mai ştiut ce să zică. Nu cred că am mai văzut vreodată pe cineva atît de stînjenit. Imediat după a fugit înapoi în sus pe scări.

– Ai întrebat-o pe Belle despre ce a fost vorba?

– Am încercat, dar ea mi-a spus o poveste ridicolă despre o festă pe care vor ele două să i-o joace lui Ned. Îmi imaginez că spera să n-o fi auzit cînd i-a dat servitorului scrisoarea pentru Woodside.

– Trebuie să facem ceva, spuse Alex pe un ton hotărît. Woodside n-are scrupule. Orice ar vrea ele să facă o să iasă rău.

– Nu putem să le oprim dacă nu ştim despre ce e vorba.

Alex îşi puse mîinile în şolduri.

– Atunci le întrebăm în seara asta.

– Da, spuse Dunford dînd aprobator din cap.

– La balul lui lady Mottram.

Capitolul şaptesprezece

– Cum arăt?

Emma sări în faţa lui Ned, subţire şi îmbrăcată în negru de sus pînă jos. Purta o pereche de pantaloni negri care-i aparţinuseră lui în adolescenţă. Ned se uită la ea fără să spună nimic.

– Semăn cu un băiat? insistă Emma. Îmi prind părul, bineînţeles.

Ned înghiţi în sec.

– Emma, treaba e că... nu. Nu arăţi deloc ca un băiat.

– Nu? oftă ea. Fir-ar să fie! Şi aşa mă bucuram că am găsit o pereche de pantaloni care mi se potrivesc. Sînt puţin cam mari în talie, ce-i drept.

Trase de pantaloni ca să-i arate.

– Orice ar fi fost mai mic mi-ar fi venit prea strîns pe şolduri. Pantalonii nu sînt deloc croiţi pentru formele unei femei.

– S-ar putea să existe un motiv bun pentru asta, murmură Ned la vederea felului obscen în care pantalonii îi strîngeau trupul feminin. Bine că sîntem veri, remarcă el. N-aş vrea să te vadă nimeni altcineva îmbrăcată aşa.

– Nu fii aşa corect. Sincer, pantalonii mi se par foarte comozi. Mă şi mir că femeile nu s-au revoltat încă. Dacă vrei să afli de ce leşinăm atît de des, încearcă să te strîngi cu un corset.

– Şi, Emma, trebuie să... Adică...

Ned tăcu şi pe chip i se aşternu o expresie chinuită.

– Trebuie să ce?

– Ei bine, să-ţi ascunzi...

Făcu un gest cu mîna în direcţia sînilor ei. De obicei, el şi cu ea vorbeau deschis, dar Ned descoperi că nu putea să rostească denumirea părţilor ei intime.

– Înţeleg, spuse ea încet. Poate că ai dreptate. Dacă aştepţi puţin...

Ieşi din cameră şi se întoarse cinci minute mai tîrziu. Pieptul îi arăta cam la fel.

– Îmi pare rău, spuse încurcată. Mi-era prea incomod. O să port o haină largă.

Ned se gîndi că era mai bine să renunţe la subiect şi îi întinse una dintre jachetele sale mai vechi.

– Trebuie să plecăm, îi spuse. Încearc-o pe asta. Nu cred că ajunge pînă în pămînt.

Nu ajungea, dar era periculos de aproape. Emma îşi privi costumaţia.

– Parcă aş fi un copil sărac la o înmormîntare.

Cei doi conspiratori ieşiră pe coridor şi se apropiară de scara servitorilor.

– Ai grijă la a treia treaptă, şopti Emma. Scîrţîie. Trebuie să te sprijini de perete.

Ned o privi amuzat.

– Te strecori des pe aici?

Emma roşi amintindu-şi de ziua în care cobora cu Belle pe aceleaşi scări, îmbrăcate în cameriste. Ziua în care-l cunoscuse pe Alex.

– Belle mi-a spus despre ea, rosti încurcată.

Urmînd sfatul surorii lui, coborîră fără zgomot, trecură în vîrfurile picioarelor prin bucătăria goală şi ieşiră pe uşa din spate, în noaptea întunecată, ca de catifea.

Petrecerea lui lady Mottram era deja în toi cînd Alex şi Dunford, amîndoi îmbrăcaţi impecabil în costume austere de seară, de culoare neagră, intrară pe uşile sălii de bal.

– Le vezi? întrebă Alex scurt, folosindu-se de înălţimea lui ca să se uite pe deasupra capetelor invitaţilor.

– Nu, răspunse Dunford întinzînd şi el gîtul.

– Emma nu e aici, spuse Alex.

– Cum adică? Trebuie să fie.

– Nu e. Îi văd părul de la kilometri distanţă.

– Stai puţin! exclamă Dunford. O văd pe Belle.

Alex se uită în direcţia în care se uita prietenul lui pînă cînd văzu şi el părul blond al Arabellei. Era înconjurată de mulţimea obişnuită de admiratori.

– Woodside e chiar alături de ea.

Dunford se încruntă.

– Iar ea nu-l descurajează defel. Hai cu mine.

Îşi făcu hotărît loc prin mulţime, cu Alex pe urmele sale.

– Belle! exclamă Dunford jovial cînd ajunse alături de ea. Eşti chiar mai frumoasă decît de obicei.

Se aplecă şi îi sărută mîna. Belle îl privi bănuitoare.

– Şi vicontele Benton!

Îl lovi pe Woodside pe spate.

– A trecut prea mult de cînd nu ne-am văzut! Voiam să te întreb ceva despre haina pe care o porţi. O admir de ceva vreme. Unde ai făcut-o?

Odată ce Woodside era atent în altă parte, Alex se concentră asupra lui Belle.

– Lady Arabella, spuse scurt, aruncîndu-le o privire ameninţătoare celorlalţi tineri, trebuie să-ţi vorbesc în intimitate.

– N-am nimic să-ţi spun, răspunse Belle ridicînd bărbia.

Alex se întoarse către Dunford şi Woodside.

– V-ar deranja dacă aş răpi-o un moment pe lady Arabella? Promit s-o aduc repede înapoi.

Îi făcu cu ochiul vicontelui.

– Ştiu cît ţine la tine şi n-aş vrea să te văduvesc prea mult de compania ei.

Îi zîmbi periculos lui Bell şi o apucă de încheietură, apoi o trase cu forţă afară, pe un balcon.

– Unde-i verişoara ta?

– Nu plînge după tine, acasă, dacă de asta te temi.

Belle înghiţi în sec, dîndu-şi imediat seama că-i spusese prea multe ducelui. El observă imediat privirea vinovată.

– Unde e? E în pericol? Dumnezeu ştie în ce belele se bagă dacă n-are cine s-o păzească.

Alex nu avea nici un motiv raţional ca să se teamă atît, dar ştia cumva că Emma era în pericol. Ştia şi că n-ar fi putut să nu facă nimic şi să lase să i se întîmple ceva.

– Poate foarte bine să aibă grijă de ea însăşi, fără ajutorul tău. Nu ştiam că încă te mai priveşte ce alege să facă verişoara mea.

– Nu glumi cu mine, milady, o avertiză Alex. Unde-i Emma?

– Ascultă, alteţă, spuse Belle pe un ton plin de dispreţ. Te-ai comportat sinistru. Nu ştiu ce i-ai spus, dar cred că a fost foarte urît, pentru că nici nu vrea să vorbească despre asta. Merge prin casă cu o figură mai supărată decît am văzut eu vreodată şi din cînd în cînd plînge fără nici un motiv. Sper că eşti mulţumit! se răsti. Abia dacă reuşim să-i distragem atenţia destul cît să nu se gîndească la porcul care o curta! Din fericire avem...

Se opri brusc.

– Din fericire, ce? întrebă Alex pe un ton poruncitor. Ce faceţi în seara asta ca să-i distrageţi atenţia?

– Am spus „porc"? întrebă Belle deodată, înclinînd capul şi ducîndu-şi degetul la bărbie într-un gest de nedumerire prefăcută. Am vrut să spun „parazit"! şuieră. Acum lasă-ne, pe mine şi pe Emma, în pace!

Îşi trase mîna din mîna lui şi intră înapoi în sala de bal, direct spre Woodside şi Dunford.

– Îmi pare rău pentru comportamentul nepoliticos al lui Ashbourne, spuse zîmbind fermecător şi uitîndu-se în ochii de

un albastru palid ai lui Woodside. Mi-a pus întrebări despre verişoara mea. Ştii, probabil, că încearcă să o cucerească.

Vicontele îi aruncă lui Belle o privire parşivă.

– Aveam impresia că şi ea ţine la el.

– Nu mai ţine. De fapt, de asta a rămas acasă astă-seară. Încă mai e puţin supărată din cauza afacerii ăsteia. Dar nu vreau să vorbesc despre Emma în seara asta. Vreau să aflu mai multe despre tine, milord. Ned mi-a povestit atît de multe!

În ochii lui Woodside străluci o privire avidă. Se convinsese pe sine că Ned alesese s-o ofere pe sora sa în schimbul a zece mii de lire.

– Sînt convins că aşa e, spuse.

Dunford îşi stăpîni un icnet cînd îl văzu pe Alex venind furios spre ei.

– Woodside, nu te-ar deranja dacă aş lua-o la vals pe lady Arabella, aşa e? Ştiu că Ashbourne tocmai ţi-a răpit-o o vreme, dar şi eu trebuie să-i vorbesc neapărat.

– Nu vreau să dansez, Dunford, se răsti Belle.

– Ba eu cred că vrei, răspunse el pe un ton catifelat, trăgînd-o pe ringul de dans.

Woodside oftă iritat şi se uită cum prada îi era din nou luată de sub nas. Avea de gînd să plece să-şi caute ceva de băut cînd Alex apăru în dreapta sa.

– Mă scuzi, rosti ducele zîmbind crispat. Sînt sigur că abia aşteptai să petreci seara cu lady Arabella. E minunată.

Woodside îl privi bănuitor.

– Ce are să-i spună atît de important?

Alex îşi ascunse dezgustul pentru interlocutor şi zîmbi amabil.

– De fapt, Woodside, e vina mea. Ştii că am curtat-o pe verişoara ei?

Un zîmbet conspirativ îi traversă chipul lui Woodside. Nu crezuse niciodată că puternicul duce de Ashbourne avea să se

însoare cu o nimeni fără titlu, venită din colonii, aşa că nu simţi nevoia să vorbească respectuos despre Emma.

– Fetişcana din America, zici? E delicioasă, dar n-aş fi crezut că unul ca tine o să fie interesat de o colonistă.

Alex se străduí să nu-i rupă limba din gură.

– Ne-am contrazis puţin, vezi tu, iar acum nu-mi mai vorbeşte.

– Trimite-i flori, sugeră condescendent vicontele. Sau bijuterii dacă nu crezi că familia ei va considera gestul prea îndrăzneţ. Funcţionează întotdeauna.

Îşi scutură nişte scame imaginare de pe mînecă.

– Femeile sînt uşor de manipulat.

Alex se întrebă de cît efort în plus ar fi avut ca să-i scoată şi plămînii din piept după ce-i rupea limba.

– L-am rugat pe Dunford să-mi pledeze cauza la urechea lui Belle, pentru că, evident, eu n-am reuşit pe balcon. Încearcă s-o convingă s-o determine pe Emma să-mi vorbească, să ne împăcăm.

Woodside dădu aprobator din cap.

– O atitudine înţeleaptă. Dacă merge, o să fie mai ieftin decît o brăţară.

Alex zîmbi cu dinţii strînşi.

– Motiv pentru care noi doi ar trebui să ne rugăm să aibă succes.

Nu avea. Dunford încercase cam toate tacticile imaginabile ca s-o convingă pe Belle să-i spună unde era Emma, dar ea rămase implacabilă. Pînă la urmă tînărul hotărî că şantajul era ultima soluţie. Îşi drese glasul de cîteva ori, se uită în ochii albaştri ai lui Belle, zîmbi şiret şi spuse:

– Draga mea, dacă nu-mi spui în clipa asta unde e verişoara ta, jur că o să fac aşa o scenă încît o să-ţi ia ani buni să-ţi refaci reputaţia.

Belle îl privi cu reproş.

– Sîntem în mijlocul unei săli aglomerate de bal, Dunford. Ce-ai putea să faci?

– O să te sărut.

– Ei, hai, spuse ea pe un ton dezinteresat.

– Cu limba, rosti el rar, privind-o cu subînţeles.

Belle tresări, speriată de îndrăzneala lui.

– N-ai face una ca asta. Nici măcar nu te simţi atras de mine, mi-ai spus-o deja. De mai multe ori,

– Nu contează.

– Mi-ai distruge reputaţia.

– În momentul ăsta, Belle, nu-mi pasă.

Ea îl privi în ochii căprui care aveau o expresie serioasă. Ştiu că-l judecase greşit. Sub faţada sa plăcută era o voinţă de fier cu care tocmai cîştigase lupta dintre ei.

– N-am de ales, aşa e?

– Absolut deloc.

Belle oftă. Îi era rău şi se întrebă dacă nu cumva Dunford şi Ashbourne ar fi putut chiar să-i ajute pe Emma şi pe Ned.

– N-am toată noaptea la dispoziţie, Belle.

– Bine, cedă ea. Emma şi Ned se strecoară în casa lui Woodside. Ned are o datorie la cărţi şi ei doi vor să fure chitanţa.

– Poftim? Dintre toate lucrurile prosteşti pe care ar fi putut să le facă!

– Sînt foarte mulţi bani, spuse Belle sec.

– Fratele tău ar trebui să înveţe să-şi plătească datoriile, ca un gentleman. Sau cel puţin să nu parieze mai mult decît îşi permite.

– Woodside a trişat. Aşa e drept.

Dunford clătină din cap.

– Şi presupun că tu trebuie să-l ţii ocupat pe viconte pînă cînd rudele tale îi caută prin lucruri.

Belle dădu aprobator din cap şi făcu o plecăciune, pentru că valsul luase sfîrşit. Dunford o luă de braţ şi o conduse înapoi alături de Alex şi de Woodside.

– Ai grijă cum îţi faci datoria, draga mea, îi murmură la ureche. Am sentimentul că tu şi vicontele aveţi opinii diferite asupra a ceea ce înseamnă să ţii pe cineva ocupat. Woodside, poftim, spuse vesel, dîndu-i acestuia mîna lui Belle. Ţi-o încredinţez pe lady Arabella. Numai despre tine mi-a vorbit.

Woodside dădu încet din cap spre Belle şi un zîmbet sinistru îi traversă chipul.

– Mă tem că eu şi Ashbourne trebuie să ne luăm la revedere, continuă Dunford. Vă urez o seară plăcută în continuare.

– Sînt sigur că aşa o să fie, spuse Woodside pe un ton scăzut. Speram să-i arăt lui lady Arabella grădinile. Lady Mottram are unele dintre cele mai frumoase din Londra.

Belle făcu o grimasă de neplăcere, pe care o mască în grabă, tuşind.

– Mă tem că s-ar putea să fiu puţin răcită. Nu cred că ar trebui să ies în aerul umed.

Dunford îi salută făcînd un semn cu capul şi îl împinse pe Alex spre uşă.

– Mi-a spus tot, şopti. Îţi povestesc cînd ajungem la trăsură.

* * *

– Opreşte aici.

Şareta închiriată de Ned şi de Emma pentru drumul pînă la casa din oraş a lui Woodside se opri la o stradă distanţă de clădirea cu pricina. N-aveau nevoie de tropotul copitelor care să-i trezească pe servitori şi care să le anunţe sosirea. Ned îl plăti pe vizitiu, iar Emma nu spuse nimic, fiindcă nu voia ca vocea-i feminină să-i dea de gol identitatea.

Se strecurară cu pas uşor de-a lungul străzii pînă cînd ajunseră la reşedinţa Woodside. Vicontele închiriase o locuinţă modestă, fapt pentru care Emma era din cale-afară de recunoscătoare. Un conac mare ar fi însemnat o căutare mult prea lungă şi probabil că ar fi adăpostit o armată de servitori foarte vigilenţi, însă căminul relativ mic al lui Woodside nu avea, probabil, prea mult personal.

– Cred că ar trebui să mergem pe lateral, şopti Ned. Vedem dacă a lăsat vreo fereastră deschisă. E o noapte destul de caldă.

Emma dădu repede din cap şi îşi urmă vărul pe aleea îngustă care mergea de-a lungul clădirii. Aveau noroc. Woodside lăsase pe jumătate deschisă fereastra cea mai din spate, probabil ca să intre aer într-o cameră altfel nu tocmai bine aerisită.

– E cam sus, spuse Ned făcînd o grimasă.

– O să mă ridici, spuse ea.

– Şi eu cum intru?

– Păi cred că nu intri, răspunse Emma zîmbind nesigur. Asta dacă nu reuşeşti să te caţeri pe tencuială.

– Nu-mi place.

Nici Emmei nu-i plăcea în mod deosebit să meargă singură, dar ştia că vărul ei nu i-ar fi dat niciodată voie să-şi ducă planul pînă la capăt dacă ar fi ştiut cît de frică-i era.

– Să-mi dai de veste dacă vezi pe cineva venind.

– Ce spui de-o tuse?

Ea dădu scurt din cap, iar el împreună mîinile ca verişoara sa să poată să se caţere şi o sprijini cu putere cînd ea se ridică la nivelul ferestrei.

– Cred că aici e biroul lui! şopti ea bucuroasă, deschizînd mai mult fereastra. Şi uşa e închisă, aşa că probabil nu trebuie să-mi fac griji că o să intre servitorii.

– O să te împing înăuntru, zise Ned. Încearcă să ridici un picior pe pervaz, ca să poţi să intri.

Ned o ridică mai mult, iar Emma strînse din dinţi şi îşi folosi toată puterea ca să se sprijine de pervaz şi să ridice piciorul prin fereastra deschisă. După aceea intră cu uşurinţă în biroul lui Woodside şi se lăsă să cadă pe covor, binecuvîntînd în gînd pantofii cu talpă moale.

– Era şi timpul să fac ceva util cu experienţa de căţărat în copaci, spuse încet.

O rază mică de lună intra în cameră prin fereastra deschisă, dar chiar şi după ce ochii Emmei se obişnuiră cu întunericul, ea descoperi că nu vedea suficient de bine ca să caute ce voia. Băgă mîna în buzunarul hainei şi scoase o lumînare, pe care o aprinse. Avînd mai multă lumină căută mai uşor prin cameră. Privirea îi căzu în sfîrşit pe crăpătura de sub uşă. Orice servitor care ar fi trecut pe acolo ar fi văzut cu uşurinţă lumina lumînării strălucind prin deschizătură. Emma îşi scoase repede haina şi o puse în partea de jos a uşii.

– Bine, şopti ca pentru sine. Dacă aş fi un tîlhar de joasă speţă care ar încerca să fure banii unui tînăr respectabil, unde aş pune chitanţa?

Biroul părea locul cel mai potrivit pentru început. Pînă la urmă, doar Woodside nu se aştepta ca Ned şi Emma să intre în casa lui, aşa că probabil nu făcuse efort din cale-afară ca să ascundă chitanţa. Emma deschise primul sertar. Cîteva pene şi hîrtie de scris, dar nimic nu semăna cu biletul pe care i-l descrisese Ned.

Trecu la sertarul următor. Din nou, fără noroc. Trase de al treilea sertar, dar acesta era încuiat.

Inima Emmei începu să bată mai repede, iar tînăra se grăbi la fereastră.

– Ned? şopti.

– Ce-i?

– Unul dintre sertare e încuiat.

– Încearcă să foloseşti o agrafă. Multe dintre birourile vechi n-au încuietori prea rezistente.

– Foarte bine.

Emma se grăbi înapoi la sertar, îşi scoase o agrafă din păr, îşi prinse buza cu dinţii şi înfipse acul în încuietoare. Nimic. Îl răsuci de cîteva ori. Tot nimic. Pînă la urmă se uită urît la sertarul care o supărase şi rosti încet:

– Încuietoare mică şi proastă. Nu mă pricep şi tu ştii prea bine.

Încuietoarea cedă şi se răsuci, iar Emma zîmbi larg.

– Ei, vezi, n-a fost chiar aşa greu.

Căută prin sertar. În el erau cîteva documente legale, ceva ce părea a fi contractul de închiriere a casei şi chiar nişte bani, dar nu şi chitanţa. Emma puse repede documentele la loc, în ordinea în care erau, şi închise sertarul, asigurîndu-se că se încuiase. Fugi înapoi la fereastră.

– Nu era acolo, spuse.

– Mai caută!

Oftînd, Emma îşi îndreptă atenţia spre un raft de cărţi construit în perete, aşezat chiar lîngă uşă. Se gîndise că poate Woodside strecurase chitanţa în vreuna dintre cărţi. Slavă Domnului că n-avea o bibliotecă în toată regula acolo. Estimă că erau acolo cam treizeci sau patruzeci de cărţi. N-avea să dureze prea mult să se uite prin toate.

Se căţără pe un scăunel şi începu de pe raftul de sus, care părea să adăpostească operele complete ale lui Shakespeare. Se gîndi, zîmbind poznaş, că poate totuşi Belle chiar avea ceva în comun cu Woodside.

***

Trăsura lui Alex opri în faţa casei lui Dunford după ce se clătinase pe străzile Londrei cu o viteză aducătoare de moarte.

Woodside locuia la numai cîteva străzi distanţă de Dunford, aşa că ei doi hotărîseră să oprească acolo, în aşa fel încît să nu trezească bănuieli nimănui.

– O omor, spuse Alex apăsat, făcînd paşi mari în jos pe stradă.

Dunford văzu expresia furioasă de pe chipul amicului său şi se convinse că acesta vorbea serios. În cîteva minute ajunseseră la reşedinţa lui Woodside.

– Nu văd nici un semn de intrare prin efracţie, spuse Alex uitîndu-se atent la faţada clădirii.

– E o alee în lateral, răspunse Dunford. Vino.

Cei doi merseră spre colţul casei, unde se opriră brusc. Spre capătul clădirii era o figură masculină care privea nerăbdătoare spre o fereastră.

– Ai găsit-o? îl auziră întrebînd încet.

Alex şi Dunford făcură cîţiva paşi înapoi.

– Dragul nostru prieten, lordul Edward, spuse Dunford batjocoritor.

– Pe care o să-l omor imediat ce termin cu Emma, rosti Alex pe un ton ameninţător.

– Aşteaptă aici, spuse Dunford repede.

Se mişcă precum fulgerul şi, înainte ca Alex să-şi dea seama ce se întîmpla, prietenul său îi pusese mîna la gură lui Ned. Ducele li se alătură în grabă.

– Emma e înăuntru? întrebă.

Ned dădu din cap, cu ochii mari de surpriză şi o doză sănătoasă de teamă.

– Ce naiba te-a făcut să aştepţi aici cît a intrat ea?

Dunford nu-i dădu drumul, aşa că Ned nu putea să răspundă, fapt pentru care era foarte recunoscător, fiindcă nu ştia ce ar fi putut să zică. Se întrebase acelaşi lucru în ultimele zece minute, simţindu-se ca un prost acolo, în faţa ferestrei, cu Emma căutînd de una singură prin casă.

Alex continuă interogatoriul.

– Caută chitanța, așa e? Cum te aștepți să găsească o bucată de hîrtie înăuntru?

Din nou, Dunford nu-i luă mîna de la gură, așa că tînărul făcu singurul lucru pe care-l putea face ca să scape. Îi linse palma agresorului.

Dunford sări înapoi, dezgustat pînă-n măduva oaselor. Dădu să se șteargă pe haină, apoi se răzgîndi și se șterse pe haina lui Ned.

– Nu puteam să răspund dacă-mi țineai mîna la gură, explică el pe un ton nonșalant.

– Ei bine? întrebă Alex.

– Nu știu. Speram să avem noroc. A fost ideea ei.

– Sînt sigur.

Alex n-avea nici o îndoială că Emma venise cu planul. Plănuia s-o țină mai din scurt după ce se căsătoreau.

– Dar n-ar fi trebuit să accepți.

Ned îi aruncă o privire condescendentă.

– Tu ai încercat vreodată s-o oprești după ce s-a decis să facă un lucru? Ar fi venit singură dacă nu mergeam cu ea.

– Intru, declară Alex.

– Nu cred că-i o idee atît de bună, spuse Ned ezitant.

Alex îi aruncă o privire de gheață bărbatului mai tînăr.

– Judecata ta nu s-a dovedit a fi impecabilă pînă acum.

Ned înghiți în sec și se dădu la o parte.

– Dunford, mă ajuți?

* * *

Între timp, în biroul lui Woodside, Emma terminase de căutat în bibliotecă și se pregătea să renunțe cu totul la camera respectivă. Se părea că era nevoită să caute și în restul casei pînă la urmă. Ideea n-o bucura din cale-afară.

Tocmai se pregătea să se aplece pe fereastră şi să-i spună lui Ned cum stăteau lucrurile cînd îşi aminti deodată că lăsase agrafa pe birou. Nu voia să lase dovezi incriminatorii, deşi probabil că nu conta, fiindcă după ce observa lipsa chitanţei Woodside avea să-şi dea seama cine o luase. Nu era prost. Pînă la urmă reuşise să-l păcălească pe Ned cu zece mii de lire. Emmei i se părea că trebuie să ai un anumit nivel de inteligenţă ca să înşeli cu atîta eficienţă.

Oricum, nu voia să lase în urmă ceva ce el să ducă la autorităţi, aşa că se întoarse şi întinse mîna după agrafă. Şi văzu cutia din lemn.

Era pe birou, ornamentată bogat, de parcă ar fi fost importată din Asia.

– Vai, Doamne, te rog, te rog, repetă ea, uitînd cu totul de agrafă.

Închise ochii şi se rugă în timp ce deschidea capacul. Trase aer adînc în piept şi deschise ochii. Înăuntru era o bucăţică de hîrtie împăturită de mai multe ori. Abia putînd să mai respire, o desfăcu atent.

„Eu, Edward William Blydon, viconte Burwick, jur să-i plătesc lordului Anthony Woodside, viconte Benton, suma de zece mii de lire."

Dedesubt Emma văzu semnătura familiară a lui Ned. În acel moment de supremă uşurare îşi dădu în sfîrşit seama cît de tare-i bătea inima.

– Mulţumesc, Doamne, spuse încet, închizînd la loc cutia.

– Ned! strigă încet. Am găsit...

Se răsuci la timp ca să-l vadă pe Alex sărind înăuntru pe fereastra deschisă şi aterizînd pe covor cu graţia unei pantere.

– Tu! se înecă ea, făcînd şocată un pas înapoi.

Alex strînse supărat din buze.

– Tu, domnişoară, ai să-mi dai cîteva explicaţii.

Capitolul optsprezece

Emma rămase cu gura căscată.

– Oricum, continuă Alex pe un ton potolit, nu cred că ăsta este locul cel mai bun. Ai găsit nenorocita aia de chitanţă?

– De fapt, spuse ea cu aroganţă, să ştii că am găsit-o.

Îi flutură hîrtia pe sub nas.

– În cazul ăsta sper să mă scuzi că o să te arunc afară pe fereastră.

O apucă de braţ şi o trase în cealaltă parte a camerei.

– Aşteaptă! Exclamă ea. Haina mea! Am lăsat-o la uşă. Am şi lumînarea.

Se grăbi spre într-acolo, ridică haina şi se îmbrăcă repede.

– Ce mai hoaţă! spuse ca pentru sine.

Alex luă cu un gest foarte supărat lumînarea de pe birou şi stinse flacăra, dar nu înainte să-i arunce Emmei o privire letală.

– Gata, gata, spuse ea repede, grăbindu-se spre fereastră.

Nu mergea destul de repede pentru gustul lui, aşa că Alex o ridică în braţe şi o scoase el însuşi pe fereastră, ca să aterizeze în braţele lui Dunford.

– Şi tu eşti aici? întrebă ea pe un ton pierdut.

– În locul tău aş fi recunoscător. Ashbourne e pe punctul să explodeze.

Emma nu se îndoia. Se răsuci spre Ned.

– Ce se întîmplă. De ce-au venit?

Vărul ei nu făcu decît să ridice din umeri.

– Poţi s-o laşi jos, Dunford, spuse Alex sărind afară. Lumînarea ta, îi spuse Emmei întinzîndu-i obiectul pe care ea îl ascunse imediat în buzunar. Hai să plecăm de-aici.

– N-ar trebui să închidem la loc fereastra? sugeră Emma.

Cu mare răbdare, Alex se întoarse spre fereastră.

– Dunford, mă ajuți?

Amicul său formă o treaptă din palme, iar Alex se ridică și închise fereastra.

– De fapt, spuse Emma când el ajunsese înapoi jos, nu era închisă de tot. Era deschisă cam șase centimetri.

Alex inspiră adînc. Emma înghiți în sec când îi văzu un mușchi zvîcnind pe obraz. Își păstră totuși cumpătul și se întoarse către prietenul său.

– Dunford?

Acesta îl ajută din nou să se ridice. Alex împinse fereastra cîțiva centimetri.

– Așa e bine? întrebă folosind probabil tonul cel mai periculos de politicos pe care-l folosise vreodată cu Emma.

Ea era însă în continuare supărată pe el.

– Era ceva mai mult deschisă, rosti răutăcios.

Alex mai deschise puțin fereastra.

– Nu atît de mult.

El o închise puțin.

– Și acum?

– Poate ceva mai... au!

Își frecă locul dintre coaste unde o lovise Ned.

– E foarte bine, cu siguranță, spuse uitîndu-se urît la vărul ei. Am găsit chitanța! exclamă întinzîndu-i acestuia bucata de hîrtie. Aproape că uitasem să-ți spun. Asta e, nu-i așa?

Ned desfăcu biletul și răsuflă ușurat cînd îl citi.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, Emma.

– Pentru nimic, Ned. M-am distrat.

– Eu, pe de altă parte, nu m-am distrat deloc, spuse Alex rar, abia putînd să-și stăpînească furia care amenința să izbucnească asupra ei.

Fusese atît de îngrijorat! Intrase în panică. Trecuseră opt ore lungi din momentul în care Dunford îi spusese că ea şi Belle puneau ceva ciudat la cale şi momentul în care ajunsese în sfîrşit la balul lui lady Mottram ca să se confrunte cu ea. Opt ore lungi în care se plimbase nervos prin cameră, îşi trecuse mîna prin păr şi se întrebase ce naiba avea de gînd şi dacă era în vreun pericol. O după-amiază agonizantă în care se simţise foarte, foarte vinovat din cauza felului în care-o tratase. Şi cînd aflase că avea de gînd să intre în locuinţa lui Woodside îi venise să dea cu pumnul în zid. Opt ore de agitaţie, de teroare, cu stomacul gol, mahmur, nu-i făceau bine nimănui, iar declaraţia ei cum că se distrase nu-i potolise furia.

Emma se dădu instinctiv un pas înapoi cînd îi văzu expresia întunecată.

– Putem să plecăm acum, sau trebuie să te iau pe umăr? întrebă Alex cu un calm care-ţi dădea fiori.

Emma înghiţi în sec, ascunzînd un hohot de rîs nervos care ar fi fost, cel mai probabil, cu totul nepotrivit – ca să nu mai spunem că ar fi fost periculos pentru sănătatea ei.

– Nu... N-o să fie nevoie, spuse temătoare.

Alex îşi întoarse privirea de gheaţă spre Ned.

– Am încredere că tu te descurci să ajungi acasă?

Ned dădu aprobator din cap.

– Dar Emma? O să aibă nevoie de escortă.

Alex îşi strecură braţul pe sub braţul ei şi o trase aproape lîngă el.

– O duc eu acasă. Eu şi verişoara ta avem de discutat cîteva lucruri.

– Am putea să discutăm mîine, spuse Emma repede, încercînd să scape din strînsoarea lui.

El nu-i dădu drumul.

– Ba eu nu cred că am putea.

Făcu semn din cap spre Ned şi începu să meargă atît de repede încît Emma aproape că trebui să fugă ca să ţină pasul cu el. Dunford îi urmă la o distanţă respectabilă.

– Chiar e necesar să mă tragi aşa? spuse Emma cu răsuflarea tăiată, zburînd în jos pe stradă.

– Dacă eşti înţeleaptă o să taci din gură în următoarele cîteva minute.

– Ei bine, n-am picioarele la fel de lungi ca ale tale, spuse fără eleganţă. Nu pot să mă mişc aşa de repede.

Alex se opri brusc. Emma, care avea deja destul avînt, se lovi de el.

– Acum ce mai e? se răsti.

– Pot să te iau imediat pe umăr, o avertiză supărat.

Ea îi aruncă o privire ameninţătoare.

– Să nu cumva să încerci, şobolan mic şi murdar.

Alex răsuflă încet, strîngînd şi desfăcînd pumnul, încercînd cu disperare să nu piardă controlul asupra tensiunii care-i cuprinsese corpul.

– Vino, spuse pe un ton sălbatic, trăgînd-o iar în josul străzii.

– Şi oricum, unde mergem? Dacă n-ai observat, să ştii că eu locuiesc în cealaltă direcţie.

– Mergem acasă la Dunford. E la doar cîteva străzi de aici. Putem să luăm o trăsură de acolo.

– Foarte bine. Pentru că mă aştept să mă duci acasă imediat, pufni Emma. Comportamentul tău din seara asta a fost deplorabil.

Din nou, Alex se opri brusc. Din nou, Emma se lovi de el.

– Încerci să mă înfurii? şuieră el.

Emma ridică nasul în vînt.

– Chiar nu-mi pasă ce simţi, alteţă.

Alex aproape că se crispă cînd auzi pe ce ton îi folosise ea titlul. Arătă cu degetul spre ea de parcă s-ar fi pregătit de o

tradă. Figura i se contorsionă, falca i se încordă, iar ducele se strădui să găsească vreun lucru de spus. Pînă la urmă lăsă în jos degetul care-i tremura. Încă mai avea destulă demnitate cît să n-o scuture în mijlocul unei străzi publice. Plus că Dunford venea în urma lor.

– Hai să mergem, spuse sacadat, pornind din nou spre casa amicului său.

***

Cîteva minute mai tîrziu, Alex se opri în faţa locuinţei mici şi cochete a lui Dunford. Emma îşi smulse mîna din strînsoarea lui şi încrucişă sfidătoare braţele, privindu-l cu furie.

Dunford ajunse alături de ei cu cincisprezece secunde mai tîrziu, le aruncă o singură privire şi spuse:

– Mă duc să chem trăsura.

Urcă treptele din faţă cîte două odată. Cînd ajunse sus se întoarse şi spuse:

– Ce-ar fi să aşteptaţi în foaier? Unele dintre petreceri se termină acum şi sînt sigur că nu vreţi să vă vadă cineva stînd acolo. Mai ales în... în costumul ăsta, Emma.

Emma urcă grăbită.

– Cu siguranţă nu vreau să fiu prinsă în vreun scandal care să mă forţeze să mă mărit cu monstrul ăla.

Alex nu spuse nimic, ci urcă supărat în urma ei. Cînd ajunseră amîndoi în siguranţă în foaierul lui Dunford, Emma îndrăzni să-i arunce ducelui o privire. Muşchiul din obraz încă-i mai zvîcnea, iar tensiunea din postură era vizibilă cu ochiul liber.

Era, cu siguranţă, furios. Poate chiar la fel de furios ca ea. Dar Emma nu pricepea de ce-i păsa atît. Îşi arătase clar dispreţul faţă de ea în după-amiaza de dinainte, iar sosirea lui

în biroul lui Woodside, probabil ca să o salveze de la cine ştie ce soartă crudă, era destul de greu de înţeles.

– Trăsura e pregătită, spuse Dunford încet cînd intră înapoi în foaier cîteva momente mai tîrziu, cu mîinile împreunate la spate.

Alex o apucă pe Emma de braţ. Înainte să plece se întoarse spre Dunford şi zise:

– Mulţumesc pentru tot ajutorul.

– Treci mîine pe aici?

– S-ar putea să nu termin cu ea pînă mîine.

Înainte ca Emma să apuce să-l întrebe ce voia să spună, el o trase afară pe uşă şi în jos pe trepte. După ce o aruncă fără prea mare fast în trăsură, Alex merse la vizitiu ca să-i dea instrucţiuni, după care urcă şi el.

Emma îşi încrucişă revoltată braţele la piept şi se ghemui într-un colţ al banchetei tapiţate. N-avea să mai scoată nici un cuvînt de la ea, declară în gînd. Nu-şi imagina de ce credea el că avea dreptul să-şi bage nasul în treburile ei, să-şi asume controlul asupra vieţii ei şi apoi să o trateze ca pe un bagaj. Pufni cu furie şi strînse din buze, privind hotărîtă pe fereastră. După un minut sau două, însă, îşi dădu seama că furia era prea mare şi izbucni:

– Păduche arogant ce eşti! Nu pot să cred că te-ai purtat cum te-ai purtat în seara asta.

– Şobolan, monstru şi păduche, toate într-o singură seară, o luă Alex peste picior. Cred că e una dintre zilele mele bune.

– Cred şi eu, spuse Emma uitîndu-se din nou pe fereastră. Ce naiba! şuieră deodată, întorcîndu-se spre Alex. Tocmai am trecut de locuinţa mea. Unde mergem?

– Mergem la mine.

– Încă un exemplu de aroganţă! se înfurie Emma şi mai mult. Ce drept ai să mă furi din casa mea?

– Dacă-ţi aminteşti, nu te-am furat din casa ta. Te-am furat din casa lui Woodside, şi crede-mă, ţi-e mai bine în ghearele mele decît într-ale lui.

– Îţi ordon să întorci trăsura în clipa asta şi să mă duci acasă.

– Chiar nu-mi dau seama de ce ar conta ce spui tu, Emma.

Ea se retrase.

– Mă ameninţi?

Alex se aplecă în faţă atît de mult încît aproape că-i atinse nasul cu nasul lui.

– Da.

Ca la un semn, trăsura se opri. Alex coborî repede şi, cînd Emma nu se mişcă de pe locul ei, el se aplecă înăuntru, o luă în braţe şi o aruncă pe umăr.

– Nu mai avem nevoie de serviciile tale! îi strigă vizitiului.

Cu Emma dînd din picioare şi scoţînd sunete înfundate (avea destulă prezenţă de spirit să-şi dea seama că, dacă ar fi ţipat, s-ar fi adunat o mulţime de oameni în jurul lor şi asta ar fi dus la un imens scandal, apoi, probabil, la o căsătorie deplorabilă), Alex urcă treptele şi intră în foaier lovind uşa cu piciorul.

– Lasă-mă jos, ceru Emma.

– Nu încă, se răsti el urcînd încă un rînd de trepte.

– Unde mă duci? întrebă ea furioasă, încercînd să întoarcă privirea ca să-şi dea seama unde era.

– Într-un loc unde să putem să vorbim.

– Să vorbim, sau să-mi ţii morală?

– Îmi pui răbdarea la încercare, milady.

– Chiar? întrebă Emma pe un ton batjocoritor. Eu speram că am făcut asta deja.

Alex intră pe o uşă pe care o închise cu piciorul în urma lui, lăsînd-o jos în sfîrşit, într-un pat cu patru stîlpi. Ea se repezi

imediat la uşă, dar ducele îi blocă drumul şi o puse iar pe pat, traversă camera şi încuie uşa cu un sunet zgomotos.

– De ce...

Alex aruncă afară pe fereastră cheia.

– Eşti nebun?

Emma fugi la fereastră şi încercă să-şi dea seama cît de departe de pămînt erau.

– N-o să scapi nevătămată, îi spuse el. Tu, draga mea, eşti un public captiv, şi crede-mă că am să-ţi spun cîteva lucruri.

– Foarte bine, se răsti ea, pentru că şi eu am să-ţi spun ţie cîteva.

– Emma, rosti el pe un ton scăzut şi periculos, ar trebui să fii speriată.

– Bine, spuse ea apăsat. Vorbeşte.

Alex o privi atent. Nu părea deloc încercată de remuşcare, însă el era atît de furios încît începu oricum tirada.

– În primul rînd ...tună.

– Te superi dacă-mi scot haina? îl întrerupse Emma pe un ton sarcastic. Se pare că o să-ţi fiu oaspete ceva vreme.

– Chiar te rog.

Tînăra îşi descheie nasturii hainei, o scoase şi o puse pe un scaun din apropiere.

– Ce naiba ai pe tine? strigă Alex.

Emma se uită în jos la pantalonii pe care-i purta.

– Pentru Dumnezeu, Alex. Doar nu pot să mă strecor prin oraş îmbrăcată în rochie de seară.

Privirea lui alunecă de-a lungul siluetei ei subţiri, cu formele atît de indecent strînse în pantaloni. Se crispă şi se înfurie şi mai tare cînd îşi dădu seama ce efect avea asupra lui să o vadă astfel.

– Tocmai mi-ai mai dat un motiv să ţip la tine, se răsti el. Nu-mi vine să cred că vărul tău te-a lăsat să pleci din casă îmbrăcată aşa.

– Ei, zău, pufni ea. În biroul lui Woodside n-ai spus nimic. Nu aveam nici atunci haina pe mine, îi aminti ea.

– N-am observat, se răsti Alex. Era întuneric.

Ea ridică din umeri.

– Începe-ţi discursul, nu vrei? Am avut o zi lungă.

Alex trase aer adînc în piept. Era convins că ea încerca intenţionat să-l provoace. Avea să-i facă pe plac. Avea tot dreptul să fie supărată pe el din cauza comportamentului său de cu o zi înainte, dar asta nu scuza faptul că nu ţinuse deloc seama la propria siguranţă în acea seară.

– Ai idee în ce pericol te-ai pus? întrebă în sfîrşit, pe un ton egal.

– Aveam un plan foarte bun, răspunse ea. Care, evident, a funcţionat.

– Chiar aşa? Spune-mi despre planul ăsta. Ce-ai fi făcut dacă Woodside venea acasă şi te găsea în timp ce-i tîlhăreai biroul?

– Belle îl ţine ocupat la balul lui lady Mottram. Mi-a promis că nu-l lasă să plece înainte de miezul nopţii.

– Şi dacă n-ar fi reuşit? întrebă Alex pe un ton apăsat. Verişoara ta nu e destul de puternică pentru a ţine pe loc un bărbat.

– Ei, foloseşte-ţi capul, se răsti Emma. Woodside se ţine după ea de un an. N-ar pleca niciodată de la o petrecere dacă ea i-ar da atenţie.

– Dar n-ai cum să fii sigură. Poate că i se făcea rău şi pleca.

– Se numeşte risc calculat, alteţă. Ne asumăm aşa ceva în fiecare zi.

– Fir-ar să fie, Emma! explodă Alex, trecîndu-şi mîna prin păr. Dintre toate prostiile pe care puteai să le faci! Dacă te prindea Woodside putea să te arunce în închisoare! Sau mai rău! adăugă cu subînţeles.

– Trebuia să risc. Ned avea nevoie de ajutor. Eu nu-i abandonez pe oamenii pe care-i iubesc, răspunse ea pe un ton apăsat.

Ceva din interiorul lui Alex plesni în acel moment. O apucă de umeri, o scuturâ şi o strînse de parcă viaţa lui ar fi depins de asta.

– Ai idee cît am fost de îngrijorat pentru tine? Ai?

Emma înghiţi în sec şi strînse pleoapele, încercînd să potolească lacrimile care-i curseseră încontinuu pe obraji aproape o zi întreagă. Trebuia să se calmeze. Nu putea să-l lase s-o vadă plîngînd.

Alex n-o mai scuturâ, dar nici nu-i dădu drumul, iar Emma găsi atingerea lui neaşteptat de reconfortantă. Doar căldura sa, care-i intra prin bluză, o făcea să vrea să se cuibărească mai aproape în braţele lui puternice. Dar o parte mai mare din ea încă era supărată pe el pentru că fusese atît de brutal cu o zi înainte. Lipsa lui de încredere în ea o rănise adînc.

– Nu ştiam că-ţi pasă, alteţă, îi răspunse foarte încet.

– Ei bine, îmi pasă! rosti el pe un ton sălbatic, întorcîndu-i spatele şi lovind cu palmele în masa de scris. Îmi pasă prea al naibii de mult. Era să înnebunesc azi, ştiind că eşti implicată în cine ştie ce plan prostesc, fără să pot să te împiedic.

– De unde ai ştiut?

– Dunford v-a auzit vorbind pe tine şi pe Belle, mai devreme după-masă, rosti Alex pe un ton sec. Te-a auzit spunînd cît era de important ca Belle să-l întîlnească pe Woodside în seara asta la balul lui lady Mottram. Ne-am speriat amîndoi, cunoscîndu-i caracterul lui Woodside.

– Credeam că te-ai fi bucurat să mă laşi în plata Domnului.

– Am greşit ieri, spuse Alex răguşit, încă întors cu spatele la ea. Îmi pare rău.

Emma făcu ochii mari auzindu-l că recunoştea. Era un bărbat mîndru, iar ea nu-şi imagina că-i era uşor să-şi ceară

vreodată scuze. Aşa cum stătea aplecat peste masă, fiecare din liniile corpului său vorbea despre tensiune şi durere. Nu-i era uşor, Emma ştia. Probabil că se simţea vinovat pentru felul în care se comportase. Inima îi tresări. N-ar fi putut s-o oprească nici dacă ar fi încercat, atît de mult îl iubea, dar nici unul dintre sentimentele frumoase nu putea să şteargă durerea.

– Îţi accept scuzele, rosti încet, cu demnitate.

Alex se răsuci spre ea şi în privirea lui se amestecară îndoiala şi speranţa.

– Dar nu înseamnă că o să pot să uit, adăugă Emma cu tristeţe. N-o să mai putem să fim ca înainte.

– Emma, dacă aveai nevoie de bani pentru Ned, puteai să-mi ceri.

– Ce era să fac, Alex? Să vin la tine şi să-ţi cer să-mi împrumuţi zece mii de lire?

– Ţi i-aş fi dat.

– Sînt sigură, dar nu m-aş fi simţit bine, şi nici Ned nu cred că ar fi fost de acord. În plus, mi se părea o prostie, fiindcă am destui bani eu însămi. Am o moştenire chiar aici la Londra. E într-un cont din care pot să retrag doar după ce împlinesc douăzeci şi unu de ani.

Înghiţi în sec, emoţionată, uitîndu-se în altă parte, spre tapiseria medievală care atîrna pe un perete.

– Sau după ce mă mărit.

– Înţeleg.

– Nu ţi-am cerut să te însori cu mine numai pentru bani, izbucni ea cu patos, fără să poată încă să se uite în ochii lui ca de smarald.

– Cred că aşa mi-a venit ideea să te cer eu pe tine, dar nu de asta am făcut-o. Cred că a fost un pretext. Te doream atît de mult şi mă simţeam prinsă în capcană. Un bărbat poate să aleagă cu cine să se însoare, dar femeile trebuie să stea acasă şi să aştepte să le ceară cineva. M-am temut că n-aveai să mă mai ceri niciodată.

Alex oftă. Dacă Emma ar mai fi aşteptat trei zile, toată debandada ar fi fost evitată.

– Banii erau numai o scuză, continuă ea cu tristeţe. Am crezut că, dacă aveam un motiv suficient de grav, atunci puteam să sfidez tradiţia şi să te cer în loc să aştept. Nu cred că aş fi avut curajul ăsta dacă n-aş fi avut nevoie de bani pentru Ned.

Alex se apropie de pat şi se aşeză lîngă ea, o luă de mînă şi o strînse în mîna lui.

– Înţelegi de ce am reacţionat cum am reacţionat? întrebă mîngîindu-i palma cu degetul mare. Toată viaţa, de cînd am devenit adult, am fost urmărit de femei lacome, dornice de titluri. Cînd ai spus că aveai nevoie de bani... nu ştiu ce s-a întîmplat. Am plesnit.

– Nu pricep cum ai putut să crezi aşa ceva despre mine, spuse Emma privindu-l descumpănită. Nu mă cunoşti?

Tăcerea crescu la nesfîrşit, pînă cînd Emma rosti:

– Ar fi trebuit să ai încredere în mine.

– Ştiu. Îmi pare rău.

– Înţeleg de ce ai tras concluzia pripită, continuă ea pe un ton puţin spart, dar nici măcar nu te-ai gîndit după aceea. M-ai tratat ca pe o femeie uşoară şi m-ai aruncat afară din casă. Nici măcar nu mi-ai cerut o explicaţie.

Alex nu reuşi s-o privească. Emma îşi şterse o lacrimă ce ameninţa să-i alunece pe obraz.

– Credeam că mă cunoşti destul cît să ştii că nu sînt o „căţea lacomă".

El tresări cînd ea îi aruncă înapoi cuvintele pe care i le spusese la furie.

– Ştiu că am greşit, Emma. Crede-mă. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că n-am înţeles bine ce voiai să spui.

– Nu ştiu. E foarte neplăcut să ştiu că n-ai încredere în mine.

– Dar am. Acum am.

Ea zîmbi trist.

– Spui că ai şi sigur crezi asta, dar eu nu sînt convinsă că n-ai ajunge la aceeaşi concluzie din nou. Ai urît femeile timp de zece ani. Nu-i uşor să uiţi o decadă de emoţii aşa puternice.

– Nu urăsc femeile, Emma.

– Ură, neîncredere... Sînt acelaşi lucru.

– Recunosc că nu le respect prea mult pe majoritatea femeilor, spuse Alex strîngîndu-i mîna. Nu cunoşteam nici o femeie, în afara celor din familia mea, pe care să pot să o respect. Dar tu ai schimbat asta. Tu mi-ai distrus toate prejudecăţile.

Emma îşi umezi buzele, retrăind în minte scena atît de urîtă dintre ei.

– Evident că nu-i aşa.

– Pentru Dumnezeu, Emma! Dă-mi o şansă! izbucni el deodată, sărind în picioare. Ai dreptate! M-am făcut de rîs ieri, pentru că n-am avut încredere în intuiţie. Ştiam că tu ai tot ce-mi doresc la o femeie, dar mi-era teamă să recunosc. Eşti satisfăcută?

Se plimbă cu pas grăbit prin încăpere, inspirînd adînc. Cu mîinile în şolduri, se uită fix la aceeaşi tapiserie la care se uitase şi Emma înainte. Nu se întoarse către ea cînd spuse:

– Dar acum îmi faci şi tu mie acelaşi lucru. N-ai destulă încredere în mine ca să crezi că am învăţat ceva din neînţelegerea de ieri.

– Of, Alex, spuse Emma cu regret, ducînd-şi amîndouă mîinile la obraji. Sînt atît de confuză. Cred că aşa am fost încă de cînd te-am cunoscut.

– Tu ai fost confuză? spuse Alex întorcîndu-se şi zîmbind trist. Mi-ai dat viaţa peste cap. Ştii la cîte nenorocite de baluri am fost în ultimele două luni?

Văzîndu-i privirea nedumerită, continuă:

– La mai multe decît am fost în ultimul an! Nu-mi plac petrecerile nobilimii. Nu pot să le sufăr. Dar am mers la toate, cu bucurie, doar ca să te văd.

Emma clipi, privindu-l cu ochii umezi.

– Aş vrea să ştiu ce să fac, rosti cu tristeţe. Ai putea... Ai putea să...

Îşi muşcă buza, căutînd cuvintele potrivite.

– Ai putea să mă ţii în braţe? Doar puţin?

Alex ridică privirea şi inima începu să-i bată mai repede. Traversă camera, se aşeză alături de ea şi o luă în braţe, sărutîndu-i pielea fină a obrazului chiar lîngă ureche.

Emma închise ochii, pierdută în confortul şi liniştea pe care le găsea în braţele lui. Cînd îşi regăsi vocea, rosti pe un ton pierdut şi tremurat:

– Cred că dacă mă ţii aşa pot să uit cît de rănită am fost.

Alex o strînse mai tare în braţe.

– Îmi pare atît de rău, Emma, murmură. Atît de rău!

Ea dădu din cap, lăsînd în sfîrşit să curgă lacrimile pe care le oprise toată seara.

– Ştiu. Şi mie-mi pare rău că ţi-ai făcut griji din cauza mea în seara asta. Dar nu-mi pare rău că am făcut ce am făcut, adăugă zîmbind stînjenită. Îmi pare rău doar că ţi-a fost teamă pentru mine.

Alex o strivi în braţele sale.

– Doamne, Emma, spuse răguşit. Te rog, nu mă mai face să trec şi altă dată prin aşa ceva.

– Nu. O să încerc să nu.

Alex se retrase ca să-i vadă chipul.

– Te-am făcut să plîngi, şopti mîngîindu-i obrazul. Îmi pare foarte rău.

În îmbrăţişarea lui caldă, Emma plînse toate lacrimile care se adunaseră în ea în ultimele două zile şi pe care se luptase să le ascundă de ochii îngrijoraţi ai familiei sale. Pe măsură ce

lacrimile curgeau, ei i se părea că o greutate i se ridica de pe suflet. Simți cum tensiunea se disipează treptat și îi părăsește trupul. La un moment dat lacrimile i se potoliră, iar Alex o întinse, așa aproape adormită cum era, pe patul lui mare. Cu un zîmbet fericit, el îi scoase pantofii, trase cuvertura și o înveli, apoi o sărută de noapte bună.

Capitolul nouăsprezece

Cîteva ore mai tîrziu, Emma deschise ochii şi se uită ameţită în jur. Respiră adînc şi căscă precum o mîţă, clipind de cîteva ori, pînă cînd ochii i se obişnuiră cu întunericul. În aer plutea un miros vag de mosc, iar ea inspiră de cîteva ori, neobişnuită cu un astfel de parfum în dormitorul ei. Mai inspiră o dată aroma ameţitoare, apoi căscă, strînse pleoapele şi se răsuci pe o parte. Oftă şi deschise iar ochii. Apoi îi deschise mai mult, pentru că era la numai cîţiva centimetri de chipul lui Alex.

Atunci îşi dădu seama că greutatea de pe şoldul ei era piciorul lui. Tresări, speriată de atîta intimitate.

– Vai de mine, spuse întretăiat, rămînînd nemişcată de teamă să nu-l trezească pe bărbatul de alături.

Nu avea experienţă cu astfel de situaţii. Dacă s-ar fi mişcat, probabil că el s-ar fi trezit. Pe de altă parte, inima ei bătea atît de repede încît ştia că n-ar fi putut să adoarmă la loc.

Se gîndi că ar fi trebuit probabil să ţipe. Sau să leşine. Îşi imagină că aşa ar fi făcut o domnişoară binecrescută într-o atare situaţie. Pe de altă parte, o domnişoară binecrescută n-avea de ce să fie într-o astfel de situaţie. Oricum, nu vedea ce-ar fi rezolvat ţipînd. Iar leşinul părea o prostie. Nu puteai să *faci* nimic dacă nu erai conştientă, şi odată trează te-ai fi găsit exact în aceeaşi situaţie ca şi înainte. Plus că, gîndi ea amuzată, nu prea se pricepea să leşine dacă nu era lovită la cap.

Avea să fie un scandal, probabil, dacă Alex şi familia ei nu vor fi extrem de discreţi. Se putea destul de bine ca unchiul

Henry şi mătuşa Caroline să nici nu-i fi sesizat lipsa. Cînd plecaseră ei spre balul lui lady Mottram, Emma le spusese că se retrăgea devreme din cauza unei dureri de cap. Fuseseră foarte îngrijoraţi din cauza ei, pentru că în ultimele zile păruse foarte obosită şi foarte supărată. Îi spuseseră să se odihnească, iar ea era sigură că n-ar fi deranjat-o la întoarcere. Ned ştia, desigur. Şi Belle, care aproape sigur ar fi scos informaţia de la fratele ei în clipa în care ajungea acasă.

N-avea nici o problemă dacă ajungea acasă înainte să răsară soarele, cînd servitorii îşi începeau munca. Probabil că verii ei lăsaseră uşa din faţă deschisă, special pentru ea. Zîmbi amuzată. Probabil că Belle şi Ned o aşteptau în salonul din faţă, uitîndu-se pe rînd afară, pe fereastră, ca să poată să-i deschidă. Nici unul nu voia să rateze povestea despre motivele absenţei ei îndelungate.

Emma întoarse capul şi se uită printre gene la ceasul de pe noptiera lui Alex. Era patru fără un sfert dimineaţa. Probabil că Henry, Caroline şi Belle se întorseseră de la bal cîndva în ultimele două ore. Încă avea destul timp. Nu conta dacă pleca imediat sau după jumătate de oră. Dacă era vreo problemă, ea apăruse deja.

După ce-şi justificase tăcerea, Emma se mulţumi să stea întinsă în patul mare şi să-i studieze chipul lui Alex. Părea foarte tînăr în somn. Genele lui întunecate erau păcătos de lungi aşa cum i se odihneau pe obraji, iar ea se trezi, nu pentru prima dată, dorindu-şi să aibă şi ea unele la fel. Părul îi era în dezordine, iar buzele îi rămăseseră desfăcute. Respira adînc.

Alex pusese un braţ gol peste cuvertură, iar Emma îi vedea partea de sus a pieptului. Nu-l mai văzuse niciodată fără cămaşă. Îndoi mîna, dorindu-şi să-i atingă pielea. Urmări din priviri linia trupului său pînă acolo unde ea dispărea sub aşternut. Îşi scosese cămaşa, dar cum rămînea cu pantalonii?

Emmei i se tăie răsuflarea. Doamne, oare era dezbrăcat?

Deodată, piciorul sprijinit de şoldul ei i se păru ciudat. Îşi prinse buza între dinţi şi încercă să-şi dea seama cum ar fi putut să iasă de sub el fără să-l trezească. Alex scoase un sunet adormit şi îşi mută greutatea. Se rostogoli spre ea, iar Emma se trezi şi mai bine prinsă sub piciorul lui. Nu exista decît o singură cale ca să-şi dea seama cît era de dezbrăcat. Inspiră adînc şi îşi strecură mîna sub cuvertură, apoi o lăsă să alunece pînă cînd dădu de genunchiul lui acoperit cu păr moale şi creţ. Emma îşi trase repede degetele înapoi. Clar nu purta pantaloni.

Dacă nu avea cămaşă şi nu avea pantaloni, o singură altă piesă de îmbrăcăminte ar mai fi putut să-i apere Emmei modestia. Înghiţi în sec. N-avea de gînd să strecoare mîna pe sub cuverturi ca să-l atingă *acolo*. Nici n-ar fi ştiut sigur la ce să se aştepte.

Încercă altă strategie. Foarte încet şi foarte atent ridică marginea aşternutului, cu mare grijă să nu-l trezească. Odată ce pătura ajunse mai sus decît nivelul ochilor ei, Emma aruncă o privire dedesubt, dar nu reuşi să vadă nimic în întuneric. Îşi adună tot curajul şi băgă capul sub pătură, încă ţinînd-o destul de sus ca slaba lumină a lunii să ajungă pînă la ea. Era prea întuneric ca să vadă ceva. Făcu o grimasă şi se resemnă, declarîndu-se învinsă. Dacă mai băga capul sub aşternut ar fi putut să atingă cine ştie ce, şi cu siguranţă că nu voia aşa ceva. Se întinse încet şi puse capul la loc pe pernă, lîngă al lui Alex.

Ochii lui erau deschişi. Emma tresări şi se uită mai atent. Da, avea ochii deschişi, şi chiar în întunericul din cameră se vedea amuzamentul din privire.

– Nu mi-am scos indispensabilii, dacă asta încercai să afli, spuse el, iar Emma putea să jure că-l auzise zîmbind. Nu sînt un netrebnic atît de mare, continuă el.

– Mulţumesc, spuse ea cu sinceritate.

– Ai adormit şi n-am avut inima să te trezesc. Eşti adorabilă cînd dormi.

– Şi tu la fel, nu se putu ea abţine.

– Mulţumesc, răspunse el la fel de sincer. De cînd eşti trează?

– Nu de mult.

– Ţi-a fost destul de cald?

– Da, rosti Emma pe un ton egal, minunîndu-se de absurdul situaţiei sale.

Iat-o acolo, întinsă lîngă un bărbat în pat, în patul *lui*, la aproape patru dimineaţa, conversînd politicos de parcă ar fi fost într-un salon. Oftă şi îşi lăsă privirea să zboare spre tavan.

– O să fie nevoie să fim atenţi cînd mă duci acasă, spuse pînă la urmă. Dacă nu facem zgomot deloc, nu trezim pe nimeni şi o să evităm scandalul.

– Nu-ţi face probleme, spuse Alex deodată. Mă ocup eu de tot.

Emma se întoarse pe spate, iar el nu mişcă deloc piciorul, care ajunse sprijinit la încheietura dintre şoldul şi pulpa ei.

– E foarte comod aici, remarcă el. Nu sînt obişnuit să împart cu nimeni patul ăsta.

– Zău, Alex, pufni Emma. Ai avut o mulţime de amante. Ştie toată lumea.

Ducele zîmbi larg.

– Sîntem puţin geloasă, da? Ăsta e un semn bun.

– Nu sînt geloasă.

– Se întîmplă că nu am avut o mulţime de amante. Nu sînt suficient de bărbat pentru o mulţime. Recunosc că n-am trăit în pustnicie, dar n-am mai avut o amantă de ceva vreme.

Emma se întoarse spre el cu o privire întrebătoare.

– Presupun că au trecut cam două luni, spuse el.

De atîta timp se cunoşteau. Emma era absurd de încîntată.

– Şi, continuă el, cu siguranţă că n-am adus-o pe niciuna dintre ele aici. Tu, draga mea, eşti prima care mi-a onorat patul.

– Vorbeşti de parcă am fi făcut ceva ce nu am făcut.

Alex nu comentă, ci o luă de mînă şi o trase spre el.

– Eşti prea departe, îi murmură.

Emma tresări, deodată lipită de trupul lui. Ascuns sub cuverturi, pielea îi devenise caldă, iar căldura lui se topea prin hainele ei.

– Poate, spuse ea, dar acum cred că sînt cam prea aproape.

– Prostii, oftă Alex împletindu-şi degetele în părul ei des şi Miroşi minunat.

– Săpun cu parfum de trandafir, răspunse ea cu o voce tremurată.

– Cred că ador săpunul cu parfum de trandafir.

O sărută pe vîrful nasului.

– Mi se pare şi că ai mult prea multe haine pe tine.

– Ei bine, asta ştiu sigur că nu-i adevărat.

– Nu vrei să taci din gură? întrebă el drăgăstos, apoi îi sărută pleoapele, ca s-o facă să închidă ochii.

Emma simţi cum hotărîrea începe să i se destrame şi îşi dădu seama că voia să fie sedusă pe cît de mult dorea şi el să o seducă. Alex continuă să-i sărute obrajii, iar ea încercă să-şi explice situaţia în minte. Ştia că făceau un lucru greşit. Cel puţin aşa-i spusese toată lumea. Dar ceva din interiorul ei îi şoptea că era bine, că locul ei era alături de el, în braţele lui. Simţea că parcă toată căldura din lume se adunase în el şi i se topea ei pe piele, ieşind din privirea lui.

Oare chiar era atît de păcătoasă fiindcă-l iubea nespus? Emma nu credea asta. Merita un moment de fericire. Odată luată hotărîrea, inspiră adînc, ridică privirea spre el şi desfăcu buzele cînd îl simţi că o sărută.

Alex îşi dădu imediat seama de schimbare, iar dorinţa de care se temuse atît îi traversă trupul. N-avea să-l respingă.

– Doamne, Emma, te doresc aşa de mult, gemu el. Te doresc de atîta timp.

Începu să-i desfacă nasturii de la cămaşa bărbătească pe care încă o purta şi îşi dădu seama că-i tremurau degetele. Zîmbi stînjenit, simţindu-se ca un băietan la început. Fiecare nasture alunecă din gaică, iar lui i se păru că despacheta un cadou nepreţuit. I se tăie respiraţia şi îşi dădu seama că nu mai fusese niciodată atît de entuziasmat, de fericit. Cînd ultimul nasture se desfăcu, el dădu la o parte cămaşa şi descoperi un furou din mătase care mai mult lăsa la vedere decît ascundea.

Îi apucă talia în palmele puternice şi ridică încet materialul subţire care-i mîngîie Emmei pielea strălucitoare. Ea se cutremură, neputînd şi nevoind să-şi ascundă reacţia la emoţia frumoasă şi ciudată pe care i-o trezeau mîinile lui. Doamne, cît îl dorea, cît dorea să se întîmple ce se întîmpla. Întregul trup îi luase foc şi ardea cu nevoia neîmplinită atîtea săptămîni.

Alex se opri cînd marginea furoului îi ajunse sub sîni. O privi, oferindu-i o ultimă ocazie să-l refuze, dar nu văzu decît încredere şi dorinţă în adîncul ochilor ei violet.

– Ridică-te puţin, îi spuse gutural.

Ea îl ascultă, iar el îi scoase hainele, tresărind cînd îi văzu sînii plini.

– Eşti atît de frumoasă, murmură privind-o cu nesaţ. Atît de frumoasă.

Emma roşi sub privirea lui intensă, iar pielea i se înfioră. Cînd Alex îi apucă unul dintre sîni în palmă, i se tăie răsuflarea şi abia dacă reuşi să înţeleagă senzaţiile care-o traversară. Atunci el strînse puţin degetele, iar Emma simţi că era pierdută.

– Vai, Alex, gemu cuprinsă de plăcere. Sărută-mă. Te rog, sărută-mă.

El rîse încet.

– Cum doreşti, draga mea.

Se aplecă şi îi prinse în gură sfîrcul trandafiriu, apoi sup cu blîndeţe, continuînd să-i mîngîie celălalt sîn.

Emma aproape că ţipă.

– Doamne! Nu asta am vrut să spun.

– Ştiu, dar e tare plăcut, nu-i aşa?

Nu putea să nege, aşa că-şi cufundă mîinile în părul lui de şi îl trase cît mai aproape. Dacă-l ţinea foarte strîns, decise c pasiune, el n-avea cum să se oprească din lucrurile delicioas pe care i le făcea.

Alex zîmbi şi o sărută în jos pe abdomen, oprindu-se c să-i deseneze cu limba conturul buricului.

– Cred că trebuie să facem ceva cu pantalonii ăştia.

Îi descheie nasturii şi-i trase încet în jos.

– Nu că nu ţi-ar sta bine în pantaloni, desigur, dar nu cred că o să te mai las să ieşi vreodată din casă îmbrăcată aşa.

Trase scurt şi pantalonii se alăturară cămăşii de pe pode apoi se întinse alături de ea şi îi atinse nasul cu nasul lui.

– Nu cred că trebuie să mai ştie şi altcineva ce fun apetisant şi rotund ai.

Ca să-şi demonstreze cuvintele, îi prinse posteriorul în palme şi strînse, lipind-o de el.

– Vai de mine, spuse Emma întretăiat.

Era cu totul goală în afară de lenjeria intimă, iar el era atît de fierbinte şi de puternic alături de ea! Timid, îi mîngîie pielea spatelui, dornică să-l exploreze, dar fără să ştie ce să facă.

– Îţi place? îl întrebă.

– Doamne, Emma, spuse el răguşit. Te doresc numai dacă te văd. Nici nu ştii ce-mi face atingerea ta.

Ea roşi, dar continuă să-l mîngîie, iar cînd el se aplecă să-i scoată şi ultimul articol de îmbrăcăminte, ea nu-l opri în nici un fel.

– Trebuie să te dezbraci şi tu, spuse, parcă nevenindu-i să creadă că era atît de îndrăzneaţă. Poate că nu mă pricep eu la asta, dar ştiu că n-avem ce să facem dacă ai lenjeria pe tine.

Alex rîse tare şi aproape că-i spuse cît de mult o iubea, dar se abţinu, nepregătit să-şi declare sentimentele înainte ca ea să le recunoască pe ale ei. În loc de asta rezolvă repede problema, descoperindu-şi trupul de tot şi aşezîndu-se deasupra ei.

Inima Emmei bătea foarte repede cînd Alex o sărută. Mîinile lui erau parcă peste tot, mîngîind, apăsînd şi strîngînd, dar ea voia mai mult. Pînă la urmă el o atinse între pulpe, iar ea simţi cum trupul i se ridică de pe pat de plăcere. Deşi o mai mîngîiase şi înainte astfel şi ştia la ce să se aştepte, cumva totul părea mai intim acum, că erau într-un pat, lipiţi goi unul de celălalt. Deodată îi simţi degetul pătrunzînd-o şi se crispă.

– Vreau doar să mă asigur că eşti pregătită, îi şopti. Sînt mai mare decît degetul şi nu vreau să te doară.

Emma se relaxă puţin, iar el îşi continuă mişcările senzuale, mîngîindu-i centrul feminităţii cu degetul mare. Plăcerea o traversă ca un fulger. Simţi cum se umezeşte de dorinţă şi gemu, ridicînd instinctiv şoldurile.

Alex se strădui să respire egal, măsurat. Avea nevoie de tot controlul de care dispunea ca să n-o pătrundă imediat şi să nu se piardă în moliciunea trupului ei. Era hotărît ca prima experienţă să fie perfectă. Ştia că, dacă nu simţea şi ea plăcere, nici plăcerea lui n-ar fi contat. Cîndva, într-un moment sau altul, bucuria ei devenise mult mai importantă pentru el decît propria fericire.

Emma simţi cum trupul i se arcuieşte din cauza senzaţiilor care-o străbăteau.

– Te rog, imploră ea. Te rog. Am nevoie de tine.

Declaraţia ei atît de sinceră îl convinse, şi Alex se aşeză la intrarea în corpul ei.

– Eşti gata? întrebă răguşit.

Ea dădu din cap în grabă, iar el se mişcă înainte. Doamne, ce strîmtă era!

– Şşş, spuse mai mult ca să se liniştească pe sine decît pe ea. O s-o luăm încet. Vreau să te obişnuieşti.

Gemînd, pe jumătate de plăcere, pe jumătate de frustrare, se retrase puţin, apoi împinse iar şoldurile, foarte încet.

Emma era convinsă că o să moară. Trupul ei pur şi simplu nu mai suporta presiunea care se adunase în el.

– Te rog, gemu mişcînd capul dintr-o parte într-alta. Vreau... Am nevoie de...

Se cutremură.

– Doamne, nu ştiu ce vreau!

– Draga mea, ştiu eu, dar nu eşti încă pregătită. Eşti atît de îngustă! Mă tem să nu-ţi fac rău.

Alex se gîndi că nu exista afrodiziac mai puternic decît imaginea Emmei mişcîndu-se sub el, în patul lui, copleşită de pasiune. Chiar şi aşa reuşi să-şi ţină dorinţa în frîu şi se forţă să nu se grăbească. Atunci, cînd deja era sigur că nu mai poate să se stăpînească, ajunse la semnul fecioriei ei.

– Emma? spuse apăsat, pasional.

Ea era pierdută şi nu-l auzi.

– Draga mea? întrebă mai tare.

Ea ridică privirea şi abia dacă reuşi să se uite la el.

– Iubito, s-ar putea să te doară puţin, dar promit că numai de data asta.

– Cum adică?

Alex făcu o grimasă şi se sprijini în coate. Doamne, oare nimeni nu-i explicase?

– Fiindcă eşti virgină. Trebuie să trec de himenul tău. S-ar putea să doară, dar o să-ţi treacă şi data viitoare n-o să te mai doară.

Emma îl privi. Părea atît de îngrijorat pentru ea, încruntat şi cu ochii mai verzi decît îi văzuse vreodată!

– Am încredere în tine, Alex, spuse încet, cuprinzîndu-l cu braţele pe după gît.

Ultima fărîmă de autocontrol plesni şi Alex făcu o mişcare bruscă înainte. Emma scoase un suspin tăcut, dar durerea i se păru destul de mică şi curînd, oricum, ea fu înlocuită de plăcerea delicioasă a trupului lui Alex. Cu fiecare mişcare Emma simţea cum o căldură aspră o cuprinde, apoi tot trupul i se crispă şi aproape că încremeni. Nu putea să se mişte, să respire. După aceea întreaga lume explodă, iar ea se prăbuşi, satisfăcută şi epuizată.

Un val de nevoie fierbinte îl traversă cînd simţi trupul iubitei sale pulsînd în jurul bărbăţiei lui. Ritmul primitiv se înteţii, rapid şi nerăbdător, apoi, cu o ultimă mişcare, Alex îşi eliberă pasiunea în interiorul ei.

Emma îl auzi strigînd în momentul eliberării, îl simţi prăbuşindu-se deasupra ei şi, plutind încă de pe urma propriului climax, se gîndi că nu mai fusese nicicînd atît de împăcată.

– Mă simt bine, oftă.

Alex rîse şi se ridică de deasupra ei.

– Şi eu, dragostea mea. Şi eu.

– Dacă aş fi ştiut că e aşa plăcut, poate că nu te-aş fi dat afară din dormitorul meu în ziua-n care ne-am cunoscut.

Alex îi cuprinse obrajii în palme.

– N-ar fi fost aşa frumos, draga mea, pentru că nu ţineam încă unul la celălalt.

Emma se ghemui mai aproape cînd îi auzi cuvintele drăgăstoase. Cu siguranţă că avea să-i spună c-o iubeşte. Dar el nu făcu asta. Tînăra oftă. Era prea fericită ca să-şi facă griji. N-ar fi făcut dragoste cu ea aşa dacă n-ar fi iubit-o măcar puţin, nu?

Rămaseră mai mult timp în poziţia în care erau, ea ascunsă la pieptul lui, el jucîndu-se absent cu o şuviţă din părul ei. Pînă la urmă Emma ridică privirea şi puse temuta întrebare:

– Cît e ceasul?

Alex se uită pe deasupra capului ei, spre noptieră.

– E aproape patru şi jumătate.

– Trebuie să plec acasă, spuse ea cu părere de rău.

Doamne, deloc nu voia să se gîndească la realitate, dă trebuia să ajungă acasă mai devreme sau mai tîrziu. Preferab mai devreme.

– Servitorii o să se trezească în curînd şi nu vreau să m vadă cînd intru. Bîrfesc aproape la fel ca nobilimea, să ştii. Dac mă vede o cameristă atunci tot oraşul o să afle pînă diseară.

– Cui îi pasă?

Emma se răsuci repede şi-l privi şocată şi supărată.

– Cum adică? Prefer ca reputaţia să nu-mi fie tîrîtă î noroi, mulţumesc!

Alex o privi perplex.

– Ce spui acolo despre noroi? Ne căsătorim săptămîna viitoare. În două săptămîni toată agitaţia legată de măritişul pripit o să dispară şi o să fim numiţi „romantici".

Un nod iraţional de indignare începu să se strîngă în sufletul Emmei. Tipic lui să spună că se căsătoreau săptămîna următoare fără să se deranjeze s-o consulte şi pe ea.

– Şi trebuie să presupun că asta a fost o cerere în căsătorie? întrebă crispată.

Alex o privi buimac.

– Ne căsătorim, nu?

– Eu sigur nu ştiu. Nu mi-a cerut nimeni părerea.

– Pentru Dumnezeu, Emma. Acum trebuie să ne căsătorim.

– Nu trebuie să faci nimic din ce nu-ţi place, alteţă, declară Emma refugiindu-se la marginea patului şi strîngînd cuvertura la piept.

– Emma, tu m-ai cerut pe mine nu mai departe de acum două zile.

– Şi dacă-ţi aminteşti, pufni ea, m-ai refuzat.

– Pe toţi dracii, femeie, iar începem cu asta?

Emma nu zise nimic.

– Minunat, bombăni ducele. Exact de asta aveam nevoie. De o femeiuşcă posacă.

– Nu-mi vorbi tu mie aşa!

În ochii lui străluci o lumină arogantă.

– Nu vorbeam cu tine, draga mea. Vorbeam despre tine. Şi dacă nu te-ai fi purtat ca o proastă, te-aş fi sărutat acum.

Emma sări din pat auzind insulta şi luă cuvertura cu ea.

– Nu trebuie să stau aici şi să te ascult cum mă defăimezi! explodă ea împiedicîndu-se de aşternut în timp ce încerca să-şi adune hainele de pe podea.

Fiecare articol de îmbrăcăminte fusese aruncat deoparte în focul pasiunii, aşa că se văzu nevoită să traverseze de mai multe ori încăperea ca să le adune pe toate, dureros de conştientă de cît de ridicolă părea încercînd să se acopere cu pătura.

Alex încercă altă strategie.

– Emma, spuse cu blîndeţe, după tot ce-a fost între noi, tu nu vrei să ne căsătorim? Înnebunesc dacă nu pot să te am în braţe în fiecare noapte.

– Eşti detestabil! strigă ea cu obrajii roşii de furie. Nu-mi vine să cred de cîtă obrăznicie dai dovadă! Cum îndrăzneşti să încerci să mă seduci doar ca să mă mărit cu tine!

– Mi s-a părut că funcţionează, spuse el zîmbind din colţul gurii.

– Ah! Îmi vine să... Îmi vine... Vai!

Furia ei ajunsese la proporţii atît de mari încît vocabularul o părăsea.

– Să mă omori? Eu în locul tău n-aş face asta. Rămîne multă mizerie.

Atitudinea lui calmă o făcu să-şi piardă controlul. Ridică o vază deasupra capului, pregătită s-o arunce spre el.

– Te rog, spuse Alex gîtuit, nu vaza Ming.

Emma coborî braţele, inspectă obiectul cu un ochi format apoi o aşeză la loc pe masă şi ridică o cutie decorativă.

– Dar asta?

Alex făcu o grimasă.

– Dacă trebuie neapărat...

Cutia îşi rată ţinta la distanţă de un fir de păr.

– Dacă-mi distrugi casa nu rezolvi nimic, spuse Alex ridicîndu-se repede din pat, nepreocupat de goliciunea sa. Oricum o să te măriţi cu mine.

– Ţi-a trecut prin cap vreodată să ceri ceva, nu să pretinzi? se răsti ea furioasă, încercînd să se îmbrace fără să scape cuvertura. Furia îi crescu cînd îl văzu că zîmbeşte amuzat de încurcătura în care era ea.

– Îmi cer iertare, alteţă, spuse pe un ton din care curgea sarcasm rece ca gheaţa. Am uitat că un duce nu trebuie să ceară nimic, fiindcă poate să aibă orice doreşte. I se cuvine.

Emma întoarse capul cînd spuse ultimele cuvinte şi rămase uluită de expresia de pe chipul lui Alex. Făcu un pas înapoi, îngrozită, încă strîngînd temătoare pătura care-o apăra de privirea lui furioasă.

– Emma, spuse el crispat, vrei să te măriţi cu mine?

– Nu!

Nu-i venea să creadă că o spusese, dar cuvîntul ieşise chiar cu forţă din gura ei.

– Atît ţi-a fost! explodă Alex.

Traversă camera cu paşi mari, furioşi, şi îi luă cuvertura din mînă. Ea încercă să o păstreze, dar descoperi repede că nu era nevoie, pentru că Alex părea hotărît s-o îmbrace.

– Mi-au ajuns crizele tale de nervi, se răsti trăgîndu-i furoul peste cap. Dacă voiai să-mi dovedeşti că nu eşti o domnişoară timidă care ascultă de ordinele mele, nu te teme, ai reuşit. Acum nu te mai purta ca un copil şi acceptă inevitabilul. O să te măriţi cu mine şi o să faci asta zîmbind.

Emma îi zîmbi larg, îngreţoşător de dulce.

– E destul de bine, alteţă? N-am vrea să se afle că marele duce de Ashbourne a trebuit să forţeze o femeie să se mărite cu el.

Regretă cuvintele imediat, dîndu-şi seama că mersese prea departe. Chipul lui era o mască a furiei abia stăpînite. O strînse cu atîta forţă de braţe încît Emma fu convinsă că va avea vînătăi.

– Îmi pare rău, spuse pe un ton gîtuit, fără să poată să se uite la el.

Dezgustat, Alex îi dădu drumul şi traversă camera pînă la fotoliul pe care-şi lăsase hainele de seară cu cîteva ore în urmă, chiar înainte să se aşeze lîngă ea în pat. Cu mişcări bruşte, nestăpînite, se îmbrăcă, iar Emma nu reuşi decît să-l privească fascinantă, speriată de felul în care ducele reuşea să-şi controleze furia.

După ce se îmbrăcă, el îi aruncă Emmei haina cu care venise şi se repezi la uşă, de care trase cu o mişcare sălbatică. Aceasta nici nu se clinti, iar el înjură urît cînd îşi aminti că o încuiase.

– Cheia, şopti Emma îngrozită. Ai aruncat-o pe geam.

El o ignoră, intră într-un dulap şi dispăru. În cîteva secunde uşa se deschise de pe partea cealaltă. Umerii laţi ai lui Alex aproape că ocupau tot cadrul.

– Să mergem, spuse pe un ton sec.

Emma alese cu înţelepciune să nu se răstească la el pentru că o făcuse să creadă că erau închişi în cameră şi nu pierdu vremea, îl urmă, temîndu-se de furia lui evidentă, cu toate că ţinută sub control. Oricum voia să se ducă acasă, aşa că, iată primea ce dorea. Se împiedică în jos pe scări şi aşteptă în foaier cît timp Alex îl trezi pe unul dintre servitori şi-i ceru să pregătească o trăsură.

– O să dureze cîteva minute, spuse la întoarcere, prov cînd-o tăcut să protesteze. Mă tem că servitorii mei nu sî obişnuiţi cu activitate la ora asta.

Emma înghiţi în sec şi dădu din cap, uitîndu-se în pode Începea să-i fie ruşine de criza de mai devreme. Probabil c era normal ca el să presupună că se vor căsători după c făcuseră dragoste. Nimic nu o enerva mai mult decît felul l arogant de-a fi, şi ceva din ea plesnise cînd el anunţase pur simplu nunta atît de grabnică. Acum, cînd se uita la chipul lu încă furios, înţelese repede că, deşi era directă, nu era suficien de curajoasă ca să mai spună ceva.

Zece minute mai tîrziu ducele o împingea în trăsură. Ei observă dezamăgită că se iveau zorile. Servitorii casei Blydo îşi începuseră deja sarcinile de dimineaţă. Aveau să-i observ sosirea neconvenţională şi să le spună prietenilor lor car lucrau în alte conace, care la rîndul lor aveau să le povestească stăpînilor. Emma oftă trist. N-avea cum să evite scandalul.

Drumul spre casă era relativ scurt, dar cînd ajunseră l reşedinţa Blydon, soarele răsărise deja, iar Londra începea s se trezească. Alex sări repede afară din trăsură, trăgînd-o dup sine.

– N-ai de ce să fii aşa brutal, alteţă, spuse Emma indignată împiedicîndu-se pe trepte în urma lui.

Alex se întoarse brusc şi îi luă bărbia în mînă, ridicîndu-i chipul ca să nu se poată uita în altă parte.

– Mă cheamă Alex, spuse aspru. Dacă tot ne căsătorim în weekend, aş aprecia dacă ţi-ai aminti asta.

– În weekend? întrebă ea cu un glas sfîrşit.

El nu răspunse, ci începu să bată cu putere la uşă.

– Pentru Dumnezeu, Alex! Am cheie!

Emma îl prinse de mîini, încercînd să împiedice zgomotul. Scoase cheia din buzunar şi descuie.

– Acum vrei, te rog, să pleci? îl imploră. Pot să urc şi singură în camera mea.

Alex îi aruncă un zîmbet diavolesc.

– Lord Henry! strigă din toţi rărunchii. Lady Caroline!

– Ce faci? şuieră Emma. Te-ai decis să-mi distrugi reputaţia definitiv?

– M-am decis să mă însor cu tine.

– Ce se petrece aici?

Emma ridică privirea. Henry şi Caroline se grăbeau în jos pe scări, privindu-i pe cei doi amorezi din foaier cu expresii confuze şi şocate.

Alex îşi puse mîinile în şold şi vorbi:

– Am compromis-o cum nu se poate mai bine pe nepoata voastră, declară. Vreţi, vă rog, să insistaţi să se mărite cu mine?

Caroline nici nu clipi.

– Situaţia asta, anunţă ea, e foarte neobişnuită.

Capitolul douăzeci

Emma îşi muşcă buza şi făcu tot posibilul să ţină spatu drept. Genunchii îi tremurau, inima îi bătea cu putere şi l minte îi juca un singur gînd: era de vină! Închise ochii c regret. De data asta chiar că o făcuse lată!

Unchiul Henry părea foarte furios.

– Treci în camera ta în clipa asta, se răsti arătînd c degetul spre Emma.

Ea făcu ochii mari şi fugi sus, neîndrăznind să se uite î urmă. De unde era, alături de Ned la etaj, Belle tresări cîn Emma trecu pe lîngă ea. Nu-l văzuse niciodată pe tatăl ei at de furios.

– Şi tu, se răsti acesta întorcîndu-se furios spre Alex şi ignorînd cu totul rangul mai înalt al tînărului, treci la mine în birou. Vin la tine după ce vorbesc cu soţia mea.

Alex dădu scurt din cap şi ieşi din foaier.

– Iar copiilor mei celor ascultători, strigă Henry fără să se întoarcă spre cei în cauză, le sugerez să se ducă în camerele lor şi să se întrebe de ce n-au găsit de cuviinţă să ne informeze, pe mine şi pe mama lor, despre locul în care se afla verişoara lor.

Belle şi Ned plecară cît de repede-i ţineau picioarele. Cînd Henry rămase în sfîrşit singur cu soţia lui (chiar şi servitorii dispăruseră, înţelept, de la locul faptei), se răsuci spre ea şi întrebă:

– Ei bine, draga mea?

Caroline zîmbi obosit şi îşi cuprinse talia cu mîinile.

– Nu pot să neg că speram să se întîmple asta, doar că aş fi vrut să fie după nuntă.

Henry se aplecă şi o sărută, simţind cum furia iniţială se mai estompa.

– Ce-ar fi să mergi sus şi să vorbeşti cu Emma? Mă ocup eu de Ashbourne.

Oftă iar şi se îndreptă încet spre birou. Cînd ajunse acolo, îl găsi pe Alex în picioare, la fereastră, cu braţele încrucişate la piept, uitîndu-se fix spre vălătucii de portocaliu şi trandafiriu care traversau cerul dimineţii.

– Nu ştiu dacă să te arunc pe fereastră sau să-ţi strîng mîna şi să te felicit, spuse Henry pe un ton obosit.

Alex se întoarse spre el, dar nu răspunse. Lordul traversă camera şi luă un pahar de pe masă.

– Vrei un whisky?

Se uită la ceas şi tresări cînd văzu că era cinci şi douăzeci.

– Îmi dau seama că e cam devreme pentru băutură, dar a fost o dimineaţă neobişnuită, nu găseşti?

Alex dădu aprobator din cap.

– Aş aprecia ceva de băut, mulţumesc.

Henry turnă un pahar şi i-l întinse.

– Te rog, ia loc.

– Prefer să stau în picioare, mulţumesc.

Henry turnă un pahar şi pentru sine.

– M-aş simţi mai bine dacă ai sta jos.

Alex se aşeză. Pe chipul lui Henry apăru un zîmbet luminos.

– Cred că eşti mai mare decît mine cu cel puţin şase kilograme, aşa că o să dau uitării ideea cu fereastra.

– Şi mie mi-ar fi greu să te arunc pe tine, dacă situaţia ar sta diferit, spuse Alex încet.

– Chiar aşa? E un semn bun. Dar mă tem că pe măsură ce îmbătrînim ne mai dispare din vigoare. Nu mai sînt la fel de

nechibzuit ca înainte. Oricum, se pare că nepoata mea a fost compromisă aseară.

Luă o înghiţitură de whisky şi-l privi pe Alex în ochi:

– Şi se pare că tu ai fost cel care a compromis-o. Nu pot să te felicit pentru asta.

– Intenţionez să mă însor cu ea, rosti Alex hotărît.

– Ea intenţionează să se mărite cu tine?

– Încă nu.

– Crezi că vrea asta?

– Spune că nu vrea, dar vrea.

Henry lăsă încet paharul jos, îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de marginea biroului.

– E o presupunere cam arogantă, n-ai zice?

Alex roşi.

– Acum două zile a venit la mine acasă, neînsoţită, şi m-a cerut de bărbat, spuse puţin defensiv.

Henry ridică o sprînceană.

– Serios?

– Am acceptat.

– Dar văd că acum vă înţelegeţi foarte bine, spuse Henry pe un ton sec.

Alex se mişcă stingherit pe scaun, repetîndu-şi că unchiul Emmei merita cîteva răspunsuri. Cu toate astea întreaga scenă era al naibii de umilitoare.

– Am avut o neînţelegere şi eu am rupt logodna, dar totul s-a rezolvat azi-noapte.

– Se pot întîmpla multe în douăzeci şi patru de ore.

Alex se întrebă în ce moment pierduse şi ultima fărîmă de control asupra conversaţiei. Inspiră adînc şi continuă, simţindu-se certat precum un băiat de şcoală.

– De data asta am cerut-o eu pe ea, dar a refuzat, pentru că e aşa de al naibii de încăpăţînată.

Blestemă posac şi se cocoşă pe scaun.

– E dificilă, recunosc, dar tatăl ei mi-a dat-o în grijă. Eu iau responsabilităţile familiale foarte în serios. Ba, mai important decît atît, o iubesc pe Emma ca pe fiica mea.

Henry luă paharul şi-l ţinu ridicat.

– Îmi permiţi să propun un toast în cinstea nunţii dumitale ce va avea loc curînd, alteţă?

Alex ridică surprins privirea.

– Dar să ştii că-ţi dau binecuvîntarea mea nu pentru că ai sedus-o şi nu pentru că spui că Emma vrea să se mărite cu tine, ci fiindcă cred că e cel mai bun lucru pentru ea. Eşti unul dintre puţinii tineri pe care-i cunosc care e demn de ea, şi cred că o să-ţi fie o soţie bună.

Apoi, aproape ca un gînd rostit cu voce tare, adăugă:

– Cred că Emma vrea să se mărite cu tine, dar, aşa cum ai spus, poate să fie cam încăpăţînată şi s-ar putea să avem ceva dificultăţi. De dragul tău, sper s-o convingi, pentru că eu n-am de gînd să-mi oblig nepoata să meargă la altar cu pistolul la tîmplă.

Alex zîmbi pierdut şi bău restul de whisky din pahar.

* * *

Emma se uita în gol, afară pe fereastră, cînd în dormitorul ei intră Caroline. Ochii îi refuzară să părăsească peisajul.

– În ce situaţie te-ai pus! spuse mătuşa ei închizînd uşa cu zgomot.

Emma se răsuci lent, cu lacrimi necurse în ochi.

– Îmi pare foarte rău, mătuşă Caroline. N-am vrut să te fac de rîs pe tine sau familia ta. Te rog să mă crezi.

Caroline inspiră adînc. Emma avea nevoie de susţinere şi de înţelegere în acel moment, nu de dojana la care se aştepta.

– De ce spui că e familia mea? Eu o văd ca pe familia noastră.

Emma zîmbi tremurător. Caroline se aşeză pe scaunul la măsuţa de toaletă.

– Mi se pare că e nevoie să iei nişte decizii serioase destul de repede...

– Nu vreau să mă mărit cu el, mătuşă, spuse Emma foarte repede.

– Nu? Eşti sigură?

Umerii tinerei căzură.

– Nu cred că vreau.

– Asta e cu totul altceva.

Emma se îndepărtă de la fereastră, îşi scoase pantofii şi se aşeză pe pat.

– Nu ştiu ce să fac.

– Ce-ar fi să-mi spui de ce nu vrei să te măriţi cu Ashbourne?

– E foarte dominator. Îţi dai seama că nici măcar nu mi-a cerut de nevastă? Mi-a zis doar că ne căsătorim, de parcă ar fi fost un fapt bineştiut. Nici măcar nu m-a consultat şi pe mine.

Caroline inspiră adînc, observînd că nepoata ei îşi mai redobîndise din temperamentul ei obişnuit.

– Şi asta a fost înainte sau după ce ai fost... compromisă?

Emma se întoarse cu spatele.

– După.

– Înţeleg. Şi nu crezi că era o concluzie logică din partea lui Ashbourne să presupună că o domnişoară de viţă nobilă va vrea să-l ia de soţ după ce a avut relaţii intime cu el?

– Ar fi putut să mă întrebe.

Emma închise strîns gura, sfidătoare, dar tresărind în sinea ei cînd îşi auzi tonul aproape meschin.

– Da, fu de acord Caroline, n-a fost frumos din partea lui, dar nu cred că e un motiv suficient de bun ca să-i refuzi propunerea.

Tăcu şi se aplecă puţin înainte.

– Asta dacă nu cumva ai alt motiv ca să-l refuzi.

Emma înghiţi în sec şi-şi prinse buza cu dinţii.

– Ai?

Cînd vorbi în sfîrşit, vocea Emmei abia dacă se auzi:

– Nu.

– E un început, spuse Caroline pe un ton practic, ridicîndu-se şi apropiindu-se de locul de la fereastră unde pînă de curînd fusese Emma. Pe de altă parte, nu-i cazul să te măriţi doar pentru că n-ai motive să nu o faci. Trebuie să existe şi cîteva motive bune pentru care să te măriţi, nu crezi?

Luă tăcerea Emmei drept un răspuns afirmativ şi continuă:

– Există vreun motiv pentru care ar fi o mişcare inteligentă să te măriţi cu Ashbourne? întrebă ea, privind-o pe Emma în ochi. Cînd spun inteligent mă refer la ceva ce reprezintă următorul pas logic spre fericire.

Emma clipi de cîteva ori sub ochii atenţi ai mătuşii sale, apoi dădu aprobator din cap.

– Aşa mă gîndeam şi eu, spuse aceasta încrucişînd braţele. Îl iubeşti? întrebă direct.

Emma dădu din cap şi o lacrimă îi alunecă pe obraz.

– Îţi dai seama cît de aproape ai fost să distrugi ocazia să te măriţi cu bărbatul pe care-l iubeşti?

Emma dădu iar din cap, simţind că o ia cu leşin.

– Ei bine, poate că ai vrea să mai îmblînzeşti încăpăţînarea asta a ta, o sfătui Caroline aşezîndu-se lîngă ea şi luînd-o în braţe. Deşi nu de tot. O să ai nevoie de puţină mîndrie şi încăpăţînare alături de un om ca el.

– Ştiu, spuse Emma trăgîndu-şi nasul.

Caroline o sărută pe frunte.

– Acum usucă-ţi lacrimile, draga mea. Trebuie să coborîm şi să le spunem bărbaţilor ce am hotărît.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Şi tata? spuse Emma deodată. Nu pot să mă mărit fără permisiunea lui. Şi compania...

Îşi dădu seama că era o scuză fără greutate, mai ales că îl ceruse prima pe el de bărbat, lucru despre care mătuşa avea să afle curînd, fără îndoială.

– Cred că ai ştiut întotdeauna că nu *Dunster Shipping* îi destinul. Cît despre tatăl tău, ei bine, mă tem că o să fie nevoit să aibă încredere în judecata noastră. S-ar putea să nu aibă prea mult timp la dispoziţie.

Emma făcu ochii mari şi privirea îi coborî spre abdomen. Doamne, nici nu se gîndise la un copil!

– Văd că ai înţeles ce vreau să spun.

* * *

Cînd cele două femei intrară în birou, cîteva minute mai tîrziu, Henry şi Alex stăteau într-o tăcere amicală, bînd din paharele de whisky. Emma privi bănuitoare în jur cînd văzu scena. Unchiul ei nu părea să-i fi ţinut morală lui Alex pentru virtutea ei pierdută. Oftă încet. Mai bine să înceapă căsnicia în pace.

– Ai ceva să ne împărtăşeşti? întrebă Henry ridicînd din sprîncene.

Emma înghiţi în sec şi începu, uitîndu-se la Alex:

– Ar fi o onoare să mă mărit cu dumneata, alteţă.

Se opri şi ridică puţin bărbia.

– Dacă doreşti să mă ceri, bineînţeles.

Caroline icni, Henry dădu ochii peste cap, iar Alex nu putu să-şi ascundă un zîmbet mic. De asta o iubea atît.

– Vrei să mă aşez în genunchi? întrebă privind-o în ochi.

Emma îşi umezi buzele cu un gest nervos. Tonul îi fusese glumeţ, dar cumva ea ştiu că, dacă i-ar fi cerut-o, el s-ar fi aşezat în genunchi.

– Nu, spuse simţind cum privirea lui o ardea. Nu cred că e nevoie.

Alex zîmbi mai larg şi o privi atent. Era încă îmbrăcată cu hainele lui Ned şi arăta adorabil, aşa cum stătea acolo, cu bărbia ridicată, încercînd să-şi păstreze orgoliul intact. Îşi dorea s-o atingă, să-i dea după ureche o şuviţă de păr viu colorat, dar, ştiind că erau rudele ei în cameră, nu făcu decît s-o ia de mînă şi să-i sărute degetele.

– Vrei să te măriţi cu mine? spuse încet.

Emma dădu din cap, fiindcă nu avea încredere că putea să vorbească. Henry şi Caroline, simţind că-şi terminaseră treaba, leşiră pe tăcute din birou, lăsîndu-i singuri. Alex încă îi ţinea mîna pe buzele lui.

– Îmi pare rău că n-am făcut asta cum trebuie de la început, spuse încet.

Emma simţi că-i venea să zîmbească.

– De fapt cred că aceea a fost a doua oară.

Alex dădu aprobator din cap.

– Ai dreptate, dar, dacă-ţi aminteşti, nici prima dată n-am făcut lucrurile cum trebuia.

Emma oftă la amintirea scenei oribile din salonul lui Alex. Doamne, trecuseră numai două zile de atunci? I se părea o viaţă.

– Aşa e, spuse ea încet. Însă cred că ar trebui să uităm de toate astea. Mi-ar plăcea să ne începem mariajul într-o notă optimistă.

– Sînt de acord, răspunse Alex mîngîindu-i absent palma cu degetul mare.

Voia s-o tragă în braţele sale. Voia să o sărute şi s-o facă să uite orice altceva, dar îi era puţin teamă. Nu ştia sigur de ce, dar cumva i se părea că toată viaţa lui era într-un echilibru foarte precar, pe care n-ar fi vrut să-l strice, aşa că rămase pe loc, mîngîind-o, neştiind ce să spună şi simţindu-se ca un prost pentru că era atît de nesigur de sine.

– O să încerc să nu mai fiu atît de autoritar, spuse pe ton grav.

Emma îl privi repede în ochi. Părea atît de serios, cinstit, încît era greu să nu îl ia în braţe.

– O să încerc să nu mai fiu atît de încăpăţînată, promise ea.

Umbra unui surîs traversă chipul lui Alex. O luă în braţe, o ţinu aşa, cu tandreţe, sprijinită de el. Ema îl luă pe după talie şi îşi sprijini obrazul de pieptul lui. Oftă pierdut, simţind căldura plăcută ce radia din corpul lui. Inima îi bătea tare sub urechea ei, iar Emma se hotărî că trebuia să întrerupă în momentul, pentru că nimic din cer sau de pe pămînt n-ar fi convins-o să se îndepărteze ea.

Oricît de splendid s-ar fi simţit, nu reuşi să alunge gîndul că se mărita cu un bărbat care ţinea la ea, da, dar care nu avea prea mare încredere în ea. Îi spusese că o ştia diferită de femeile din nobilime care-l căutaseră asiduu, dar Emma se temea că unele dintre rănile lui erau mult prea adînci. Nu era sigură că el ar fi putut să aibă vreodată completă încredere într-o femeie.

Şi nici nu îi spusese că o iubea. Emma se crispă numai puţin la acel gînd, dar îşi aminti că nici ea nu-i spusese ce simţea pentru el. Alex simţi schimbarea din postura ei şi o sărută blînd pe frunte.

– S-a întîmplat ceva, draga mea?

Emma se relaxă din nou, bucuroasă de căldura îmbrăţişării lui.

– Nu s-a întîmplat nimic, nu. Mă gîndeam doar.

– La ce?

– La nimic. La detaliile nunţii, minţi ea. Îmi imaginez că n-avem prea multă vreme ca să ne ocupăm de tot.

Alex se retrase încet şi o conduse spre o canapea din apropiere, unde se aşezară împreună.

– Ai fi vrut o nuntă mare? o întrebă cu tandreţe, ridicîndu-i cu două degete bărbia ca să poată s-o privească în ochi.

– Nu. Cunosc mulţi oameni în Londra, dar nu suficient de bine, aşa că n-o să le duc lipsa la nunta mea. Mi-ar plăcea, totuşi, o rochie specială, adăugă cu jind. Şi mi-ar plăcea să fie şi tata aici, să mă conducă la altar.

Alex continuă s-o privească în ochi, căutînd vreun semn că în realitate ei i-ar fi plăcut o nuntă cu fast. Văzu doar sinceritate şi deschidere.

– Îmi pare rău că nu putem să-l aşteptăm pe tatăl tău, dar vreau să ne căsătorim cît mai curînd. Aş prefera să nu aşteptăm, în timp ce mătuşa ta şi mama mea aranjează ornamente florale.

Emma chicoti puţin.

– Ştii că exact din pricina aranjamentelor florale ne-am cunoscut, alteţă?

– Nu-mi spune aşa, o avertiză el.

– Iartă-mă. Mi-a scăpat. Mă tem că am învăţat prea bine căile nobilimii.

– Spune-mi de ce îmi datorez norocul aranjamentelor florale.

– De asta mă duceam la piaţă îmbrăcată în cameristă cînd l-am salvat pe Charlie de şaretă. Mătuşa Caroline voia să o ajut cu aranjamentele florale pentru bal, iar eu şi Belle am fugit la bucătărie, ca să scăpăm de ea. Ne-am îmbrăcat în hainele cameristelor noastre pentru că nu voiam să ne murdărim rochiile.

Apoi adăugă:

– Nu pot să sufăr să fac aranjamente florale.

Alex rîse tare.

– Îţi promit, iubirea mea, că în onoarea primei noastre întîlniri o să avem multe aranjamente florale la nuntă, dar pe nici unul n-o să fie nevoie să-l faci tu.

Emma se uită repede la el în timp ce rîdea. Doar nu s-
purtat atît de frumos cu ea dacă n-ar fi iubit-o puţin.
Alungă dubiile. Dacă n-o iubea încă, de dorit o dorea, asta
evident. Şi o plăcea mult. Era cu siguranţă un început b
Emma inspiră adînc şi simţi cum faimoasa ei încăpăţî
scoate capul la suprafaţă. Putea să facă acel mariaj
funcţioneze. Avea să reuşească. Trebuia.

* * *

Următoarele cîteva zile trecură foarte repede, pline fi
de activitate. Alex încercă să insiste ca nunta să aibă loc
sfîrşitul acelei săptămîni, dar după cinci minute de „discuţi
cu lady Caroline acceptă cam fără voie să mai aştepte
săptămînă. Emma se feri să-şi spună părerea, în mod înţele

– O săptămînă şi jumătate tot e foarte puţin, remarcă la
Caroline, dar măcar avem timp să organizăm ceva frumos.
două zile ar fi fost imposibil.

La o oră după ce Alex plecase în dimineaţa aceea, duce
moştenitoare de Ashbourne sosise în pragul familiei Blydo
insistînd să i se permită să ia parte la pregătirile de nunt
Nimeni nu îi atrase atenţia că era numai şapte şi jumătat
dimineaţa. Eugenia se purta de parcă nunta fiului ei era
minune şi simplul fapt că ora atît de matinală era foart
nepotrivită n-avea s-o oprească să se asigure că totul merge
strună. După cincisprezece minute cu Eugenia şi Carolin
Emma ridică braţele, urcă în camera ei şi se culcă. Nu pre
dormise în noaptea de dinainte.

* * *

Se trezi înfometată şase ore mai tîrziu. Cineva reuşise s
se sustragă de la pregătirile de nuntă destul cît să se ocupe

grijuliu, ca Emmei să i se aducă sus o tavă cu mîncare, aşa că ea înghiţi repede bucata de plăcintă cu carne şi sucul pe care le găsi pe măsuţa de toaletă, apoi făcu o baie şi se îmbrăcă. După o zi petrecută în haine bărbăteşti, rochia ei verde de zi i se păru cumva prea incomodă, însă decise că nu se cădea să continue să poarte pantaloni.

Se aşeză la birou şi îi scrise repede cîteva rînduri tatălui ei, îi explică situaţia şi promise să-i trimită mai multe detalii curînd, îi povesti despre Alex şi despre nuntă.

Coborî într-un final la ora trei, iar Caroline şi Eugenia erau exact unde le lăsase, alegînd nume pentru lista cu invitaţi. Belle şi Sophie se alăturaseră şi ele petrecerii şi se certau în legătură cu buchetul miresei. Cînd o văzură apropiindu-se, îi cerură imediat să decidă.

– Cred că trandafiri, nu? răspunse Emma.

Amîndouă femeile dădură ochii peste cap.

– Da, bineînţeles. Dar ce culoare? întrebă Belle.

– Depinde de culoarea rochiilor domnişoarelor de onoare, presupun.

Belle şi Sophie o priviră, aşteptînd, iar Emma înţelese că trebuia să ia o hotărîre.

– Ei bine, voi două sînteţi singurele domnişoare de onoare, aşa că spuneţi-mi ce culoare v-ar plăcea să purtaţi.

– Piersică.

– Albastru.

Emma înghiţi în sec.

– Înţeleg. Atunci poate că ar trebui să alegem trandafiri albi pentru moment. O să se potrivească la orice. Mai ales la rochia mea, adăugă zîmbind vesel. Pot să mă mărit în alb, nu? întrebă repede. Ştiu că nu e foarte la modă, dar am o prietenă în Boston care a purtat alb la nunta ei şi a fost foarte frumos.

– Poţi să te îmbraci în ce culoare vrei, răspunse mătuşa sa. Prima şedinţă de probă e în seara asta. Madame Lambert ţine deschis pînă tîrziu, ca să putem să terminăm rochia la timp.

– Foarte frumos din partea ei, murmură Emma, în bîndu-se cît plătise în plus Caroline ca s-o convingă croitoreasă să lucreze mai mult. Ce altceva aţi hotărît?

– Nunta o să fie la Westonbirt, dacă eşti de acord, spu Caroline. E prea tîrziu să rezervăm loc la vreuna din catedralele mari din Londra.

– Ştiu că de obicei nunta se ţine acasă la mireasă, adău Eugenia, dar tu locuieşti în Boston, iar Westonbirt e la cîte ore mai aproape de oraş decît reşedinţa din provincie a ver tăi.

– E foarte bine, răspunse Emma. Westonbirt e minun Pînă la urmă o să fie curînd casa mea.

Eugeniei îi dădură lacrimile şi o luă de mînă pe Emma.

– Mă bucur atît de mult că o să faci parte din fam noastră.

– Mulţumesc, spuse Emma strîngîndu-i mîinile. Şi eu m bucur.

– Bine, spuse Caroline pe un ton vesel, să ne întoarcem lista de invitaţi. Ce ziceţi de vicontele Benton?

Emma tresări. Anthony Woodside?

– Nu! strigă.

Cele două doamne mai în vîrstă o priviră întrebător.

– Nu-mi place deloc, spuse ea repede. Şi cred că Belle s-a simţi stînjenită.

Verişoara ei aprobă cu o mişcare din cap.

– Foarte bine, spuse Caroline ştergîndu-i numele de p listă cu o linie apăsată.

– Nu cred că o să poată să vină prea multă lume, spus Emma cu ceva speranţă în glas. Îi anunţăm foarte tîrziu şi vorba şi de un drum de trei ore în afara Londrei.

Toate trei doamnele se întoarseră spre ea cu expresi şocate.

– Ai înnebunit? o întrebă Belle într-un final. Oamenii o să se îngrămădească să fie acolo. Se însoară ducele de Ashbourne. Ducele „nu vreau nevastă" se căsătorește. Și se căsătorește cu o femeie relativ necunoscută, venită din colonii, nici mai mult, nici mai puțin. O să fie evenimentul social al sezonului.

– Graba în care se ține nunta o să-i facă pe oameni să fie și mai curioși, adăugă Sophie. Are un aer de scandal și intrigă. Și romantism, desigur.

– Înțeleg, spuse Emma pe un ton scăzut. Dar cred că Alex voia un eveniment restrîns.

– Ei, prostii! spuse Eugenia cu dispreț. Eu sînt mama lui și nu-mi pasă de ce vrea el. Fiul meu se însoară o singură dată și am de gînd să mă bucur de asta.

Eugenia se sprijini de spătarul canapelei, iar Emma înțelese că n-avea rost să o contrazică. Petrecu toată săptămîna următoare fără să le contrazică, lăsîndu-se luată pe sus de valul pregătirilor. Singura pauză, în afară de somn, de care oricum nu avea parte cît ar fi trebuit, fu cînd Ned intră în salon și o luă pe sus din mulțimea de rude feminine actuale și viitoare.

– Noi, anunță el, mergem la o plimbare.

Emma se bucura să scape. Merseră cu trăsura la o cafenea cunoscută, unde băură ceai și mîncară prăjituri.

– Voiam să-ți povestesc ce s-a mai întîmplat cu Woodside, spuse Ned imediat ce se așezară la masă.

– Vai de mine! spuse ea. Aproape că uitasem. Ce s-a întîmplat?

– A încercat să ia banii vineri, la *White's*.

– Și?

– I-am spus că n-am de gînd să-mi plătesc datoria de două ori.

Emma își duse mîna la gură.

– Vai, Ned! Nu se poate!

– Ba da. El s-a agitat şi a început să facă o scenă, iar eu i-am scos chitanţa din buzunar. Am ridicat din sprîncene şi l-am întrebat de unde să fi avut eu documentul dacă nu mi-a plătit datoria deja.

– Cred că a fost nemaipomenit de furios.

– Puţin spus, draga mea verişoară. Am crezut că o să explodeze. Şi toată lumea a auzit întîmplarea. Nu cred că o să mai fie primit ani buni la jocurile respectabile de cărţi.

– Minunat, spuse Emma. Cred că am început să am o latură răzbunătoare, pentru că mă bucur că e în aşa încurcătură.

– Ce neelegant din partea ta, o tachină Ned. Dar serios acum, Emma, să ştii că a fost foarte furios. Cred că ar trebui să avem grijă la el, fiindcă o să vrea să se răzbune.

Emma sorbi din ceai.

– Chiar, Ned, ce-ar putea să ne facă? Să răspîndească zvonuri? N-o să-l creadă nimeni.

– Nu ştiu. Cred doar că ar trebui să avem grijă.

– Să fim atenţi, poate. Dar să avem grijă? Nu cred. Nu-i chiar genul care să recurgă la crimă.

– Nu?

Emma clătină din cap şi ridică privirea în tavan.

– E doar foarte demonstrativ.

Capitolul douăzeci şi unu

Înainte ca Emma să apuce să respire mai adînc se trezi la Westonbirt, privind cum mai bine de o sută de servitori şi muncitori se ocupau de ultimele detalii ale celei mai rapid aranjate nunţi a ultimilor zeci de ani. Caroline şi Eugenia se simţeau în largul lor, iar Emma se văzu nevoită să recunoască – făcuseră un miracol împreună. Caroline remarca adesea că s-ar fi descurcat şi mai bine dacă ar fi avut mai mult timp, lucru care o făcea pe nepoata ei să rîdă, pentru că pregătirile depăşiseră cu mult orice visase ea vreodată în Boston.

După cîteva ciondăneli prieteneşti cu Sophie şi Belle din cauza culorilor, Emma declară că verdele crud va fi culoarea zilei, ceea ce se dovedi o decizie înţeleaptă, fiindcă amîndurora le venea bine cu rochiile pentru nuntă.

Mireasa era aceea care avea să fure inimile tuturor. La ultima probă pentru rochie, Belle tresărise şi-i spusese că niciodată nu o văzuse atît de frumoasă. Rochia era într-un stil ceva mai de modă veche, cu talia croită la locul ei şi nu cum era la modă, chiar sub bust. Emmei îi plăcea stilul cel nou şi avea multe rochii croite după el, dar declară că aşa ceva nu se potrivea cu rochia de mireasă. Madame Lambert fusese de acord imediat şi îi croise o rochie somptuoasă, din mătase ivoar, cu un decolteu modest care abia dacă-i descoperea umerii, cu mîneci lungi, strîmte, şi cu multe volane care făceau rochia să-i plutească graţios din talie. Emma decretase că rochia trebuia să fie relativ simplă, aşa că veşmîntul nu era împodobit cu nici o bijuterie sau fundă.

Rezultatul îţi tăia răsuflarea. Croiala îi venea bine mire cu trup subţire şi mignon, îi sublinia talia îngustă şi li elegantă a gîtului. Cu toate astea, culoarea mătăsii era cea n importantă. Emma dorise iniţial alb, dar Madame Lamb refuzase şi insistase pentru ivoar. Avusese perfectă dreptat fiindcă materialul cel nou îi scotea perfect în evidenţă tenul o făcea să strălucească. Deşi poate că strălucea şi datorî iubirii. Dar rochia o ajuta, decise ea în gînd.

Sosi într-un sfîrşit şi ziua nunţii, iar Emma se trezi cu mă emoţii. Imediat, ca la un semn, Belle intră în camera ei întrebă fără preambul:

– Ai emoţii?

– Foarte mari.

– Bine. Aşa şi trebuie. Căsătoria e un pas foarte importan Probabil cel mai important eveniment din viaţa unei feme după naştere şi moarte, bineînţeles, dar...

– Destul, se răsti Emma.

Belle zîmbi parşiv.

– Drăcuşorule, spuse Emma lovind-o cu o pernă.

– Am cerut să ni se aducă nişte ciocolată de dimineaţă, spuse Belle. Trebuie să ajungă sus dintr-un moment într-altul. N-am crezut că vrei să mănînci ceva mai consistent în dimineaţa asta.

– Nu, confirmă pe un ton scăzut verişoara ei, uitîndu-se afară pe fereastră.

Belle îi văzu expresia serioasă şi întrebă imediat:

– Nu te-ai răzgîndit, nu?

Emma ieşi din starea de visare.

– Sigur că nu. Îl iubesc pe Alex, ştii doar. Nu cred că ţi-am spus, dar îl iubesc.

– Ştiam eu!

– Mi-aş dori ca tata să mă conducă la altar. Mi-e dor de el, şi acum o să locuiesc atît de departe!

Belle o bătu pe braţ cu un gest de consolare.

– Ştiu, dar ne ai pe noi. Şi familia lui Ashbourne te adoră. Tatăl tău o să te viziteze, sînt convinsă. Dar să nu-i spui tatei ce dor ţi-e de unchiul John, fiindcă e foarte mîndru că te conduce la altar.

Se auzi o bătaie în uşă, după care intră Sophie, încă în halatul de noapte.

– M-am întîlnit cu servitoarea pe scări şi am trimis-o înapoi la bucătărie ca să ne mai aducă nişte ciocolată, spuse ea. Sper că nu vă supăraţi. Urcă repede.

– Sigur că nu, răspunse Emma zîmbind. Cu cît mai multe, cu atît mai bine.

– Nu-mi vine să cred că e atîta agitaţie în casa asta, continuă Sophie. A fost vreuna dintre voi jos?

Amîndouă tinerele clătinară din cap în semn că nu.

– E o casă de nebuni. Era să mă dărîme un servitor, iar oaspeţii au început deja să sosească!

– Glumeşti! răspunse Belle. Cred că s-au trezit la patru dimineaţa ca să ajungă aici la ora asta.

– Ei bine, Alex a fost absolut înnebunit cînd a sugerat mama să-i invităm pe toţi să petreacă noaptea aici. Numai cîţiva, foarte puţini, au primit permisiunea să vină de aseară şi el a insistat ca toată lumea să plece în seara asta.

Emma roşi.

– L-ai văzut?

– Nu, spuse Sophie luînd o ceaşcă de ciocolată de la servitoarea care intrase tăcută în cameră. Dar Dunford s-a trezit, era pe aici. Mi-a spus că Alex e înnebunit. Cred că abia aşteaptă să termine cu nunta.

– Nu e singurul, murmură Emma, întrebîndu-se cînd aveau să-i treacă emoţiile.

Nunta trebuia să înceapă la douăsprezece fix, aşa că unsprezece şi jumătate Emma se uită pe fereastră, spectacolul de pe peluza conacului Westonbirt.

– Dumnezeule mare, spuse cu răsuflarea tăiată. Cred sînt două sute de oameni acolo.

– Mai aproape de patru sute, cred, spuse Belle alăturîndu-i-se verişoarei ei la fereastră. Mamei i-ar fi plăcut şase sute dar...

– Dar n-am avut destul timp, încheie Emma. Ştiu.

Încă uitîndu-se afară, clătină din cap, speriată de grandoarea evenimentului. Corturi în dungi colorate împodobeau întreaga curte, adăpostind sutele de oaspeţi de soarele începutului de iulie. Aşa cum îi promisese Alex, afară erau mai multe buchete de flori decît putea ea să numere.

– Vai de mine, spuse cu răsuflarea tăiată, n-ar fi trebuit s-o las pe mătuşa Caroline să organizeze un eveniment atît de grandios. Pe jumătate dintre oamenii ăştia nici nu-i cunosc.

– Dar te cunosc ei pe tine, observă Sophie cu entuziasm.

– Îţi vine să crezi că o să fii ducesă? întrebă Belle.

– Nu, chiar deloc, spuse Emma cu glas pierdut.

Înainte să-şi dea seama ce se întîmpla, se făcuse deja ora douăsprezece şi ea era afară, la intrarea în cort, atît de emoţionată încît abia dacă mai auzea acordurile cvartetului de coarde care cînta bucata ei preferată din Mozart.

– Noroc, surioară, îi ură Sophie chiar înainte să pornească spre altar.

Belle o urmă pe Sophie cîteva clipe mai tîrziu, dar nu înainte să-i strîngă mîna Emmei.

– Te iubesc, Emma Dunster.

– E ultima dată cînd o să-mi spună cineva aşa, şopti Emma.

– Mie mi se pare foarte bine şi Emma Ridgely, spuse Henry luînd-o de braţ. Mai ales cînd are în coadă „ducesă de Ashbourne".

Emma zîmbi speriată.

– O să fie bine, spuse unchiul ei. Ştiu că o să fii foarte fericită, adăugă încet.

Emma dădu din cap şi clipi ca să-şi alunge lacrimile.

– Mulţumesc tare mult, unchiule Henry. Pentru tot. Te iubesc, să ştii.

Henry îi atinse obrazul.

– Ştiu, spuse emoţionat. Pornim? Cred că ducele tău o să vină încoace şi o să te tragă după el la altar dacă nu ajungi acolo curînd.

Emma respiră adînc şi făcu primul pas. Îl văzu pe Alex aşteptînd-o la altar şi toate fricile începură să-i dispară. Cu fiecare pas, bucuria din inima ei creştea, iar ea nici nu-i observă pe oamenii care se răsuciseră pe scaune ca să o privească pe mireasa strălucitoare cum păşea spre altar.

Lui Alex i se tăie răsuflarea cînd intră o văzu intrînd în cort. Era atît de frumoasă încît nici n-ar fi ştiut cum să o descrie. Era de parcă frumuseţea ei s-ar fi acumulat şi ar fi strălucit prin fiecare por. Parcă totul la ea era luminos, de la pielea albă ca satenul pînă la ochii violeţi şi la părul ca de foc prins sub voalul delicat.

Henry şi Emma ajunseră alături de el, iar Emma nu putu să nu zîmbească atunci cînd unchiul ei îi puse mîna în mîna viitorul ei soţ. Ridică privirea şi se uită în ochii lui verzi, calzi, în care văzu dor, nevoie şi, da, iubire. Poate că nu spusese el niciodată acele cuvinte, dar Emma văzu limpede ca lumina zilei că o iubea. O iubea, şi deodată viaţa i se păru de două ori mai frumoasă decît înainte.

Restul ceremoniei trecu atît de repede încît Emma nu-şi mai aminti după aceea decît mici frînturi din ea – pe Charlie, mîndru să ducă verighetele pe o pernă micuţă, căldura mîinilor lui Alex atunci cînd îi pusese inelul pe deget, zîmbetele lui Dunford şi al lui Ned cînd îl văzură pe duce sărutînd-o ceva

cam prea pasional atunci cînd preotul îi declară într-un sfîrşit soţ şi soţie şi obrajii uzi ai lui Caroline cînd cuplul proaspăt căsătorit pluti înapoi spre grădină după terminarea ceremoniei.

* * *

Petrecerea dură tot restul după-amiezii şi mare parte din seară. Emma se trezi felicitată de sute de oameni pe care nu-i cunoştea şi de sute pe care-i cunoştea. Alex rămase alături de ea cît reuşi de mult, dar chiar şi cînd se văzură nevoiţi să socializeze separat, ea îi simţi privirea îndreptată asupra sa şi abia dacă reuşi să ascundă fiorii de iubire şi dorinţă care o cuprinseră.

Pînă la urmă, după ore întregi de dans şi duzini de toasturi, Alex se apropie de ea şi îi şopti la ureche:

– Ştiu că e încă devreme, dar crezi că am putea, te rog, să plecăm de aici? Te vreau numai pentru mine.

– Credeam că nu mă mai întrebi, oftă Emma şi zîmbi mai larg.

Îşi luară la revedere de la mulţime şi se opriră lîngă Eugenia înainte să urce.

– Vreau să plece toată lumea în seara asta, spuse Alex pe un ton ferm. Nu-mi pasă dacă nu ajung înapoi pînă dimineaţă. Oricum nu ajung de cele mai multe ori.

– Presupun că ordinul nu se referă şi la familia restrînsă, nu? întrebă Eugenia cu o expresie foarte amuzată.

– Sigur că nu, dar vreau să plecaţi şi voi dis de dimineaţă.

Alex o sărută pe mama sa, apoi continuă:

– Vreau puţină intimitate cu proaspăta mea soţie, dacă nu vă deranjează.

– Stai liniştit. Plecăm cu toţii înainte de prînz, răspunse Eugenia. Presupun că n-ai de gînd să ieşiţi din camera mirilor pînă atunci?

Emma roşi pînă la rădăcina părului.

– Absolut deloc, spuse Alex fără ruşine. Dar ţi-aş fi recunoscător dacă ai pune să ni se trimită de mîncare mîine.

– Nu te teme, fiul meu, m-am ocupat eu de tot.

Ochii Eugeniei se umeziră. Îl mîngîie pe obraz.

– Sînt foarte fericită pentru tine azi.

Alex şi Emma zîmbiră şi îşi luară la revedere de la ea, apoi urcară spre coridorul lung care ducea la dormitoarele lor. Emma aproape că se văzu nevoită să fugă ca să ţină pasul cu el pînă cînd, ajunşi la marginea scărilor, ea se opri ca să-şi recapete răsuflarea.

– Te rog, îl imploră rîzînd, stai o clipă.

Alex se opri şi îi luă obrajii în palme. Avea în ochi un amestec de pasiune şi umor.

– Nu pot să mai aştept, spuse simplu.

Emma scoase un strigăt scurt cînd el o luă în braţe şi o duse aşa pînă în camera lor.

– În sfîrşit singur, spuse pe un ton demonstrativ, lovind uşa cu piciorul ca să o închidă, fără s-o lase pe soţia sa din braţe. Te superi dacă te sărut?

– Nu.

– Ce bine.

Cînd termină de sărutat, Emma rămăsese cu răsuflarea tăiată şi tot trupul arzînd.

– Ai emoţii? o întrebă Alex.

– Nu. Am avut dimineaţă, dar acum nu mai am.

Ochii lui străluciră cînd înţelese ce voia ea să-i spună. Cu toate astea nu voia să o grăbească. Aveau la dispoziţie toată noaptea, ba chiar întreaga săptămînă. O luă de mînă şi o conduse mai departe în dormitor.

– Asta e noua ta cameră, spuse arătînd în jur.

Emma făcu roată cu privirea. Decorul era destul de masculin.

– Poţi să redecorezi dacă vrei, spuse ducele. Dar să nu fie prea mult trandafiriu, dacă se poate.

Emma îşi stăpîni zîmbetul.

– Cred că putem să găsim ceva potrivit.

Alex o luă de mînă.

– Există o cameră alături care e dormitorul oficial al ducesei, dar aş prefera să petreci mai mult timp aici.

– Chiar aşa? îl tachină Emma.

– Am putea să transformăm camera de alături într-un salon pentru tine, unde să poţi să pui orice lucru feminin vrei, spuse el cu entuziasm, dar nu cred că o să fie nevoie de pat acolo. Mă gîndeam chiar să-l ducem în camerele doamnei Goode. Lucrează de mult la noi şi cred că i-ar plăcea. E mult mai comod decît cel pe care-l are acum.

– Mi se pare o idee foarte bună, spuse Emma încet, păşind mai aproape de el.

– Emma, cît mă bucur că eşti în sfîrşit a mea!

– Şi eu mă bucur că tu eşti al meu.

Alex rîse tare.

– Vino mai aproape, ca să-ţi scoatem rochia asta superbă, alteţă.

– Numele meu este Emma, spuse ea pe un ton aspru. Nu vreau să te aud că-mi spui „alteţă".

– Eşti nepreţuită, alteţă.

Alex o luă în braţe şi începu să desfacă nasturii mici care îi coborau de-a lungul spatelui rochiei de mireasă. Făcea mişcări agonizant de lente, trimiţîndu-i Emmei fiori de dorinţă în tot corpul şi făcînd-o să scoată un mic geamăt şi să se sprijine de umerii lui ca să nu-şi piardă echilibrul. Camera toată părea să se învîrtă într-o ceaţă senzuală şi ea abia dacă mai putea să stea în picioare.

Alex se opri la jumătatea rîndului de nasturi.

– Cred că e momentul să-ţi desfacem părul.

Cu degete pricepute îi scoase agrafele care-i ţineau părul ridicat.

– Îmi plac cîrlionţii care-ţi alunecă pe lîngă obraji cînd ai părul prins aşa.

Cîteva momente mai tîrziu şuviţele grele îi căzură pe spate, iar Alex luă una dintre ele şi o sărută, apoi inhală parfumul ameţitor.

– Îţi ador părul, murmură, trecîndu-şi degetele prin el. Ţi-am spus că vreau o fetiţă cu părul de culoarea asta?

Fără cuvinte, Emma clătină din cap. Nu discutaseră despre copii. Presupusese că ducele voia un moştenitor, aşa cum îşi doreau toţi bărbaţii, dar nu visase că ar fi putut să vrea o fetiţă care să-i semene ei.

– Eu mă gîndeam la un băieţel cu părul negru şi ochii verzi, rosti ezitînd.

Alex se întoarse la nasturii rochiei.

– Ei bine, o să trebuiască să lucrăm pînă cînd reuşim să ne îndeplinim amîndoi dorinţele, nu-i aşa?

De data asta îi desfăcu repede nasturii şi în cîteva secunde rochia ei căzu la podea, lăsînd-o îmbrăcată numai în furoul de mătase.

Începu să-i scoată veşmîntul de pe umeri, dar ea îl opri.

– Acum e rîndul meu.

Îi luă cravata şi începu s-o desfacă încet. După aceea trecu la cămaşa albă, apretată, bucurîndu-se de fiecare părticică din corpul lui pe care o scotea la iveală cu fiecare nasture desfăcut. Alex nu rezistă acelei dulci torturi decît cîteva minute, după care icni şi o ridică în braţe ca să o ducă la patul imens, mărginit de patru stîlpi.

– Doamne, ce frumoasă eşti, spuse uluit, atingîndu-i obrazul. Foarte frumoasă.

Emma se abandonă în voia pasiunii de moment, cuprinzîndu-l cu braţele pe după gît cînd el se apropie de ea şi

se aşeză alături, pe pat. Chiar în timp ce-şi scotea hainele continuă să o atingă, pentru că nu se putea opri, iar căldura mîinilor lui, combinată cu atingerea senzuală a mătăsii pe pielea ei fură aproape suficiente ca ea să-şi piardă controlul. Îi spuse numele întretăiat, iar şi iar, abia conştientă că vorbea tare.

– Şşt, scumpo, sînt aici, murmură el.

Şi era, se asigură Emma. Fiecare centimetru al trupului său gol era lipit de trupul ei, dar furoul încă stătea între ei, iar ea trase de material, fiindcă nu voia nimic între ea şi soţul ei.

– Şşt, spuse el din nou, oprindu-i mîinile. A început să-mi placă piesa asta.

Îi cuprinse şoldurile îmbrăcate în mătase şi începu să ridice furoul, lăsînd urme gemene de foc pe trupul ei. Materialul se ridică şi îi dădu la iveală sînii, iar Alex murmură apreciativ şi se aplecă încet ca să-i sărute fiecare sfîrc trandafiriu. Emma se zbătu de plăcere, trăgîndu-l mai aproape.

– Mi-am amintit că ţi-a plăcut asta, rîse Alex minunîndu-se de natura ei atît de senzuală.

– Alex, scoate ăsta de pe mine, ceru ea cu pasiune.

– Of, bine, o tachină el trăgîndu-i în sfîrşit furoul peste cap şi lăsîndu-l să plutească spre podea.

Emma se uită la el. Părea în continuare foarte controlat. Nu era la fel de înnebunit de pasiune ca şi ea? Cu un zîmbet diavolesc se aplecă şi începu să-i sărute sfîrcul plat, la fel cum făcuse şi el cu ea. Reacţia lui imediată fu mai puternică decît sperase Emma. Tresări şi spuse uluit:

– Doamne, de unde ai învăţat să faci asta?

Emma se întoarse mai aproape de buzele lui.

– De la tine. Mai vrei să mă înveţi ceva?

– Poate săptămîna viitoare, spuse el apăsat. Nu cred că mai rezist mult astă-seară.

Ea rîse mulţumită cînd el se aplecă şi o sărută pasional.

Glumele şi tachinările se opriră – nu rămaseră decît două trupuri însetate, dorindu-se cu pasiune.

Emma nu se sătura să-l atingă. Mîinile îi pluteau peste coapsele puternice, pe umeri şi pe piept. Fiecare atingere îl făcea să se simtă şi mai aprins, pînă cînd nu mai suportă. O mîngîie în jos pe trup, pînă la cîrlionţii care-i ascundeau feminitatea. Emma tresări de dorinţă şi-l strînse de umeri, încercînd să-l tragă mai aproape. Încet, Alex îi desfăcu pliurile mătăsoase şi strecură un deget în ea. Era mai mult decît pregătită.

– Eşti atît de udă, rosti gutural. Atît de udă, de fierbinte şi de gata pentru mine!

– Te rog, Alex, cerşi ea.

Alex se ridică deasupra ei şi o penetră numai puţin. Era tortură să nu se mişte în trupul ei cald şi adorabil, dar ştia că, fiind neobişnuită cu iubirea fizică, avea nevoie de timp ca să se relaxeze.

Dar Emma nici nu voia să audă de aşa ceva.

– Alex, te rog! Am nevoie de mai mult, gemu, trăgîndu-i şoldurile mai aproape.

El nu rezistă rugăminţilor soţiei sale şi, cu un sunet înfundat, împinse şoldurile înainte, pătrunzînd-o pînă la capăt. Respira cu dificultate. Încercă să păstreze un ritm egal al mişcării, înainte şi înapoi.

Emma simţi că alunecă spre Rai. Se luptă împotriva eliberării, ca să prelungească momentul perfect, dar simţi cum plutea spre libertatea pe care numai Alex putea să i-o ofere. Ştiu că pierduse bătălia cînd el îşi strecură mîna între trupurile lor şi o atinse. Chiar atunci, cu cîteva minute înainte de final, ea strigă:

– Vai, Doamne, Alex, cît te iubesc!

El încremeni.

– Ce-ai spus? întrebă aspru.

Emma se simţea ca pe marginea unei prăpăstii. Avea nevoie să se mişte în continuare.

– Alex, te rog, nu mă lăsă aşa.

– Ce ai spus? repetă el încordat.

Ochii ei violeţi priviră spre ochii lui verzi – două sufleturi descoperite.

– Am spus că te iubesc.

Alex o mai privi o clipă, mişcîndu-se adînc în ea, de această dată şi mai repede. Emma numai de atît mai avea nevoie. Simţi cum realitatea îi scapă printre degete, ridică şoldurile de pe pat în miezul acelei dulci eliberări şi îl strigă pe nume cînd lumea-i explodă într-o prismă de lumină.

Pulsaţiile trupului ei îl făcură pe Alex să piardă controlul. Scoase un geamăt triumfător, apăsat, şi explodă în ea.

La multe minute după aceea, cînd stăteau alături în ceaţa delicioasă a pasiunii consumate, ducele oftă adînc şi îşi ascunse chipul pe umărul soţiei sale.

– Mă temeam că nu o să aud niciodată cuvintele acelea.

Emma îşi împleti degetele în părul lui des şi negru.

– Eu şi acum mă tem că n-o să le aud.

Alex se trase puţin înapoi şi îi cuprinse obrajii în palme.

– Te iubesc, Emma Elizabeth Dunster Ridgely, spuse solemn. Te iubesc din toată inima şi cu tot sufletul. Te iubesc aşa cum n-am visat că se poate să iubeşti o femeie. Te iubesc cum...

– Opreşte-te, strigă ea cu lacrimi în ochi.

– De ce, draga mea?

– Sînt prea fericită, spuse ea pe un ton gîtuit.

– Nu poţi să fii prea fericită. De fapt, am de gînd să-mi dedic tot restul vieţii ca să mă asigur că eşti mai fericită astăzi decît ai fost ieri.

– Nu cred că o să fie greu dacă rămîi cu mine.

Alex zîmbi.

– De parcă te-aş părăsi eu vreodată.

– Foarte bine! răspunse Emma cu îndrăzneală.

– De parcă m-ai lăsa, continuă el. Ducesa mea americancă şi neînfricată. Probabil că ai veni după mine cu puşca.

Emma se ridică şi-l lovi cu o pernă.

– Bestie!

Rîse fericită şi îl lăsă s-o tragă înapoi pe pat.

– Ca să nu mai spun că nici nu ştiu să trag cu puşca, spuse cînd îşi mai reveni din rîs.

– Cum? Ducesa mea care se caţără în copaci şi pescuieşte nu ştie să tragă cu puşca? Sînt dezamăgit.

– Ei bine, să ştii că mă pricep la pistoale mai bine decît majoritatea.

Alex se aplecă şi o sărută.

– Aşa mai merge.

– Alex?

– Da?

– Nu trebuie să ne întoarcem prea curînd în oraş, nu?

– Nu cred. De ce întrebi?

– Începe să-mi placă la Westonbirt.

Alex se bosumflă.

– La Westonbirt sau cu mine?

– Cu tine, bebeluşule ce eşti! Dar nu te văd niciodată cînd sîntem în Londra. Toată lumea are nevoie de tine acolo. Crezi că am putea să mai rămînem aici o vreme?

Alex o strînse în braţe pe soţia lui, bucurîndu-se de iubirea care-i încălzea inima.

– Cred că se poate aranja.

Capitolul douăzeci şi doi

Următoarele cîteva săptămîni s-au numărat printre cele mai fericite din viaţa Emmei. Zilele erau toate pline de binecuvîntare, iar ea plutea prin ele cu zîmbetul indestructibil al unei femei care iubeşte şi este iubită. Viaţa alături de Alex deveni repede o rutină confortabilă. Mîncau mereu împreună, cu toate că multe din mese li se aduceau sus, pe tăvi. Mergeau la plimbare călare după-amiezile, pe alt drum de fiecare dată. Westonbirtul era suficient de mare, după trei săptămîni Emma încă nu văzuse toată moşia. În fiecare seară, după cină, stăteau în salonul lor nou, citeau sau jucau şah, sau pur şi simplu se bucurau unul de compania celuilalt. Iar nopţile, desigur, nu erau numai pentru somn.

Curînd Emma învăţă ce să facă atunci cînd nu era cu Alex. Ducele avea destul de multe afaceri care necesitau atenţie şi petrecea mult timp în birou, citind scrisori şi documente. În afară de Westonbirt mai avea alte patru moşii care trebuiau administrate, iar lui Alex nu-i plăcea să lase nici un detaliu pe mîna vechililor.

Chiriaşii meritau mai mult decît un proprietar absent, iar el avea caiete întregi de notiţe în care le scria progresul şi nevoile, ca să nu piardă şirul.

Cît timp Alex era ocupat cu munca, Emma îşi propuse să descopere noul cămin. Prima ei îndeletnicire a fost să scoată patul din camera ducesei. O excursie scurtă la Londra, în vizită la familie, a avut ca rezultat un salon redecorat cît ai zice peşte. După aceea se ocupă să înveţe despre administrarea reşedinţei ancestrale a ducelui de Ashbourne. După ce îi cunoscu pe toţi

servitorii, petrecu mai multă vreme cu cei mai importanți ca rang, punîndu-le întrebări despre cum era condusă casa. Întîlnirea cu ei fu încununată de un succes dublu, pentru că nu doar că învăță despre conac și moșie, dar le și cîștigă încrederea servitorilor. Aceștia îi apreciau interesul pentru starea lor și se simțeau flatați că se deranja să le ceară sfatul în legătură cu noul ei rol de stăpînă la Westonbirt.

Dar nu puteai petrece prea mult timp redecorînd și vorbind cu servitorii, așa că în curînd Emma se trezi că nu prea avea ce să facă. Personalul eficient se ocupa ca proprietatea să funcționeze precum un ceasornic și nu aveau nevoie decît rar de intervenția ei. Așa că într-o bună dimineață, după aproximativ trei săptămîni de căsnicie, ea luă inițiativa și ciocăni la ușa biroului lui Alex.

– Intră.

Emma băgă capul pe ușă.

– Te deranjez?

Alex lăsă pe birou documentele pe care le citea.

– Deloc. S-a făcut ora cinei?

Emma clătină din cap, iar el se uită afară, pe fereastră.

– E o zi foarte frumoasă. O rugăm pe doamna Goode să ne pregătească un coș de picnic?

– Ar fi minunat, mulțumesc, dar mă gîndeam că poate aș putea să vin să văd ce mai faci. Ce citești acolo?

Alex ridică din sprîncene cînd o văzu interesată de munca lui.

– E vorba despre o plantație de trestie de zahăr pe o am în Caraibe.

– Vai de mine. Pot să mă uit și eu?

– Sigur.

Îi întinse actele.

– Nu cred, însă, că o să ți se pară prea interesante. Plus că sînt în franțuzește.

Emma ridică hîrtiile şi se uită peste ele. Nu ştia franceză la fel de bine ca Alex, dar înţelegea destul cît să prindă ideea generală a scrisorilor administratorului plantaţiei. După un sezon nefast, cultura era stricată. Probabil că Alex n-avea să primească dobîndă la investiţia pe care o făcuse decît abia după încă un an. Îi dădu actele înapoi.

– Păcat, spuse.

– Ţi-am subestimat franceza.

Emma zîmbi.

– Ne învaţă şi pe noi cîte ceva în colonii.

– În Statele Unite, o corectă soţul ei.

– Touché. Am stat prea mult în Anglia.

Alex se ridică şi o luă în braţe, apoi o sărută pe vîrful nasului.

– Da, ei bine, acum eşti englezoaică.

Ea oftă împăcată, bucurîndu-se de căldura braţelor lui.

– Alex? întrebă cu faţa ascunsă la pieptul lui.

– Da?

– M-am tot gîndit. Am petrecut ultimele trei săptămîni cunoscîndu-i pe servitori şi învăţînd cum să mă ocup de proprietate, dar acum cred că am făcut tot ce era de făcut.

Alex îi ridică bărbia ca să o privească în ochi.

– Nu îţi dau eu de lucru? întrebă pe un ton gutural.

Emma roşi. Pasiunea dintre ei încă o făcea să se simtă stînjenită dacă o discutau ziua.

– Mă ţii ocupată noaptea, la ora mesei şi la plimbarea de fiecare zi, da, dar nu am ce să fac cît timp tu eşti aici şi lucrezi.

– Înţeleg. Nu văd de ce n-ai putea să preiei tu contabilitatea. Pînă la urmă te-ai ocupat de compania tatălui tău şi sînt sigur că te-ai descurca bine. Norwood face asta de ani buni, dar nu cred că-i place prea mult. Preferă să fie un majordom bătrîn şi înţepat.

Emma se înveseli.

– Ar fi minunat, Alex. Mă duc să-l caut chiar acum.

Se întinse şi-l sărută pe obraz.

– O rog pe doamna Goode se ne pregătească picnicul. Ne vedem în foaier la ora unu?

Alex dădu aprobator din cap, iar ea ieşi din birou ca să-l caute pe Norwood. Îl găsi în salonul mic pentru cină, inspectînd nişte argintărie curăţată nu demult de una dintre servitoarele nou angajate.

– Norwood! strigă ea din camera alăturată, adresîndu-se capului său cu început de chelie.

Omul se îndreptă imediat de spate.

– Da, alteţă?

– Am de gînd să preiau eu contabilitatea casei. Alteţa sa mi-a spus că nu-ţi place să faci asta, şi recunosc că eu lucrez bucuroasă cu numere.

– Da, alteţă. Mă iertaţi că îndrăznesc, dar trebuie să vă mulţumesc. Nu mai văd ca înainte şi toate cifrele alea micuţe mă cam solicită.

Emma îi zîmbi fericită.

– Atunci totul e cum nu se poate mai bine! Nu trebuie să-ţi ceri scuze. N-am fost crescută aici, în Anglia, şi nu sînt obişnuită cu atîtea formalităţi. Nu ezita să mi te adresezi dacă apare vreo problemă.

– Mulţumesc, alteţă.

– Trebuia să-i fi spus ducelui despre vederea ta, adăugă Emma clătinînd din cap. Ar fi predat contabilitatea altcuiva.

Norwood zîmbi pentru prima dată de cînd îl cunoscuse.

– Se poate, alteţă, dar ducele n-a fost mereu atît de... uşor de abordat, să spunem.

Emma făcu o grimasă.

– Nu, presupun că nu, dar să nu laşi asta să te supere. E doar o prefăcătorie. Uite cît ţine la chiriaşii lui. Oricum, ştiu că nu e plăcut să ai parte de cîte o ieşire temperamentală din partea lui.

Norwood, neobişnuit să vorbească astfel cu nobilimea, nu întrebă, înţelept, de unde ştia ducesa despre temperamentul ducelui.

– Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, continuă Emma. Ce-ar fi să mergem să luăm registrele contabile? Mi-ar plăcea să învăţ metoda ta.

Norwood o conduse într-un birou mic de lîngă bucătărie. În numai cîteva minute tînăra îşi dădu seama că majordomul calculase foarte scrupulos finanţele familiei, folosind cel mai complicat sistem contabil pe care-l văzuse ea vreodată. După ce-i mulţumi din suflet pentru treaba minunată pe care o făcuse, Emma se apucă repede de lucru şi examină toate registrele, ca să-şi dea seama cum ar fi putut să ţină cel mai bine contul cheltuielilor. Înainte să-şi dea seama se făcuse ora unu, aşa că se grăbi în foaier, unde o aştepta Alex.

– Nu pot să stau prea mult la masă, îi spuse ea fără alt preambul. Norwood e un simpatic, dar a cam amestecat treaba în registre şi abia aştept să le pun în ordine.

Alex zîmbi, mulţumit că ea era interesată de căminul lui.

– Mă gîndeam să mergem în luminişul din cealaltă parte a pîrîului astăzi.

Emma se încruntă.

– O să ne ia cel puţin douăzeci de minute să mergem pe jos şi încă douăzeci la întoarcere. Nu pot să petrec atît de mult timp afară la prînz dacă vrei să ne şi plimbăm la patru. Ce-ar fi să mîncăm într-una dintre grădini?

– Speram să găsim un loc mai ferit.

Emma se înroşi imediat.

– Sînt sigură că ar fi... interesant, dar chiar vreau să mă uit peste registre.

Alex oftă, învins, şi se îndreptă spre uşa care dădea în grădina de la nord.

– Trebuie să facem ceva cu teama asta a ta de lumina zilei, spuse. Oamenii pot să facă dragoste şi cînd străluceşte soarele, să ştii.

Emma nu crezuse că se putea, dar simţi cum se îmbujorează şi mai mult.

– E ceva atunci cînd îţi scoţi toate hainele în miezul zilei... Of, nu ştiu!

– Asta e problema? întrebă Alex pe un ton potolit, dar cu o strălucire poznaşă în privire. Ei bine, nu-i nevoie să-ţi scoţi toate hainele, deşi ar fi distractiv.

După picnic, Emma se întoarse la registrele contabile, care-i luară mai puţin timp decît crezuse iniţial. Termină ce făcea şi îşi dădu seama că, deşi trebuia să scrie în ele relativ des, nu era nevoie să facă socotelile decît o dată pe lună. Oftă. Acum trebuia să aibă ce să facă doar în treizeci de zile pe lună. Probabil că februarie avea să fie o binecuvîntare.

Cu toate astea evită să i se plîngă soţului ei. Era un bărbat ocupat, prea ocupat ca să petreacă fiecare minut din zi distrîndu-şi proaspăta mireasă. În plus, Emma nu voia să-i lase impresia că era nefericită. Decise să urmeze exemplul lui Belle şi să aleagă drumul achiziţiilor intelectuale, iar de a doua zi urcă scara de lemn din bibliotecă şi scoase de pe raft un exemplar din „Totul e bine cînd se termină cu bine".

Trei zile după aceea ajunsese la „Cymbeline" şi, mai mult, era convinsă că avea nevoie de ochelari. Shakespeare era bun, dar nu dacă citeai mai mult de două piese pe zi. Se frecă la ochi, puse cartea jos şi se îndreptă din nou spre biroul lui Alex, la uşa căruia bătu scurt.

– Intră.

Emma intră şi închise uşa în urma ei. Alex era în poziţia lui obişnuită, aşezat în spatele biroului imens, cu un teanc de hîrtii în mînă.

– Şi mai multe despre plantaţie? întrebă Emma politicos.

– Cum? Nu, e vorba de niște terenuri din Yorkshire. Ce te aduce pe la mine în după-amiaza asta?

Emma trase adînc aer în piept.

– Adevărul este, Alex, că m-am plictisit.

El clipi.

– Poftim?

– Nu de tine, spuse ea repede. Dar tu ești ocupat în mare parte a zilei și începe să-mi fie foarte greu să-mi fac de lucru.

– Înțeleg.

Se sprijini nedumerit de spătarul fotoliului său.

– Și cum rămîne cu toate registrele contabile de care te-am rugat să te ocupi?

– Sînt foarte interesante, răspunse Emma, și am învățat mult despre Westonbirt, dar nu e nevoie să fac socoteli decît o dată pe lună.

– Sînt sigur că și asta e destul. Dar meniurile? Mi s-a părut mereu că femeile se ocupă mult de meniuri.

– Nu știu cine sînt femeile pe care le-ai urmărit tu, dar mie-mi ia rar mai mult de zece minute să fac meniul zilei împreună cu bucătăreasa.

– Atunci poate un hobby?

– Alex, detest acuarela, nu mă pricep deloc să cînt la pianină și dacă mai citesc o singură carte o să am nevoie de ochelari cu rame foarte groase. Nu vreau să mă plîng, dar trebuie să găsesc neapărat ceva de făcut.

Alex oftă. Încă mai avea multă treabă în după-amiaza aceea. Era în urmă cu toate. Curtea pe care i-o făcuse Emmei îi ceruse mult timp și multă energie, așa că lăsase deoparte afacerile, iar acum încerca să revină la zi. Colac peste pupăză, administratorul pămînturilor din Yorkshire tocmai îi scrisese că o boală misterioasă ucidea un număr mare de oi. Întreruperea soției sale nu era deloc bine aleasă.

– Nu ştiu, Emma, spuse trecîndu-şi mîna prin păr. Fă şi tu ce fac femeile măritate toată ziua. Sînt sigur că o să găseşti ceva de făcut.

Emma se simţi ofensată şi îndreptă spatele. Oare auzise o uşoară notă de condescendenţă în vocea lui? Alex n-ar fi putut să aleagă un comentariu care s-o irite mai mult nici dacă ar fi încercat cu tot dinadinsul. Deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise strîns.

– Înţeleg. Ei bine, mulţumesc. Acum te rog să mă scuzi, mă duc să-mi găsesc ceva de făcut.

Se întoarse pe călcîie şi ieşi. Alex clătină din cap şi se întoarse la lucru.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Emma reapăru în prag, îmbrăcată într-o rochie verde închis, de călătorie. Alex ridică uimit din sprîncene văzînd schimbarea de costumaţie, dar îi zîmbi oricum.

– M-am gîndit că ar trebui să fii informat, spuse Emma în timp ce-şi punea o pereche de mănuşi, că mă duc s-o vizitez pe sora ta timp de o săptămînă.

Alex lăsă documentele să-i cadă din mînă.

– Poftim? De ce?

– Se pare că trebuie să aflu ce fac femeile măritate toată ziua, ca să-ţi urmez sfatul şi să fac acele lucruri.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşa de la intrare, unde cîţiva servitori deja încărcau geamantane în trăsură.

– Emma, treci înapoi aici imediat! strigă Alex pe un ton ameninţător, ajungînd-o repede din urmă, cu paşi mari. Exagerezi şi ştii prea bine. Nu ai nici un motiv să mă părăseşti.

O strînse de braţ şi o aduse înapoi în birou.

– Alex, nu te părăsesc, răspunse ea pe un ton cald, aplecîndu-se şi sărutîndu-l pe obraz. Plec doar în vizită la sora ta.

– Fir-ar să fie, Emma, se răsti el. Nu vreau să pleci.

Ea abia se abţinu să-i sară în braţe şi să-i spună că nici ea nu voia să plece, dar deşi vizita la Sophie fusese iniţial doar un pretext ca să-i dea lui o lecţie, între timp îşi dăduse seama că, într-adevăr, trebuia să afle ce făceau femeile măritate, pentru că altfel simţea că înnebuneşte.

– Alex, începu ea. O să-mi fie foarte dor de tine...

– Atunci nu pleca.

– Dar trebuie să plec. Mi-e greu să mă obişnuiesc cu viaţa de femeie căsătorită.

– Ba nu, spuse el indignat.

– Nu cu acea parte a vieţii de femeie căsătorită, spuse ea apăsat. Dar chiar trebuie să găsesc ceva cu care să-mi ocup şi zilele, nu numai nopţile. Simt nevoia să fiu utilă şi refuz să învăţ să brodez. Nu înţelegi?

Alex oftă descumpănit. Înţelegea, dar nu-i plăcea. Se obişnuise să o aibă în preajmă. Westonbirt avea să i se pară insuportabil de gol fără ea.

– Aş putea să-ţi ordon să rămîi, să ştii. Legal vorbind, eşti proprietatea mea.

Emma se crispă şi inima i se făcu mică de spaimă.

– N-ai face una ca asta, şopti.

Alex lăsă braţele să-i cadă, întristat.

– Nu, n-aş face-o.

Rămaseră faţă în faţă minute lungi, pînă cînd ea se ridică pe vîrfuri şi-l sărută.

– Trebuie să plec, dragul meu. Vreau să ajung înainte de lăsarea întunericului.

Alex o urmă prin conac.

– Te aşteaptă Sophie?

– Nu. M-am gîndit să-i fac o surpriză.

– Cîţi servitori iei cu tine?

– Doi.

– Nu cred că sînt suficienţi. Mai ia pe cineva.

– Doi ajung, dragul meu. Mai e şi vizitiul.

El o ajută să urce în trăsură.

– S-ar putea să plouă, spuse uitîndu-se la cerul înnorat.

– N-o să mă topesc, Alex.

El se bosumflă şi în acel moment Emma ştiu exact cum arătase cînd era băieţel.

– Te întorci într-o săptămînă?

– O săptămînă.

– Poţi să vii şi înainte, să ştii. Nu *trebuie* să stai o săptămînă.

– Ne vedem într-o săptămînă, Alex.

Ducele se aplecă şi o mai sărută o dată, cu atîta pasiune încît servitorii întoarseră discret privirile. N-avea decît să rămînă cu gîndul la ce lăsa în urmă. Funcţionase, ştiu, pentru că, atunci cînd se retrase în sfîrşit, ea era îmbujorată şi avea privirea pierdută. Din nefericire, şi el era pe cale să fie mai aprins decît ar fi fost comod. Îşi luară la revedere, iar el închise fără voie trăsura şi o privi dispărînd pe alee.

Îşi băgă mîinile în buzunare şi se întoarse în casă, lovind cu ură cîteva pietricele de pe drum. Poate că o să plece la Londra o săptămînă. Poate că acolo n-avea să-i fie atît de dor de ea.

* * *

Sarcina lui Sophie devenise vizibilă, aşa că aceasta îşi făcuse bagajul şi se mutase la proprietatea Wilding, din estul Angliei. Din păcate acolo era partea cea mai ploioasă a ţării şi cînd trăsura Emmei opri în faţa conacului, afară turna cu găleata.

– Dumnezeule! exclamă Sophie cînd o văzu pe proaspăta ei cumnată în prag. Ce faci aici? Te-ai certat cu Alex? Ce îngrozitor, îngrozitor. Trebuie să se aşeze în coate şi în genunchi şi...

– Nu o să fie nevoie, o opri Emma. Dacă îmi dai voie s intru şi să mă încălzesc, o să-ţi povestesc tot ce s-a întîmpla

– Bineînţeles, iartă-mă. Intră, intră.

Sophie o conduse repede în salon.

– Din fericire pentru tine, tocmai l-am rugat pe Bingley s facă focul.

O conduse pe Emma spre un fotoliu din apropiere şemineului.

– Stai pe loc. Îţi aduc nişte pături.

Cumnata ei îşi scoase mănuşile şi îşi încălzi mîinile la foc tremurînd cît timp flăcările alungară din umezeala care-l invadase.

– Poftim! spuse Sophie tare, intrînd în cameră cu un bra de pături. Am cerut un ceai. Nimic nu se compară cu ceaiul cînd trebuie să te încălzeşti.

– Mulţumesc.

– Sigur nu vrei să te schimbi? Rog pe cineva să-ţi calc imediat o rochie, sau poţi să împrumuţi una de la mine. O să ţi fie mai cald dacă-ţi scoţi hainele ude.

– Nu sînt ude, doar umede, răspunse Emma. Şi vreau ceai fierbinte. N-am înţeles niciodată de ce voi, englezii, îl beţi aproape rece.

Sophie ridică din umeri.

– Cred că te întrebi de ce am venit neanunţată.

– Ei bine, aşa e.

– Nu e o problemă cu fratele tău, ci dimpotrivă. Sînt fericită cu el.

– Ştiam eu că aşa o să fie.

– Problema e că nu am ce să fac toată ziua, cît timp el e ocupat. Înainte erau evenimentele sociale, dar nu vreau să reintru în vîrtejul nobilimii chiar acum, plus că sezonul e pe sfîrşite.

– Şi nu prea te pricepi la instrumente muzicale, aşa e?

– Sophie, spuse Emma pe un ton foarte serios, evit pianina din compasiune pentru Alex, pentru servitori şi pentru toate fiinţele vii, cu urechi, de la Westonbirt.

Sophie îşi ascunse un surîs.

– Nu vreau un hobby, oricum. Vreau să fac ceva util. În Boston îl ajutam pe tata la companie. Mă ocupam de contabilitate şi el îmi cerea părerea în privinţa celor mai multe decizii majore. Îmi petreceam adesea timpul la birou sau în port şi îmi plăcea. De fapt, m-am chinuit mult să rămîn acolo tocmai pentru că nu voiam să las afacerea.

– Mă bucur că ai pierdut bătălia, spuse Sophie, dar înţeleg ce spui. Din păcate, e foarte neobişnuit ca doamnele din înalta societate să se ocupe de afaceri aici, în Anglia.

– Era destul de neobişnuit şi în Boston, spuse Emma cu regret.

– Oricît m-ar înfuria, nu cred că mulţi te-ar lua în serios. Şi dacă nu te ia nimeni în serios ai de suferit, fiindcă nimeni nu îţi cumpără produsele, serviciile sau orice altceva ai oferi. Şi atunci, dacă eşuezi, toată lumea îţi spune că era normal să se întîmple aşa şi că de asta nici n-a cumpărat de la tine dintru-nceput.

– Ştiu. De asta a vrut tata să vin în Anglia. Ştia că afacerea ar falimenta dacă aş conduce-o eu, deşi mă descurc mai bine decît mulţi bărbaţi.

Sophie îşi frecă gînditoare bărbia.

– Dar ştii, o doamnă din înalta societate poate să conducă o asociaţie de caritate.

– Cum aşa?

– Da, dacă ştii cum se face, nu văd de ce ar fi altfel decît o afacere.

– Ai dreptate, spuse Emma încet, iar privirea începu să i se lumineze. Mai întîi trebuie să-ţi dai seama cum poţi să faci rost de bani, apoi să-i strîngi. Şi după aceea trebuie să-i administrezi corect şi să îi cheltuieşti cu înţelepciune.

Sophie zîmbi, simţind că făcuse un lucru foarte bun.

– Şi dacă te-ai apuca să construieşti o şcoală sau un spital atunci ar trebui să te ocupi de angajaţi şi să faci contabilitatea. Ar fi foarte interesant şi benefic pentru societate.

– Foarte bine, spuse Sophie bătînd din palme. O să fii prima care se înscrie în comitetul tău, orice te-ai hotărî să construieşti. O să fie aproape de Westonbirt, nu? Ar fi bine dacă ai construi ceva acolo. Cred că sînt destul de iubită de chiriaşi. Le-am dus mereu coşuri cu cadouri de Paşte şi de Crăciun. Cu toate că acum nu prea pot să-ţi fiu de ajutor, continuă atingîndu-şi burta. Dar pot să te ajut la planificare odată ce începi, şi...

– Sophie, o să fii prima pe care o chem, o întrerupse cumnata ei rîzînd.

– Foarte bine. Abia aştept.

Sophie îi turnă o ceaşcă de ceai.

– Acum spune-mi, cît stai la noi? Cred că abia aşteptaţi să te întorci la fratele meu acum, că ţi-ai rezolvat problema, dar nu cred că ar trebui să pleci în seara asta. S-a făcut tîrziu şi ploaia nu dă semne că o să se oprească prea curînd.

Emma sorbi din ceai, lăsîndu-l să-i încălzească gîtul.

– De fapt, i-am spus lui Alex că o să fiu plecată o săptămînă.

– Dumnezeule, dar de ce? Sînteţi căsătoriţi de numai o lună. Sigur nu vrei să fii plecată atîta vreme.

– Nu, răspunse Emma oftînd, dar mi-a vorbit pe un ton foarte condescendent cînd i-am spus că m-am plictisit, şi...

– Nu-i nevoie să spui mai mult, rosti cumnata ei atingîndu-i cu înţelegere mîna. Ştiu foarte bine ce spui. Nu-i nevoie să stai o săptămînă, dar ai putea să încerci să rezişti cam patru zile. Trebuie să înveţe să nu te subestimeze.

– Cred că da, dar...

Emma tăcu şi se uită la Sophie. Păli şi lăsă ceaşca să cadă zgomotos în farfurie.

– Sophie? rosti întrebătoare, întorcînd capul ca să se uite în direcţia în care privea cumnata ei.

Un bărbat atrăgător, cu ochii căprui şi calzi şi păr deschis la culoare stătea în prag.

– Oliver? şopti aceasta. Vai, Oliver, ce dor mi-a fost de tine!

Emma clipi ca să alunge o lacrimă la care nu se aştepta cînd o văzu pe Sophie aruncîndu-se în braţele soţului ei. Privind discret în jos, aşteptă ca ei să se sărute, să se îmbrăţişeze şi să-şi spună în cuvinte şi din priviri cît de dor le fusese unul de celălalt în lunile care trecuseră.

– Sophie, rosti Oliver într-un sfîrşit, poate că ar trebui să mă prezinţi prietenei tale?

Soţia lui rîse fericită.

– Vai, Oliver, n-o să-ţi vină să crezi, dar Emma nu e doar prietena mea, ci şi cumnata mea. S-a însurat Alex!

Oliver rămase cu gura căscată.

– Glumeşti.

Sophie clătină din cap, iar Emma zîmbi stingher.

– Măi să fie. Ashbourne s-a însurat. Cred că eşti o doamnă pe cinste, alteţă.

– Te rog, spune-mi Emma.

– Şi americancă, adăugă el observîndu-i accentul.

Emma schimbă cîteva vorbe cu ducele de Wilding, dar oricît ar fi încercat cei doi să o ascundă, era evident că voiau să fie singuri. Aşadar, spunînd ceva despre cum era incredibil de obosită după drum, Emma întrebă dacă se putea să ia cina separat, în camera ei. Le ură noapte bună şi urcă, oprindu-se numai în bibliotecă, la raftul cu Shakespeare, ca să ia o ediţie a lui „Hamlet".

* * *

În dimineaţa următoare, Emma se îmbrăcă din nou în rochia de călătorie, deja spălată şi călcată. Sophie apăru la

micul dejun în halat, puţin obosită, dar incredibil de fericită.

– Dată fiind situaţia, cred că o să-mi scurtez vizita şi o să mă duc pe la verii mei cîteva zile, spuse Emma.

– Nu e nevoie, răspunse Sophie repede, ascunzîndu-şi un căscat.

Emma zîmbi. Ştia ea foarte bine ce spunea. Sophie nu dormise prea mult în noaptea de dinainte.

– Crede-mă, prefer să fac asta. Meriţi să petreci puţin timp cu soţul şi cu fiul tău. Dacă eşti tu amabilă să-i trimiţi lui Alex un mesaj cu schimbarea de planuri ţi-aş fi foarte recunoscătoare.

– Da, cu siguranţă. Dar să ai grijă să nu te întorci în mai puţin de patru zile. Dacă poţi, să fie chiar cinci.

Emma zîmbi şi îşi mîncă omleta.

MariusMaria

Capitolul douăzeci şi trei

Cerul se limpezise considerabil după noaptea din seara anterioară, aşa că Emma deschise toate ferestrele trăsurii pe drumul spre Londra. Călătoria se termină repede, fiindcă moşia Wilding era mult mai aproape de oraş decît Westonbirt, iar Sophie îi împrumutase cu generozitate exemplarul ei din „Hamlet", cel pe care începuse să-l citească în seara de dinainte.

Povestea o prinse repede şi se opri doar din cînd în cînd, atunci cînd tropotul cailor o adormea pe jumătate.

– Să construiesc sau nu un spital. Asta este întrebarea, spuse tare într-unul dintre acele momente. Urîte cuvinte, adăugase.

La scurt timp după prînz ajunse la Londra şi, cînd coteau pe strada verilor ei, Emma scoase capul pe fereastră, bucuroasă. De la distanţă o văzu pe Belle coborînd treptele conacului Blydon. Un vizitiu o ajuta să urce într-o trăsură.

– Belle! strigă Emma fluturînd o batistă.

– Nu cred că v-a auzit, alteţă, spuse Ames, unul dintre servitorii ei.

– Cred că ai dreptate.

Era o stradă lungă, iar Emma ar fi trebuit să strige destul de tare ca să fie auzită peste zgomotul celorlalte trăsuri. Se încruntă. I se păruse cumva neobişnuit felul în care vizitiul o ajutase pe verişoara ei să urce în vehicul. Aproape că o ridicase în braţe. Simţi un fior de îngrijorare.

– Vreţi s-o urmărim? întrebă Ames.

– Da, cred că... Vai! exclamă ea deodată, uşurată. Ştiu unde se duce. La Clubul de Carte al doamnelor. Merge în fiecare miercuri după-amiaza. Am fost şi eu cu ea de cîteva ori.

Întîlnirile se ţin acasă la lady Stanton, nu departe de aici. Urmăreşte trăsura şi-i fac acolo o surpriză.

Vizitiul dădu din cap şi trecu mai departe de conacul Blydon, urmînd-o pe Belle pe străzile oraşului. Emma se sprijini de spătarul banchetei şi privi cum prin faţa ferestrei treceau casele elegante ale Londrei.

– Stai puţin, spuse nedumerită cînd trecură pe lîngă o clădire cunoscută. Scoase iar capul pe fereastră, ca să-i vorbească lui Ames.

– Aceea a fost casa lui lady Stanton.

– Poate că verişoara domniei voastre face altceva astăzi, alteţă. Poate că nu merge la Clubul de Carte.

– Nu, răspunse Emma clătinînd din cap. Ea nu pierde niciodată vreuna dintre întîlnirile astea atunci cînd e în oraş.

Ames ridică din umeri.

– Mergem mai departe după ea?

– Da, da, spuse Emma tulburată. Deşi acum, că mă gîndesc, nu l-am recunoscut pe vizitiu. Poate că au angajat pe cineva nou, dar tot mi se pare că dă de bănuit.

– Ce vreţi să spuneţi, alteţă? Credeţi că încearcă cineva s-o răpească pe verişoara domniei voastre?

Emma păli.

– Ames, spuse ascuţit, dă-te puţin la o parte.

Vizitiul se aplecă, iar Emma ieşi mai mult pe fereastră, măsurînd cu privirea trăsura din faţă.

– Doamne. Aia nu-i una dintre trăsurile noastre. Poate că am angajat un vizitiu nou, dar să fi cumpărat altă trăsură? Aş fi ştiut.

Ames se întoarse din nou spre ea.

– Nu credeţi că lady Arabella ar fi observat că urcă în altă trăsură decît trebuie?

– Nu. Nu vede prea bine. De la atîta citit, ştii. Dar refuză să poarte ochelari.

Emma înghiți în sec, speriată.

– Ames, orice ar fi, nu scăpa din ochi trăsura aia!

Emma se sprijini pe banchetă și închise ochii de teamă. Era ceva putred la Londra.

***

Între timp, la Westonbirt, Alex încerca fără succes să se concentreze la lucru. Norwood, singurul dintre servitori care intra vreodată la el în birou cînd era ocupat, îi aduse ceva de mîncare pe o tavă.

– Nu mi-e foame, bombăni Alex.

Majordomul ridică din sprîncene și lăsă tava pe masă oricum. Ducele ignoră mîncarea și se apropie de fereastră, privind supărat pe deasupra pajiștii. Nu era nevoie să plece. Nu o săptămînă. Era adevărat că, probabil, Sophie știa mai multe decît el despre ce făceau femeile măritate ca să nu se plictisească, dar Emmei nu i-ar fi luat o săptămînă ca să afle.

Fir-ar să fie! Locul era gol în lipsa ei. Cu o seară înainte patul i se încălzise foarte greu. Stătuse acolo singur, frecîndu-și picioarele de așternut în speranța că așa o să producă puțină căldură, dar nu ajunsese decît să-i fie milă de sine însuși. Nu i-ar fi fost atît de frig dacă Emma ar fi fost cu el.

Știuse că-i va fi dor de ea, dar nu se așteptase să-i fie chiar atît de dor. La naiba, nu era plecată de nici douăzeci și patru de ore. Prezența ei, însă, plutea în aer. Parfumul ei era peste tot în camera lor, oriunde se întorcea vedea cîte o cotitură sau cîte un ungher în care se sărutaseră clandestin. Oftă. Avea să fie o săptămînă lungă.

Poate că ar fi trebuit într-adevăr să meargă la Londra. Casa lui din oraș nu era plină de amintiri cu ea. Tresări gîndindu-se la felul în care o respinsese acolo, atît de brutal. Cel puțin nu erau amintiri frumoase cu ea acolo. Putea să

închidă pur şi simplu salonul cu pricina. Plus că îi plăcea locul acela, fiindcă locuise în el aproape zece ani. Curînd avea să trebuiască să-l vîndă, fiindcă el şi Emma se vor muta în conacul Ashbourne din Piaţa Berkeley.

Probabil că trebuia să se gîndească mai bine la ce-i spusese ea despre plictiseală. Îşi dădea seama că nu fusese foarte înţelegător cu dificultatea ei. Nu se gîndise niciodată la ce făceau femeile cu timpul lor, iar Emma nu era o femeie ca toate celelalte, se gîndi destul de mîndru. La naiba, doar se ocupase aproape singură de o întreagă afacere.

Poate că de asta avea nevoie. El era aproape copleşit de atîtea documente şi hîrtii legate de multele afaceri şi terenuri ale familiei. Poate că ar fi trebuit s-o lase pe ea să se ocupe de administrarea proprietăţii. Cu siguranţă s-ar fi descurcat, iar vechilii lui erau oameni cumsecade. Aveau să o asculte dacă Alex le explica foarte clar că ea avea să îi conducă. Zîmbi larg, mulţumit de planul său.

Momentul fu întrerupt de o bătaie la uşă. Norwood intră la îndemnul lui, ducînd un bilet mic, împăturit, aşezat pe o tavă de argint.

– A sosit un mesaj pentru dumneavoastră, alteţă. De la soţia dumneavoastră.

Alex traversă în grabă încăperea şi ridică bucata de hîrtie.

„Dragul meu Alex,

Lordul Wilding s-a întors pe neaşteptate din Caraibe, aşa că m-am decis să petrec restul săptămînii în vizită la verişorii mei. Mi-e foarte dor de tine,

Cu toată dragostea,

Emma"

Îi era foarte dor de el? Dacă îi era atît de dor, atunci de ce nu se întorcea acasă, unde-i era locul? Da, cu siguranţă că avea

să plece spre Londra. Şi cît va sta acolo, poate că o să viziteze familia Blydon. Şi s-o ia pe soţia lui acasă. Sau poate că nu. Emma nu era genul de femeie pe care să o iei undeva împotriva voinţei sale. Putea, oricum, s-o ademenească înapoi cu promisiunea că putea să înceapă imediat să se ocupe de administraţie. Dacă nu mergea nici aşa, n-avea decît să o seducă.

Alex plecă în mai puţin de jumătate de oră.

* * *

Emma era în trăsura ei, care înainta încet spre ieşirea din Londra, aproape paralizată de teamă pentru siguranţa verişoarei sale. Pe măsură ce străzile deveneau din ce în ce mai puţin aglomerată, se văzură nevoiţi să rămînă tot mai în urma trăsurii în care era Belle. Nu voia să trezească bănuielile nimănui şi, mai important, trăsura ei avea cunoscutele însemne ale lui Ashbourne. Oricine ar fi făcut efortul s-o răpească pe Emma aflase cu siguranţă că Belle era rudă cu Alex şi cu Emma.

Era Woodside. Trebuia să fie el. Ducesa aproape că se sări de pe locul ei cînd îşi dădu seama. Vicontele era nebun după verişoara ei. O curtase timp de un an şi îi spusese chiar ei că voia să se însoare cu Belle. Faptul că ea nu-i răspundea cu acelaşi fel de afecţiune nu părea să-i zădărnicească planurile.

– Dumnezeule mare, rosti cu răsuflarea tăiată. O să o forţeze să se culce cu el.

Nu avea nici un dubiu că Woodside voia s-o tîrască pe Belle la altar, legată, cu căluş, dacă era nevoie. Nu cunoscuse niciodată pe cineva atît de obsedat de titluri şi linii de sînge, iar strămoşii lui Belle îi erau cu siguranţă pe plac. Chiar dacă ar fi reuşit să nu se mărite cu el, oricum reputaţia i-ar fi fost ruinată. Dacă Woodside putea s-o compromită îndeajuns,

atunci ea avea să fie nevoită să-l ia de bărbat. Fie asta, fie să rămînă fată bătrînă, fiindcă nici un domn nu s-ar mai fi căsătorit cu ea dacă s-ar fi crezut că Woodside o avusese primul.

Emmei i se strînse stomacul de frică şi de furie în timp ce călătoreau din ce în ce mai departe de Londra. Pînă la urmă trăsura lui Belle ieşi de pe drumul principal şi după încă douăzeci de minute de drum cu hîrtoape opri într-un sat de dimensiuni medii, numit Harewood.

Încetiniră, ca să poată merge pe drumurile mai aglomerate ale satului, iar Emma apropie capul de fereastra deschisă. Trebuia să rămînă cu ochii la trăsura din faţă.

– Să nu te apropii! îi şuieră vizitiului.

Omul dădu aprobator din cap şi trase puţin de hăţuri. În faţă, trăsura în care era Belle se opri în faţa unei taverne cu han numită „Iepurele şi copoii".

– Opreşte aici! ordonă Emma.

Fără să aştepte ajutor, sări din trăsură şi se uită la scena din faţa hanului. Doi bărbaţi puternici descărcau un sac mare din pînză.

– Dumnezeule mare! şopti Emma. Au pus-o într-un sac.

– Nu pare să se mişte prea mult, spuse Ames încruntîndu-se. Poate că au drogat-o.

Emma inspiră adînc, încercînd să-şi înăbuşe spaima. Ei patru n-ar fi avut cum să-i învingă pe agresorii lui Belle. Cine ştie ce arme aveau? Unde era Alex cînd avea nevoie de el?

– Bine, oameni buni, spuse ea pe un ton grăbit. Trebuie să ne folosim minţile şi să facem un plan. Ames, ştii să călăreşti?

– Nu prea bine, alteţă.

Emma se întoarse către Shipton.

– Dar tu?

Omul clătină din cap.

Emma îl întrebă şi pe cel de-al treilea, un bărbat neobişnuit de slab, cu păr subţire şi castaniu.

– Bottomley, nu-mi spune că nici tu nu ştii să călăreşti.

– Nu.

– Nu ce?

– Nu vă spun asta. Călăresc de cînd mă ştiu.

Emma strînse din dinţi, fiindcă omul alesese un moment prost ca să încerce să fie amuzant.

– Ascultă-mă, Bottomley. Mai întîi vreau să găseşti un loc unde să ascunzi trăsura. Undeva cît de departe posibil de han. După aceea vreau să iei unul dintre cai, care crezi că-i mai rapid, şi să te duci la Westonbirt. Mergi ca şi cum viaţa ta ar depinde de asta. Mergi ca şi cum viaţa *mea* ar depinde de asta, pentru că s-ar putea să fie chiar aşa. Cînd ajungi acolo, găseşte-l imediat pe duce şi spune-i ce s-a întîmplat. O să avem nevoie de ajutorul lui. Ne-am înţeles?

Bottomley dădu din cap, mai serios decît fusese cu cîteva momente înainte.

– Shipton, mergi cu Bottomley, ca să ştim unde lasă trăsura, şi vino înapoi aici, să ne întîlnim pe uliţa principală. Ames, noi mergem la cumpărături.

– La cumpărături, alteţă?

Omul părea tulburat.

– Nu ştiu dacă acum este...

Emma îi aruncă o privire dură, dar îşi ţinu firea.

– Nu vreau să cumpăr flori, Ames. Avem nevoie de provizii dacă vrem s-o salvăm pe Belle.

– Ce fel de provizii?

– Încă nu ştiu sigur, dar dacă mă laşi un minut, sigur găsesc ceva.

Ridică privirea. Bottomley şi Shipton nu făcuseră nici o mişcare.

– Plecaţi odată! se răsti. N-avem nici un moment de pierdut.

După ce servitorii dispărură, Ames se întoarse către ea şi spuse:

– Să nu vă temeţi, alteţă. Bottomley vorbeşte uneori pe alături, dar gîndeşte bine.

– Sper să ai dreptate, Ames. Acum hai la magazine.

Emma se uită în vitrine pînă cînd dădu cu ochii de un magazin de stofe care avea şi rochii de-a gata. Era promiţător. Se întoarse spre Ames şi-i puse o monedă în palmă.

– Găseşte-mi nişte pigment de cărbune şi întoarce-te aici cît de repede poţi.

– Pigment de cărbune, alteţă?

– Pentru păr. E foarte vizibil. Eu o să-mi iau ceva de îmbrăcat. Ne vedem curînd.

Emma intră în magazin şi toate cele patru vînzătoare tresăriră în acelaşi timp, pentru că o doamnă atît de elegantă apărea foarte rar în Harewood, darămite să intre în prăvălia lor.

– Am putea... Am putea să vă ajutăm cu ceva? întrebă cea mai curajoasă dintre ele într-un sfîrşit.

– Da, sigur, răspunse Emma zîmbindu-le cît putea de prietenos. Am nevoie de ceva de îmbrăcat.

Vînzătoarea cea mai în vîrstă se uită la rochia ei verde, elegantă, cu o expresie îndurerată pe chip. Nu putea să îi ofere absolut nimic care să se ridice la standardele cu care era evident obişnuită.

– Am nevoie de un fel de costumaţie, de fapt, spuse Emma grăbită. Săptămîna viitoare trebuie să merg la un bal cu pretenţii şi aş vrea să încerc ceva diferit.

– Am putea opta pentru ceva grecesc. Am nişte material foarte bun din care putem să facem o tunică.

– Nu, nu cred, clătină Emma din cap. Din cauza părului, ştiţi. Nu cred că grecii antici aveau un păr atît de roşu.

– Nu, sigur că nu, aprobă imediat vînzătoarea, dînd vehement din cap.

– Ceva simplu. Poate o cameristă?

– O cameristă?

– Da, o cameristă. Una care serveşte într-un conac.

Vînzătoarele o priviră circumspect. Nimeni nu se oferi să o ajute.

– Asta vreau, un costum de cameristă, spuse Emma apăsat. Nu-mi spuneţi că nu vindeţi nici unuia dintre nobilii din apropiere.

Două dintre femeie se loviră una de alta în graba lor s-o ajute, iar ea ieşi din prăvălie la numai două minute după aceea, cu un costum de cameristă împachetat, la subţioară. O clipă mai tîrziu apăru şi Ames alături de ea.

– Ai făcut rost de pigment?

– Ba şi mai bine, spuse Ames ridicînd un pachet. Am luat o perucă.

Emma se uită înăuntru. O nuanţă nu tocmai realistă de blond strălucea în pachet.

– Ei bine, cu siguranţă n-o să semăn cu mine însămi. Unde-i Shipton? Trebuie să mergem. Numai Dumnezeu ştie ce s-o fi întîmplat cu Belle.

Ca la un semn, Shipton apăru în fugă de după colţ şi aproape că se izbi de ei.

– Trăsura e lîngă biserică, spuse abia mai respirînd. Bottomley a plecat deja spre Westonbirt.

– Bine, răspunse Emma. Hai să mergem.

Păşi repede spre „Iepurele şi copii", unde ceru două camere.

– Aveţi bagaj, milady?

Fir-ar să fie, uitase că aveai nevoie de aşa ceva cînd stăteai la un han.

– O să-l aducă servitorii mai tîrziu. E în trăsură.

– Cîte nopţi rămîneţi la noi, milady?

Emma clipi.

– Nu ştiu sigur. Cel puţin una, poate mai mult.

Se îndreptă de spate şi adoptă privirea imperioasă a lui Alex.

– Şi chiar e necesar să ştii acum?

– Nu, nu, sigur că nu.

Omul păru deodată foarte stingher.

– Dacă sînteţi amabilă să semnaţi în registru...

Emma ridică pana şi semnă cu înfloriturâ. Lady Clarissa Trent.

– Poftim, spuse încet. Că tot a vrut ea mereu titlu.

Imediat ce fu condusă în camera ei de la etajul al doilea, Emma se schimbă în costumul de cameristă şi îşi trase peruca pe cap. Se apropie de cămin şi luă puţină cenuşă pe care şi-o întinse în palme, acoperindu-le cu un strat gros. Îşi tamponă cu grijă obrajii, întinzînd cenuşă şi pe pielea feţei. O privire în oglindă îi spuse că se deghizase cu succes. Pielea ei avea acum o tentă de cenuşiu care, în combinaţie cu peruca galbenă, o făcea să arate îngrozitor. Şi mai important, o făcea să arate cu totul altfel decît ea însăşi de obicei.

Ieşi din cameră şi bătu la uşa de alături. Ames deschise.

– Doamne, alteţă. Arătaţi oribil.

– Foarte bine. Acum unul dintre voi să se ducă să-mi aducă geamantanul înainte ca hangiul să intre la bănuieli. Eu o să încerc să găsesc camera în care o ţin pe Belle.

După ce servitorii plecară, Emma merse mai departe pe coridor, uitîndu-se în toate părţile, atentă la orice zgomot de paşi. Cînd se convinse că era singură, îşi lipi urechea de uşa de lîngă uşa ei. Auzi gemete de pasiune.

– Vai, Eustace! Vai!

Tînăra sări ca arsă înapoi. Clar nu era camera lui Belle. Înaintă pe coridor şi auzi o voce de femeie.

– Statul degeaba e o invitaţie pentru Diavol. Pentru Diavol, îţi spun. Se ascunde în fiecare ungher.

Emma clătină din cap şi făcu un pas înapoi. În primul rînd că răpitorii erau amîndoi bărbaţi şi oricum nu credea că ar fi avut discuţii despre diavol. Mai merse puţin, pînă la următoarea camera de după aceea a lui Eustace.

– Să nu mai aud un cuvînt de la tine, domnişorică. Încă un pîs şi scot cureaua...

– Taci din gură, mitocane. Ştii că am promis c-o aducem vie şi nevătămată. Nu ne dă aurul dacă punem mîna pe ea.

Emma tresări. Probabil că Belle era în camera aceea.

– Cît mai avem de aşteptat?

– A zis că vine înainte de lăsarea serii. Acum taci şi lasă-mă.

– E o prăjiturică. Poate nici nu observă dacă o gustăm şi noi pînă vine el.

Emma simţi cum i se întoarce stomacul, dar se forţă să fie puternică, pentru că ştia că indiferent ce-ar fi simţit ea, Belle simţea acelaşi lucru însutit.

– Eşti prost? Sigur că o să observe dacă punem mîna pe ea. Dacă-mi strici apele, te omor. Să nu crezi că nu.

Urmă o ciondăneală. Emma intră în panică şi bătu la uşă.

– Ce dracu?

Un bărbat neîngrijit deschise uşa. Belle stătea pe un par de lîngă peretele din spate al încăperii. Alături de pat era o fereastră deschisă. Emma observă că verişoara ei nu se mişca deloc şi bănui că bărbatul de lîngă ea o ţinea cu pistolul la spate.

– Mă scuzaţi, dom'le, spuse Emma repede făcînd o plecăciune. M-a trimis hangiul să întreb dacă vă trebui d'ale gurii. S-a gîndit să trimită aici, sus.

– Nu prea cred.

Uşa începu să i se închidă în faţă.

– Hei! Stai aşa. Nu te gîndeşti că poate mie mi-e foame?

Bărbatul de pe pat se uită foarte urît la partenerul lui.

– Bine. Adu-ne ceva de mîncare. Plăcintă cu carne, dacă ai. Şi nişte bere.

– Mulţămesc, dom'le. Aduc cît oi putea de repede.

Emma mai făcu o plecăciune, temîndu-se ca nu cumva să fi exagerat cu accentul de provincial. Aşteptă cîteva minute după ce se închise uşa, ascultînd ca să vadă dacă nu cumva tîlharii bănuiau ceva. Aceştia nu făcură decît să se ciondănească mai departe, aşa că ea se convinse că o crezuseră. Plus că nici Belle n-o recunoscuse.

Odată ajunsă înapoi la ea în cameră, îl trimise pe Ames jos ca să comande plăcintă cu carne şi nişte bere. El o aduse înapoi după zece minute.

– Urează-mi noroc, şopti, apoi dispăru pe coridor.

Trase aer adînc în piept şi bătu din nou la uşa camerei în care era ţinută prizonieră Belle.

– Cine-i?

– Eu, dom'le, viu cu plăcintă, cum aţi vrut.

Uşa se deschise.

– Intră.

Emma intră şi lăsă tava pe birou, apoi duse farfuriile pe una dintre mesele din apropiere. Trebuia să stea cît mai mult în cameră. Orice minut era preţios. Trebuia s-o facă pe Belle să înţeleagă că-i veneau ajutoare, dar verişoara ei se uita fix la unul dintre stîlpii patului şi nu se mişca deloc.

– Aţi văzut ce ne-a plouat ieri? spuse Emma deodată. Jur c-a fost furtună, nu alta, aşa e?

Tîlharul de lîngă uşă îi aruncă o privire supărată.

– Da, cre'că.

Emma aduse a treia şi ultima farfurie la masă.

– Şi toţi s-au supărat. Mie mi s-o părut mult zgomot pentru nimic, da' ştiţi, unii n-ascultă deloc.

Se întoarse la tavă şi luă o halbă de bere în amîndouă mîinile. Văzu cu coada ochiului cum privirea lui Belle devine bănuitoare.

– Nu ştiu, continuă cu veselie, dar pînă la urmă s-a terminat cu bine, nu ziceţi? Asta contează de fapt, aşa-i? Totul e bine cînd se termină cu bine, aşa zic mereu.

Acum Belle luase privirea de la stîlpul patului şi se uita curioasă la Emma. Între timp aceasta luase a doua halbă.

– Unora le place numa' să se plîngă, şi n-ai ce-i face. Sora mea, Cymbeline, n-a vorbit decît de ploaie. Credeam că fratemiu, Julius, o omoară. Cînd a auzit-o cît se tînguia i-a spus că parcă ar fi intrat diavolu-n ea.

Tăcu şi puse pe masă şi ultima halbă de bere.

– Dar soră-mea cealaltă, Emma, i-a oprit. Nu l-a lăsat pe Julius s-o bată pe Cymbeline. S-a ocupat ea de tot.

Belle începu să tuşească necontrolat. Criza ei îi trezi pe răpitori, care fuseseră aproape vrăjiţi de servitoarea atît de neobişnuită.

– Ascultă, tu, spuse cel de lîngă uşă. Tre'să pleci. Ieşi de aici.

Emma făcu încă o plecăciune.

– Cum vă place.

După aceea ieşi. Prin uşă îi auzi pe cei doi strigînd la Belle.

– Ce-i cu tine? Doar nu te-mbolnăveşti acu'?

Tusea lui Belle încetă, apoi se opri după ce tînăra îşi drese glasul de cîteva ori la rînd.

– Cred că a fost de la ploaie.

* * *

Bottomley călări de parcă diavolul ar fi fost pe urmele sale. Trecu ca vîntul prin sate mai mici şi mai mari, aproape epuizînd calul. Dacă atunci cînd plecase nu era convins că sarcina lui era foarte urgentă, cînd ajunse se convinse. Ritmul susţinut şi necruţător în care călărea îl făcuse să intre din ce în ce mai mult în panică, pînă cînd ajunse să creadă că întreaga

soartă a omenirii depindea de cît de repede îi livra el mesaju ducelui.

Coborî sfîrşit de pe cal, fugi în casă, abia respirînd şi strigă

– Alteţă! Alteţă!

Norwood apăru imediat, de nicăieri, pregătit să-l certe pentru lipsa de curtoazie şi pentru că intrase pe uşa din faţă.

– Unde-i alteţa sa? întrebă Bottomley cu răsuflarea tăiată, apucîndu-l de cămaşă pe majordom. Unde-i?

– Revino-ţi, omule, se răsti Norwood. Nu se cade să...

– Unde e? strigă Bottomley scuturîndu-l pe majordom.

– Doamne, Dumnezeule, dar ce s-a întîmplat?

– Alteţa sa, ducesa. E în pericol. Pericol foarte, foarte mare.

Norwood păli.

– A plecat la Londra.

Bottomley tresări violent.

– Să ne ajute Dumnezeu.

Transfigurat de urgenţa misiunii sale, se îndreptă de umeri.

– Norwood, îmi trebuie alt cal, spuse pe cel mai imperios ton pe care-l folosise vreodată.

– Imediat.

Norwood însuşi se repezi la grajduri şi, cinci minute mai tîrziu, Bottomley plecă înapoi spre Londra.

Capitolul douăzeci şi patru

Emma merse în jos pe coridor şi dădu buzna în camera lui Shipton şi a lui Ames.

– Am găsit-o. E în camera şapte.

– Cum se simte? întrebă Ames repede.

Emma făcu o mişcare din cap şi spuse:

– Nu i-au făcut nimic rău, încă.

Trase aer în piept şi încercă să-şi liniştească emoţiile.

– Dar o păzesc doi bărbaţi îngrozitori. Trebuie s-o scoatem din camera aia.

– Poate ar fi mai bine să-l aşteptăm pe duce, sugeră Shipton plin de speranţă.

– N-avem timp.

Emma îşi frîngea mîinile în timp ce mergea de colo, colo prin cameră.

– Cred că fost răpită de Woodside.

Cei doi îi aruncară priviri nedumerite, iar ea, văzîndu-i, spuse:

– E o poveste lungă, dar e puţin obsedat de Belle şi cred că vrea să se răzbune pe familia noastră. Eu... L-am insultat cîndva.

Emma înghiţi în sec cînd îşi aminti cum îi rîsese în faţă cînd îi spusese că voia să se însoare cu verişoara ei. Nu încăpea îndoială că era furios şi pentru că pierduse chitanţa. Ned îl acuzase că încerca să-i ia banii de două ori şi-l umilise în public, lucru care sigur îl usturase mai tare decît faptul că pierduse banii. Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît îngrijorarea îi creştea.

– Trebuie s-o scoatem de acolo înainte să vină el.

– Dar cum? întrebă Shipton. Eu şi Ames nu sîntem la fel de puternici ca tîlharii ăia doi.

– Şi ău pistoale, adăugă Emma. Trebuie să fim mai deştepţi decît ei.

Cei doi servitori o priviră, aşteptînd. Emma înghiţi în sec.

– Am văzut o fereastră deschisă, rosti.

Se grăbi la fereastra camerei lor şi o deschise larg, apoi scoase capul afară.

– Hanul are un pervaz, spuse cu bucurie.

– Doamne, alteţă, spuse Ames îngrozit. Doar nu vreţi să...

– N-ai cum să ajungi în cameră altfel cînd nu sînt ei acolo ca să deschidă. N-am de ales. Pervazul nu-i aşa îngust.

Ames scoase capul pe fereastră.

– Vezi? Are aproape un metru. N-o să păţesc nimic. Trebuie doar să nu mă uit în jos.

– Dumnezeu să aibă milă de sufletele noastre, Shipton, spuse Ames clătinînd din cap. O să ne omoare ducele.

– Avem nevoie de o diversiune. Ceva care să-i facă să plece din cameră.

Tăcură toţi trei cîteva minute, pînă cînd Shipton se aventură să spună:

– Ştiţi, alteţă, bărbaţilor le place berea.

În inima Emmei încolţi sămînţa speranţei.

– Ce vrei să spui cu asta, Shipton?

Omul păru puţin stingherit, neobişnuit să i se asculte ideile cu aşa mare atenţie de către un membru al înaltei societăţi.

– Spun doar că bărbaţilor le place berea şi trebuie să fii prost ca să refuzi o băutură pe degeaba.

– Shipton, eşti un geniu! strigă Emma luîndu-l deodată în braţe şi sărutîndu-l pe obraz.

Shipton se făcu roşu ca racul şi începu să se bîlbîie:

– Nu ştiu, alteţă, eu doar...

– Taci. Uite ce-o să facem. Unul dintre voi o să se ducă pe stradă şi o să înceapă să strige că tocmai s-a îmbogăţit. A murit cineva sau una ca asta, şi a moştenit nişte bani. După aceea începe să strige că dă de băut la toată lumea. Jos e o tavernă. Celălalt o să stea de pază pe hol, să vadă dacă pleacă tîlharii. Dacă pleacă, eu mă strecor pe pervaz şi intru pe fereastră, o iau pe Belle şi mă întorc aici. Ne-am înţeles.

Amîndoi dădură aprobator din cap, dar în privirile lor se citea neîncrederea.

– Foarte bine. Cine vrea să dea de băut?

Nici unul nu spuse nimic. Emma făcu o grimasă.

– Bine atunci. Ames, tu eşti mai exuberant, aşa că vreau să te ocupi tu de asta.

Îi puse în palmă cîteva monede.

– Acum la treabă!

Ames se încruntă, inspiră adînc şi ieşi. Cîteva minute mai tîrziu, Emma şi Shipton îl auziră strigînd de jos:

– Sînt bogat! Sînt bogat! După douăzeci de ani de muncă, boşorogul a murit şi mi-a lăsat o mie de lire!

– Repede, Shipton, ieşi pe hol, şopti Emma, fugind la fereastră ca să se uite afară.

Nu vedea direct în stradă, dar dacă se uita în jos, spre alee, putea să-l vadă pe Ames cînd trecea, în drum spre intrarea în han.

– E un miracol! strigă Ames începînd să rîdă isteric. Un miracol! Un semn de la bunul Dumnezeu! Nu mai servesc nici un lord arogant şi nici o lady cu ifose tot restul vieţii!

Emma zîmbi şi se hotărî să uite comentariul legat de ifose. Dacă reuşea să-i scoată pe răpitori din camera în care era Belle, avea să poată să se pensioneze şi să trăiască din banii de la stăpînii lui.

Ames se aruncă în genunchi şi începu să sărute pămîntul.

– Doamne, murmură Emma, omul ăsta şi-a ratat chemarea. Ar fi trebuit să fie actor. Sau cel puţin vînzător ambulant.

Chiar atunci unul dintre tîlhari scoase capul pe geam, la două ferestre depărtare. Emma se retrase în cameră şi începu să se roage.

Afară, pe stradă, Ames striga în continuare:

– Dau de băut oricui munceşte ca să trăiască. Oricui se chinuieşte din zori şi pînă-n seară. La „Iepurele şi copoii"! Vă meritaţi răsplata!

După ultimele lui cuvinte se auzi un rînd de strigături vesele, iar Emma auzi cum o mulţime de oameni se grăbeau spre han. Aşteptă ca Shipton să-i dea semnalul. Era aşa de tentată să-şi ţină răsuflarea ca să audă orice pîs încît se trezi că era nevoie să-şi tot amintească să expire.

Treizeci de secunde, cît dură pînă cînd Shipton se repezi în cameră, trecură ca o eternitate.

– Au muşcat momeala, alteţă! Au plecat, sînt jos. Păreau foarte fericiţi.

Inima Emmei începu să bată foarte repede. Una era să vorbeşti despre cum o să te strecori pe pervaz şi alta chiar s-o faci. Se uită pe fereastră. Pînă jos era cale lungă. Dacă nu murea căzînd, atunci cu siguranţă şi-ar fi rupt cîteva oase.

– Nu te uita în jos, îşi spuse cu voce tare.

Trase adînc aer în piept şi se căţără pe fereastră, ieşi, apoi se echilibră pe pervazul exterior. Slavă Domnului că nu era la stradă. Pe alee n-ar fi observat-o nimeni pe femeia lipită de marginea clădiri, la etajul al doilea.

Se strecură cu paşi mici, cerîndu-i scuze în gînd lui Eustace şi amantei lui cînd trecu pe lîngă camera lor. Ajunse într-un final la fereastra lui Belle, îndoi foarte încet genunchii, atentă să nu-şi piardă echilibrul, apoi se aruncă înăuntru, alunecînd dureros pe podea.

Belle scoase un strigăt surprins cînd verişoara ei ateriză în cameră, dar nu foarte tare, pentru că avea căluş.

– Te dezleg imediat, spuse Emma repede, alungînd sentimentul neplăcut pe care i-l dădea imaginea verişoarei sale legate astfel. Fir-ar să fie, bombăni. Nodurile astea sînt bine strînse.

Belle mişcă din cap, încercînd să arate spre biroul din apropiere.

– Ce? A, da.

Emma se grăbi şi găsi un cuţit pe birou, lîngă tava pe care o adusese chiar ea nu cu mult timp înainte. Nu era foarte ascuţit, dar îşi făcu treaba, şi nici un minut mai tîrziu reuşise să o elibereze pe Belle.

– Îţi scot căluşul în camera mea, spuse repede. Vreau să ieşim de aici cît mai curînd.

Băgă cuţitul în buzunar, o luă pe Belle de mînă şi ieşiră pe coridor. Odată ajunse în camera lor, cu Shipton afară, de pază, Emma îi scoase căluşul.

– Te simţi bine? imploră ea. Ţi-au făcut ceva?

Belle clătină repede din cap.

– Sînt bine. Nu m-au atins, dar...

Trase aer în piept, încercînd să se calmeze, apoi începu imediat să plîngă.

– Vai, Emma, mi-a fost aşa de frică! Cred că Woodside a aranjat totul. Mă tot gîndeam că o să pună mîna pe mine. M-am simţit aşa de murdară şi de...

Tăcu şi începu să suspine cu foc.

– Şşt, o consolă Emma, luînd-o în braţe. Acum eşti aici, şi Woodside n-o să se apropie de tine.

– Nu puteam decît să mă gîndesc că o să trebuiască să mă mărit cu el şi că viaţa mea o să fie distrusă definitiv.

– Nu te teme, murmură Emma mîngîindu-i părul.

– Nici măcar n-aş fi putut să divorţez.

Belle sughiță și își șterse nasul cu dosul mînecii, fără eleganță.

– Sînt sigură că n-aș fi putut și aș fi fost exclusă din societate. Probabil că Alex nici nu te-ar mai fi lăsat să mă vezi.

– Ba bineînțeles că te-aș fi văzut, spuse Emma repede, cu toate că lucrurile pe care le spusese verișoara ei erau în mare parte adevărate.

În societatea londoneză nu era loc pentru o femeie divorțată.

– Oricum, nu contează. Nu trebuie să te măriți cu Woodside și n-avem de ce să vorbim despre divorț. Din păcate trebuie să rămînem la han, fiindcă n-avem decît un singur cal. L-am pus pe unul dintre servitori să întrebe, dar în tot orășelul ăsta nu există nici o trăsură și nici un cal de închiriat.

– Și poștalionul?

Emma clătină din cap.

– Nu trece pe aici. Mă tem că trebuie să-l așteptăm pe Alex. N-ar trebui să întîrzie mult oricum. Bottomley a plecat acum mai bine de o oră spre Westonbirt. Nu cred că o să așteptăm mai mult de o oră.

Se uită cu teamă afară, pe fereastră.

– Cred că ar fi mai bine să stăm aici, cu ușa încuiată, decît să plecăm pe jos.

Belle dădu din cap și își trase nasul cu zgomot. Clipi de cîteva ori și văzu în sfîrșit costumația neobișnuită a verișoarei sale.

– Vai, Emma, chicoti ea. Arăți hidos!

– Mulțumesc! spuse aceasta cu entuziasm. E o deghizare minunată, nu găsești? Nici măcar tu nu m-ai recunoscut la început.

– Și nici nu te-aș fi recunoscut dacă nu ai fi recitat titluri din Shakespeare la fiecare propoziție. Ce bine că răpitorii mei sînt agramați. Abia m-am abținut să nu rîd isteric cînd mi-am dat seama că tu erai. Mă întrebam cum ai ajuns totuși aici.

– Belle, am fost tare norocoase. Ieri m-am dus în vizită la Sophie şi am decis să vin astăzi să vă văd şi pe voi. Am intrat pe alee exact cînd tu urcai în trăsură. Am intrat la bănuieli cînd am văzut că nu cobori la Clubul de Carte.

Belle deveni serioasă cînd înţelese ce rol important avusese Providenţa în salvarea ei.

– Şi acum ce facem?

– Eu o să-mi scot costumul ăsta înfiorător. S-ar putea ca bărbaţii ăia să vină să te caute şi nu se face să arăt altfel decît femeia care s-a cazat aici acum cîteva ore.

Îşi scoase peruca şi îşi lăsă părul roşu, strălucitor, să cadă pe spate.

– Deja mă simt mai bine.

***

Dacă Bottomley fusese obosit odată ajuns la Westonbirt, atunci era de-a dreptul epuizat cînd ajunse la destinaţie, trei ore mai tîrziu. Nu vizitase niciodată casa din oraş a lui Alex, dar crescuse în Londra, aşa că o găsi uşor la adresa pe care i-o dăduse Norwood.

Cu disperare în privire urcă treptele din faţă şi bătu la uşă cu putere. Smithers deschise aproape imediat.

– Livrările, spuse aspru, se fac prin spate.

Înainte ca majordomul să închidă uşa, Bottomley se strecură în prag, respirînd greu.

– Nu de asta am venit. Eu...

– La fel şi cererile de angajare.

Smithers îl privea cu şi mai multă răceală.

– Taci o clipă! se răsti Bottomley. Lucrez pentru duce, la Westonbirt. Îi conduc trăsura.

Se opri şi respiră greu.

– E ducesa. Ducesa e în pericol. Verişoara ei a fost răpită Trebuie să-l găsesc imediat pe duce.

Bottomley se lipi de tocul uşii, abia mai ţinîndu-se pe picioare.

– Nu-i aici, rosti Smithers speriat.

– Poftim? Mi-au spus că a venit la Londra şi am...

– Nu, nu. E aici, dar nu e acasă. S-a dus la *White's*. Du-te imediat la el. Îţi dau adresa.

Treizeci de secunde mai tîrziu, Bottomley era din nou pe cal, mai obosit după ce se odihnise puţin decît era înainte să se oprească. Ajunse curînd la *White's*, dar bărbatul de la intrare nu-l lăsă înăuntru.

– Îmi pare rău, e numai pentru membri, spuse portarul cu dispreţ. Tu, *evident*, nu faci parte dintre ei.

Bottomley îl apucă pe om de reverele hainei, cu o privire sălbatică de epuizare şi panică.

– Trebuie să-l văd *imediat* pe ducele de Ashbourne!

Portarul păli cînd îl văzu atît de disperat.

– Pot să trimit după el dacă aşteptaţi...

– Nu-i bine. Ah, drace!

Bottomley îşi luă avînd şi-l lovi cu pumnul în nas pe portar, păşi peste el şi se grăbi pe coridoarele sacrosante ale clubului.

– Alteţă! Alteţă! strigă.

Îşi dădu seama că era posibil să fie mai mulţi bărbaţi care răspundeau la acel apelativ acolo, aşa că începu să ţipe:

– Ducele de Ashbourne! Trebuie să-l văd imediat!

Douăzeci de capete elegant frezate se întoarseră în direcţia lui.

– Slavă Domnului, aici sînteţi, alteţă! expiră Bottomley sprijinindu-se sfîrşit de un perete.

Alex se ridică în picioare, cu inima cît un purice.

– Bottomley, ce Dumnezeu?

Omul se lupta să respire.

– Urgenţă, alteţă. Soţia domniei voastre. Ea...

Alex fugi pînă la el şi îl scutură pe Bottomley de umeri.

– Ce s-a întîmplat? E întreagă?

Bottomley dădu din cap.

– Este, alteţă.

Se opri, încercînd să-şi recapete echilibrul.

– Dar poate nu pentru multă vreme.

Pentru a patra oară în acea zi, Bottomley se trezi urcat în şa, iar de această dată nu putu decît să se ţină de grumazul calului.

***

Satul Harewood vedea rar membri ai aristocraţiei plimbîndu-se pe străzile sale înguste, şi, dacă n-ar fi fost toţi localnicii la „Iepurele şi copoii", ca să bea pe banii lui Ames cel generos, atunci cu siguranţă că ar fi fost surprinşi să vadă silueta elegantă a lordului Anthony Woodside, viconte Benton, coborînd din trăsura sa. Apariţia Emmei făcuse deja furori, dar un lord de viţă nobilă era cu totul altceva.

Woodside era mulţumit de sine însuşi. Răpirea blondei lady Arabella fusese o lovitură de geniu. Îşi rezolvase toate problemele dintr-o singură mişcare. Se răzbunase pe fratele ei, pusese mîna pe femeia pe care o dorea şi, în mai puţin de o oră, avea să ajungă şi la averea familiei Blydon.

Se îndreptă spre biserica din sat ca să termine tîrgul cu pastorul care fusese de acord să oficieze ceremonia în grabă şi să treacă peste trivialităţi cum era acceptul miresei. Nu ajunse însă la omul bisericii, pentru că, tocmai cînd coti spre biserică văzu o trăsură elegantă, chiar mai elegantă decît a sa. Aşa cum îşi dădea seama foarte bine, astfel de trăsuri nu erau ceva obişnuit în Harewood. Acela fusese exact motivul pentru

care se hotărîse să o aducă acolo pe Arabella. Grăbi pasul şi se apropie de vehiculul supărător ca să studieze însemnele.

Ashbourne. Adică ducele şi ducesa de Ashbourne. Adică veri primari cu Arabella şi prieteni apropiaţi. Woodside făcu stînga-mprejur şi se grăbi spre „Iepurele şi copoii". Ceva mersese foarte, foarte prost.

Cîteva momente mai tîrziu ajunse la han, unde era o dezordine confuză. Întreg satul era înghesuit înăuntru şi, după cum se părea, majoritatea oamenilor făcuseră destul de mulţi paşi spre uitarea adusă de beţie. În mijlocul mulţimii era un bărbat vesel, îmbrăcat în livrea de servitor, care aducea omagii zgomotoase muncitorimii. Woodside se apropie cu încă un pas. Hainele omului erau de foarte bună calitate. Mult mai de calitate decît te-ai fi aşteptat să găseşti într-un sat cum era acela. De fapt, se gîndi, era genul de livrea pe care ai putea s-o găseşti la servitorii unui viconte. Era genul de livrea croită pentru casa unui duce.

Woodside simţi cum i se strînge stomacul din cauza unei furii panicate. Dispoziţia nu i se îmbunătăţii nici cînd îşi dădu seama că tîlharii pe care-i plătise ca să o aducă acolo pe Arabella erau jos, beau, în loc să o păzească pe ea. Cineva îi stricase planurile, iar vicontele se convinse că era vorba despre verişoara ei care-şi băga nasul peste tot, proaspăta ducesă de Ashbourne.

Fir-ar a naibii de fetişcană americancă! Era o nimeni. Nu avea sînge aristocratic. Nici măcar nu era o rudă de sînge a contelui de Worth, ci numai a contesei, iar dacă-şi amintea bine, lady Caroline se născuse numai domnişoară, fără titlu.

Woodside ieşi cu paşi mari din tavernă şi se întoarse la intrarea în han. Se îndreptă de spate cît putea de mult şi se apropie de birou, sunînd din clopoţel. Un bărbat îndesat se grăbi să-l ajute.

– Mi se pare că soţia mea s-a cazat astăzi aici, mai devreme, spuse el zîmbind amabil. Vreau să-i fac o surpriză,

– Cum se numeşte, milord? Aş putea să caut în registru.

– Adevărul e că nu cred că ţi-a dat numele ei real.

Se aplecă puţin înainte şi rosti pe un ton confidenţial:

– Ne-am certat puţin, vezi dumneata, iar eu am venit să-mi cer scuze.

– Înţeleg. Ei bine, atunci poate-mi spuneţi cum arată.

Woodside zîmbi.

– Dacă e aici o să ţi-o aminteşti. E mignonă şi are părul de culoarea focului.

– A, da! exclamă omul. E aici. Camera numărul trei. La etaj.

Woodside îi mulţumi şi dădu să plece. După cîţiva paşi, însă, se întoarse.

– De fapt, chiar mi-ar plăcea să-i fac o surpriză. Poate că ai putea să-mi dai o cheie de la camera ei?

– Nu ştiu, milord, spuse stingherit hangiul. Nu dăm cheia altcuiva decît chiriaşului. Din motive de siguranţă, ştiţi.

Woodside zîmbi din nou, cu o strălucire veselă în ochii de un albastru deschis.

– Ar însemna foarte mult pentru mine.

Puse cîteva monede în faţa omului. Hangiul se uită la bani, apoi la Woodside, întrebîndu-se care era probabilitatea ca doi nobili care să n-aibă legătură unul cu altul să apară în Harewood în aceeaşi zi. Luă banii şi împinse o cheie spre viconte.

Woodside înclină capul şi băgă cheia în buzunar, dar cînd se întoarse spre scară, lumina din ochi îi dispăruse şi aceştia semănau foarte mult cu două aşchii de gheaţă.

Emma şi Belle erau ascunse în camera lor cam de patru ore cînd foamea le dovedi şi îl trimiseră pe Shipton jos, la bucătărie, să aducă nişte mîncare.

– Ce crezi că-l reţine atît pe Alex? întrebă Belle jucîndu-se absentă cu marginea coperţii lui „Hamlet", ediţia pe care o luase Emma de la Sophie.

Emma îşi reluă plimbarea agitată care îi dăduse ceva de făcut în ultimele cîteva ore.

– N-am idee. Ar fi trebuit să ajungă acum două ore. Bottomley trebuia să facă numai o oră şi jumătate pînă la Westonbirt şi ar mai fi durat o oră ca să se întoarcă. Nu-mi vine decît ideea că Alex nu era acasă. Poate îi vizita pe chiriaşi, dar n-ar fi trebuit să-i fie greu lui Bottomley să dea de el.

– Ei, o să vină curînd, spuse Belle mai mult sperînd decît cu siguranţă.

– Aşa mi-aş dori, răspunse Emma. Am făcut deja partea mai dificilă şi te-am salvat pe tine. Acum ar putea să vină şi el să mă salveze pe mine.

Belle zîmbi.

– O să vină. Între timp, sîntem în siguranţă, într-o cameră încuiată.

Emma dădu din cap.

– Deşi n-aş vrea să fiu prin preajmă cînd ajunge Woodside şi descoperă că tu ai dispărut.

Oftă şi se aşeză alături de verişoara ei, pe pat. În acel moment, cînd numai răsuflările lor întrerupeau liniştea, se auzi o cheie răsucită în încuietoare. Emma tresări speriată. Dacă era Alex, nu s-ar fi strecurat aşa. Probabil că el ar fi doborît uşa, ţipînd la ea pentru că era proastă şi nesăbuită, dar n-ar fi fost atît de crud încît s-o sperie aşa.

Uşa se lovi de perete şi-l dădu la iveală pe Woodside, cu o strălucire periculoasă în ochii de un albastru deschis.

– Bună ziua, doamnelor, spuse pe un ton scăzut şi ameninţător.

În mîna dreaptă avea un revolver. Nici Emma, nici Belle nu reuşiră să găsească vorbe potrivite ca să-şi exprime teama. Rămaseră aşezate pe pat, lipite una de alta şi speriate.

– A fost o prostie din partea ta, alteţă, să-ţi laşi trăsura atît de cunoscută în faţa bisericii. Sau nu ţi-ai dat seama că eu şi lady Arabella plănuiam o nuntă în seara asta?

– Ea nu plănuia nimic, ticălosule! se răsti Emma. Şi niciodată n-o să...

Woodside trînti uşa, traversă camera şi o lovi peste faţă.

– Taci din gură, căţea! şuieră el. Şi să nu cumva să-mi pui vreodată tu mie la îndoială statutul. Sînt vicontele Benton şi tu eşti o necunoscută din colonii.

Emma duse mîna la obrazul care se înroşea repede în forma degetelor lui Woodside.

– Sînt ducesa de Ashbourne, spuse incapabilă să-şi ascundă mîndria.

– Şşt, o imploră Belle luînd-o de mînă.

– Ce-ai spus? întrebă Woodside pe un ton catifelat.

Emma îl privi răzbunător.

– O să-mi răspunzi cînd vorbesc cu tine! ordonă el, trăgînd-o de pe pat şi apucînd-o cu putere de umeri.

Emma scrîşni din dinţi cînd strînsoarea lui începu să fie dureroasă.

– Te rog, dă-i drumul, se rugă Belle sărind de pe pat şi încercînd să se aşeze între Woodside şi verişoara ei.

– Dă-te la o parte, spuse el împingînd-o. Acum, femeie lipsită de graţie ce eşti, spune-mi ce-ai zis.

O strînse mai tare de braţe, învineţindu-i pielea subţire.

– Am spus, rosti Emma trăgînd aer în piept şi ridicîndu-şi sfidător bărbia, că eu sînt ducesa de Ashbourne.

Woodside îngustă pleoapele, apoi o plesni şi peste celălalt obraz, aruncînd-o la podea. Belle se repezi imediat lîngă ea şi o aşeză pe pat, apoi se uită acuzator la viconte cu ochii ei mari şi albaştri, dar nu spuse nimic care să-l provoace.

Emma încercă să înghită ca să alunge durerea care-i gonea prin falcă, dar nu reuşi să-şi ascundă cîteva lacrimi. Îşi ascunse

capul în poala rochiei lui Belle, fiindcă nu voia ca Woodside s-o vadă nefericită.

– Mă irită, îi spuse Woodside lui Belle. Mi-e greu să cred că voi două sînteţi rude. Cred că e cazul s-o legăm.

Luă costumul de servitoare al Emmei, care zăcea întins pe birou, şi îl rupse repede în fîşii lungi, pe care i le întinse lui Belle.

– Leagă-i mîinile.

Tînăra îl privi îngrozită.

– Doar nu vrei să...

– Doar nu crezi că o s-o leg eu? Pe tine n-o să te lovească şi n-o să te muşte.

– Laşule, şuieră Emma. Ţi-e frică de o femeie pe jumătate cît tine.

– Emma, te implor să taci, o rugă Belle.

Înghiţi în sec şi înfăşură materialul în jurul încheieturilor verişoarei sale, legîndu-le cu grijă.

– Mai strîns, ordonă Woodside. Crezi că sînt prost?

Belle trase puţin de material. Înfuriat, Woodside apucă marginile cîrpei şi trase cu putere, legîndu-i Emmei mîinile la spate, strîns. Luă altă bucată de material şi se aplecă spre gleznele ei.

– Dacă încerci să mă loveşti cu piciorul, o ameninţă, nu aştept pînă după nuntă şi îi iau fecioria verişoarei tale chiar aici, pe podea, în timp ce tu priveşti.

Emma rămase nemişcată.

– Anthony, spuse Belle cu blîndeţe, încercînd să-l cîştige vorbindu-i raţional. poate că ar trebui să ne dăm puţină vreme ca să ne cunoaştem. Nu cred că o căsnicie fericită e exclusă, dar o nuntă forţată n-o să fie un început de bun augur pentru viaţa noastră împreună.

– Mai bine taci, milady, rîse el. O să ne căsătorim în seara asta şi gata. Pastorul de aici nu prea iubeşte femeile şi nu crede

că asentimentul lor e o condiţie necesară pentru căsătorie. Aştept doar să apună soarele ca să te duc la biserică. N-am nevoie de o mulţime care să se holbeze la noi.

Emma se uită pe fereastră. Soarele era jos pe cer, dar nu apusese încă. Probabil că aveau cam o oră la dispoziţie. Unde era Alex?

Woodside aruncă încă o bucată de cîrpă spre Belle.

– Închide-i gura verişoarei tale. Nu vreau să-i aud accentul american înfiorător.

Belle legă materialul la gură Emmei, dar nu prea strîns. Din fericire vicontele se uita pe fereastră, aşa că nu observă tratamentul blînd pe care i-l aplicase tînăra verişoarei sale.

– E bine că avem ora asta înainte să mergem la biserică, spuse Woodside deodată, uitîndu-se cu ură la Emma. O să am timp să-mi fac un plan care să-ţi distrugă reputaţia, ducesa mea americană. Ştiu că tu ai furat chitanţa. Ai uitat o agrafă la mine pe birou.

Emma întoarse capul, neputînd să se mai uite la el.

– N-ar fi trebuit să-mi răpesc soţia dacă nu ţi-ai fi băgat tu nasul unde nu-ţi fierbea oala... uită-te la mine cînd vorbesc cu tine!

Woodside se apropie de pat şi o apucă pe Emma cu forţă de bărbie, obligînd-o să se uite la el.

– Blydon n-avea banii, se răsti. N-ar fi făcut rost de ei şi eu aş fi avut-o pe lady Arabella în pat cu săptămîni în urmă.

O împinse cu brutalitate pe Emma, lovind-o cu capul de perete.

– Anthony, te rog! strigă Belle.

Privirea de gheaţă a lui Woodside sclipi pofticioasă cînd acesta se întoarse spre Belle.

– Grija pentru verişoara ta e adorabilă, draga mea, chiar dacă n-are nici o noimă.

Emma strînse căluşul între dinţi şi se luptă să-şi stăpînească furia. Nu se mai simţise niciodată atît de neputincioasă

cum se simţea în acel moment, iar singura ei rază de speranţă era conştiinţa faptului că planul lui Woodside să o facă de rîs avea să eşueze, pentru că Alex avea încredere în ea. Ştia asta. Avea încredere în ea şi o iubea, şi nu l-ar fi ascultat niciodată pe viconte înainte s-o asculte pe ea.

Îşi dorea doar ca el să ajungă mai repede, înainte ca Woodside să mai pună în practică şi altele dintre planurile sale malefice.

Capitolul douăzeci şi cinci

Alex avu suficientă prezenţă de spirit încît să treacă pe la Dunford şi să-l ia cu el înainte să plece spre Harewood. Acesta se uită numai o dată la amicul lui şi înţelese că se întîmplase ceva foarte rău. Îşi luă haina, fără să spună nimic, şi urcară pe cai în numai cîteva minute.

Toţi trei călăriră într-un ritm necruţător, iar drumul spre Harewood nu le luă decît patruzeci şi cinci de minute. Se opriră în faţa hanului „Iepurele şi copoii", iar Alex sări de pe cal, speriat şi furios.

– Stai puţin, Ashbourne, îl avertiză Dunford. Trebuie să ne păstrăm calmul. Bottomley, spune-ne totul de la capăt. O să ne folosească orice informaţie.

Bottomley se atîrnase de hăţurile tuturor celor trei cai, încercînd să rămînă în picioare chiar dacă muşchii abuzaţi îi tremurau.

– Mergeam la verii alteţei sale. Cînd am ajuns, lady Arabella pleca. Am urmărit-o, fiindcă alteţa sa a spus că se duce la o întîlnire cu cărţi, fiindcă e miercuri.

– Clubul de Carte al doamnelor, spuse Dunford. Belle nu pierde nici o întîlnire.

– Dar trăsura a trecut de locul cu pricina, şi atunci alteţa sa a observat că trăsura era una necunoscută şi am urmărit-o pînă aici. Doi bărbaţi mari au intrat în han ducînd un sac. Cred că era verişoara alteţei sale. Atîta ştiu eu. Alteţa sa m-a trimis imediat să vă aduc, alteţă.

– Mulţumesc, Bottomley, spuse Alex. Ocupă-te de cai şi odihneşte-te. Meriţi. Haide, Dunford.

Ei doi intrară în han, unde o mulțime de beți vi tocmai se îndrepta spre ieșire, toastînd în gura mare în cinstea unui bărbat urcat pe bar. Dunford se opri în fața ușii ca să-l vadă pe norocos. Clipi de cîteva ori surprins și îl trase de mînecă pe Alex.

– Ashbourne, spuse deodată. Ăla nu-i servitorul tău?

Alex se apropie de ușa tavernei.

– Dumnezeule mare, spuse cu răsuflarea tăiată. E Ames. Unul dintre vizitii. Lucrează la noi de ani de zile.

– Ei bine, se pare că bea în cinstea morții tale recente, așa că poate ar fi mai bine să te ferești de privirea lui.

Lui Alex i se strînse stomacul.

– Dumnezeu s-o ajute pe soția mea dacă iar a copt vreun plan mintos, pentru că, dacă scapă vie, o omor cu mîna mea.

Alex se apropie de locul unde trebuia să fie hangiul și sună dintr-un clopoțel aflat pe o masă, încontinuu, pînă cînd omul apăru grăbit. Tresări șocat cînd văzu că încă un nobil trăsese la hanul lui, acesta și mai impunător decît cel de dinainte.

– Da, milord? spuse ezitant, ferindu-se puțin din calea lui Alex cel furios.

– Cred că soția mea a oprit aici mai devreme în după-amiaza asta. Trebuie să o văd imediat.

Hangiul înghiți în sec, simțind mai întîi confuzie, apoi de-a dreptul teroare.

– A venit o doamnă de viță nobilă astăzi aici, milord, dar soțul ei a ajuns deja, așa că nu se poate să fie...

Ca fulgerul, Alex îl apucă pe om de guler.

– Cum arată? ceru să știe.

Hangiul începu să transpire copios.

– Milord, spuse cu răsuflarea tăiată, uitîndu-se disperat spre Dunford ca să îl ajute.

Acesta ridică din umeri și începu să-și privească unghiile. Alex îl ridică pînă cînd picioarele îi părăsiră podeaua și marginea mesei îl apăsă dureros în carne.

– Cum arată? repetă ducele pe un ton amenințător.

– Cu părul roșu, se înecă hangiul. Cu părul roșu aprins.

Alex îl eliberă deodată.

– Ai descris-o pe soția mea.

– Camera numărul trei, spuse hangiul cît putu de repede. N-am mai văzut-o de cînd a ajuns.

– Și celălalt bărbat? întrebă Alex pe un ton rece.

– A urcat acum jumătate de oră.

Dunford păși înainte.

– Poți, te rog, să ni-l descrii.

– Cam de înălțimea domniei tale, dar mai subțirel. Cu păr blond nisipiu și ochii albastru deschis. Foarte deschis. Abia dacă erau colorați.

– E Woodside, spuse Dunford scurt. Hai să urcăm repede.

Cei doi săriră mai multe trepte deodată și aproape că dădură peste Shipton în capătul scărilor.

– Alteță, strigă acesta ușurat. Slavă Domnului că ați venit.

– Unde-i ducesa? întrebă Alex repede.

– E înăuntru, cu verișoara ei. M-au trimis să aduc de mîncare, dar cînd m-am întors ușa era închisă cu cheia și verișoara a strigat la mine să las tava la ușă. Cred că li s-a întîmplat ceva.

Dunford își scoase pantofii, ca să poată să calce neauzit.

– Mă duc să ascult la ușă, Ashbourne. Află ce mai poți de la servitor.

În timp ce Alex îi punea omului întrebări despre Emma, Dunford se strecură în jos, pe coridor, și își lipi urechea de ușa camerei în care erau închise ducesa și Belle. Auzi vocea înfundată a lui Woodside:

– Aproape că a apus soarele. Se apropie momentul nunții. De tine mă ocup mai tîrziu.

– Nu poate să vină și ea cu noi? se rugă Belle. Nu vreau să mă mărit fără nici una dintre rudele mele de față.

– Uită de asta. Fetişcana asta de la coada vacii mi-a făcut destule probleme şi aşa. Plecăm în cîteva minute.

– Şi ne întoarcem după aceea să o luăm pe Emma?

Urmă o pauză încărcată.

– De fapt, nu cred că mai venim. O s-o găsească pînă la urmă cineva. N-o să fie asta o poveste numai bună pentru bîrfitori? Poate că ar trebui să-i adăugăm la costumaţie şi o legătură la ochi. Sau poate că n-ar trebui să fie îmbrăcată deloc.

Dunford se întoarse la cei doi. Auzise destul.

– Ce se petrece? întrebă Alex.

– Woodside vrea s-o oblige pe Belle să-l ia de bărbat. Are de gînd s-o ducă la biserică după ce apune soarele.

– Şi Emma?

Dunford tăcu.

– Ea n-a spus nimic. Cred că Woodside a legat-o. Spunea că i-a făcut deja destule probleme.

Lui Alex începu să-i zvîcnească spasmodic un muşchi de la gît în timp ce se străduia să se controleze şi să nu dea buzna în camera aceea. Gîndul că Emma era legată, la mila ticălosului de viconte, îl înfuria pînă într-atît încît i se păru că nu mai poate nici să vorbească. Odată ce-şi recăpătă controlul, rosti foarte rar, pe un ton de gheaţă:

– N-o să-l omor, pentru că nu merită complicaţiile legale care ar urma, dar o să-l fac să-l doară atît de tare încît să-şi dorească să fie mort.

Dunford ridică o sprînceană şi nu răspunse. Avea dreptul să fie furios cît timp nevasta lui era legată. Cu toate astea decise că era mai bine să încerce să-l liniştească pe prietenul său.

– Bucură-te că e legată. Măcar aşa nu poate să fugă şi să-l provoace s-o rănească. Dar trebuie să fim atenţi, Ashbourne. Presupun că are un pistol, probabil îndreptat spre Belle.

Alex dădu din cap cu furie.

– Tu aştepţi în spatele uşii şi trage-i una în cap. Eu atac din faţă şi încerc s-o iau pe Belle de acolo. Shipton, rămîi aici. S-ar putea să avem nevoie de tine.

Omul dădu din cap în semn că înţelesese. Cei doi bărbaţi se îndreptară spre uşă şi se aşezară de-o parte şi de alta a ei. Alex se îndepărtă puţin mai mult şi se lipi de perete. Woodside avea să se îndrepte spre el odată ieşit din cameră şi nu voia să fie văzut decît după ce acţiona Dunford.

După cîteva minute de aşteptare, balamalele scîrţîiră şi uşa se deschise larg.

– Să nu spui nici pîs cît trecem prin han, ne-am...

Cu o graţie nebănuită, Dunford îi sări lui Woodside în spate şi îl lovi cu cotul în cap.

– Ce dracu'?

Lovitura îl dezorientă pe viconte, dar nu destul cît să-şi piardă cunoştinţa. Cu toate astea o ţinu mai puţin strîns pe Belle, iar ea fugi de lîngă el direct înapoi în cameră. Alex sări înainte, aruncîndu-se spre mijlocul lui Woodside şi făcîndu-l pe acesta să expire zgomotos şi să i se taie răsuflarea. Vicontele reuşi cumva să păstreze pistolul şi pe coridor se auzi explozia unui foc de armă, care-l trimise pe duce în zbor înapoi. Alex ateriză cu o bufnitură. Shipton se grăbi imediat spre el, dar nu avea experienţă cu rănile provocate de gloanţe şi imaginea sîngelui care ţîşnea din umărul stăpînului său îi provocă leşinul. Ateriză deasupra acestuia, prinzîndu-l la podea.

Din spatele legăturii de la ochi, Emma auzi sunetele luptei, apoi focul de armă, şi inima începu să-i bată foarte tare din cauza sperieturii. Strînse cu disperare căluşul între dinţi şi aşteptă nefericită pe pat, ştiind cumva că soţul ei fusese rănit şi că, poate, era pe moarte. Iar ea nu putea să-l ajute. Nu putea să ajute pe nimeni, nici chiar pe sine.

– Dă-te naibii la o parte de pe mine! strigă Woodside răsucindu-se sălbatic şi încercînd să scape de strînsoarea letală a lui Dunford, care-l apucase de beregată.

Pînă la urmă, cu o mişcare disperată, îl lovi pe acesta cu toată puterea de tocul uşii, iar Dunford căzu. Din păcate la fel se întîmplă şi cu arma sa, care ajunse cu zgomot pe podea şi alunecă în cameră, de unde Belle o ridică îngrozită.

Figura lui Woodside afişă deodată un rînjet sinistru. Ridică pistolul şi-l îndreptă spre inima lui Dunford.

– Eşti un bărbat foarte prost, spuse încet, cu degetul pe trăgaci.

– Nu la fel de prost ca tine.

Dunford tresări cînd o văzu pe Belle cu pistolul lui îndreptat spre Woodside.

– Dacă îl împuşti, te împuşc şi eu pe tine, adăugă aceasta încercînd să vorbească pe un ton egal.

În acel moment Emma simţi că moare. Nu ştia ce se petrecea, dar ştia că Belle nu se pricepea deloc să tragă cu arma. Expresia de pe chipul vicontelui se transformă o clipă, dar dispăru imediat.

– Lady Arabella, spuse condescendent, uitîndu-se atent la bărbatul din faţa lui, nu cred că o domnişoară binecrescută ca tine, fiică de conte, ar putea să împuşte pe cineva.

Belle îl împuşcă în picior.

– Să crezi.

Woodside rămase o clipă buimac. Dunford profită de ocazie şi se repezi înainte, încercînd să-l pună la pămînt şi să-i ia arma, dar înainte să ajungă la el se mai auzi un foc de armă şi Woodside căzu peste el. Din cealaltă parte a coridorului Alex răsuflă uşurat şi pistolul îi alunecă din mînă. Îi luase mult să ajungă la arma sa, care căzuse mai departe, prins cum era sub greutatea lui Shipton. Umărul îi pulsa dureros, braţul îi amorţise, dar se tîrîse înainte strîngînd din dinţi. Cînd ajunsese

în sfîrşit la pistol nici nu ştia ce moment potrivit alesese. Ridicase arma şi îl împuşcase pe Woodside în genunchi.

După ce şi acesta, şi Dunford ajunseră la podea, scena rămase nefiresc de tăcută. Numai Belle era în picioare, cu pistolul fumegînd în mînă. Avea gura întredeschisă, iar ochii parcă-şi pierduseră obişnuinţa să clipească în timp ce ea se uita buimacă la rezultatul luptei care se dăduse pentru onoarea ei. Oroarea pe care reuşise să n-o bage în seamă cînd trăsese în viconte o cuprinse în sfîrşit, iar pistolul îi alunecă dintre degete şi ateriză cu zgomot pe duşumea.

– Doamne, Dumnezeule, spuse privind scena.

Alex era prins sub corpul lui Shipton, iar Dunford, sub al lui Woodside. Doi dintre cei mai virili bărbaţi ai nobilimii fuseseră scoşi din acţiune de greutatea trupurilor altora. Dacă n-ar fi tremurat de groază, Belle ar fi găsit imaginea amuzantă. În plus, Emma era în continuare legată pe pat, cu căluş la gură şi ochii acoperiţi. Şi nu era deloc încîntată de situaţia ei.

Deduse că nu mai erau în pericol şi începu să se zbată cu sălbăticie, insistînd răguşit s-o dezlege cineva. Mişcările bruşte ale verişoarei sale o scoaseră pe Belle din reverie. Se grăbi să o ajute.

– Calmează-te, spuse pe un ton care se voia aspru.

Îi scoase mai întîi căluşul, dar regretă imediat gestul.

– Ce s-a întîmplat? Ce e? L-a rănit pe Alex? Nu văd nimic! Nu vrei să...

– Nu suporţi să fii lăsată pe dinafară, aşa e? spuse Belle clătinînd din cap şi scoţîndu-i verişoarei ei legătura de la ochi.

Emma clipi ca să se obişnuiască la lumină.

– Au fost atît de multe focuri de armă. Eram neputincioasă! Unde-i Alex?

Belle îi tăie legăturile de la glezne, apoi fugi după ea, fiindcă Emma ieşise pe coridor ca să-l găsească pe soţul ei.

– Doamne! Te-a împuşcat!

Emma înlemni, simţind cum un val de greaţă o cuprinde la vederea rănii lui Alex. Îl lovi cu piciorul pe Woodside şi se grăbi spre soţul ei.

– Mai încet! strigă Belle. Nu poţi să-l ajuţi cu mîinile legate.

Emma îngenunche alături de Alex şi îşi lipi urechea de pieptul lui. Inima îi bătea în continuare. Belle profită de nemişcarea ei de moment şi tăie ultima bucată de material care-i lega mîinile.

Liberă în sfîrşit, Emma îi luă obrajii în palme soţului ei.

– Te simţi bine? imploră. Te rog, spune ceva.

– Ia-l... de pe... mine!

Emma se retrase, cumva liniştită la auzul vehemenţei din glasul lui. Cu o forţă născută de panica pe care o simţise atîtea minute îl împinse pe Shipton la o parte. Alex răsuflă uşurat.

– O să-mi revin, spuse răguşit. Du-te să vezi dacă Dunford a păţit ceva.

– Nu ştiu, spuse Emma nehotărîtă, ridicînd cîrpa care-i legase încheieturile şi apăsînd-o deasupra rănii lui. Ai sîngerat destul de mult.

Se uită spre Dunford, pe care nici nu-l observase în disperarea ei de a-l găsi pe Alex.

– Rămîi cu el, spuse Belle repede. Mă ocup eu de Dunford.

Nu-i luă mult să-l rostogolească la o parte pe Woodside, pe care începu imediat să-l lege cu materialul cu care o pusese să-şi imobilizeze verişoara.

Dunford se apropie de Emma, aplecată deasupra lui Alex, îngrijorată. Nu reuşea să oprească sîngerarea.

– Lasă-mă să văd, spuse Dunford. Ştiu cîte ceva despre rănile provocate de gloanţe.

Emma ştia că Alex şi prietenul lui luptaseră în Peninsulă, aşa că se dădu imediat la o parte. Dunford îl examină repede, apoi se întoarse uşurat spre ea.

– A pierdut destul de mult sînge, dar nu e o rană gravă. O să fie foarte înfuriat, dar o să supravieţuiască.

Emma zîmbi speriată şi se aplecă să-şi sărute soţul. Cînd se ridică, mîna sănătoasă a acestuia ţîşni înainte şi o prinse de bărbie cu o forţă demnă de o menghină. Şocată, Emma făcu ochii mari şi se uită la Alex, ai cărui ochi de smarald erau deodată foarte limpezi.

– O să te... închid.

– Dunford! strigă ea fericită. O să-şi revină!

* * *

Trei zile mai tîrziu Alex se simţea destul de bine, dar îi plăcea atît să fie îngrijit de Emma încît mai că nu-i venea să se dea jos din pat. Soţia sa rămăsese alături de el o noapte şi o zi, curăţîndu-i cu grijă rana şi asigurîndu-se că nu se redeschidea odată ce începuse să se vindece. Ştia din experienţă că Alex se răsucea în somn şi nu voia să mai piardă sînge.

A doua zi stătuse tot alături de el, doar că de această dată dormise profund. Călătorise prin toată ţara, se căţărase pe un pervaz, fusese legată, cu căluş la gură, şi stătuse trează douăzeci şi patru de ore ca să-l vegheze, toate în numai trei zile.

Adormi în fotoliu, cu Alex de mînă. Cînd se trezi, ducele îi simţi mîna mică în mîna lui, oferindu-i iubire şi căldură. O privi. Era atît de adorabilă încît el coborî din pat, o ridică şi o aşeză alături, pe saltea. Mişcările îi erau chinuite, fiindcă nu-şi recăpătase încă întreaga forţă în braţ, dar simţea nevoia s-o aline. Şi îi era dor de trupul ei alături de al lui.

Dunford intrase la ei cît timp ea dormea, iar Alex o acoperi grijuliu cu aşternutul. Buna cuviinţă cerea ca ei doi să discute în altă parte, dar ducele nu voia să se dea jos din pat şi avea încredere în prietenul său. Pe ton scăzut discutaseră despre

ziua precedentă, iar Alex aflase că, la insistențele lui Dunford, Woodside plecase din țară. Se gîndiseră să-l raporteze autorităților, dar Belle se hotărîse că nu voia scandal. Vicontele era atît de obsedat de titluri și nobilime încît o viață în Australia ar fi fost la fel ca și închisoarea, îi spusese Belle. În zece minute Dunford ieșise și se îndreptase spre camera lui, declarînd că avea de gînd să doarmă o săptămînă. Alex nu se îndoi o clipă de adevărul spuselor lui.

În a treia zi, Emma se trezi, surprinsă că era în pat, dezbrăcată.

– Ai dormit aproape o zi, spuse Alex amuzat.

Emma închise ochii.

– Sînt o infirmieră rea.

– Mie mi se pare că ești perfectă.

O sărută pe nas.

Emma oftă mulțumită și se lipi de trupul lui cald.

– Cum te simți?

– Mult mai bine. Rana nu mă doare decît dacă mă lovesc din greșeală.

– Mă bucur, murmură Emma cuibărindu-se sub brațul sănătos și odihnindu-și capul pe pieptul lui. M-ai speriat, să știi. A curs atîta sînge!

– Draga mea, nici nu știi ce înseamnă să fii îngrijorat dacă n-ai fost în mintea mea cînd mi-am dat seama că erai în camera aceea cu Woodside. Cînd am aflat că erai legată... Nu vreau să mă mai simt niciodată așa, spuse apăsat.

Emma îl simți crispat și foarte emoționat. Îi dădură lacrimile și se întoarse pe burtă, sprijinindu-se în coate ca să poată să-l privească în ochi.

– N-o să mai simți, spuse încet. Promit.

– Emma?

– Da?

– Să nu mă mai părăsești niciodată.

– Nu te-am părăsit.

– Atunci să nu mai pleci niciodată în vizite neanunţate. Casa a fost foarte goală fără tine.

Emma rămase uluită de forţa emoţiilor care o traversară la auzul acelor cuvinte şi se văzu nevoită să-şi muşte buza de jos ca să nu plîngă. Stingherită de tulburarea pe care-o simţea, se cuibări la loc lîngă el.

– M-am tot gîndit, Emma.

– Da?

– Ai avut dreptate că nu ai ce să faci aici. Mi-e ruşine că n-am înţeles mai devreme. Nu m-am întrebat niciodată ce fac femeile toată ziua. Am presupus doar că există suficiente lucruri care să vă ţină ocupate.

Alex făcu o pauză şi îi mîngîie părul roşu ca focul, mirîndu-se de textura lui mătăsoasă.

– Eu oricum am prea multe de făcut. Mai am şi alte proprietăţi în afară de Westonbirt, să ştii.

Emma dădu din cap, apoi iar, fiindcă pielea lui caldă îi crea o senzaţie plăcută pe nasul rece.

– Mă gîndeam că ai putea să preiei tu administrarea lor. O să am nevoie să ţii registrele contabile şi să călătoreşti pînă acolo din cînd în cînd ca să vorbeşti cu vechilii. Şi, bineînţeles, să te întîlneşti cu chiriaşii. Cred că e foarte important să înţeleagă că nu sîntem nişte stăpîni absenţi.

Emma se ridică puţin şi îl privi în ochi, cu privirea lucind de bucurie.

– O să vii şi tu cu mine?

– Bineînţeles, spuse el zîmbind larg. Patul e foarte rece fără tine. N-aş putea să dorm.

– Vai, Alex! strigă ea îmbrăţişîndu-l şi uitînd cu totul de rană. Şi mie mi-a fost dor de tine. Foarte mult. Sophie mi-a spus să stau departe de tine cinci zile, ca să-ţi dau o lecţie, dar n-am putut. Aveam de gînd să stau cu verii mei în ziua aceea, apoi

să vin acasă. N-aş fi putut să rezist mai mut, spuse alungîndu-şi lacrimile care o năpădeau. Te iubesc atît de mult!

– Şi eu pe tine.

Alex o luă în braţe pe soţia sa, mulţumit doar să o simtă aproape. Pentru prima dată după zece ani, se simţea complet împăcat cu lumea. Imagini din restul vieţii sale i se perindară prin minte, toate frumoase, pline de copii şi de nepoţi cu părul ca morcovul. Şi, bineînţeles, pline de soţia sa cu părul ca morcovul.

– Nu-i ciudat? spuse minunîndu-se. Abia aştept să îmbătrînesc.

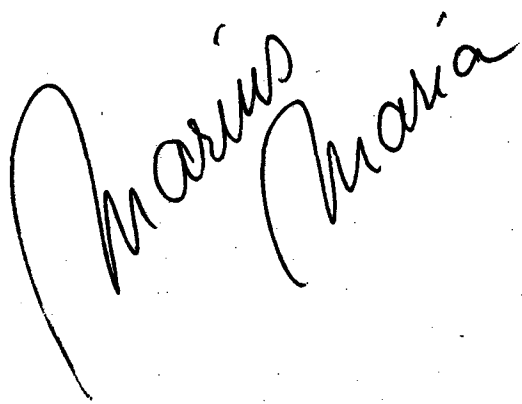

Epilog

Emma se hotărî să amîne planul construirii unui spital pînă cînd avea să învețe mai bine cum să administreze moșiile Ashbourne. Trei luni după aceea, însă, avu parte de un nou motiv de amînare: era însărcinată.

N-ar fi trebuit să fie uimită, se gîndi. La cum se comportaseră ea și Alex, un copil era inevitabil. Cînd perioada aceea a lunii trecu fără să se întîmple nimic, posibilitatea maternității era încă departe în mintea ei. Era atît de fericită în căsnicie încît i se părea că ar fi cerut prea mult dacă și-ar fi dorit și un copil. După aceea, însă, începu să observe mici schimbări la trupul ei, iar dimineața se trezi cu o senzație de greață. Nu voia să-i spună nimic soțului ei pînă nu era sigură. N-aveau de ce să fie amîndoi dezamăgiți dacă era alarmă falsă. Cînd nici luna următoare nu se întîmplă nimic atunci cînd ar fi trebuit să se întîmple, știu că speranțele i se îndeplineau.

Într-o bună dimineață, cînd Alex se pregătea să se dea jos din pat și să se îmbrace, ea îi puse mîna pe braț ca să-l oprească.

– S-a întîmplat ceva, draga mea? întrebă el.

– Nu te ridica încă, rosti ea încet.

Alex zîmbi iubitor și se așeză la loc sub cuvertură. O trase

în braţe şi o sărută pe nas, gîndindu-se că plăcerea s-o ţină în braţe merita cu vîrf şi îndesat cele cîteva minute pierdute din ziua de muncă.

– Am veşti importante, spuse Emma.

– Chiar? murmură el sărutîndu-i pielea mătăsoasă din spatele urechii.

– Da, oftă ea tulburată de atingerea lui. O să am un copil.

– Cum? spuse el tare, ridicîndu-se ca să-i vadă chipul. Ai spus că...

Emma dădu din cap, strălucind de fericire.

– Un copil, rosti el uluit. Un copil. Ca să vezi.

– E puţin cam prea curînd, ştiu,dar...

– Nu e prea curînd, o întrerupse el strîngînd-o în braţe. Abia aştept. Un copil al meu.

– Şi al meu, îi aminti Emma.

– Un copil al nostru. O să fie o fetiţă cu părul ca morcovul, aşa cred.

Emma clătină din cap.

– Ba nu. Un băiat. Sînt convinsă. Cu păr negru şi ochi verzi.

– Prostii. Sînt sigur că o să fie fată.

Emma rîse, bucuroasă de magia momentului.

– Băiat.

– Fată.

– Băiat.

– Fată.

– O să fie băiat, îţi spun. Te-ai supăra dacă ar fi băiat? îl tachină Emma.

Alex se gîndi, prefăcîndu-se că era o problemă foarte importantă.

– Un băiețel cu ochii verzi ar fi acceptabil. Trebuie să avem i un moștenitor. Dar să avem o fetiță mică și roșcată... ar fi plendid!

Sfîrșit